GEORGE R.R. MARTIN

lumina ce se stinge

NAUTILUS

George R.R. Martin

Lumina ce se stinge

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

Cuprins

George R.R. Martin

S-a născut în 1948 în New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii Nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii Nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate *(Urzeala Tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea Regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul Săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009; *Festinul Ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009; *Dansul Dragonilor,* 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul Inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care a difuzat deja primele două sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala Tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele Dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea Regilor* a câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul Săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul Ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo.

Prolog

O stea solitară, rătăcind fără ţintă, o paria a creaţiei; asta era planeta.

De secole fără număr tot căzuse, şi căzuse, stingheră, fără vreo destinaţie anume, şi căzuse, şi iar căzuse printre spaţiile reci şi pustii dintre sori. Generaţii de stele se succedaseră pe cerurile ei neroditoare. Nu aparţinea niciuneia. Era o lume în sine şi de sine stătătoare, unică. Într-un anumit sens, nici măcar nu făcea parte din galaxie; traiectoria ei descendentă străpungea câmpia galactică aidoma unui cui bătut prin tăblia din lemn a unei mese rotunde. Aparţinea nefiinţei.

Iar *nefiinţa* avea să devină realitate cât de curând.

În zorii istoriei omeneşti, planeta aceasta solitară a trecut printr-o perdea de pulbere interstelară care acoperea o zonă extrem de mică de lângă hotarul uriaşelor lentile gravitaţionale ale galaxiei. Dincolo nu erau decât câteva stele – cam vreo treizeci, foarte puţine. Şi dincolo de ele nu mai era nimic decât vidul, o noapte mai adâncă şi mai lungă decât oricare dintre cele cunoscute vreodată de planeta aceasta pribeagă.

După ce s-a rostogolit prin acea regiune umbrită a hotarelor, a întâlnit poporul cel smintit.

Cei care au descoperit-o primii au fost Imperialii Pământului, exact la apogeul expansiunii lor demente şi fără noimă, atunci când Imperiul Federal al Bătrânului Pământ încă mai încerca să cârmuiască toate enclavele de omenire de peste abisuri colosale, imposibil de trecut. O navă de război, pe nume *Mao Tze Dong,* ce fusese mutilată în timpul unei incursiuni împotriva Hranganienilor, iar întregul echipaj murise la posturi, a devenit primul vehicul de pe tărâmul oamenilor care a trecut dincolo de Vălul Diavolului. *Mao* era doar o epavă care plutea în derivă, complet lipsită de oxigen şi pe ale cărei coridoare cadavrele se legănau într-un dans grotesc, lovindu-se de tavane cam o dată la un secol. Însă computerele navei fantomă încă mai funcţionau, repetându-şi cu încăpăţânare ritualurile, suficient cât să observe solitara planetă fără nume şi să îi noteze poziţia pe hărţi chiar înainte de a se opri definitiv, la doar câteva minute-lumină depărtare de ea. La vreo şapte secole după această întâmplare, o navă comercială din Tober a dat peste *Mao Tze Dong* şi peste însemnarea de pe hartă.

Dar pe atunci ştirea aceasta era deja veche; planeta mai fusese descoperită o dată.

Celia Marcyan a fost cea care a descoperit-o a doua oară. Nava acesteia, *Vânătorul de Fantasme,* a înconjurat planeta cea întunecată pe tot parcursul unei zile standard, în perioada generaţiei de interimat ce a urmat Colapsului. Doar că solitara planetă nu a interesat-o pe Celia, căci nu-i putea oferi decât pietre şi gheţuri şi noapte fără sfârşit,

astfel încât, nu după multă vreme, şi-a văzut mai departe de drum. Însă menirea ei era să dea nume planetelor şi, astfel, înainte de a pleca de acolo, a botezat-o. A numit-o Worlorn, dar nu a explicat niciodată nici de ce a ales acest nume, nici ce înseamnă el. Şi Worlorn a rămas. Iar Celia şi-a văzut de drum, pornind spre alte lumi şi alte istorii.

Următorul vizitator a fost Kleronomas, în anul 46-ai. Nava lui de prospecţiuni a survolat-o în trecere şi a însemnat pe hărţi regiunea pustie. Planeta şi-a dezvăluit tainele în faţa senzorilor; şi astfel Kleronomas a constatat că era mai mare şi mai bogată decât majoritatea celorlalte, cu atmosferă şi oceane îngheţate, aşteptând eliberarea.

Există voci care spun că Tomo şi Walberg au fost primii care au aterizat pe Worlorn, în anul 97-ai, în timpul expediţiei lor nebune de traversare a galaxiei. Să fie adevărat? Probabil că nu. Fiecare planetă aparţinând tărâmului oamenilor deţine câte o legendă despre Tomo şi Walberg. Însă nava lor, *Curva Visătoare,* nu s-a mai întors niciodată, aşa că cine poate şti unde anume a aterizat?

Următoarele observaţii s-au rezumat mai mult la fapte şi mai puţin la legende. Fără stele, fără valoare şi doar marginal interesantă, Worlorn a ajuns o însemnare obişnuită pe hărţile stelare ale Lizierei, acea dispersie de lumi risipite între fumul întunecat al gazelor din Vălul Diavolului şi Imensa Mare Neagră.

Apoi, în anul 446-ai, un astronom de pe Wolfheim şi-a dedicat viaţa studierii planetei Worlorn şi a adunat toate coordonatele referitoare la ea. Atunci s-au schimbat lucrurile. Astronomul wolfmanian se numea Ingo Haapala şi, într-o bună zi, a ieşit din camera lui de lucru teribil de surescitat, aşa cum este caracteristic wolfmanienilor. Căci pe Worlorn urma să vină ziua – o zi lungă şi strălucitoare.

Constelaţia numită Roata de Foc strălucea pe toate cerurile din Exterior; miracolul ei era cunoscut până la mari depărtări, chiar şi pe Bătrânul Pământ. Centrul formaţiunii îl constituia o stea imensă, Axul, Ochiul Iadului, Satan cel Gras – avea zeci de nume. La distanţă egală pe orbita ei, aranjate ordonat, precum şase bile de foc galben ce se rotesc în jurul unui unic jgheab, erau celelalte: Sorii Troieni, Copiii Satanei, Coroana Iadului. Numele nu contau. Ceea ce conta era Roata însăşi, cele şase stele galbene de dimensiuni medii care-şi omagiau stăpânul roşu, colosal de mare, devenind brusc cel mai neverosimil şi stabil sistem pluristelar descoperit până în acel moment. Roata a fost o minune care a durat doar şapte zile, un alt mister pentru o umanitate istovită deja de mult prea multe mistere străvechi. În lumile mai civilizate, oamenii de ştiinţă au emis teorii încercând să-i explice apariţia; dincolo de Vălul Diavolului s-a format un cult în jurul ei, iar bărbaţii şi femeile vorbeau despre o rasă dispărută de ingineri

stelari care mutaseră sorii din loc pentru a-şi ridica un monument. Atât speculaţiile de natură ştiinţifică, cât şi superstiţiile s-au dezvoltat cu intensitate timp de câteva decenii, iar apoi au intrat în declin; foarte curând după aceea întreaga chestiune a fost dată uitării.

Wolfmanianul Haapala a prezis că Worlorn va înconjura Roata de Foc o singură dată, pe o hiperbolă largă şi lentă, însă fără să intre în sistem, dar apropiindu-se foarte mult de acesta. Cincizeci de ani standard de lumină a soarelui; apoi din nou în bezna din Lizieră, dincolo de Ultimele Stele, în Imensa Mare Neagră de vid intergalactic.

Acestea au fost secole pline de nelinişti, când Înaltul Kavalaan şi alte lumi din Exterior se obişnuiau cu gustul primului lor sentiment de mândrie, tot mai nerăbdătoare să-şi găsească locul în istoriile spulberate ale umanităţii. Şi toată lumea ştie ce a urmat. Roata de Foc fusese mereu fala lumilor din Exterior, dar până acum, fusese o fală lipsită de planete.

Pe când planeta Worlorn se apropia de lumină, a fost sfâşiată de un secol de furtuni: ani lungi de gheţuri care se topeau şi de activitate vulcanică şi de cutremure. Puţin câte puţin, atmosfera ei îngheţată a căpătat viaţă, iar vânturi hidoase au urlat ca nişte sugari monstruoşi. Iată cu ce s-au confruntat şi s-au luptat lumile din Exterior.

Terra-modelatorii au sosit de pe Tober-din-Văl, gardienii vremii din Zorii-Întunecaţi, dar au mai venit şi alte echipe din Wolfheim şi din Kimdiss şi din ai-Emerel şi din Lumea Oceanului de Vin Negru. Cei din Înaltul Kavalaan au dirijat lucrările, căci ei revendicaseră planeta solitară. Strădaniile tuturor au durat mai mult de un secol, iar cei ce şi-au pierdut viaţa au intrat în legendele învăţate de copiii din Lizieră. Dar, în cele din urmă, Worlorn a fost îmblânzită. Apoi s-au ridicat oraşele, şi păduri stranii s-au dezvoltat sub lumina Roţii, şi animalele au fost lăsate libere pentru a da viaţă planetei.

În anul 589-ai s-a înfiinţat Festivalul Lizierei, chiar în perioada când Satana cel Gras ocupa un sfert din cer, înconjurat de copiii lui strălucitori. În prima zi, toberienii şi-au scos scuturile stratosferice, iar lumina soarelui a căzut şi s-a învolburat pe ele în imagini caleidoscopice. Au urmat alte zile, apoi au sosit navele. Din toate lumile din Exterior, şi din lumile de dincolo, din Tara şi din Daronne, de pe cealaltă parte a Vălului, din Avalon şi din Lumea lui Jamison, de la distanţe uriaşe, din Newholme şi Bătrânul Poseidon, şi chiar de pe Bătrânul Pământ.

Vreme de cinci ani standard, Worlon s-a deplasat spre periheliu, apropiindu-se de sursa de lumină; alţi cinci, s-a îndepărtat de ea. În anul 599-ai Festivalul a luat sfârşit.

Worlorn a intrat în zona crepusculară şi a început să se prăvălească spre noapte.

Capitolul 1

Dincolo de fereastră, apa se lovea de stâlpii aleii pavate cu lemn din lungul canalului. Dirk t'Larien îşi ridică privirea şi văzu un şlep scund şi negru plutind în lumina lunii. Doar un singur om stătea la pupa, sprijinindu-se de un stâlp subţirel. Toate acestea erau conturate extrem de clar, căci luna planetei Braque se afla în mijlocul cerului, mare cât un pumn, şi extrem de strălucitoare.

În spatele ei nu se afla nimic altceva decât tăcerea şi un întuneric fumegând, o cortină nemişcată ce ascundea stelele mai îndepărtate. Nimic altceva decât un nor de pulbere şi gaz, îşi spuse. Vălul Diavolului.

Începutul veni la multă vreme după final: o bijuterie-şoptitoare.

Împachetată în foiţă din argint şi catifea neagră, exact la fel cum i-o dăruise cu mulţi ani în urmă. Şi în acea noapte o despachetă, aşa cum stătea, pe scaun, lângă fereastra dormitorului său ce dădea spre canalul larg şi înspumat, unde negustorii îşi împingeau la nesfârşit în sus şi în jos şlepurile încărcate cu fructe. Nestemata era aşa cum şi-o amintea Dirk: în formă de lacrimă, roşu aprins cu nervuri negre, subţiri. Îşi aduse aminte de ziua în care giuvaiergiul cu puteri telepatice le-o tăiase pe planeta Avalon.

Trecu vreme îndelungată până o atinse.

Netedă şi extrem de rece sub vârful degetului său, îi şoptea adânc în suflet aduceri aminte şi făgăduinţe pe care încă nu le dăduse uitării.

Venise pe planeta Braque fără vreun motiv anume şi nu-şi putea imagina cum de îl găsiseră. Dar l-au găsit, asta era sigur, şi Dirk t'Larien şi-a recăpătat giuvaierul.

– Gwen, şopti el, doar ca să rostească din nou numele acesta şi să-i simtă mult familiara-i căldură pe limbă.

Jenny a lui, Guinevere a lui, stăpână a viselor abandonate.

Îşi spuse că trecuseră deja şapte ani standard, iar degetul lui mângâie mai departe piatra rece, mult prea rece. Dar parcă fuseseră şapte vieţi. Şi totul se terminase. Ce ar mai putea ea să dorească de la el acum? Bărbatul care o iubise, *celălalt* Dirk t'Larien, cel care făcea promisiuni, cel care dăruia giuvaiere, murise de mult timp.

Dirk ridică mâna ca să-şi dea la o parte din ochi o şuviţă de păr şaten brăzdată cu fire cărunte. Şi, fără veste, fără să-şi dorească una ca asta, îşi aminti cum Gwen obişnuia să-i dea părul la o parte atunci când voia să-l sărute.

Şi atunci se simţi foarte ostenit şi foarte derutat. Cinismul lui cultivat cu atât de multă migală începuse să dea semne de slăbiciune, şi parcă o greutate i se lăsă pe umeri, greutatea persoanei care fusese odinioară, dar care dispăruse acum. Şi chiar că se schimbase extrem de mult în toţi aceşti ani. Lui îi plăcea să spună că devenise mai înţelept. Însă acum toată această înţelepciune se acrise pe

nesimţite. Gândurile îi rătăciră prin trecut, zăbovind asupra tuturor promisiunilor încălcate, asupra visurilor amânate şi pierdute apoi, asupra idealurilor la care renunţase, asupra viitorului lui strălucit pe care îl cedase în schimbul plictisului şi zădărniciei.

De ce l-a obligat să-şi aducă aminte? Trecuse mult prea mult timp, prea multe i se întâmplaseră – probabil prea multe se întâmplaseră amândurora. În plus, niciodată nu se gândise că ea avea să folosească în vreun fel bijuteria. Nu fusese decât un gest stupid, un gest de adolescent care pozează în tânăr romantic incurabil. Niciun adult cu judecată nu l-ar obliga să respecte un asemenea angajament absurd. Bineînţeles că nu se putea duce. Încă nu vizitase planeta Braque, avea propria-i viaţă de care să se ocupe, avea lucruri importante de făcut. După tot acest timp, sigur că Gwen nu se putea aştepta că o să sară într-o navă şi că va porni spre lumile din Exterior.

Iritat, luă piatra preţioasă în mână şi închise pumnul peste ea. Se hotărî să o arunce pe fereastră în apele întunecate ale canalului şi, astfel, să scape de toate semnificaţiile ei. Dar piatra din pumnul lui se transformă într-un infern de gheaţă, iar amintirile, în pumnale ascuţite.

... pentru că ea are nevoie de tine, îi şopti giuvaierul. Pentru că ai promis.

Pumnul îi rămase încleştat. Îi amorţise.

Celălalt Dirk, cel tânăr, acel Dirk care-i aparţinuse lui Gwen, *acela* promisese. Dar şi ea a promis, îşi aminti el. Cu multă vreme în urmă, pe planeta Avalon. Giuvaiergiul cel bătrân, un emereli scofâlcit înzestrat cu un Har minuscul şi păr auriu, făurise două bijuterii. Îl descifrase pe Dirk t'Larien, simţise toată dragostea pe care Dirk o avea pentru Jenny a lui şi încercase să o transpună în bijuterie cât de mult îi îngăduiseră bietele sale puteri paranormale. După aceea, executase acelaşi ritual şi pentru Gwen. Apoi făcuseră schimb de giuvaiere.

Fusese ideea lui. *Poate nu va fi mereu la fel*[1], îi spusese, citând un poem din vechime. Aşa că şi-au făgăduit, amândoi şi-au făgăduit unul celuilalt: „Trimite-mi suvenirul acesta şi voi veni. Indiferent unde mă aflu, indiferent cât de mult timp a trecut, indiferent ce s-a petrecut între noi. Voi veni şi nu voi pune nicio întrebare."

Însă promisiunea a fost încălcată. La şase luni după ce îl părăsise, Dirk i-a trimis giuvaierul. Şi ea nu a venit. Aşa că nici vorbă să se fi aşteptat acum ca ea să-i pretindă *lui* să se ţină de cuvânt. Dar iată că o făcuse.

Şi chiar se aştepta să-i răspundă la chemare?

---

[1] *It may not always be so. (And I Say)* – poem al lui E.E. Cummings (1894–1962) (n. tr.).

Cu amar în suflet recunoscu că bărbatul de atunci, bărbatul *acela* s-ar fi dus la ea, indiferent ce s-ar fi petrecut între ei, indiferent cât de mult ar urî-o – sau ar iubi-o. Însă nătărăul acela era mort şi îngropat de mult. Timpul şi Gwen îl uciseseră.

Dar tot ascultă la şoaptele giuvaierului şi vechile sentimente reveniră la viaţă, alături de dezgustul cel nou. Când îşi ridică, în cele din urmă, privirea, îşi spuse: *Poate că totuşi nu este prea târziu.*

Există mai multe mijloace de deplasare de la o stea la alta, unele mai rapide decât viteza luminii, altele nu, dar toate sunt *prea lente.* Durează mai mult de o viaţă ca să ajungi de la un capăt al tărâmului oamenilor la celălalt, iar acest tărâm – enclavele de omenire risipite ici şi colo dimpreună cu spaţiul imens dintre ele – reprezintă cea mai mică parte din galaxie. Dar planeta Braque era aproape de Văl şi de lumile din Exterior de dincolo de el şi încă se mai făcea ceva comerţ între acestea, astfel că Dirk reuşi să găsească o navă.

Se numea *Fiorul Duşmanilor Uitaţi* şi făcea cursa de la Braque la Tara şi apoi prin Văl la Wolfheim, la Kimdiss şi apoi la Worlorn. Călătoria aceasta, chiar la viteză mai mare decât viteza luminii dura mai mult de trei luni standard. Dirk ştia că, după escala pe Worlorn, *Fiorul* va merge mai departe, la Înaltul Kavalaan, şi la ai-Emerel, şi la Ultimele Stele, de unde va face cale întoarsă pe aceeaşi rută extrem de lungă şi plictisitoare.

Aerodromul spaţial fusese construit pentru un trafic de douăzeci de nave pe zi; acum era chiar bine dacă mai găzduia fie şi una pe lună. Cea mai mare parte a lui era închisă, învăluită în întuneric, abandonată. *Fiorul* ateriză în mijlocul unei zone încă funcţionale, uriaşă printre cele câteva navete particulare din apropiere şi cargoul toberian parţial demontat.

O zonă a uriaşului terminal, automatizată, însă neînsufleţită, era încă intens luminată, dar Dirk o traversă iute şi ieşi în noaptea de afară, în pustia noapte extraterestră care plângea de dorul stelelor. Şi acolo îl aşteptau ei, chiar lângă poarta principală, mai mult sau mai puţin cum îşi imaginase că va fi. Căpitanul navei cu care sosise acţionase laserele de îndată ce intraseră în spaţiul normal.

Gwen Delvano venise să-l întâmpine, aşa cum îi ceruse. Însă nu venise singură. Iar când el ieşi din terminal, Gwen era cufundată într-o discuţie şoptită, prudentă, cu bărbatul pe care îl adusese cu ea.

Dirk se opri chiar lângă poartă, se forţă să schiţeze un surâs şi puse jos sacul lejer de voiaj.

– Hei, şopti el, am auzit că aici are loc un Festival.

Ea s-a întors la auzul glasului lui şi acum râdea, cu râsul acela pe care el şi-l amintea atât de bine.

– Nu, îi răspunse. Ai întârziat zece ani.

Dirk se încruntă şi clătină din cap.

– La naiba, exclamă el.

Apoi surâse din nou, iar ea se apropie şi se strânseră în braţe. Celălalt bărbat, străinul, îi urmărea fără pic de jenă.

Îmbrăţişarea a fost foarte scurtă. Nici nu apucase bine Dirk să o ia în braţe, că Gwen se şi desprinse şi se retrase câţiva paşi. Dar nu s-a îndepărtat prea mult şi amândoi începură să caute trecerea anilor pe chipul celuilalt.

Îmbătrânise un pic, dar era aproape neschimbată. Şi îşi spuse că transformările pe care le observa acum nu erau decât erori ale amintirilor lui. Ochii ei mari şi verzi nu mai erau chiar atât de mari şi chiar atât de verzi cum şi-i amintea, şi parcă era şi mai înaltă şi poate puţin mai împlinită. Dar se afla chiar în faţa lui şi surâsul ei era acelaşi, şi părul ei era acelaşi; frumos şi negru, bogat, trecându-i de umeri, scânteietor, mai negru decât oricare dintre nopţile extraterestre. Purta o helancă albă şi o pereche de pantaloni din stofă groasă, cameleonică, acum de culoarea miezului de noapte, strânşi cu o curea, iar pe cap avea o bentiţă groasă. Exact la fel cum obişnuia să se îmbrace pe Avalon. Dar acum avea şi o brăţară, iar acesta era un lucru nou. Sau, mai degrabă, antebraţieră, nu o simplă brăţară. Masivă, din argint şi jad, îi acoperea jumătate din antebraţul stâng. Îşi suflecase mâneca puloverului pentru a o putea purta.

– Ai slăbit, Dirk, îi spuse.

Ridică din umeri şi îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei.

– Da, răspunse.

În realitate, era aproape numai piele şi os, şi un pic gârbovit. Anii îşi lăsaseră amprenta asupra lui şi în alte privinţe; acum, avea mai multe fire albe decât şatene, pe când, odinioară, fusese invers; şi îşi purta părul lung, aproape tot atât de lung ca al lui Gwen, deşi al lui era încâlcit şi buclat.

– A trecut mult timp, spuse Gwen.

– Şapte ani standard, încuviinţă el. Nu mi-am închipuit că…

Atunci celălalt bărbat, străinul care păstrase o atitudine de expectativă, tuşi uşor, ca şi cum ar fi vrut să le atragă atenţia că nu erau singuri. Dirk îşi ridică privirea, iar Gwen se întoarse. Bărbatul înaintă spre ei şi se înclină politicos. Scund şi dolofan şi foarte blond – atât de blond, încât părul lui părea aproape alb – era îmbrăcat într-un costum mătăsos, viu colorat, în tonuri de galben şi verde, iar pe cap avea o căciulă neagră, tricotată, care rămăsese la locul ei în ciuda plecăciunii.

– Arkin Ruark, i se prezentă el lui Dirk.

– Dirk t’Larien.

– Arkin lucrează cu mine la proiect, interveni Gwen.

– La proiect?

Femeia clipi nedumerită.

– Adică nu ştii de ce sunt aici?

Nu ştia. Bijuteria-şoptitoare îi fusese expediată de pe Worlorn, aşa că nu ştiuse decât unde să o găsească.

– Eşti ecologistă, spuse el. Pe Avalon…

– Da. Am lucrat la Institut. Acum mulţi ani. Mi-am terminat treaba acolo, mi-am luat scrisorile de recomandare şi de atunci am lucrat pe Înaltul Kavalaan. Până când am fost trimisă aici.

– Gwen lucrează pentru Casta Ironjade, explică Ruark, cu un zâmbet forţat. Iar eu reprezint Academia din oraşul Impril. De pe Kimdiss. Înţelegi?

Dirk dădu din cap. Deci Ruark era un locuitor al lumilor din Exterior, angajat la una din universităţile lor.

– Iar Impril şi Ironjade se ocupă de acelaşi lucru, înţelegi? Cercetează interacţiunile de natură ecologică de pe Worlorn. Asta nu s-a putut face în timpul Festivalului, pentru că lumile din Exterior nu se prea pricep la ecologie. Niciuna dintre ele. Ecologia este o ştiinţă de mult *ai*-uitată, cum ar spune emerelii. Dar acesta este proiectul nostru. Gwen şi cu mine ne cunoaştem de ceva timp, aşa că este perfect normal să lucrăm împreună şi să aflăm tot ce se poate afla.

– Corect, zise Dirk.

Nu era prea curios să afle detalii despre proiect chiar în momentul acela. Nu voia decât să stea de vorbă cu Gwen. Se întoarse spre ea.

– Va trebui să-mi povesteşti mai târziu. Atunci când vom sta de vorbă pe îndelete. Bănuiesc că vrei să stăm de vorbă.

Îl privi ciudat.

– Da, sigur că da. Avem o mulţime de lucruri despre care trebuie să discutăm.

El îşi ridică bagajul.

– Încotro? întrebă. Mi-ar prinde bine o baie şi ceva de mâncare.

Gwen schimbă o privire cu Ruark.

– Exact despre asta vorbeam cu Arkin. Te poate găzdui el. Locuim în aceeaşi clădire. La câteva etaje distanţă.

Ruark o aprobă însufleţit.

– Cu plăcere, cu plăcere. Mă bucur să fac servicii prietenilor, şi amândoi suntem prieteni cu Gwen, nu-i aşa?

– Îhî, mârâi Dirk. Nu ştiu de ce mi-am imaginat că voi sta la tine, Gwen.

Dar ea îi ocoli privirea. Se uită la Ruark, se uită în jos, se uită la cerul negru al nopţii, şi abia apoi la el.

– Poate vei sta, spuse fără să mai zâmbească şi pe un ton prudent. Însă nu chiar de astăzi. Nu cred că ar fi bine. Nu acum. Dar sigur că mergem acasă. Suntem cu maşina.

– Pe aici, interveni Ruark, înainte ca Dirk să dea replica.

Ceva nu era deloc în regulă. Repetase în gând de sute de ori scena

întâlnirii, în timpul lunilor lungi de călătorie la bordul *Fiorului.* Uneori şi-o închipuise duioasă şi tandră, alteori avusese în faţa ochilor o confruntare mânioasă, cel mai adesea fusese scăldată în lacrimi – dar niciodată nu fusese aşa, stângace şi apăsătoare şi rece şi de faţă cu un străin. Începu să se întrebe cine anume era acest Arkin Ruark şi, mai ales, dacă relaţia lui cu Gwen era ceea ce pretindeau ei că este. Dar nu era mai puţin adevărat că nici nu-i împărtăşiseră mare lucru. Fără să ştie ce să spună sau ce să creadă, ridică resemnat din umeri şi îi urmă spre locul unde îşi parcaseră aerovehiculul.

Au ajuns repede. Iar maşina îl luă pe Dirk prin surprindere. Prin peregrinările sale văzuse o mulţime de aerovehicule, dar niciunul nu semăna cu acesta; mare, de un gri ca oţelul, cu aripi curbate şi proeminente, părea viu. Părea o pisică de mare uriaşă croită din metal. Între aripi era o cabină micuţă cu patru locuri, iar sub ele se zăreau nişte arme ameninţătoare.

O privi pe Gwen şi i le arătă:

– Lasere?

Ea dădu din cap cu un zâmbet stingherit.

– Ce naiba conduci? explodă Dirk. Seamănă cu o maşinărie de război. O să ne atace harangienii? N-am mai văzut aşa ceva de pe Avalon, de când am făcut împreună turul muzeelor Institutului.

Gwen izbucni în râs, îi luă geanta de voiaj şi o aruncă pe scaunele din spate.

– Urcă, îi spuse. Este un aerovehicul foarte bun, de fabricaţie kavalară. De curând au început să facă mărcile proprii. Ideea este că trebuie să semene cu un animal, cu o banshee[2]. Cu un prădător înaripat. Este fiara simbol a Adunării Ironjade. Extrem de importantă în folclorul lor, un soi de totem.

Se urcă în cabină şi se aşeză la manşă, iar Ruark o urmă executând un salt cam neîndemânatic peste aripa blindată şi se aşeză în spate. Dirk rămase pe loc.

– Dar are *lasere!* insistă el.

Gwen oftă.

– Nu sunt încărcate. Nu s-a tras niciodată cu ele. Toate maşinile construite pe Înaltul Kavalaan au arme de vreun fel sau altul. Şi nu mă refer doar la casta Ironjade. Toate castele au maşinile dotate cu arme: şi Redsteel, şi Braith, şi Shanagate Holding.

Dirk ocoli vehiculul şi se urcă lângă Gwen, însă pe chip i se citea nedumerirea.

– Cine?

---

[2] Banshee – 1. zână prevestitoare de moarte (în folclorul irlandez şi scoţian); 2. animal de pradă zburător, originar de pe planeta Înaltul Kavalaan (n. tr.).

– Sunt cele patru caste din coaliţia kavalară. Gândeşte-te la ele ca la nişte naţiuni mai mici sau familii mai mari. Sunt câte puţin din amândouă.

– Dar laserele?

– Înaltul Kavalaan este o planetă violentă, îi răspunse Gwen.

Ruark scoase un hohot de râs ca un fornăit.

– Ah, Gwen, zise el. Nu ai deloc dreptate, *deloc!*

– Nu am dreptate? se răsti ea.

– Deloc, da, absolut deloc, tocmai pentru că eşti atât de aproape de adevăr şi îl rosteşti doar pe jumătate. Asta e cea mai rea minciună dintre toate.

Dirk se întoarse să-l privească pe kimdissianul dolofan şi blond aşezat în spate.

– Ce vrei să spui?

– Înaltul Kavalaan *a fost* o planetă violentă, aşa este. Însă acum adevărul este că violenţa zace în oamenii ei, în kavalari. Sunt nişte oameni neprietenoşi, adesea cu atitudine xenofobă, mai tot timpul rasişti. Cu toate războaiele lor, cu *code duello* al lor, da, din acest motiv maşinile kavalare au arme. Ca să se lupte cu ele şi în aer. Te avertizez, t'Larien…

– *Arkin!* şuieră Gwen printre dinţi, iar Dirk tresări auzindu-i răutatea tăioasă din ton.

Femeia acţionă cu mişcări repezite reţeaua gravitaţională, împinse manşa, iar nava se zgâlţâi şi se ridică iute de pe sol cu un scheunat de protest. Portul stelar rămase jos, în urma lor, strălucind de lumini acolo unde aterizase *Fiorul Duşmanilor Uitaţi,* învăluit în umbre în rest. De jur împrejurul lui bezna se întindea până la orizontul invizibil unde solul negru se îngemăna cu cerul încă şi mai negru. Doar un praf subţire de stele lumina noaptea. Acolo era Liziera, cu spaţiul intergalactic de deasupra şi cortina întunecată care era Vălul Diavolului dedesubt. Iar lumea i se păru lui Dirk mai pustie şi mai stingheră decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Ruark se potolise; acum doar bombănea ca pentru sine şi, preţ de o clipă nesfârşit de lungă, o tăcere încordată inundă maşina.

– Arkin e de pe planeta Kimdiss, spuse Gwen în cele din urmă şi scoase un hohot prefăcut de râs.

Însă Dirk şi-o amintea mult prea bine ca să se lase păcălit. Fosta lui iubită nu se calmase câtuşi de puţin de adineauri, de când îl repezise pe Ruark.

– Nu pricep, spuse Dirk, simţindu-se jenat, căci ceilalţi doi îi dădeau senzaţia că ar trebui să înţeleagă.

– Nu vii din lumile din Exterior, îi explică Ruark. Nu contează de pe ce planetă eşti, că-i Avalon, că-i Baldur, nu contează. Voi, cei dinlăuntrul Vălului, nu-i cunoaşteţi pe kavalari.

– Sau pe kimdissieni, zise Gwen ceva mai potolită.

Ruark gemu.

– Asta a fost o remarcă sarcastică, îi mărturisi el lui Dirk. Kimdissieni şi kavalari, aşa este, nu ne putem suferi, pricepi? Iar Gwen îţi zice despre mine că aş avea idei preconcepute şi nu trebuie să pui bază pe ce spun.

– Aşa este, Arkin, spuse ea. Dirk, el nu ştie nimic despre Înaltul Kavalaan, nu-i înţelege nici cultura, nici oamenii. Ca toţi kimdissienii, nu-ţi va spune decât lucrurile cele mai rele, dar totul este mult mai complicat decât lasă el să se vadă. Să ţii minte asta când ticălosul ăsta volubil va începe să te bată la cap. Şi nici n-ar trebui să-ţi fie prea greu să faci asta. Pe vremuri îmi spuneai mereu că orice problemă are treizeci de faţete.

Dirk izbucni în râs.

– Perfect adevărat, spuse. Cu toate că, în anii din urmă, am început să cred că treizeci sunt cam puţine. Însă tot nu înţeleg despre ce anume este vorba. Maşina asta, de exemplu – e o maşină de serviciu? De acolo o ai? Sau trebuie să conduci aşa ceva prin spaţiu doar pentru că lucrezi pentru Casta Ironjade?

– Ha! exclamă Ruark. Nu poţi *lucra* pentru Casta Ironjade, Dirk. Nu, nici vorbă, ori faci parte dintre ei, ori ba. Nu există nicio altă variantă. Nu faci *parte* din Ironjade, atunci nici nu lucrezi pentru Ironjade!

– Cam aşa ceva, rosti Gwen pe un ton tăios. Iar eu fac *parte* din Ironjade. Mi-aş dori să ţii minte măcar atâta lucru, Arkin. Mă enervezi teribil câteodată.

– Gwen, Gwen, repetă Ruark vizibil tulburat. Eşti prietena mea, eşti sufletul meu pereche, chiar aşa. Ne-am certat din multe motive, însă niciodată nu te-aş jigni, departe de mine gândul acesta. Totuşi *nu* eşti kavalară, şi nu vei fi niciodată. În primul rând, eşti femeie, femeie adevărată. Nu eşti o simplă *eyn-kethi* şi nici doar *betheyna* cuiva.

– Nu? Nu sunt? Aşa spui? Cu toate astea, port legătura de jad şi argint.

Îi aruncă o privire lui Dirk şi îşi coborî vocea.

– Pentru Jaan, şopti. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, aceasta este maşina lui, de aceea o folosesc. Pentru Jaan.

Tăcere. Se auzea doar vântul şuierând în jurul lor când decolară cufundându-se în întuneric, vântul care învolbura părul lung şi drept al lui Gwen şi pletele lungi şi ondulate ale lui Dirk. Vântul, care îi pătrundea până la piele prin hainele lui subţiri de pe Braque. Se întrebă în treacăt oare de ce cabina aerovehiculului nu avea cupolă, ci doar un parbriz fragil, aproape inutil. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi se afundă în scaun.

– Jaan? şopti el.

O întrebare la care ştia că va afla răspunsul şi îi era groază de

acest răspuns, doar pentru că Gwen rostise numele acela cu un soi de sfidare stranie.

– Nu ştie, constată Ruark.

Gwen oftă, iar Dirk îşi dădu seama că devenise încă şi mai încordată.

– Îmi pare rău, Dirk. Mi-am închipuit că ai aflat. A trecut multă vreme de când noi doi am fost împreună. Mi-am închipuit că ţi-a spus vreo cunoştinţă de-a noastră comună de pe Avalon. Am fost sigură că ştii.

– Nu m-am mai întâlnit cu nimeni, spuse Dirk prudent. Cu nimeni dintre cei pe care i-am cunoscut amândoi. Călătoresc foarte mult. Braque, Prometeu, Lumea lui Jamison.

Până şi în urechile lui vocea-i suna dogită şi aiurea. Tăcu o clipă, încercând să-şi înghită nodul din gât.

– Cine este Jaan?

– Jaantony Riv Wolf, înalt patrician Ironjade Vikary, îi răspunse Ruark.

– Jaan este…, ezită ea. Nu-i uşor de explicat. Sunt *betheyna* lui Jaan, *cro-betheyna lui* Garse, *teynul* lui.

Îşi ridică o clipă privirea de pe aparatele de bord. Pe chipul lui Dirk nu se citea nici urmă de dorinţă de a înţelege.

– Soţul meu, spuse atunci, ridicând din umeri. Îmi pare rău, Dirk. Nu este traducerea perfectă, dar doar aşa se poate spune folosind un singur cuvânt. Jaan este soţul meu.

Ghemuit şi mai mult în scaun, cu braţele încrucişate pe piept, Dirk nu mai spuse nimic. Îi era frig şi se simţea rănit şi se tot întreba ce caută acolo. Desigur că avusese motive întemeiate să trimită după el şi îi va explica la un moment dat. Şi chiar aşa, cum să-şi fi închipuit că va fi singură? La portul stelar chiar se gândise în treacăt că poate Ruark… şi nu se simţise lezat.

Neliniştită de tăcerea lui mult prea lungă, Gwen se uită din nou la el.

– Îmi pare rău, Dirk, repetă ea. Sincer. N-ar fi trebuit să vii.

Iar el îşi zise că are dreptate.

Îşi continuară zborul fără să mai schimbe o vorbă. Se spusese tot ce fusese de spus, dar nu fuseseră rostite acele cuvinte pe care Dirk îşi dorise să le audă, ci cuvinte care n-au schimbat cu nimic situaţia. Se afla aici, pe Worlorn, cu Gwen alături, şi niciodată nu o simţise mai străină decât în clipa aceea. Amândoi erau nişte străini. Rămase gârbovit în scaun, singur cu gândurile lui şi cu vântul rece care-i mângâia obrajii.

Pe Braque îşi închipuise cumva că bijuteria-şoptitoare însemna că îl cheamă la ea, că îl vrea din nou alături. Singura întrebare care îl frământase atunci era dacă să *răspundă* chemării, dacă se putea

întoarce la ea, dacă Dirk t'Larien încă mai putea să iubească şi să fie iubit. Acum ştia că nu aceasta fusese problema.

Trimite-mi suvenirul acesta şi voi veni şi nu voi pune nicio întrebare. Aceasta era promisiunea, singura promisiune. Nimic altceva.

Se înfurie. De ce îi făcea asta? Ţinuse bijuteria în mână şi aflase ce simte. Îi putuse intui sentimentele. Nicio criză de-a ei nu ar fi putut valora cât preţul plătit pentru retrăirea trecutului.

Într-un final, calmul se pogorî asupra lui Dirk t'Larien. Pe ecranul minţii din spatele pleoapelor închise vedea iarăşi canalul de pe Braque şi şlepul singuratic care i se păruse pentru o fracţiune de secundă atât de încărcat de semnificaţii. Şi îşi aduse aminte de hotărârea pe care o luase atunci. Să încerce din nou, să încerce să *redevină* cel de odinioară, să se ducă la ea şi să-i ofere tot ce era în stare să ofere, tot ce avea ea nevoie – atât pentru binele lui, cât şi pentru al ei.

Se îndreptă în scaun cu ceva efort, îşi desfăcu braţele, deschise ochii şi întoarse faţa spre vântul muşcător. Apoi, în mod deliberat, se uită la Gwen şi-i adresă vechiul lui surâs sfios.

– Ah, Jenny, spuse. Şi mie îmi pare rău. Dar nu contează. N-am ştiut, dar nu contează. Mă bucur că am venit, şi ar trebui să te bucuri şi tu. Şapte ani înseamnă mult prea mult, nu crezi?

Ea îi aruncă o privire fugară, apoi se uită iarăşi la instrumentele de bord şi îşi umezi tulburată buzele.

– Da. Şapte ani înseamnă foarte mult, Dirk.

– Voi face cunoştinţă cu Jaan?

Dădu din cap.

– Şi cu Garse, *teynul* lui.

De undeva, de sub ei, se auzi zgomot de ape, un râu rătăcit prin beznă. Dispăru iute. Se deplasau cu viteză destul de mare. Dirk se uită pe lângă aripa aerovehiculului în întunericul ce alerga împreună cu ei.

– Aveţi nevoie de stele, spuse el dus pe gânduri. Am senzaţia că încep să orbesc.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise Gwen zâmbind şi, deodată, Dirk se simţi mult mai bine decât se simţise în anii din urmă.

– Îţi aminteşti cerul de pe Avalon? o întrebă.

– Da. Fireşte.

– Acolo sunt mulţimi de stele. Era o lume minunată.

– Şi Worlorn are frumuseţea ei, spuse ea. Ce ştii despre planeta asta?

– Nu prea multe, răspunse Dirk fără să-şi ia ochii de la ea. Ştiu despre Festival şi ştiu că planeta este una solitară, dar nimic altceva. O femeie de pe nava cu care am venit mi-a povestit că a fost descoperită de Tomo şi Walberg în timpul călătoriei lor spre capătul

galaxiei.

– Nu chiar aşa au stat lucrurile, spuse Gwen. Dar şi istorioara asta are farmecul ei. În orice caz, să ştii că tot ce vei vedea face parte din Festival. Întreaga planetă e parte din Festival. Au participat toate planetele din Lizieră şi toate culturile lor se reflectă în câte un oraş de aici. Sunt paisprezece oraşe, câte unul pentru cele paisprezece planete ale Lizierei. Între ele se află portul stelar şi Pajiştea, care-i un soi de parc. Zburăm chiar deasupra ei acum. Să ştii că nu e prea interesantă nici la lumina zilei. În timpul Festivalului aici s-au organizat târguri şi bâlciuri.

– Unde se află proiectul vostru?

– În regiunea sălbatică, răspunse Ruark. Dincolo de oraşe, dincolo de lanţul muntos.

Iar Gwen spuse:

– Priveşte.

Dirk privi. Distingea vag în zare un şir muntos, ca un baraj negru în zig-zag, ce se ridica din Pajişte şi eclipsa stelele de mai jos. O scânteie de lumină sângerie de pe unul din piscuri se tot mărea pe măsură ce se apropiau. Tot mai mare şi tot mai înaltă, dar nu şi mai strălucitoare, de un roşu întunecat şi ameninţător, amintindu-i lui Dirk de bijuteria-şoptitoare.

– Acolo este acasă, spuse Gwen. Oraşul Larteyn. În limba kavalară veche, *lar* înseamnă cer. Iar acesta este oraşul care corespunde planetei Înaltul Kavalaan. Unii îl mai numesc şi Fortul-de-Foc.

Îşi dădu imediat seama de ce anume. Construit în coasta muntelui, cu rocă dedesubt şi rocă în spate, oraşul kavalar era o fortăreaţă cubică şi compactă, împrejmuită cu ziduri solide în care fuseseră tăiate ferestruici înguste. Chiar şi turnurile de dincolo de ziduri erau robuste şi greoaie. Şi deloc înalte. Muntele se înălţa ameninţător deasupra lor, colorat cu sânge de lumina reflectată. Doar luminile oraşului nu se reflectau nicăieri; zidurile şi străzile din Larteyn luminau ele însele cu o văpaie mohorâtă, venită din interior.

– Piatră-incandescentă, răspunse Gwen întrebării lui nerostite. Absoarbe lumina în timpul zilei şi o răsfrânge noaptea. Pe Înaltul Kavalaan se folosea mai ales la fabricarea bijuteriilor, dar au scos din mine cantităţi imense pe care le-au expediat pe Worlorn pentru Festival.

– Impresionism baroc, comentă Ruark. Impresionism kavalar.

Dirk se mulţumi să-l aprobe dând din cap.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe vremuri, îi spuse Gwen. Ziua, Larteyn sorbea lumina celor şapte sori şi o răspândea la rândul lui pe timpul nopţii. Ca un pumnal de foc. Acum pietrele au început să se stingă – Roata se depărtează tot mai mult cu fiecare oră care trece. În zece ani, oraşul va fi la fel de negru ca tăciunii arşi.

– Nu pare foarte mare, observă Dirk. Ce populaţie are?

– Un milion, pe vremuri. Iar tu nu vezi decât vârful aisbergului. Oraşul este construit în inima muntelui.

– Tipic pentru kavalari, spuse Ruark. O construcţie în adâncuri, o citadelă săpată în piatră. Dar aproape pustie acum. Douăzeci de oameni, după ultima numărătoare, cu noi cu tot.

Aerovehiculul trecu peste zidul exterior, se repezi la stânca de pe terasa muntelui şi coborî în picaj lung şi hotărât pe lângă roci şi pietre-incandescente. Dirk văzu dedesubt pasarele late şi şiruri de flamuri care fluturau uşor, şi gargui[3] uriaşi, cioplişi din rocă, cu ochi arzători din piatră-incandescentă. Clădirile erau construite din piatră albă şi abanos, iar pe laturile lor, focurile pietrelor se reflectau în dâre lungi sângerii, aidoma unor răni deschise din burta vreunei fiare uriaşe şi întunecate. Zburară peste turnuri şi peste domuri, peste străzi şi alei întortocheate şi bulevarde largi, peste curţi deschise şi peste un teatru uriaş în aer liber cu o mulţime de rânduri de loji.

Pustii, toate erau pustii. Nimeni nu se mişca pe străzile scăldate în lumină roşie din Lartyen.

Gwen coborî aparatul în spirală pe acoperişul rectangular al unui turn negru. Când reduse treptat reţeaua gravitaţională pentru a putea ateriza, Dirk mai avu vreme să observe alte două maşini spaţiale în parcarea spre care se îndreptau şi ei: una superbă, galbenă, în formă aerodinamică de lacrimă, şi un aparat de zbor probabil militar, cu un aspect teribil şi mult îmbătrânit de lungi secole de războaie. Verde-măsliniu, pătrăţos şi blindat, cu tunuri laser pe capota din faţă, şi tuburi de impuls pe cea din spate.

Gwen parcă pisica de mare între cele două şi toţi trei coborâră pe acoperiş. Când ajunseră la zona ascensoarelor, Gwen se întoarse către el, îmbujorată şi cu o expresie stranie pe chip, în lumina roşiatică.

– E târziu, îi spuse. Ar fi bine să ne ducem cu toţii la culcare.

Dirk nu se îndoia de motivele acestei concedieri.

– Jaan?

– Îl vei cunoaşte mâine, îi răspunse. Trebuie mai întâi să vorbesc eu cu el.

– De ce? o întrebă, dar Gwen se răsucise deja pe călcâie şi pornise spre scări.

Apoi sosi ascensorul, iar Ruark îl trase înăuntru. Şi coborâră spre somn şi spre vise.

---

[3] Jgheab scurt pentru scurgerea apei de ploaie (de obicei bogat ornamentat cu forme reprezentând capete de animale fantastice) (n.tr.).

Capitolul 2

Nu se odihni mai deloc în acea noapte. De fiecare dată când reuşea să adoarmă, visele îl înspăimântau: viziuni sporadice, pline cu otravă şi doar pe jumătate amintite când se trezea, aşa cum i se întâmpla de nenumărate ori în cursul nopţii. În cele din urmă, renunţă să mai încerce să se odihnească. Şi începu să scotocească prin bagaje până când găsi bijuteria în învelişul ei din argint şi catifea, şi rămase cu ea în mână, în beznă, şi se îmbătă cu făgăduinţele ei deşarte.

Ceasuri lungi trecură. Apoi Dirk se ridică din pat şi se îmbrăcă, puse bijuteria în buzunar şi ieşi de unul singur să vadă răsăritul Roţii. Ruark dormea dus, dar codase uşa şi pentru Dirk, astfel încât nu era nicio problemă să poată ieşi şi intra după voie. Luă ascensorul-tub înapoi spre acoperiş şi se aşeză pe aripa rece din metal a maşinii spaţiale, în vreme ce ultimele rămăşiţe ale nopţii se scurgeau pe lângă el.

Răsăritul fu unul straniu, ceţos şi prevestitor de pericole, dând naştere unei zile fără lumină. Mai întâi, o licărire tulbure scăldă orizontul în roşu şi negru, amintind vag de pietrele-incandescente din oraş. Apoi răsări primul dintre sori: o bilă micuţă de culoare galbenă, la care Dirk se putu uita cu ochiul liber. Câteva minute mai târziu, apăru al doilea, puţin mai mare şi mai luminos, în altă parte a orizontului. Cu toate acestea, cei doi sori, evident mai mari decât orice stea, tot luminau mult mai puţin decât luna dolofană de pe Braque.

Imediat după aceea, Axul începu să se înalţe deasupra Pajiştii. Mai întâi ca o dungă de un roşu spălăcit, pierdută în lumina deloc spectaculoasă a acestor zori, dar căpătând din ce în ce mai multă strălucire, până când Dirk îşi dădu seama că nu era vorba despre o reflexie oarecare, ci chiar de coroana unui soare mare şi roşu. Iar lumea se îmbrăcă în purpură sub lumina lui.

Se uită la străzile de jos. Se stinseseră deja toate pietrele din Larteyn; sclipirea putea fi zărită doar acolo unde încă mai erau umbre, şi chiar şi acolo era foarte palidă. Semiîntunericul pusese stăpânire pe oraş ca o mantie cenuşie cu tonuri de un roşu decolorat. Sub lumina aceasta neprietenoasă şi bicisnică, muriseră toate flăcările nopţii, iar pe străzile pustii nu răsunau decât moartea şi disperarea.

Început de zi pe Worlorn. În plin crepuscul, totuşi.

– Anul trecut a fost mai luminos, spuse o voce în spatele lui. Acum fiecare zi este şi mai întunecoasă, şi mai rece. Dintre cele şase stele ale Coroanei Iadului, două sunt acum ascunse sub Satan cel Gras şi nu ne mai sunt de niciun folos. Celelalte se depărtează întruna devenind tot mai mici. Satan însuşi se mai uită la Worlorn, dar lumina lui este foarte roşie şi mult prea slabă. Aşa că Worlorn trăieşte într-un amurg lent. În câţiva ani, cei şapte sori vor fi descrescut la dimensiunea unor

stele şi gheaţa se va instaura din nou.

Cel care vorbise stătea perfect nemişcat, cu ochii aţintiţi la orizont, cu mâinile în şolduri. Era un bărbat înalt, zvelt, dar bine făcut, cu pieptul dezgolit chiar şi în dimineaţa rece. Pielea lui roşie, bronzată, era înroşită şi mai mult de lumina lui Satan cel Gras. Avea pometii înalţi şi ascuţiţi, bărbia mare şi pătrată şi păr rărit mult în creştet, lung până la umeri şi la fel de negru ca părul lui Gwen. Iar pe antebraţele închise la culoare şi acoperite cu păr des şi negru, purta două brăţări masive. Din jad şi argint pe braţul stâng, din fier negru şi piatră-incandescentă roşie pe dreptul.

Dirk nu se clinti de pe aripa pisicii de mare. Bărbatul îl privi şi îi spuse:

– Eşti Dirk t'Larien şi pe vremuri ai fost iubitul lui Gwen.

– Iar tu eşti Jaan.

– Jaan Vikary, din Casta Ironjade, spuse celălalt.

Apoi făcu un pas înainte şi îşi ridică mâinile cu palmele goale în afară.

Dirk cunoştea de undeva acest gest. Se ridică şi îşi lipi, la rândul său, palmele de cele ale kavalarului. Şi atunci mai observă ceva. Jaan purta o curea din metal negru, iar la şold avea un pistol cu laser.

Jaan Vikary îi surprinse privirea şi surâse.

– Toţi kavalarii poartă arme la ei. Este o tradiţie a noastră – una pe care o preţuim. Sper că nu eşti şocat şi plin de prejudecăţi ca prietenul lui Gwen, kimdissianul ăla. Şi dacă eşti, este problema ta, nu a noastră. Lartyen face parte din Înaltul Kavalaan şi nu te poţi aştepta să ne modificăm cultura după rigorile culturii tale.

Dirk se aşeză la loc.

– Nu. Deşi poate ar fi trebuit să mă aştept la asta după cele auzite azi-noapte. Dar mi se pare ciudat. Este vreun război pe undeva?

Vikary schiţă un zâmbet fără veselie, dezgolindu-şi voit dinţii uniformi.

– Întotdeauna este câte un război pe undeva, t'Larien. Viaţa însăşi este un război.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Numele tău: t'Larien. Insolit nume. Nu l-am mai auzit vreodată, şi nici Garse, *teynul* meu nu l-a mai auzit. De unde te tragi?

– De pe Baldur. O planetă foarte departe de aici, de cealaltă parte a Vechiului Pământ. Abia dacă mi-o mai amintesc. Părinţii mei s-au mutat pe Avalon când eram foarte mic.

Vikary dădu din cap.

– Gwen mi-a povestit că ai călătorit extrem de mult. Ce lumi ai văzut?

Dirk ridică din umeri.

– Prometeu, Rhiannon, Thisrock. Lumea lui Jamison, printre altele.

Şi Avalon, desigur. În general am fost prin locuri mai primitive decât Avalon, acolo unde era nevoie de cunoştinţele mele. Dacă ai fost la Institut este uşor să-ţi găseşti de lucru, chiar dacă nu ai calificări speciale sau nu eşti prea talentat. Iar mie mi-a convenit. Îmi place să călătoresc.

– Dar niciodată până acum nu ai trecut dincolo de Vălul Diavolului. N-ai fost decât prin haloimăsuri, niciodată în lumile din Exterior dezvoltate. Ai să vezi că aici lucrurile sunt diferite, t'Larien.

Dirk se încruntă.

– Ce cuvânt e acela? Haloimăsuri?

– Haloimăsuri, repetă Vikary. E un cuvânt din argoul wolfmanian. Haloimăs de lumi, harababură de lumi, talmeş-balmeş de cuvinte. Poţi să spui cum vrei. Am învăţat cuvântul acesta de la câţiva wolfmanieni cu care m-am împrietenit în timpul cât am fost la studii pe Avalon. Se referă la atmosfera dintre lumile din Exterior şi coloniile de primă şi de a doua generaţie din apropiere de Bătrânul Pământ. În haloimăs, hranganienii au neutralizat stelele şi au stăpânit planetele luate în sclavie şi s-au luptat cu Imperialii Pământului. Pe atunci erau deja cunoscute toate planetele pe care le-ai enumerat tu şi au fost grav afectate de războiul străvechi şi aruncate în haloimăs de Colaps. Avalon însăşi nu este decât o colonie de generaţia a doua, capitală de sector în vechime. Crezi că asta ar conta pentru o lume atât de îndepărtată în acele secole *ai*-năruite?

Dirk îl aprobă.

– Da. Şi eu cunosc puţină istorie. Tu pari a fi specialist.

– Sunt istoric, răspunse Vikary. Mi-am dedicat munca descoperirii realităţilor istorice din spatele miturilor lumii mele, Înaltul Kavalaan. Ironjade a cheltuit foarte mult pentru a mă putea trimite pe Avalon ca să cercetez băncile de date din computerele vechi tocmai în scopul acesta. Dar în perioada celor doi ani de studii am avut mult timp liber şi a început să mă intereseze întreaga istorie a omenirii.

Dirk contemplă din nou zorii fără să mai rostească vreun cuvânt. Discul cel roşu al lui Satan cel Gras se ridicase deja pe jumătate deasupra orizontului şi apăruse şi o a treia stea. Puţin mai la nord faţă de celelalte, însă nimic altceva decât o stea.

– Steaua cea roşie este un super-colos, spuse el dus pe gânduri, dar de acolo pare puţin mai mare decât soarele de pe Avalon. Probabil că este foarte departe. Ar trebui să fie mai frig aici, să fi îngheţat deja totul. Însă e doar răcoare.

– Aceasta este realizarea noastră, îi spuse Vikary cu ceva înfumurare în glas. De fapt, nu chiar o realizare a Înaltului Kavalaan, ci a tuturor lumilor din Exterior. Toberienii au conservat mare parte din tehnologia câmpurilor de forţe pe care Imperialii Pământului au pierdut-o în timpul Colapsului, şi apoi au îmbunătăţit-o în secolele care

au urmat. Niciun Festival nu s-ar fi putut desfăşura fără scutul lor. Căci la periheliu, căldura emanată de Coroana Iadului şi de Satan cel Gras ar fi calcinat atmosfera de pe Worlorn şi ar fi dat în clocote marea. Dar scutul toberian a blocat furia aceea devastatoare şi ne-am putut, astfel, bucura de o vară lungă şi strălucitoare. Iar acum, într-o manieră asemănătoare, reţine căldura înăuntru. Însă, ca toate lucrurile, şi scutul acesta are limitele lui. Iar îngheţul va veni.

– Nu mi-am închipuit că ne vom cunoaşte aşa, zise Dirk. De ce ai urcat aici?

– Mi-am asumat riscul. Cu mulţi ani în urmă, Gwen mi-a spus că îţi plăcea să urmăreşti apariţia zorilor. Şi mi-a mai spus şi altele, Dirk t’Larien. Ştiu mult mai multe despre tine decât ştii tu despre mine.

Dirk izbucni în râs.

– Perfect adevărat. Până aseară nici măcar nu ştiam de existenţa ta.

Dar chipul lui Jaan Vikary rămase grav şi aspru.

– Dar exist. Ţine minte asta şi vom putea fi prieteni. Am sperat să te găsesc singur şi să-ţi spun asta înainte ca să se trezească şi ceilalţi. Aici nu eşti pe Avalon, t’Larien, iar astăzi este o zi diferită de cea de ieri. Este o lume de Festival care se stinge, o lume fără niciun cod moral, aşa că trebuie să ne ţinem strâns de codurile pe care le-am adus cu noi. Nu îl pune la încercare pe al meu. De pe vremea când am fost pe Avalon, am încercat să mă gândesc la mine însumi ca fiind Jaan Vikary. Cu toate acestea, sunt un kavalar. Nu mă obliga să redevin Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary.

Dirk se ridică în picioare.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el. Dar cred că mă pot comporta ca o persoană civilizată. Nu am absolut nimic cu tine, Jaan.

Răspunsul acesta păru a-l mulţumi pe Vikary. Dădu încetişor din cap şi vârî mâna în buzunarul pantalonilor.

– Iată un simbol al prieteniei mele şi al grijii pe care ţi-o port, spuse, întinzându-i lui Dirk o insignă din metal negru, reprezentând o pisică de mare minusculă. Vrei să o porţi în timpul şederii tale aici?

Dirk o acceptă.

– Dacă îţi face plăcere, surâse el în faţa formalismului celuilalt bărbat şi şi-o prinse la guler.

– Zorii sunt deprimanţi şi lugubrii aici, spuse Vikary, şi nici ziua nu este mai plăcută. Haide la noi acasă. Îi voi trezi şi pe ceilalţi şi vom putea lua masa.

Apartamentul în care locuia Gwen împreună cu cei doi kavalari era imens. Livingul cu tavan înalt era dominat de un şemineu de doi metri înălţime şi de două ori mai lung. Pe poliţa lui din ardezie gri, gargui cu priviri feroce păreau a păzi cenuşa. Vikari îl conduse pe Dirk pe lângă ei, pe un covor negru şi gros, spre sufrageria aproape la fel de

spaţioasă. Dirk se aşeză într-unul din cele douăsprezece scaune cu spătar înalt din jurul mesei uriaşe, în vreme ce gazda lui se duse să aducă mâncarea şi pe ceilalţi comeseni.

Se întoarse iute, cu un platou cu felii subţiri de carne bine friptă şi un coş cu biscuiţi. Le puse în faţa lui Dirk şi plecă iarăşi.

Nu ieşi bine din încăpere, că o altă uşă se deschise şi intră Gwen surâzând somnoroasă. Purta o bentiţă veche, pantaloni decoloraţi şi o bluză verde, lălâie, cu mâneci largi. Dirk surprinse sclipirea brăţării masive din jad şi argint de pe braţul ei stâng. La un pas în spatele ei, era un alt bărbat, aproape tot atât de înalt ca Vikary, însă cu câţiva ani mai tânăr şi mult mai zvelt, îmbrăcat într-un soi de trening fără mâneci, din material cameleonic, acum roşu închis. Îl privi fix pe Dirk cu ochii lui pătrunzători şi albaştri – cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată Dirk – ce-i luminau chipul ascuţit şi supt deasupra unei bărbi bogate şi roşii.

Gwen se aşeză la masă. Barbă-roşie se opri în faţa scaunului lui Dirk.

– Sunt Garse Ironjade Janacek, se prezentă el şi întinse palmele.

Dirk se ridică să execute salutul.

Şi Garse Ironjade Janacek purta la şold un pistol cu laser vârât într-un toc din piele atârnat de cureaua argintie din oţel împletit. Pe braţul drept avea o brăţară neagră, sora geamănă a celei purtate de Vikary, din fier şi din ceva ce părea a fi piatră-incandescentă.

– Probabil că ştii cine sunt, îi spuse Dirk.

– Aşa este, îi răspunse Janacek cu un rictus răutăcios şi luă loc la masă.

Gwen ronţăia deja un biscuite, iar când se aşeză şi Dirk, întinse mâna şi îi pipăi insigna de pe guler, surâzând ca la o glumă numai de ea ştiută.

– Înţeleg că ai făcut deja cunoştinţă cu Jaan.

– Cam aşa ceva, răspunse Dirk exact în clipa când Vikary intră în sufragerie cu patru halbe din cositor ţinute neîndemânatic de toartă în mâna dreaptă şi cu o carafă cu bere neagră în stânga.

Le puse pe toate în mijlocul mesei, apoi făcu un ultim drum la bucătărie după farfurii, tacâmuri din fier şi un borcan plin cu o pastă galbenă, dulce, pe care i-a îndemnat pe ceilalţi să o întindă pe biscuiţi.

În absenţa lui, Janacek împinse halbele peste masă spre Gwen.

– Toarnă, i se adresă pe un ton poruncitor, înainte de a se întoarce la Dirk. Mi s-a spus că ai fost primul ei bărbat, îi zise în vreme ce Gwen turna berea. Ai lăsat-o cu un număr impresionant de obiceiuri dezgustătoare, continuă el cu un zâmbet rece. Mă simt tentat să mă declar insultat şi să te poftesc afară pentru a-ţi cere satisfacţie.

Dirk nu înţelese.

Gwen umpluse cu bere şi spumă trei dintre cele patru halbe. Puse

una în faţa locului unde avea să se aşeze Vikary, a doua lângă Dirk şi o dădu peste cap pe a treia. Apoi se şterse la gură cu dosul mâinii, îi surâse lui Janacek şi îi oferi halba goală.

– Dacă ai de gând să-l ameninţi pe bietul Dirk din cauza obiceiurilor mele, îi zise ea, atunci mi se pare corect ca şi eu să-l provoc la duel pe Jaan pentru toţi anii în care am fost obligată să le îndur pe ale tale.

Janacek roti halba goală în mâini şi o privi mânios.

– Curvă-*betheyn,* spuse pe ton de conversaţie lejeră şi-şi turnă singur berea.

O secundă mai târziu se întoarse şi Vikary. Se aşeză la masă, sorbi din bere, apoi începu să mănânce. Foarte curând, Dirk îşi dădu seama că îi place să bea bere la micul dejun. Iar biscuiţii unşi cu un strat gros de pastă dulce erau de asemenea delicioşi. Însă carnea era cam uscată.

În timpul mesei, Janacek şi Vikary îi puseră o sumedenie de întrebări, în vreme ce Gwen nu spuse prea multe. Cei doi kavalari constituiau materia primă perfectă pentru un studiu excelent al contrastelor. Jaan Vikary se apleca peste masă când vorbea (rămăsese cu bustul gol şi din când în când căsca şi se scărpina prin diferite părţi ale corpului cu un aer absent) şi păstrase un ton de interes prietenos, surâzând adesea, fiind în mod evident mult mai în largul său decât fusese mai devreme, pe acoperiş. Însă îi lăsă lui Dirk impresia de premeditare, de om închis în sine care face eforturi conştiente de a se destinde; chiar şi gesturile lui din afara etichetei – zâmbetele, scărpinatul, căscatul – păreau cumva studiate şi formale. Pe de cealaltă parte, Garse Janacek, deşi stătea mult mai drept la masă şi nu se scărpina deloc şi vorbea afectat, părea mult mai relaxat, de parcă *i-ar fi făcut plăcere* restricţiile impuse de societate şi nici nu i-ar fi trecut prin cap să încerce să scape de ele. Exprimarea lui era însufleţită şi abrazivă; arunca injurii aşa cum roata olarului aruncă scântei, mai ales spre Gwen. Ea îi răspunse la câteva, dar fără prea multă vlagă; Janacek era mult mai bun la jocul acesta. În general, schimburile lor de cuvinte dădeau impresia de ciondăneală afectuoasă, însă, de câteva ori, lui Dirk i se păru că surprinde o nuanţă de ostilitate reală. Vikary se încrunta de fiecare dată.

Când se întâmplă ca Dirk să pomenească de anul pe care îl petrecuse pe planeta Prometeu, Janacek prinse ideea din zbor.

– Spune-mi, t'Larien, îl întrebă el, crezi că Omul Modificat este fiinţă omenească?

– Bineînţeles că este, răspunse Dirk. Toţi sunt. Au fost inventaţi de Imperialii Pământului cu multă vreme în urmă, în timpul războiului. Prometeenii nu sunt decât descendenţii vechii Armate Ecologice.

– Chiar aşa, se ambală Janacek, dar nu pot fi de acord cu concluzia ta. Şi-au măsluit într-un asemenea hal propriile gene, încât au pierdut

dreptul de a se mai numi oameni. Asta-i părerea mea. Sunt oameni-libelulă, sunt oameni submarini, oameni care pot trăi într-o atmosferă otrăvită, oameni care pot vedea în întuneric ca hruunii, din tribul Githyanki, oameni cu patru mâini, hermafrodiţi, soldaţi fără stomacuri, care se împerechează cu scroafele fără ca măcar să o simtă – toate creaturile astea nu sunt oameni. Sunt *neoameni,* ca să fiu mai exact.

– Nu, spuse Dirk. Am auzit termenul *neom.* Este o sintagmă folosită în multe lumi, dar ea nu înseamnă decât că materialul uman a fost în aşa fel transformat încât nu se mai poate încrucişa cu cel asemenea lui. Prometeenii au avut grijă să evite asta. Conducătorii lor – care, trebuie să ştii, sunt destul de normali, nu şi-au făcut decât câteva modificări minore, mai ales în privinţa longevităţii – cum ziceam, conducătorii lor atacau periodic planetele Rhiannon şi Thisrock, după pradă, dacă înţelegi ce vreau să spun. În căutare de pământeni absolut normali...

– Cu toate acestea, Pământul însuşi este mai puţin normal decât înainte, îl întrerupse Janacek şi ridică nepăsător din umeri. Nu trebuia să mă bag în vorbă, nu? Oricum, Bătrânul Pământ este mult prea departe şi la noi nu ajung decât zvonuri vechi de secole. Continuă.

– Am spus ce am avut de spus, zise Dirk. Oamenii Modificaţi sunt tot oameni. Chiar şi cei din castele inferioare, cei mai groteşti, experimentele eşuate pe care doctorii le-au considerat rebuturi – toţi aceştia se pot împerechea. De aceea îi sterilizează. Le este teamă de posibilele lor progenituri.

Janacek luă o gură de bere şi îl privi fix cu pătrunzătorii lui ochi albaştri.

– Înseamnă că se împerechează, aşa zici, nu? şi zâmbi. Spune-mi, t'Larien, în anul petrecut pe planeta aia, ai avut vreo ocazie să verifici personal această teorie?

Dirk se îmbujoră la faţă şi se uită la Gwen ca şi cum ar fi fost vina ei.

– Nu am fost celibatar aceşti şapte ani din urmă, dacă asta mă întrebi, se răsti el enervat.

Janacek îi recompensă răspunsul cu un rânjet larg şi o privi pe Gwen.

– Interesant, îi explică el. Individul petrece câţiva ani în patul tău şi după aia începe să se dea la animale.

Ochii femeii scânteiară de furie; Dirk o cunoştea destul de bine ca să îşi dea seama ce *simte.* Nici Jaan Vikary nu părea prea încântat de turnura pe care o luase discuţia.

– Garse, îl avertiză el.

Janacek se potoli imediat.

– Scuze, Gwen. N-am vrut să te jignesc. Fără îndoială că nu ai nicio legătură cu bucuriile lui la sirene şi femeile-muşte.

– Ai de gând să mergi în sălbăticie, t'Larien? îl întrebă Vikary cu glas tunător încercând să schimbe subiectul.

– Nu ştiu, răspunse Dirk sorbind din bere. Ar trebui?

– Nu ţi-aş ierta-o niciodată dacă n-ai face-o, surâse Gwen.

– În cazul acesta, am să merg. Dar ce este atât de interesant acolo?

– Ecosistemul – se formează şi moare în acelaşi timp. De multă vreme ecologia a fost o ştiinţă dată uitării în Lizieră. Chiar şi acum lumile din Exterior nu dispun împreună de mai mult de vreo doisprezece specialişti în domeniu. Când a început Festivalul, planeta Worlorn a fost însămânţată cu forme de viaţă provenite din paisprezece lumi diferite, fără ca nimeni să se fi gândit la modul în care acestea vor interacţiona. De fapt este vorba despre *mai mult* de paisprezece planete, dacă ar fi să ne gândim şi la nenumăratele strămutări – animale duse de pe Pământ pe Newholme, de acolo pe Avalon, apoi pe Wolfheim şi, în cele din urmă, pe Worlorn.

Arkin şi cu mine lucrăm la o cercetare a efectelor acestor fapte. O facem de doi ani şi se pare că o să mai avem treabă încă vreo zece de acum încolo. Rezultatele studiului nostru se adresează în primul rând agricultorilor din toate lumile din Exterior. Aşa vor şti ce specii de floră şi faună pot introduce în absolută siguranţă în habitatele lor şi în ce condiţii, şi care anume specii ar putea otrăvi ecosistemul.

– Animalele de pe Kimdiss sunt deosebit de otrăvitoare, mârâi Janacek. Asemenea celor care se ocupă de ele.

Gwen îi adresă un zâmbet batjocoritor.

– Garse e iritat pentru că se pare că bansheea neagră este pe cale de dispariţie, îi explică ea lui Dirk. Şi este foarte păcat. Pe Înaltul Kavalaan specia a fost atât de vânată, încât s-a apropiat de punctul de extincţie, dar s-a sperat că specimenele lăsate libere aici acum douăzeci de ani îşi vor face vizuini şi se vor înmulţi. Iar apoi vor fi capturate din nou şi duse înapoi pe Înaltul Kavalaan înainte de îngheţ. Doar că lucrurile nu au ieşit chiar aşa. Bansheea este un animal de pradă extrem de feroce, însă în habitatul propriu nu poate concura cu omul. Pe Worlorn adăpostul i-a fost invadat de roiuri de spiriduşi-de-copac veniţi de pe Kimdiss.

– Majoritatea kavalarilor cred că bansheea este o pacoste şi un pericol, explică mai departe Jaan Vikary. Aflată în habitatul ei natural, are obiceiul de a ucide oamenii, iar vânătorii de pe Braith, de pe Redsteel şi de pe Shanagate Holding consideră bansheea a fi prada supremă. Cu o singură excepţie. Ironjade a fost mereu de altă părere. Există un mit străvechi care spune că, atunci când Kay Fierarul şi *teynul* său, Roland Wolf-Jade se luptau singuri cu o armată de demoni în Dealurile Lameraan, Kay a fost doborât, iar Roland, care îl veghea, devenea tot mai neputincios. Atunci, au venit bansheele de peste

dealuri, zburând împreună, în formaţii negre şi atât de compacte că acopereau soarele. Şi s-au năpustit asupra armatei de demoni şi i-au devorat pe toţi până la unul, cruţându-i, însă pe Kay şi Roland. Mai târziu, când cei doi *teyn* au ajuns la peştera lor cu femei şi au pus bazele primei aşezări Ironjade, bansheea a devenit protectoarea lor mult venerată, dând şi forma sigiliului pe care l-au folosit de atunci înainte. Niciun Ironjade nu a ucis vreodată o banshee, iar legenda spune că, ori de câte ori vreun bărbat din Ironjade se află în pericol de moarte, apare o banshee ca să-l călăuzească şi să-l apere.

– Drăguţă istorioară, comentă Dirk.

– Este mult mai mult decât o simplă istorioară, interveni Janacek. Există o legătură extrem de puternică între Ironjade şi banshee, t'Larien. Poate este vorba despre o practică străveche a magiei, poate este ceva conştient, sau poate pur instinctual. Nu am pretenţia că aş şti. Dar legătura există.

– Superstiţii, spuse Gwen. Nu trebuie să-ţi faci o părere prea proastă despre Garse. Nu e vina lui că nu a avut parte de o educaţie solidă.

Dirk îşi unse un biscuite cu pastă şi îl privi pe Janacek.

– Jaan mi-a spus că e istoric, şi ştiu cu ce se ocupă Gwen, îi zise. Dar tu ce faci? Cu ce te ocupi?

Ochii albaştri îl fixară cu răceală. Janacek nu-i răspunse.

– Am senzaţia, continuă Dirk, că nu eşti specialist în ecologie.

Gwen izbucni în râs.

– Senzaţia ta este nefiresc de corectă, t'Larien, catadicsi Janacek să vorbească.

– Atunci ce cauţi pe Worlorn? La drept vorbind – îşi mută el privirea la Jaan Vikary – ce caută un istoric într-un asemenea loc?

Vikary cuprinse halba în palme şi sorbi din ea dus pe gânduri.

– E destul de simplu, spuse el. Sunt kavalar de rang înalt din Casta Ironjade, legat de Gwen Delvano prin jad şi argint. *Betheyna* mea a fost trimisă pe Worlorn prin votul înaltului consiliu al castei noastre, aşa că este foarte firesc să mă aflu şi eu aici, împreună cu *teynul* meu. Pricepi?

– Cred că da. Îi ţineţi de urât lui Gwen.

Atitudinea lui Janacek deveni brusc foarte ostilă.

– O *protejăm* pe Gwen, zise el pe un ton ca glacial. De obicei de propria ei prostie. N-ar fi trebuit să vină aici, din capul locului, dar iată că a venit, aşa că am fost nevoiţi s-o însoţim. În ceea ce priveşte cealaltă întrebare a ta, t'Larien, află că şi eu sunt un Ironjade, *teyn* al lui Jaan de Ironjade. Trebuie să fac absolut orice îmi cere casta mea: să vânez sau să lucrez pământul, să mă lupt în duel, să declar război duşmanilor noştri, să pun copii în burţile *eyn-kethiilor* noastre. Asta fac eu. Şi deja ştii ce sunt. Ţi-am spus numele meu.

Vikary se uită la el şi îl făcu să tacă cu un gest hotărât al mâinii drepte.

– Poţi să ne consideri nişte turişti întârziaţi, îi spuse el lui Dirk. Studiem şi cutreierăm prin păduri şi prin oraşele moarte şi ne distrăm. Ar trebui să prindem bansheele şi să le punem în cuşti pentru a le putea transporta înapoi pe Înaltul Kavalaan, doar că nu am fost în stare să descoperim niciuna.

Se ridică şi îşi goli halba.

– Zilele trec, iar noi nu facem nimic, continuă el după ce o puse la loc pe masă. Dacă ai de gând să porneşti spre regiunile sălbatice, ai face bine să te grăbeşti. Durează destul de mult să traversezi munţii, chiar şi cu aerovehiculul, şi nu te sfătuiesc să stai pe afară după lăsarea întunericului.

– Da?

Dirk îşi termină şi el halba de bere şi se şterse la gură cu dosul mâinii. Îi era clar că în cultura kavalară nu se foloseau şerveţele la masă.

– Bansheele nu sunt singurele fiare de pradă de pe Worlorn, îl lămuri Vikary. Prin păduri mai sunt şi mulţi alţi ucigaşi şi prădători, proveniţi cu toţii din cele paisprezece lumi, însă aceştia sunt răul cel mai mic. Oamenii sunt cei mai răi. Astăzi, Worlorn este o lume pustie, instabilă, iar umbrele şi zonele ei sălbatice sunt pline de ciudăţenii.

– Ar fi bine să ai o armă cu tine, spuse şi Janacek. Sau, şi mai bine, să te însoţim, eu şi cu Jaan, ca să fii în siguranţă.

Dar Vikary clătină din caap.

– Nu, Garse. Trebuie să fie singuri ca să poată sta de vorbă. Este mai bine aşa, înţelegi ce-ţi spun? Aceasta este dorinţa mea.

Luă farfuriile şi se îndreptă spre bucătărie. Dar aproape de uşă se opri şi se uită peste umăr, încrucişându-şi în treacăt privirea cu a lui Dirk.

Şi Dirk îşi aminti ce îi spusese în zori, pe acoperiş. *Eu exist. Ţine minte asta.*

– De când n-ai mai mers cu un scuter aerian? îl întrebă Gwen la scurtă vreme după micul dejun, când se întâlniră pe acoperiş.

Îşi pusese o salopetă din material cameleonic, roşu întunecat, strânsă cu o curea, costum care o acoperea de la gât până la picioare. Bentiţa care-i ţinea părul era confecţionată din acelaşi material.

– Din copilărie, îi răspunse Dirk.

Era îmbrăcat la fel; ea îi dăduse costumul, ca să se poată camufla amândoi prin pădure.

– De când eram pe Avalon. Dar sunt curios să încerc din nou. Mă pricepeam destul de bine.

– Haide, atunci, îl îndemnă Gwen. Nu vom putea ajunge prea

departe şi nici nu vom putea merge prea repede, dar nu ar trebui să conteze.

Deschise portbagajul aerovehiculului cenuşiu în formă de pisică de mare şi scoase două pachete mici, argintii, şi două perechi de ghete.

Dirk se aşeză din nou pe aripa maşini ca să-şi pună ghetele şi să se lege la şireturi. Gwen despături scuterele, două platforme din foiţă metalică, atât de late cât să permită unui om să stea pe ele. Când le întinse pe jos, Dirk remarcă firele întortocheate ale reţelei gravitaţionale încastrate sub ele. Păşi pe una, poziţionându-şi picioarele cu grijă, în aşa fel încât tălpile metalice ale ghetelor lui se blocară în locurile speciale, iar platforma deveni rigidă. Gwen îi înmână dispozitivul de comandă pe care şi-l fixă la încheietura mâinii, cuprinzându-l în palmă.

– Arkin şi cu mine mergem cu scuterele prin pădure, îi povesti Gwen în timp ce-şi lega, la rândul ei, şireturile. Un aerovehicul este de zece ori mai rapid, sigur că da, însă nu găseşti mereu o poiană suficient de întinsă pe care să poţi ateriza. Pe de altă parte, scuterele astea sunt foarte bune pentru cercetările detaliate, atâta vreme cât nu luăm prea multe cu noi şi nu ne grăbim prea tare. Garse spune că nu sunt nimic altceva decât nişte jucării, dar…

Se ridică, se urcă pe platforma ei şi zâmbi.

– Gata?

– Sigur, răspunse Dirk, şi apăsă cu un deget plăcuţa argintie din palma dreaptă.

Puţin cam prea tare o apăsă. Căci scuterul ţâşni în sus, târându-l după el, smucindu-i trupul de colo-colo. Se dădu peste cap şi se ridică spre cer, izbutind, totuşi, să nu-şi spargă capul de acoperiş, râzând ca nebunul aşa, spânzurat de platformă.

Gwen veni după el, în picioare pe platforma ei, înălţându-se în cerul crepuscular cu îndemânarea pe care ţi-o dă practica îndelungată, aidoma unui djinn care zboară pe un covor din argint. Când ajunse lângă Dirk, acesta deja se acomodase cu comenzile scuterului şi se ridicase, chiar dacă se tot legăna în faţă şi în spate ca apucat, străduindu-se să-şi menţină echilibrul. Spre deosebire de aerovehicule, scuterele aeriene nu aveau giroscoape.

– Hiiiiii! strigă el văzând-o că se apropie.

Gwen îl lovi veselă pe spate. Nu-i trebui mai mult ca să se răstoarne din nou şi începu să zboare înclinat în văzduh, deasupra oraşului Lartyen, rostogolindu-se ca o roată dementă.

Gwen îi strigă ceva din spate. El îşi miji ochii şi observă că era cât pe ce să se izbească de un turn înalt din abanos. Umblă la comenzile scuterului şi ţâşni în sus, făcând eforturi disperate să se echilibreze.

Îl ajunse din urmă deasupra oraşului.

– Nu te apropia, o avertiză el rânjind cu gura până la urechi,

simţindu-se ca un tembel neîndemânatic dar extrem de fericit. Mai dă-mă tu o dată peste cap, femeie, şi am să trag cu laserul în tine, de am să te scot de pe cer!

Se înclină într-o parte, îşi reveni, apoi compensă înclinându-se mult în cealaltă parte. Scheuna ca un căţeluş vesel.

– Eşti beat, îi strigă Gwen prin vântul tăios. Ai băut prea multă bere la micul dejun.

Acum zbura deasupra lui, cu mâinile încrucişate peste piept, urmărindu-i zvârcolirile cu dezaprobare amuzată.

– Chestiile astea par mult mai stabile dacă atârni cu capul în jos, comentă Dirk.

Reuşise, cât de cât, să-şi recapete echilibrul, cu toate că, dacă te luai după felul în care îşi ţinea braţele întinse în lateral, era clar că nu era mult prea convins că va putea să şi-l menţină.

Gwen coborî în linie cu el, sigură pe picioare şi plină de încredere, cu părul fluturându-i nebun în spate ca un stindard negru.

– Cum e? îi strigă ea de alături.

– Cred că m-am prins cum funcţionează! o anunţă Dirk încă în poziţie verticală.

– Bravo. Uită-te în jos!

Se uită peste siguranţa subţire a platformei de sub tălpi. Dar jos nu mai era oraşul Larteyn, cu turnurile lui întunecate şi cu străzile lui din piatră-incandescentă stinsă, ci un hău mare, *mare* văzut printr-un cer crepuscular pustiu, până la Pajiştea aflată mult sub el. Zări un râu, un firicel de apă întunecată şerpuind prin vegetaţia slab luminată. Dar ameţi dintr-odată, i se încleştară mâinile, şi se răsturnă din nou.

Acum Gwen coborî sub el şi îi zâmbi compătimitor văzându-l cum atârnă cu capul în jos.

– Chiar că eşti bătut în cap, t'Larien, îl complimentă ea. De ce nu zbori în picioare?

Mârâi la ea sau, mai degrabă încercă să mârâie, căci vântul îi tăie răsuflarea şi nu putu decât să se strâmbe la Gwen. Apoi se răsuci, revenind în poziţie normală. Începuseră să-l doară picioarele din cauza efortului.

– Uite! îi strigă el şi o privi provocator ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu îl speria altitudinea.

Gwen zbura iarăşi alături. Îl cercetă cu privirea şi dădu amuzată din cap.

– Eşti o ruşine pentru copiii de pe Avalon şi pentru toţi locuitorii universului care folosesc scutere aeriene, îi spuse ea. Cred, totuşi, că ai să supravieţuieşti. Acum, vrei să vezi zona sălbatică?

– Arată-mi drumul, Jenny!

– Atunci întoarce. Nu în direcţia asta trebuie să mergem. Trebuie să trecem de munţi.

Îl prinse de mână cu mâna ei liberă şi se răsuciră împreună într-o spirală largă, în sus şi înapoi, către Larteyn şi lanţul muntos. De la distanţa aceea, oraşul li se arăta cenuşiu şi mohorât, cu trufaşele lui pietre-incandescente de un negru decolorat de soare. Iar munţii întunecaţi se ridicau ameninţători în faţă.

Zburară către ei, luând treptat altitudine, până când ajunseră mult deasupra Fortului-de-Foc, destul de sus cât să poată evita ciocnirea de piscuri. Aceasta era altitudinea maximă la care puteau zbura scuterele aeriene; desigur că un aerovehicul s-ar fi înălţat mult mai mult. Dar pentru Dirk era suficient. Salopetele lor din material cameleonic îşi schimbaseră culoarea într-un alb-cenuşiu, şi el era bucuros că nu simte frigul năprasnic; bătea un vânt îngheţat, iar ziua ambiguă de pe Worlorn nu era deloc mai caldă decât noaptea care se încheiase.

Ţinându-se de mâini şi strigându-şi din când în când impresiile, înclinându-se într-o parte şi în alta în vânt, Gwen şi Dirk urcară în zbor un munte, apoi coborâră pe coasta lui pe cealaltă parte într-o vale stâncoasă şi plină de umbre, apoi din nou sus, şi iar jos pe o altă coastă, pe lângă zone de vegetaţie şi pietre negre, pe lângă cascade înalte şi prăpăstii adânci. La un moment dat, Gwen îl provocă la întrecere, iar el îi strigă că este de acord şi ţâşniră înainte cât de iute îi puteau duce scuterele şi îndemânarea lor până când lui Gwen i se făcu milă de el şi se întoarse să-l prindă iar de mână.

Lanţul muntos se sfârşea la fel de brusc spre vest, pe cât de brusc se ridicase în est, dig înalt care ferea zona sălbatică de lumina Roţii care nu-şi încheiase încă ascensiunea pe cer. Zburau deja de mai bine de o oră, iar Dirk era pe jumătate amorţit din cauza vântului aprig de pe Worlorn şi întregu-i trup protesta în faţa acestei maltratări.

Aterizară în mijlocul pădurii, lângă un lac. Gwen coborî într-un picaj graţios, oprindu-se pe malul acoperit cu muşchi. Însă Dirk, temându-se ca nu cumva să se zdrobească de sol şi să-şi rupă vreun picior, îşi închise reţeaua o secundă prea devreme şi se prăbuşi un metru în gol.

Gwen îl ajută să-şi decupleze ghetele de pe scuter şi să-şi cureţe hainele şi părul de nisip jilav şi licheni. Apoi se aşeză pe mal lângă el şi îi surâse. El îi răspunse la surâs şi o sărută.

Sau, mai degrabă, încercă să o sărute. Pentru că, atunci când se întinse să o ia în braţe, ea se retrase, iar el îşi aminti. Îşi lăsă mâinile în jos şi chipul i se umbri.

– Îmi pare rău, îngăimă el.

Îşi feri privirea, căutând liniştea lacului. Verdele uleios al suprafeţei nemişcate era presărat cu insuliţe de ciuperci violete. Singura mişcare, abia perceptibilă, era zbârnâitul insectelor din apropierea malului. Pădurea era încă şi mai întunecată decât oraşul, deoarece munţii ascundeau în spatele lor mare parte din discul lui Satan cel

Gras.
Gwen îi puse o mână pe umăr.
– Nu, şopti ea. Mie îmi pare rău. Şi eu uitasem. O fracţiune de secundă am crezut că sunt pe Avalon.
Se uită la ea pierdut şi se forţă să schiţeze un zâmbet şters.
– Da. Aşa m-am simţit şi eu. Mi-a fost dor de tine, Gwen, în ciuda tuturor celor întâmplate. Sau nu ar trebui să spun asta?
– Probabil că nu, îi răspunse ea.
Îi evită din nou privirea, uitându-se peste lac. Malul celălalt era învăluit în ceaţă. Rămase multă vreme cu privirea pierdută, nemişcată, înfiorându-se de frig o singură dată. Dirk văzu cum îmbrăcămintea i se preschimbă încet într-un alburiu marmorat cu verde armonizându-se cu nuanţa locului unde stătea.
În cele din urmă întinse o mână şovăielnică, dar ea se feri iarăşi.
– Nu.
Dirk oftă, luă un pumn de nisip şi, dus pe gânduri, îl lăsă să i se prelingă printre degete.
– Gwen, se bâlbâi el. Jenny, nu ştiu…
Îl privi supărată.
– Nu e numele meu, Dirk. N-a fost niciodată. Nimeni în afară de tine nu mi-a spus aşa.
Tresări rănit.
– Dar, de ce…
– Pentru că nu sunt eu!
– Ba tu eşti, se înverşună el. Aşa mi-a venit să-ţi spun când eram pe Avalon şi ţi s-a potrivit, şi aşa ţi-am spus. Am crezut că-ţi place.
Ea clătină din cap.
– Asta a fost atunci. Nu înţelegi. N-ai înţeles niciodată. A ajuns să însemne mai mult pentru mine decât însemnase la început, Dirk. Mai mult, şi mai mult, şi mai mult, iar lucrurile pe care acest nume le simboliza nu erau lucruri bune. Chiar şi atunci am încercat să-ţi spun asta. Însă toate astea au fost pe vremuri. Eram mult mai tânără atunci, o copilă. Nu ştiam cum să pun în cuvinte ce simt.
– Şi acum? îşi croi furia drum în tonul lui. *Acum* ştii să pui în cuvinte ce simţi, Gwen?
– Da. Pentru tine ştiu, Dirk. Acum am mai multe cuvinte decât îmi trebuie, surâse ca la o glumă numai de ea ştiută şi îşi flutură părul în vânt. Ascultă-mă, numele intime sunt bune. Pot însemna ceva special pentru doi oameni aflaţi într-o relaţie. Aşa mi se întâmplă cu Jaan. Membrii castelor au nume lungi pentru că ei deţin mai multe roluri. El este Jaan Vikary pentru un prieten wolfmanian de pe Avalon, şi este patrician Ironjade în consiliile castei, dar este şi Riv în cadrul slujbelor divine, şi este Wolf în războaie. Şi mai are încă un nume, un nume intim, pe care îl foloseşte în pat. Aşa se şi cuvine să fie, pentru că

toate aceste nume îl definesc. Înţeleg asta. Însă îmi plac anumite faţete ale lui mai mult decât altele. De exemplu, îmi place mai mult Jaan decât Wolf, sau înaltul demnitar Ironjade, dar toate aceste nume îl reprezintă, îl fac să fie complet. Kavalarii au un proverb. Ei spun că omul este suma tuturor numelor lui. Numele sunt extrem de importante pe Înaltul Kavalaan. Numele sunt extrem de importante pretutindeni, însă doar kavalarii cunosc foarte bine acest adevăr. Un lucru fără nume este un lucru fără esenţă. Dacă ar exista esenţa, atunci ar avea un nume. Şi, în acelaşi fel, dacă dai nume unui lucru, atunci undeva, la un anumit nivel, lucrul numit de tine va exista, va căpăta viaţă. Ăsta e un alt proverb kavalar. Înţelegi ce-ţi spun, Dirk?

– Nu.

Ea izbucni în râs.

– Tot bătut în cap ai rămas. Ascultă-mă, atunci când Jaan a venit pe Avalon, era Jaantony Ironjade Vikary. Acesta era numele lui, numele lui întreg. Cele mai importante erau primele două – Jaantony este numele lui real, numele care i-a fost dat la naştere, iar Ironjade este numele castei sale, al alianţei sale. Vikary este un nume inventat, pe care şi l-a luat la pubertate. Toţi kavalarii iau astfel de nume, de obicei adoptă numele patricienilor pe care îi admiră, sau nume din mitologie, sau nume ale eroilor personali. O mulţime de nume de pe Bătrânul Pământ au reuşit să supravieţuiască în această manieră. Ideea este că, prin preluarea numelui unui erou, băiatul va dobândi unele din calităţile aceluia. Şi chiar se pare că funcţionează pe Înaltul Kavalaan.

Vikary, numele pe care şi l-a ales Jaan, este puţin mai neobişnuit în multe privinţe. Sună ca un nume de mâna a doua de pe Bătrânul Pământ, însă nu este.

Se povesteşte că Jaan a fost un copil straniu – visător, foarte capricios, mult prea introspectiv. Când era mic, îi plăcea să le asculte pe *eyn-kethi* spunând poveşti şi cântând, ceea ce este un lucru rău pentru un băieţel kavalar. *Eyn-kethiile* sunt femeile folosite doar pentru reproducere, sunt veşnicele mame ale castei, iar un copil normal nu trebuie să aibă de-a face cu ele mai mult decât este absolut necesar. Când a mai crescut puţin, Jaan îşi petrecea singur mai tot timpul, explorând peşterile şi minele abandonate din munţi. Departe de fraţii lui din castă. Şi nu i-o iau în nume de rău. A fost mereu bătaia lor de joc şi nu a avut niciun prieten până când l-a întâlnit pe Garse, care, cu toate că este cu mult mai tânăr, a sfârşit prin a deveni protectorul lui Jaan în ultimele etape ale copilăriei. La un moment dat însă, s-a schimbat totul. Când s-a apropiat de vârsta când trebuia să înveţe *code duello,* regulile duelului, Jaan şi-a îndreptat atenţia asupra armelor şi a ajuns să le stăpânească extrem de iute. Are capacitatea de a învăţa extraordinar de repede; iar astăzi este fantastic de rapid şi toată lumea îl consideră extrem de periculos. Este

mai bun chiar decât Garse, care acţionează mai mult instinctiv.

Dar nu a fost mereu aşa. În orice caz, atunci când a venit vremea ca Jaantony să-şi aleagă un nume, el venera doi eroi, despre care însă nu îndrăznea să pomenească în faţa patricienilor. Niciunul nu făcea parte din Ironjade şi, mai rău încă, amândoi erau semiparia, ticăloşi ai istoriei kavalare, lideri carismatici devotaţi unor cauze greşite, supuşi apoi secolelor de insulte verbale. Aşa că Jaan le-a amestecat numele, a jonglat cu sunetele din ele, până când produsul obţinut a ajuns să semene cu un nume de familie vechi, importat de pe Pământ. Patricienii l-au acceptat fără probleme. Căci era doar numele lui ales, cea mai puţin importantă parte a identităţii sale. Numele care este rostit ultimul, în definitiv.

Se încruntă şi continuă:

– Astfel ajung la tâlcul întregii poveşti. Jaantony Ironjade Vikary s-a dus pe Avalon, iar el era mai presus de toate Jaantony Ironjade. Doar că Avalon este o lume care conferă o extrem de mare importanţă numelui patronimic. Şi aşa a descoperit că, mai presus de toate, acolo el era Vikary. Academia l-a înscris sub numele acesta, iar dascălii lui îi spuneau Vikary, şi cu acest nume a fost nevoit să trăiască vreme de doi ani. Curând a devenit şi Jaan Vikary, pe lângă Jaantony Ironjade. Şi cred că i-a plăcut asta, într-o oarecare măsură. De atunci încoace a încercat să rămână Jaan Vikary, deşi nu a fost prea uşor, mai ales după ce ne-am întors pe Înaltul Kavalaan. Pentru kavalari el va fi mereu Jaantony.

– De unde a căpătat celelalte nume? se pomeni întrebând Dirk fără să vrea. Povestea ei îl fascina şi părea a da noi înţelesuri cuvintelor pe care Jaan Vikary i le spusese în zorii zilei, pe acoperiş.

– Când ne-am căsătorit, m-a adus cu el la Ironjade şi a devenit patrician, în mod automat, membru al înaltului consiliu, îi spuse ea. Aşa a apărut cuvântul „înalt” din numele lui complet şi aşa a primit dreptul de a deţine o proprietate particulară, independent de castă, dreptul de a face sacrificii religioase, şi de a-i conduce pe *kethii* lui, pe fraţii săi de castă, în război. Aşa se face că a primit şi un nume de războinic, ca un fel de grad militar, şi un nume religios. Pe vremuri aceste nume erau deosebit de importante. Dar nu şi azi, deşi datina a rămas.

– Înţeleg, murmură Dirk, cu toate că nu înţelegea pe de-a întregul.

Kavalarii păreau să acorde căsătoriei o semnificaţie neobişnuit de mare.

– Dar ce legătură are povestea asta cu noi?

– Are o legătură foarte mare, spuse Gwen din nou serioasă. Când Jaan a ajuns pe Avalon şi oamenii au început să i se adreseze cu „Vikary”, s-a schimbat. A devenit chiar Vikary, un hibrid al propriilor lui idoli contestaţi. Asta poate face un nume, Dirk. Şi tot asta a

însemnat sfârşitul relaţiei noastre. Da, te-am iubit. Te-am iubit mult. Te-am iubit, dar tu ai iubit-o pe Jenny.

– Tu erai Jenny!

– Da. Şi nu. Jenny a ta, Guinevere a ta. Îmi spuneai aşa iar şi iar. Mă strigai pe numele acestea la fel de des cum mă strigai şi „Gwen”. Şi aveai dreptate. Căci erau numele tale. Şi da, mi-a plăcut. Ce ştiam eu pe atunci despre semnificaţia numelor? Jenny e un nume drăgălaş, iar Guinevere are o aură de legendă. Ce ştiam eu?

Însă am învăţat, chiar dacă n-am ştiut niciodată să mă exprim. Problema a fost că tu erai îndrăgostit de Jenny iar eu nu eram Jenny. Poate că m-ai luat pe mine drept model când ai creat-o, dar nu era decât o fantasmă, o dorinţă, un vis de-al tău. Ai ataşat-o de mine şi ne-ai iubit pe amândouă, iar cu timpul mi-am dat seama că mă transform în Jenny. Dă nume unui lucru, iar lucrul acela se va transforma cumva, ajungând să se contopească cu acel nume. Toate adevărurile se găsesc în nume, şi toate minciunile deopotrivă, căci nimic nu denaturează mai mult ca un nume incorect, un nume nepotrivit care poate schimba şi realitatea şi aparenţa.

Am vrut să mă iubeşti pe mine, nu pe ea. Eram Gwen Delvano şi îmi doream să fiu cea mai bună Gwen Delvano, dar să rămân eu însămi. M-am împotrivit atunci când mă transformam în Jenny, iar tu te-ai luptat să o păstrezi şi niciodată nu ai înţeles despre ce era vorba. De aceea te-am părăsit, încheie ea, pe un ton rece, fără inflexiuni, cu chipul o mască crispată, ferindu-şi iarăşi ochii de ai lui.

Şi, în cele din urmă, înţelese. Nu în cei şapte ani din urmă, ci acum, în câteva minute. Înseamnă că de aceea i-a trimis bijuteria-şoptitoare. Nu ca să-l cheme la ea, nu, nu pentru asta.

Ci ca să-i spună de ce se despărţise de el. Şi avea sens. Iar furia i se topi într-o melancolie vlăguită. Printre degete i se scurgea nisipul rece şi nebăgat în seamă.

Îi văzu expresia de pe chip şi vocea i se mai domoli.

– Îmi pare rău, Dirk, îi spuse. Dar iarăşi mi-ai spus Jenny. Şi m-am văzut nevoită să-ţi mărturisesc adevărul. Eu nu am uitat niciodată şi îmi închipui că nici tu n-ai făcut-o, şi m-am tot gândit la asta în decursul anilor. Ne-a fost *atât* de bine când ne-a fost bine, îmi tot spuneam. Cum de a mers prost? Şi gândul acesta mă înspăimânta. Îmi spuneam că, dacă a mers ceva prost între noi, între Dirk şi mine, înseamnă că nimic nu mai este sigur pe lume, înseamnă că nu te mai poţi baza pe nimic. Şi spaima asta m-a paralizat vreo doi ani. În cele din urmă, alături de Jaan, am înţeles. Iar acum ţi-am dat răspunsul pe care l-am găsit. Îmi pare rău dacă te doare. Dar trebuia să ştii.

– Sperasem…

– Nu, îl avertiză ea. Nu începe, Dirk. Nu din nou. Nici măcar să nu încerci. Între noi nu mai este nimic. Acceptă asta. Altfel ar însemna să

murim.

Bărbatul oftă adânc, simţindu-se blocat din toate direcţiile. De-a lungul întregii discuţii nici măcar nu o atinsese. Se simţea neputincios.

– Să înţeleg că Jaan nu-ţi spune Jenny? o întrebă cu un surâs amar.

Gwen râse.

– Nu. Fiind kavalară, am şi eu un nume intim, şi pe acesta îl foloseşte. Doar că eu însămi mi l-am ales, aşa că nu mă deranjează. Este numele *meu.*

Dirk ridică din umeri.

– Eşti fericită?

Gwen se ridică şi îşi scutură nisipul de pe picioare.

– Jaan şi cu mine – ei, sunt mai multe de spus şi greu de explicat. Pe vremuri mi-ai fost prieten, Dirk, poate cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Dar nu ne-am văzut mult timp. Nu insista. În momentul acesta am nevoie de un prieten. E drept că stau de vorbă cu Arkin, iar el mă ascultă şi îşi dă silinţa să înţeleagă, dar nu mă poate ajuta. E mult prea implicat, mult prea obtuz în privinţa kavalarilor şi a culturii lor. Jaan şi cu Garse şi cu mine avem probleme, aşa este, dacă asta mă întrebi. Dar mi-este greu să vorbesc despre ele. Dacă vrei, aşteaptă şi fii din nou prietenul meu.

Lacul era nemişcat în nesfârşitul amurg roşu-cenuşiu. Se uită la apa plină de crustele de ciuperci şi, fără veste, gândul îl duse înapoi, la canalul de pe Braque. Înseamnă că totuşi avea nevoie de el, îşi spuse. Poate nu aşa cum sperase, dar tot exista ceva ce-i putea dărui. Şi se agăţă cu încăpăţânare de gândul acesta. Voia să dăruiască, trebuia să dăruiască.

– Cum doreşti, spuse el ridicându-se. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înţeleg, Gwen. Mi se pare că jumătate din cele auzite astăzi au trecut pe lângă mine şi nici măcar nu ştiu ce întrebări să pun. Dar pot încerca. Cred că îţi datorez asta. Ţi-o datorez.

– Şi ai să ai răbdare?

– Şi te voi asculta, atunci când va fi vremea.

– Atunci mă bucur că ai venit, exclamă ea. Aveam nevoie de cineva, de cineva dinafară. Şi ai sosit chiar la momentul potrivit. O şansă.

Ce ciudat, îşi spuse el, să-ţi chemi şansa. Dar nu zise nimic.

– Şi acum?

– Am să-ţi arăt pădurea. De fapt, pentru asta am venit aici.

Îşi luară scuterele aeriene şi se îndepărtară de lacul mut, spre inima pădurii care îi aştepta. Nu era niciun drum făcut de mâna omului, dar tufele erau firave, iar mersul se dovedi lejer, având la dispoziţie multe poteci din care să aleagă. Dirk tăcea, cu umerii căzuţi şi mâinile îndesate adânc în buzunare, privind la pădurea din jur. Vorbea doar Gwen; şi nici ea prea mult, dar cu voce scăzută şi

reverenţioasă, aidoma şoaptelor unui copil într-o catedrală. Mai mult îi arăta cu mâna unde anume să se uite.

Copacii din jurul lacului erau prieteni apropiaţi pe care Dirk îi văzuse de mii de ori înainte. Pentru că aceasta era aşa-zisa pădure de acasă, pădurea pe care omul o lua cu sine de la un sistem solar la altul şi pe care o replanta pe toate planetele pe care punea piciorul. Era pădurea-natală, pădurea cu rădăcini pe Bătrânul Pământ, doar că nu mai era în totalitate pământeană. Pe fiecare planetă, omenirea îşi descoperea noi favoriţi, plante şi copaci care le intrau curând în sânge, ca aceia proveniţi, la începuturi, de pe Pământ. Şi, când navele interstelare plecau mai departe, răsadurile de pe lumile acestea noi se alăturau nepoţilor de două ori dezrădăcinaţi ai Terrei şi, tot aşa, creştea şi se dezvolta pădurea-natală.

Dirk şi Gwen trecură încet prin pădurea aceea, aşa cum alţii se plimbaseră prin ea pe zeci de alte planete. Cunoşteau toţi copacii. Arţari, platani, stejari pitici, stejari normali, mesteceni, pini otrăvitori şi plopi. Locuitorii lumilor din Exterior îi aduseseră pe toţi aici întocmai cum strămoşii lor îi aduseseră pe Lizieră, pentru a da sentimentul de „acasă”, indiferent unde s-ar fi aflat casa aceea.

Dar pădurea aceasta era altfel.

Din cauza luminii, îşi dădu seama Dirk după o vreme. Din cauza luminii burniţate care picura atât de zgârcită din întunericul roşu stins al zilei de pe Worlorn. Aceasta era o pădure a crepusculului. În tărăgăneala timpului – într-o toamnă prea mult prelungită – pădurea aceasta era pe moarte.

Privi mai atent şi văzu că toţi arţarii erau desfrunziţi, iar el călca pe covorul lor de frunze palide. Nu vor mai înfrunzi niciodată. Şi stejarii erau goi. Se opri şi luă o frunză dintr-un platan şi observă că vinişoarele ei roşii deveniseră negre. Iar culoarea mestecenilor era cenuşiu-prăfuit.

Apoi va urma putrefacţia.

Anumite părţi ale pădurii putreziseră deja. Într-o viroagă părăsită, unde humusul era mai gros şi mai întunecat la culoare decât oriunde în altă parte, Dirk simţi un miros neplăcut. Se uită întrebător la Gwen. Ea se aplecă şi îi duse la nas o mână din materia aceea neagră. El se feri.

– Aici a fost o pătură de muşchi, îi explică tristă. L-au adus tocmai de pe Eshellin. Acum un an era verde cu stacojiu, era viu şi făcuse nişte floricele minunate. Apoi asupra lui s-a pogorât doliul.

Trecură mai departe, spre adâncul pădurii, mai departe de lac şi de zidul muntos. Acum sorii erau deja deasupra, cu Satan cel Gras estompat şi buhav ca o lună plină însângerată, având în juru-i cercul inegal al patru stele-sori mici şi galbene. Worlorn se retrăsese prea mult în direcţie greşită; şi pierduse, astfel, prilejul de a se bucura de

efectul Roţii.

Mergeau de mai bine de o oră când aspectul pădurii începu să se modifice. Încet, subtil, schimbarea se furişa, aproape mult prea treptat ca să poată fi observată de Dirk. Dar Gwen îi arătă. Cunoscuta pădure-natală ceda, făcând loc unor lucruri mai ciudate, unor lucruri unice, unor lucruri de neînchipuit. Copaci sfrijiţi şi negri cu frunze cenuşii, pereţi înalţi de trandafiri sălbatici cu petale roşietice, sălcii ofilite de un albastru deschis, fosforescent, forme uriaşe, bulbucate, infestate cu coji întunecate. Gwen i le arătă pe toate, şi le numi pe toate. Dar era un anume soi pe care îl întâlneau din ce în ce mai des: o excrescenţă foarte înaltă, gălbuie, din al cărei trunchi ca de ceară ieşeau ramuri strâmbe şi încâlcite; iar din aceste ramuri creşteau crengi mai mici, apoi, din ele, crengi şi mai mici încă, până totul se transforma într-un labirint extrem de compact.

– Sugrumători, îi explică Gwen, iar Dirk înţelese curând de ce purtau acest nume neobişnuit.

Aici, în inima pădurii, unul dintre sugrumători se dezvoltase chiar alături de un mesteacăn regal, spre care îşi întinsese ramurile ca de ceară galbenă, care se împletiseră cu cele drepte, falnice şi cenuşii. Rădăcinile ieşiseră din pământ şi se înfăşuraseră în jurul celor ale mesteacănului, strangulându-şi rivalul ca într-o menghină. Acum mesteacănul abia dacă mai putea fi văzut: un băţ înalt şi mort, pierdut în îmbrăţişarea mortală a sugrumătorului.

– Sugrumătorii provin de pe Tober, spuse Gwen. Iau în stăpânire pădurile de aici, aşa cum au făcut şi cu cele de pe planeta lor de origine. Le-am fi putut spune că se va întâmpla una ca asta, însă toberienilor nu le-ar fi păsat absolut deloc. Oricum, pădurile fuseseră sortite pieirii încă dinainte de plantarea lor. Şi vor muri şi sugrumătorii, deşi printre ultimii.

Merseră mai departe, iar sugrumătorii deveneau din ce în ce mai groşi, până când ajunseră să domine pădurea, care era tot mai deasă, mai întunecată, iar străbaterea ei era tot mai îngreunată. Rădăcini pe jumătate îngropate le puneau piedică, iar ramurile îngemănate se uneau deasupra lor aidoma braţelor musculoase ale unor gladiatori giganţi. Acolo unde doi sau trei sugrumători creşteau alături, păreau a se contopi într-un unic ciot contorsionat, iar Gwen şi Dirk se vedeau obligaţi să-l ocolească. Nu mai era multă vegetaţie, cu excepţia straturilor cu ciuperci negre şi violet la picioarele copacilor galbeni, precum şi frânghii de paraziţi.

Însă erau animale.

Dirk le observă cum se mişcau printre onduleurile întunecate ale sugrumătorilor şi le auzi flecăreala ascuţită. În cele din urmă zări unul. Pe o ramură groasă şi galbenă de deasupra lor, uitându-se în jos la ei; de mărimea unui pumn de om, perfect nemişcat şi parcă transparent.

O atinse pe Gwen pe umăr şi-i făcu semn să privească în sus.

Însă ea doar râse uşor. Apoi întinse mâna şi prinse fiinţa cea mititică în pumn. Când îl deschise, Dirk nu văzu decât colb şi ţesuturi moarte.

– Pe aproape trebuie să fie un cuib de spiriduşi-de-copaci, îi explică ea. Năpârlesc de vreo patru sau cinci ori înainte de a ajunge la maturitate şi îşi lasă pieile în urmă ca să alunge animalele de pradă, continuă şi arătă în altă direcţie. Uite acolo unul viu, dacă te interesează.

Dirk privi şi zări un animal mic şi galben, cu colţi ascuţiţi şi ochi mari şi cafenii.

– Pot zbura, îi mai spuse Gwen. Sunt înzestraţi cu o membrană de la braţ până la picior care le permite să treacă printre copaci. Sunt prădători, să ştii. Vânează în grupuri şi pot doborî animale de o sută de ori mai mari decât ei. Dar, în general, nu atacă oamenii dacă aceştia au grijă să le evite cuiburile.

Spiriduşul-de-copac dispăruse pe sub un labirint de ramuri de sugrumători, însă lui Dirk i se păru că vede un altul cu coada ochiului. Se uită atent la pădurea din jur. Pretutindeni erau pieile transparente ale spiriduşilor, năluci micuţe şi feroce, privind în gol la crepusculul nesfârşit.

– Nu-i aşa că şi din cauza lor Janacek e atât de supărat? întrebă el.

Gwen dădu din cap.

– Pe Kimdiss spiriduşii sunt consideraţi paraziţi, însă aici sunt cu adevărat în elementul lor. Fac echipă nemaipomenit de bună cu sugrumătorii şi se pot deplasa printre ramurile lor mai iute decât oricare alt animal pe care îl cunosc. I-am studiat în amănunt. Devastează pădurile. Cu timpul, vor ucide tot vânatul şi vor muri de foame, doar că nu vor avea vreme. Înainte de asta va cădea scutul şi va veni îngheţul.

Încheie cu o ridicare obosită din umeri şi îşi rezemă braţul de o creangă mai joasă. Salopetele lor luaseră de mult timp culoarea galben-murdar a pădurii din jur, dar mişcarea îi ridică puţin mâneca, iar Dirk putu să observe luciul stins de jad şi argint, în contrast cu nuanţa sugrumătorului.

– Au mai rămas animale?

– Au mai rămas destule, îi răspunse ea.

În lumina roşiatică, argintul brăţării licărea straniu.

– Fireşte, nu mai sunt câte au fost înainte. Majoritatea au plecat din pădurea-natală. Pădurile acestea sunt pe moarte, iar animalele îşi dau seama de asta. Însă copacii proveniţi de pe planetele din Exterior sunt cumva mai rezistenţi. Acolo unde au fost plantate păduri provenind din Lizieră, se mai găseşte viaţă, puternică încă, şi nu se dă bătută uşor. Sunt sugrumătorii, copacii-fantomă, geraniile albastre – care vor

înflori până în ultima clipă. Şi vor avea chiriaşii lor, vechi şi noi, până când va veni îngheţul.

Gwen făcu un semn cu mâna, cuprinzând întreaga pădure, iar brăţara îi făcu cu ochiul lui Dirk, zbieră la el. Legătură şi memento şi negare, toate deopotrivă, dragoste pecetluită cu jad şi argint. Iar el nu avea decât micuţa bijuterie-şoptitoare în formă de lacrimă şi plină de amintiri palide.

Ridică ochii şi privi pe lângă ramurile contorsionate ale unui sugrumător galben la peticul întunecat de cer unde se afla Ochiul Iadului. Părea mai mult istovit decât diabolic, mai mult întristat decât satanic. Şi se cutremură.

– Haide să ne întoarcem, îi ceru lui Gwen. Mă deprimă locul ăsta.

Ea nu se împotrivi. Găsiră un loc liber departe de sugrumători, un loc unde îşi putură arma scuterele. Apoi porniră împreună în zborul lung înapoi spre Larteyn.

Capitolul 3

Se luară iarăşi la întrecere pe deasupra munţilor şi, de această dată, Dirk se descurcă mai bine, ţinând mai bine pasul cu Gwen, dar reuşita nu-l binedispuse. Mare parte a epuizantului drum îl făcură în tăcere, fără să se mai ţină de mână, ea zburând la câţiva metri în faţă. Roata de Foc le şoptea că îi vor durea toate oasele după o asemenea călătorie, iar Gwen era ispititoare ca o sirenă a cerului, atât de aproape, dar veşnic inaccesibilă. Melancolia pădurilor muribunde de pe Worlorn îi pătrunsese în sânge, şi Gwen era acum în ochii lui o femeie superbă într-un costum de culoarea disperării, cu părul negru îmbibat de lumina roşiatică. Gonind prin vânt, gândurile i se învolburau în minte ca un carusel colorat, iar unul dintre ele era mai insistent decât toate celelalte. Ea nu era Jenny a lui, nu era şi nu fusese niciodată.

De două ori în timpul zborului Dirk observă – sau i se păru că observă – licărul de jad şi argint al brăţării, sfâşiindu-i sufletul şi acum, aşa cum i-l sfâşiase în pădure. Îşi feri privirea şi se uită la fuga norilor negri, lungi şi subţiri, pe cerul sterp.

Când ajunseră în Lartyen, în parcarea de pe acoperiş nu mai era nici aerovehiculul cenuşiu în formă de pisică de mare, nici maşina militară de culoarea măslinelor verzi. Doar lacrima galbenă a lui Ruark era la locul ei. Aterizară lângă aceasta – oprirea lui Dirk fiind un soi de poticneală neîndemânatică, total lipsită de haz acum, ci doar prostească – şi îşi puseră scuterele aeriene şi ghetele de zbor de unde le luaseră. La lifturi schimbară câteva cuvinte, pe care Dirk le dădu uitării de îndată ce le rosti. Apoi Gwen plecă.

Arkin Ruark îl aştepta răbdător în apartamentul său de la baza turnului. Dirk descoperi un fotoliu lângă pereţii pastelaţi, printre sculpturi şi plantele în ghivece aduse de pe Kamdiss. Se tolăni pe el, dorindu-şi doar să se odihnească şi să nu se mai gândească la nimic. Numai că Ruark era acolo, şi chicotea, şi clătina din cap astfel încât păru-i blond deschis părea să danseze. Îi puse un pahar în mână. Era din cristal fin, simplu şi fără niciun ornament, cu excepţia gheţii de pe pereţii lui care se topea văzând cu ochii. Bău din el, iar vinul foarte verde şi foarte rece îi unse gâtul cu gust de tămâie şi scorţişoară.

– Pari teribil de obosit, Dirk, spuse kimdissianul, după ce-şi turnă şi el un pahar şi se trânti pe un scaun cu spătar drept, la umbra unei plante negre, veştejite. Frunzele lanceolate ale acesteia îi brăzdau chipul durduliu şi surâzător cu dungi de negură.

Sorbi şi el din pahar, cu zgomot, iar Dirk simţi, preţ de o clipită, că îl dispreţuieşte din tot sufletul.

– A fost o zi lungă, spuse el pe ton neutru.

– Adevărat, fu de acord Ruark. O zi de-a kavalarilor este întotdeauna lungă. Cu dulcea Gwen, Jaan şi, nu în ultimul rând,

Garsey, orice zi ţi se pare nesfârşită. Ce zici de asta?

Dirk nu zise nimic.

– Dar acum, zâmbi Ruark, ai văzut. Eu am vrut asta, am vrut să vezi cu ochii tăi. Înainte să-ţi spun eu. Căci mi-am jurat mie însumi că-ţi voi spune, da, mie însumi mi-am jurat. Gwen, ea mi-a povestit. Ştii, stăm de vorbă, ca prietenii, şi îi cunosc pe ea şi pe Jaan încă de pe Avalon. Dar aici am devenit mai apropiaţi. Ea nu poate să vorbească cu uşurinţă despre asta, nu poate deloc, dar cu mine vorbeşte, sau mai bine zis, obişnuia să vorbească, şi astfel eu pot să-ţi povestesc. Nu-i trădez încrederea. Şi cred că tu trebuie să ştii.

Băutura îi mângâia pieptul cu degete de gheaţă, iar Dirk simţi cum îi dispare orice urmă de oboseală. Parcă moţăise, parcă Ruark vorbise mult timp, iar el pierduse tot.

– Ce vrei să spui? îl întrebă el. Ce trebuie să ştiu?

– De ce Gwen are nevoie de tine, spuse Ruark. Motivul pentru care ţi-a trimis… chestia aia, lacrima roşie. Tu ştii. Şi eu ştiu. Ea mi-a spus.

Dintr-odată, Dirk deveni foarte atent, foarte curios, foarte nedumerit.

– Ţi-a spus…, începu el şi se opri brusc.

Gwen îi ceruse să aibă răbdare. Şi odinioară îi promisese că va face ce îi va cere. Poate că ar trebui să asculte, poate, pur şi simplu, ei îi venea greu să-i spună. Ruark trebuia să ştie. Ruark era prietenul ei, aşa îi explicase ea în pădure, era singurul cu care putea sta de vorbă.

– Ce anume?

– Trebuie s-o ajuţi cumva, t’Larien. Nu ştiu.

– S-o ajut să ce?

– Să se elibereze. Să fugă.

Dirk puse paharul jos şi se scărpină în cap.

– De cine?

– De ei. De kavalari.

Se încruntă.

– Vrei să spui de Jaan? L-am cunoscut de dimineaţă. Şi pe el, şi pe Janacek. Dar ea îl iubeşte pe Jaan. Nu înţeleg.

Ruark râse, sorbi zgomotos din pahar, râse din nou. Era îmbrăcat cu un costum din trei piese, în carouri maro şi verzi, ca un bufon, şi, auzindu-l declamând cu nonşalanţă tot felul de tâmpenii, Dirk începu să se întrebe la modul cel mai serios dacă nu cumva ecologistul era totuşi bătut în cap.

– Îl iubeşte, da, aşa ţi-a spus? se miră Ruark. Eşti sigur că aşa a spus? Eşti sigur?

Dirk şovăi, încercând să-şi amintească ce-i vorbise acolo, lângă lacul verde şi nemişcat.

– Nu sunt sigur. Dar ceva în sensul ăsta. Că e – cum a zis?

– *Betheynă?* sugeră Ruark.

Dirk încuviinţă.

– Da, *betheynă,* soţie.

Ruark chicoti iarăşi.

– Nu, complet greşit. Am ascultat în maşină. Gwen a folosit cuvântul în mod eronat. Nu eronat întru totul, dar ţie ţi-a lăsat o impresie falsă. *Betheynă* nu înseamnă soţie. Cea mai bună minciună trebuie să conţină un sâmbure de adevăr ca să prindă, nu-i aşa? Ce crezi că înseamnă *teyn?*

Cuvântul îl blocă. *Teyn.* Îl auzise de o sută de ori de când sosise pe Worlorn.

– Prieten? presupuse el neştiind ce înseamnă cu adevărat.

– *Betheynă* este mai aproape de soţie decât este *teyn* de prieten, îi spuse Ruark. Învaţă să cunoşti mai bine civilizaţiile din Exterior, Dirk. În limba kavalară veche, *betheynă* înseamnă femeia-unui-bărbat, înseamnă o concubină înlănţuită prin jad şi argint. Acum, sigur că în legătura de jad şi argint poate exista multă afecţiune, multă dragoste, bineînţeles că se poate. Deşi în vechea limbă kavalară nu există niciun sinonim pentru acest termen pământean. Interesant, nu ţi se pare? Pot fi oare ei în stare să iubească fără să existe un cuvânt pentru acest sentiment, prietene t'Larien?

Dirk nu răspunse. Ruark ridică din umeri, mai luă o înghiţitură din pahar şi continuă.

– Nu contează, dar gândeşte-te la asta. Am pomenit de jad şi argint şi, da, adeseori kavalarii cred că există dragoste în această legătură, dragostea unei *betheyne* pentru stăpânul ei, uneori şi dragostea stăpânului pentru *betheyna* lui. Sau, dacă nu dragoste, măcar simpatie. Dar nu întotdeauna, şi nu neapărat! Înţelegi?

Dirk clătină din cap.

– Legăturile kavalare reprezintă tradiţia şi obligaţia, spuse Ruark, aplecându-se încordat spre Dirk, iar dragostea poate duce la accidente. Căci sunt un neam violent, ţi-am mai spus asta. Citeşte-le istoria, citeşte-le legendele. Gwen l-a cunoscut pe Jaan pe Avalon, ştii, şi ea nu le citise. Nu citise suficient de mult. El era Jaan Vikary de pe Înaltul Kavalaan, dar ce era asta, era cumva vreo planetă? Nu ştia. Adevărul. Aşa că atracţia dintre ei a crescut – spune-i dragoste, dacă vrei – a urmat şi sexul, iar el i-a dăruit brăţara din jad şi argint lucrată ca a lui şi, brusc, ea îi devine *betheynă,* tot fără să aibă habar ce i se întâmplă. E prinsă în cursă.

– În cursă? Cum adică?

– Citeşte-le istoria! Poate că s-a mai domolit de ceva vreme violenţa celor de pe Înaltul Kavalaan, dar cultura le-a rămas neschimbată. Gwen îi este *betheynă* lui Jaan Vikary, *betheynă* concubină, soţie, da, amantă, şi mai multe. Este proprietatea şi sclava lui, asta este. Şi darul lui. Darul lui pentru Casta Ironjade, căci prin ea

şi-a cumpărat el titlurile cele înalte, da. Dacă-i porunceşte, ea trebuie să nască prunci, indiferent dacă ea personal vrea asta sau nu. Trebuie să-l primească în patul ei şi pe Garse, indiferent dacă vrea sau nu. Dacă Jaan moare într-un duel cu un bărbat dintr-o altă castă decât Ironjade, un braith sau un redsteel, Gwen trece în posesia acelui bărbat ca un bagaj, ca o proprietate – devenindu-i lui *betheynă,* sau doar o simplă *eyn-kethi,* dacă cel învingător poartă deja jad şi argint. Dacă Jaan moare din cauze naturale, sau într-un duel cu un alt Ironjade, atunci Gwen trece în proprietatea lui Garse. Voinţa ei nu are nicio importanţă. Cui îi pasă dacă ea îl urăşte? În niciun caz kavalarilor. Şi dacă va fi să moară şi Garsey, ei, ce crezi că se va întâmpla? Atunci când va veni şi clipa aceea, ea va fi deja o *eyn-kethi,* o femeie folosită de castă doar pentru reproducere, descompusă moraliceşte pe vecie, putând a fi folosită de oricare dintre *kethi. Kethi* însemnând, mai mult sau mai puţin, fraţii din castă, bărbaţii din familie. Căci Casta Ironjade nu este nimic altceva decât o mare familie, cu mii şi mii de membri, şi oricare dintre ei o poate avea pe Gwen. Cum i-a zis ea lui Jaan? Soţ? Nu. Temnicer. Asta este, şi asta este şi Garse, poate temniceri iubitori, dacă tu crezi că unii de teapa lor pot iubi la fel de sincer şi adevărat ca noi doi. Jaantony o cinsteşte acum pe Gwen a noastră, pentru că el a devenit patrician Ironjade datorită ei, pentru că ea este darul*-betheyn.* Dar dacă ea moare sau îl părăseşte, atunci el va fi exclus din Ironjade, va fi fre-Ironjade, bătrân, batjocorit de toţi, deposedat de toate armele sale, pierzându-şi locul din consiliu. Doar că el o înrobeşte, el nu o iubeşte. Iar acum, la ani distanţă de vremurile din Avalon, acum, când s-a mai maturizat şi a căpătat mai multă înţelepciune, acum ea ştie.

Ruark spuse ultimele fraze gâfâind de furie, cu buzele strânse.

Dirk ezită.

– Adică, vrei să spui că n-o iubeşte?

– Ba da, o iubeşte aşa cum iubeşti un bun care îţi aparţine, aşa este dragostea unui patrician pentru *betheyna* lui. Între ei este o legătură strânsă, de jad şi argint, legătură ce nu va fi niciodată sfărâmată, dar este o legătură care implică doar obligaţie, pe de-o parte, şi stăpânire, de partea cealaltă. Nu este deloc vorba despre dragoste aici. Şi, dacă presupunem că aceşti kavalari ar fi capabili să simtă iubirea, ea s-ar regăsi într-altă parte, în sentimentele pentru fratele-ales, pentru geamănul războinic, care este şi scut, şi suflet pereche, şi amant. În acela veşnic loial, acela care aduce plăcerea şi care încasează loviturile şi care alungă durerea, legătura puternică ce este pe viaţă.

– *Teyn,* şopti Dirk amorţit şi cu mintea zăpăcită.

– *Teyn!* încuviinţă Ruark. Cu toate că sunt un neam violent, kavalarii au poeme extraordinar de frumoase. Multe dintre acestea

celebrează *teynul,* legătura de fier şi piatră-incandescentă, însă niciunul nu se referă la cea de jad şi argint.

Lucrurile începură să capete sens.

– Vrei să spui, începu Dirk, că ea şi cu Jaan nu se iubesc, şi că ea este aproape sclavă aici. Şi totuşi nu pleacă?

Chipul dolofan al lui Ruark se îmbujoră.

– Să plece? Nu există o absurditate mai mare! Ar aduce-o înapoi cu forţa. Un patrician trebuie să-şi păstreze şi să-şi apere *betheyna.* Şi să-l ucidă pe acela care va încerca să i-o fure.

– Şi mi-a trimis bijuteria…

– Gwen vorbeşte mult cu mine, şi eu ştiu. Ce altă speranţă ar putea avea? Kavalarii? Jaantony şi-a omorât doi adversari în duel. Niciun kavalar nu s-ar atinge de ea. Şi chiar de ar face-o, la ce ar folosi? Eu? Pot eu să reprezint o speranţă?

Îşi atinse trupul micuţ cu mâinile moi şi respinse dispreţuitor o asemenea idee.

– Tu, t'Larien, tu eşti speranţa lui Gwen. Tu, care îi eşti dator. Tu, care ai iubit-o pe vremuri.

Dirk îşi auzi propria voce ca de la mare depărtare.

– Încă o mai iubesc, şopti el.

– Bine. Cred, ştii tu, că Gwen… chiar dacă nu ar recunoaşte niciodată, cred, totuşi… că şi ea mai simte ceva. Ca înainte. Simte pentru tine ce nu a simţit niciodată pentru Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary.

Băutura, vinul acela ciudat şi verde îl afectase mai mult decât şi-ar fi închipuit. Doar un pahar, un singur pahar înalt băuse, iar încăperea începuse să se învârtească în jurul lui. Dirk t'Larien făcea eforturi să se ţină drept, şi la urechi îi ajungeau lucruri inimaginabile, şi începuse să-şi pună întrebări. Cuvintele lui Ruark nu aveau nicio noimă, îşi zise, dar, pe de altă parte, aveau prea multă. Îi explicase totul, iar acum era limpede precum cristalul, ştia clar ce avea de făcut. Sau nu? Camera tremura, se întuneca şi se lumina, întuneric, apoi lumină, iar Dirk era acum foarte sigur, şi în secunda următoare nu mai era sigur deloc. Ce trebuie să facă? Ceva, ceva pentru Gwen. Trebuie să afle cum stau lucrurile în realitate, şi apoi…

Duse o mână la frunte. Sub buclele încărunţite, era acoperită cu broboane de sudoare. Ruark sări în picioare, alarmat.

– O, exclamă kimdissianul, ţi s-a făcut rău de la vin! Ce tâmpit sunt! E vina mea. Vin extraterestru şi stomac de Avalon, da, nu se împacă. Mâncarea o să te ajute, să ştii. Mâncarea.

Ieşi în goană, atingând planta din ghiveci şi făcând suliţele negre ale frunzelor ei să ţopăie şi să danseze.

Dirk rămase nemişcat. Ca de la mare depărtare auzi zgomot de farfurii şi oale, dar nu-i dădu atenţie. Gândurile îi brăzdau fruntea

transpirată şi totul i se părea extrem de complicat. Părea că nu reuşeşte să facă legăturile logice între informaţiile aflate, iar cele mai clare lucruri îi dispăreau din minte chiar atunci când era pe cale să le înhaţe. Începu să tremure. Visele moarte se treziră la o nouă viaţă, iar Roata ardea şi strălucea puternic deasupra pădurilor din nou înverzite de pe Worlorn. Putea să facă toate astea să se întâmple, să le forţeze să se întâmple, să trezească iarăşi la viaţă lumea aceasta, să pună capăt lungului crepuscul şi s-o recapete pe Jenny, să o aibă pe vecie alături pe Guinevere a lui. Da. *Da!*

Când Ruark se înapoie cu furculiţe şi cu boluri pline cu brânză moale, cartofi roşii şi carne fierbinte, Dirk era mai calm, era din nou imperturbabil. Mâncă, pe jumătate în transă, în vreme ce gazda lui sporovăia mai departe. Mâine, îşi promise el. Îi va întâlni pe toţi la micul dejun, va discuta cu ei, va afla adevărul. Apoi va putea acţiona. Mâine.

– … departe de mine gândul de a te insulta, spunea Vikary. Nu eşti prost, Lorimaar, dar cred că te pripeşti în această chestiune.

Dirk îngheţă în pragul uşii masive din lemn pe care o deschisese fără să se gândească la ce îl putea aştepta dincolo. Toţi cei din încăpere s-au întors să-l privească, patru perechi de ochi. Vikary fu cel din urmă, nu înainte de a termina ce avea de zis. Când se despărţiseră, cu o seară înainte, Gwen îi spusese să vină la micul dejun (doar el singur, căci Ruark şi kavalarii preferau să se evite pe cât mai mult posibil), iar acum era ora potrivită, imediat după mijirea zorilor. Dar nu se aşteptase să dea peste o asemenea scenă.

În livingul cavernos erau patru persoane. Gwen, nepieptănată şi cu ochi somnoroşi, stătea pe marginea unei canapele joase din lemn şi piele, în faţa căminului şi a paznicilor gargui. Garse Janacek era în picioare în spatele ei, încruntat şi cu braţele încrucişate, în vreme ce Vikary şi străinul se înfruntau lângă şemineu. Cei trei bărbaţi purtau veşminte oficiale şi arme. Janacek, în pantaloni strâmţi şi o cămaşă moale de culoarea mangalului, cu guler înalt şi două rânduri de nasturi din fier pe piept. Mâneca dreaptă fusese tăiată pentru a putea expune brăţara grea din fier şi pietre-incandescente ce luceau stins. Şi Vikary era îmbrăcat în cenuşiu, însă cămaşa lui nu avea nasturi, ci un soi de decolteu în V care ajungea până la centură. Pe pieptul acoperit cu păr negru lucea un medalion din jad pe un lanţ din fier.

Celălalt, străinul, fu primul care i se adresă lui Dirk. Era cu spatele la uşă, dar se întoarse să urmărească obiectul interesului manifestat de ceilalţi şi se încruntă. Mai înalt cam cu un cap decât Vikary şi Janacek, îl domina şi pe Dirk chiar de la câţiva metri distanţă. Avea pielea măslinie, foarte întunecată prin contrast cu costumul alb ca laptele pe care îl purta sub o pelerină violet, cu faldurile plisate. Părul

cărunt, brăzdat de şuviţe albe, îi ajungea până pe umerii laţi, iar ochii – pietre de obsidian pe chipul oacheş cu sute de riduri şi zbârcituri – nu erau absolut deloc prietenoşi. Nici vocea nu-i era prietenoasă. Îl măsură pe Dirk din priviri, apoi spuse, pur şi simplu:

– Ieşi afară.

– Poftim?

Nicio altă replică nu ar fi putut fi atât de tâmpită ca asta, îşi spuse Dirk chiar atunci când o rostea, dar nu-i trecuse nimic altceva prin minte.

– Am spus să ieşi afară, repetă uriaşul în alb.

Ca şi în cazul lui Vikary, ambele lui antebraţe erau dezgolite, lăsând să se vadă brăţările, cea din jad şi argint de pe mâna stângă şi cea din fier şi piatră-incandescentă de pe dreapta. Însă şi modelul şi montura brăţărilor străinului erau diferite. Singurul lucru care nu era diferit era arma de la şold.

Vikary îşi încrucişă braţele, aidoma lui Janacek.

– Te afli în locuinţa mea, Lorimaar, patrician Braith. Nu ai niciun drept să te porţi necuviincios cu invitaţii mei.

– Ceea ce nu se poate spune despre tine, braithule, pentru că tu nu ai fost invitat aici, adăugă Janacek picurând venin în zâmbetul rece.

Vikary se uită la *teynul* său clătinând din cap energic şi cu asprime. *Nu.* La ce? Se întrebă Dirk.

– Am venit la tine cu o revendicare extrem de importantă, Jaantony patrician Ironjade, am venit să discutăm foarte serios, tună kavalarul în veşminte albe. Trebuie să vorbim în faţa unui străin de lumea noastră? se răţoi el privindu-l din nou furios pe Dirk. Un om-copie, din câte ştiu.

Când răspunse, vocea lui Vikary era calmă, dar neînduplecată.

– Am terminat orice discuţie, prietene. Ţi-am dat răspunsul meu. *Betheyna* mea se bucură de protecţia mea, la fel şi kimdissianul şi bărbatul acesta – făcu el un gest spre Dirk, apoi îşi încrucişă din nou braţele, iar dacă ai de gând să-l capturezi pe vreunul, fii pregătit să mă capturezi şi pe mine.

Janacek zâmbi.

– Şi nu e un om-copie, să ştii, spuse kavalarul cel slab, cu barbă roşie. Acesta este Dirk t'Larien, *korariel* de Ironjade, fie că-ţi convine sau nu.

Janacek se întoarse spre Dirk şi i-l arătă pe străinul în alb.

– T'Larien, ţi-l prezint pe Lorimaar Reln Winterfox patrician Braith Arkellor.

– Vecin de-al nostru, completă Gwen de pe canapea, deschizând pentru prima oară gura. Şi el locuieşte tot în Larteyn.

– Departe de voi, cei din Ironjade, spuse celălalt kavalar.

Evident nu era deloc mulţumit. Supărarea îi era adânc săpată pe

chip, iar ochii lui negri trecură de la unul la altul, plini de furie rece, îi măsurară pe toţi cei prezenţi până să se oprească asupra lui Vikary.

– Eşti mai tânăr decât mine, Jaantony patrician Ironjade, iar *teynul* tău este încă şi mai tânăr, iar eu nu m-aş înfrunta de bunăvoie cu voi în duel. Cu toate acestea, codul are rigorile lui, aşa cum ştim amândoi, şi niciunul dintre noi nu ar trebui să se aventureze prea departe. Voi, tinerii patricieni, împingeţi uneori lucrurile prea departe, aşa mi se pare mie, iar patricienii Ironjade mai mult decât oricare alţii…

– Iar eu încă şi mai mult decât toţi cei din Ironjade, îi încheie Vikary ideea.

Arkellor clătină din cap.

– Pe vremea când eram un copil încă neînţărcat în castele Braith, se ajungea la duel şi dacă întrerupeai spusele altcuiva, aşa cum ai făcut tu acum. Sigur, obiceiurile străvechi au dispărut. Iar bărbaţii de pe Înaltul Kavalaan s-au înmuiat chiar înaintea ochilor mei.

– Crezi că eu sunt moale? îl întrebă încet Vikary.

– Şi da, şi nu, patrician Ironjade. Eşti un om ciudat. Ai o duritate pe care nu ţi-o poate contesta nimeni, iar acesta este un lucru bun, dar Avalon şi-a pus amprenta împuţită asupra ta, te-a infectat cu slăbiciune şi cu nerozie. Nu îmi place *betheyn*-curva ta, şi nu îmi plac „prietenii” tăi. Dacă ar fi fost să fiu mai tânăr, m-aş fi năpustit asupra ta şi te-aş fi reînvăţat înţelepciunea străveche a castei, acele lucruri pe care le uiţi atât de uşor.

– Ne provoci la duel? întrebă Janacek. Vorbeşti cu multă hotărâre.

Vikary îşi luă mâinile de la piept şi făcu un gest indiferent.

– Nu, Garse. Lorimaar patrician Braith nu ne provoacă la duel. Nu-i aşa, prietene patrician?

Arkellor aşteptă puţin cam prea mult înainte să răspundă.

– Nu, zise el. Nu, Jaantony patrician Ironjade, nu am intenţionat să te insult.

– Nici nu m-am simţit insultat, surâse Vikary.

Dar patricianul Braith nu-i întoarse surâsul.

– Numai noroc vă doresc, le ură el pe un ton plin de ură.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă, oprindu-se doar cât să-i îngăduie lui Dirk să se ferească din drumul lui, apoi ieşi şi se îndreptă spre scara ce ducea la acoperiş. Uşa se închise în spatele lui.

Dirk porni spre ceilalţi, dar scena de dinainte cu câteva clipe se schimbase cu iuţeală. Janacek, încruntându-se şi clătinând din cap, se răsuci pe călcâie şi plecă în altă încăpere. Gwen se ridică de pe canapea, palidă şi zguduită, iar Vikary făcu un pas spre Dirk.

– Nu e bine că ai fost nevoit să asişti la scena asta, spuse kavalarul. Dar poate că te va lămuri în multe privinţe. Totuşi, regret că ai fost de faţă. Nu mi-aş dori să ajungi să ai despre Înaltul Kavalaan aceeaşi părere pe care o au kimdissienii.

– Nu am prea înţeles, spuse Dirk.

Vikary îl luă de după umeri şi îl conduse spre sufragerie, cu Gwen urmându-i îndeaproape.

– Despre ce vorbea?

– A, despre multe. Îţi voi explica. Dar acum trebuie să-ţi mărturisesc care este al doilea regret al meu. Micul dejun pe care ţi l-am promis nu este gata încă, surâse kavalarul.

– Pot să aştept.

Intrară în sufragerie şi se aşezară la masă. Gwen era tot tăcută şi părea extrem de tulburată.

– Cum mi-a zis Garse? întrebă Dirk. Kora-cumva, ce înseamnă asta?

Vikary păru să ezite.

– Cuvântul este *korariel.* Provine din limba kavalară veche. Iar înţelesurile lui s-au schimbat de-a lungul secolelor. Astăzi, în locul acesta, atunci când îl folosim eu sau Garse, înseamnă „protejat”. Protejat de noi, protejat de Ironjade.

– Asta ai vrea tu să însemne, Jaan, spuse Gwen pe un ton usturător şi furios. Spune-i care este sensul adevărat!

Dirk aşteptă. Vikary îşi încrucişă braţele privindu-i pe amândoi.

– Foarte bine, Gwen, dacă aşa doreşti, îi răspunse şi se întoarse spre Dirk. Sensul complet din vechime este acela de „proprietate protejată”. Sper să nu te simţi jignit. Căci nu asta a fost intenţia mea. *Korariel* îi desemnează pe ei care nu fac parte dintr-o castă, însă, cu toate acestea, sunt apăraţi şi preţuiţi.

Dirk îşi aminti ce-i spusese Ruark cu o seară în urmă, îşi aminti vorbele acestuia, vag înţelese prin aburii verzi ai vinului. Şi simţi cum furia i se furişează în sânge, ca o maree năvalnică şi roşie, şi încercă să şi-o înăbuşe.

– Nu sunt obişnuit să fiu proprietatea cuiva, spuse pe un ton muşcător, indiferent cât de mult preţuită. Şi de cine anume se presupune că mă protejezi?

– De Lorimaar şi de *teynul* lui, Saanel, răspunse Vikary, aplecându-se peste masă şi apucându-l strâns de braţ. Poate că Garse s-a pripit când a folosit cuvântul acesta, t’Larien, dar nu am nici cea mai mică îndoială că lui i s-a părut a fi cel mai potrivit cuvânt la momentul respectiv. Cuvânt vechi pentru un concept vechi. Greşit – desigur, admit asta – greşit pentru că eşti om, eşti o persoană, nu proprietatea cuiva. Cu toate acestea a fost cel mai bun cuvânt pentru unul ca Lorimaar patrician Braith, care înţelege doar asemenea lucruri şi nimic altceva. Dacă acest concept te deranjează atât de tare, aşa cum ştiu că o deranjează pe Gwen, îmi cer de mii de ori iertare pentru că *teynul* meu l-a folosit.

– Ei, spuse Dirk încercând să pară rezonabil, mulţumesc pentru scuze, dar mă tem că nu sunt suficiente. Tot nu am aflat ce se

petrece. Cine este Lorimaar? Ce a vrut? Şi de ce trebuie să fiu apărat împotriva lui?

Vikary oftă şi-i eliberă braţul.

– Nu va fi uşor să-ţi răspund la întrebări. Trebuie să-ţi povestesc istoria neamului meu, puţinul pe care l-am învăţat şi restul pe care l-am intuit.

Se întoarse spre Gwen.

– Dacă nu are nimeni nimic împotrivă, am putea lua masa în vreme ce vorbim. Vrei să aduci mâncarea?

Ea încuviinţă şi ieşi. Se întoarse după câteva minute cu o tavă mare vârfuită cu pâine, trei soiuri de brânză şi ouă tari cu coaja de un albastru strălucitor. Şi bere, fireşte. Vikary se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe masă. Începu să vorbească, în vreme ce ceilalţi mâncau.

– Înaltul Kavalaan a fost mereu o lume violentă. Cu excepţia Coloniei Uitate, este cea mai veche lume din Exterior, iar toate cronicile sale sunt cronici ale luptelor. Din nefericire, aceste cronici sunt, în mare măsură, născociri şi legende, pline de minciuni etnocentrice. Şi totuşi, basmele acestea au fost crezute până după perioada de interimat, când navele spaţiale s-au întors.

În cadrul castelor Ironjade, de exemplu, băieţii erau învăţaţi că universul nu are decât treizeci de stele, iar Înaltul Kavalaan se află în centrul lui. Au fost învăţaţi că aici a luat naştere neamul omenesc, atunci când Kay Iron-Smith şi *teynul* său, Roland Wolf-Jade s-au născut din împerecherea dintre un vulcan şi o furtună. Au ieşit fumegând de pe buzele vulcanului într-o lume plină de demoni şi de monştri şi, vreme de mulţi ani, au cutreierat planeta, având diverse aventuri. În cele din urmă, au dat peste o grotă adâncă de sub un munte, şi înăuntru au descoperit vreo zece femei, primele femei de pe lume. Acestora le era teamă de demoni şi nu voiau să iasă de acolo. Aşa că amândoi, Kay şi Roland, au rămas cu ele şi le-au violat cu brutalitate, făcându-le *eyn-kethi.* Grota a devenit casta lor, femeile le-au născut mulţi fii, şi astfel a început civilizaţia kavalară.

Drumul nu a fost unul uşor, spun legendele. Băieţii născuţi de *eyn-kethi* se trăgeau cu toţii din sămânţa lui Kay şi din cea a lui Roland şi erau colerici, periculoşi şi încăpăţânaţi. Şi între ei aveau loc multe certuri. Unul dintre fii, vicleanul şi maleficul John Cărbune-Negru, obişnuia să-şi ucidă *kethii,* fraţii lui întru castă, în accese de invidie, deoarece el nu era în stare să vâneze la fel de bine ca aceştia. După aceea, în speranţa că îşi va putea însuşi ceva din puterea şi îndemânarea lor, a început să le mănânce trupurile. În mijlocul unui asemenea ospăţ l-a surprins Roland într-o bună zi şi l-a fugărit peste dealuri, lovindu-l cu un bici greu. John nu s-a mai întors la Ironjade, ci a fondat propria lui castă într-o mină de cărbuni şi a luat un demon să-i fie *teyn.* Aşa a luat fiinţă casta canibală Sălaşurile de Cărbune din

Adâncuri.

Şi alte caste au fost întemeiate într-o manieră asemănătoare, deşi cronicile Ironjade par a fi mai blânde cu ceilalţi răzvrătiţi decât au fost cu John cel Negru. Roland şi Kay erau stăpâni neînduplecaţi, iar viaţa alături de ei nu era una uşoară. De pildă, Shan Spadasinul, băiat cuminte şi puternic, a plecat împreună cu *teynul* şi *betheyna* lui după o ceartă violentă cu Kay, care nu voia să respecte legăturile lui de jad şi argint. Shan a fost cel care a fondat Shangate Holding. Ironjade a recunoscut întotdeauna descendenţa lui ca fiind în întregime umană. Aşa a făcut şi în privinţa majorităţii castelor importante. Cele care s-au stins, aşa ca Sălaşurile de Cărbune din Adâncuri au avut parte de un tratament mult mai dur.

Legendele acestea sunt destul de cuprinzătoare şi aduc lămuriri în multe privinţe. Există, de exemplu, povestea nesupusului *kethi.* Primul Ironjade a ştiut sigur că unica locuinţă bună pentru om era sub stânci, citadelă săpată în piatră, grotă sau mină. Însă cei care au apărut după aceea nu au crezut una ca asta; câmpiile păreau accesibile şi ispititoare în ochii lor naivi. Aşa că au ieşit afară, împreună cu *eyn-kethi* şi cu copiii, şi au ridicat oraşe înalte. Asta a fost neghiobia lor. Căci din ceruri au căzut focuri care să le distrugă, focuri care au strâmbat şi au topit turnurile pe care le înălţaseră, focuri care au ars bărbaţii cetăţii, focuri de care supravieţuiorii au fugit înspăimântaţi şi s-au ascuns sub pământ, acolo unde flăcările nu-i mai puteau ajunge. Iar atunci când *eyn-kethiile* lor au născut, copiii aceia au fost demoni, nicidecum oameni. Uneori mâncau pântecele mamei ca să poată ieşi mai repede afară.

Vikary făcu o pauză şi sorbi din halba cu bere. Dirk, care aproape terminase de mâncat şi se juca acum cu nişte fărâmiţe de brânză prin farfurie, se încruntă.

– Toată povestea asta este fascinantă, spuse el, dar mă tem că nu înţeleg ce relevanţă are.

Vikary mai luă o gură de bere şi muşcă dintr-o bucată de brânză.

– Ai răbdare, îl sfătui el.

– Dirk, interveni Gwen pe un ton uscat, cronicile celor patru coaliţii de caste supravieţuitoare sunt diferite din multe puncte de vedere, însă există două evenimente majore asupra cărora sunt toate de acord. Acestea reprezintă pietrele de temelie ale mitului kavalar. Toate au versiunea proprie a acestei ultimi poveşti – incendierea cetăţilor. Se numeşte Sorocul Focului şi al Demonilor. O poveste ulterioară, Ciuma Nenorocită, se găseşte şi ea repetată realmente cuvânt cu cuvânt în toate castele.

– Adevărat, spuse Vikary. Aceste povestiri au fost unicele relatări despre timpurile străvechi pe care le-am avut la dispoziţie. Atunci când eu m-am născut, deja niciun kavalar întreg la minte nu le mai

credea.

Gwen tuşi politicos.

Vikary îi aruncă o privire şi zâmbi.

– Da, Gwen mă corectează, explică el. *Puţini* kavalari întregi la minte le mai credeau. Însă scepticii nu aveau nimic altceva în ce să creadă, nu exista niciun adevăr alternativ la care să adere. Multora dintre ei nici nu le-a păsat. Când s-au reluat călătoriile interstelare, iar wolfmanianii şi toberienii şi, ulterior, kimdissienii au venit pe Înaltul Kavalaan, aceştia au descoperit că suntem extrem de doritori să învăţăm artele pierdute ale tehnologiei. Şi ne-au învăţat toate astea, în schimbul nestematelor noastre şi al metalelor grele. Curând am avut nave spaţiale, dar tot nu aveam istorie.

Surâse şi continuă.

– *Eu* am descoperit adevărul pe care îl avem acum în timpul studiilor pe Avalon. Puţin, dar suficient. Am descoperit mărturii ale colonizării iniţiale a Înaltului Kavalaan ascunse în uriaşele bănci de date de la Academie.

S-a întâmplat spre sfârşitul Războiului Dublu. Un grup de colonişti au plecat de pe Tara spre o planetă dincolo de Vălul Diavolului, unde sperau să fie la adăpost de hranganieni şi de rasele lor de sclavi. Computerele spun că au şi reuşit să facă asta o anumită perioadă. Au descoperit o planetă sălbatică şi stranie, dar bogată. Au ridicat iute o colonie evoluată, bazată pe minerit. Există dovezi ale comerţului desfăşurat vreme de douăzeci de ani între Tara şi colonia aceasta, iar apoi planeta de dincolo de Văl a dispărut brusc din istoria omenirii. Tara abia dacă a băgat de seamă. Atunci erau cei mai cruzi ani ai războiului.

– Şi crezi că planeta aceea era Înaltul Kavalaan? îl întrebă Dirk.

– Ştiu precis, îi răspunse Dirk. Coordonatele sunt identice; mai mult încă, se potrivesc şi alte date absolut fascinante. De pildă, colonia a primit numele Cavanaugh. Mai surprinzător, comandantul primei expediţii a fost un căpitan de navă interstelară pe nume Kay Smith. O femeie.

Gwen surâse.

– Şi am mai descoperit ceva, continuă Vikary, din întâmplare, aş putea zice. Adu-ţi aminte că majoritatea lumilor din Exterior nu s-au implicat în Războiul Dublu. Civilizaţiile din Lizieră sunt produse ale Colapsului, sau chiar ale perioadei de după Colaps. Niciun kavalar nu văzuse niciodată vreun hranganian, şi cu atât mai puţin vreun membru din multele rase de sclavi. Nici eu nu văzusem vreunul până când m-am dus pe Avalon şi am început să mă interesez mai mult de aspectele mai largi ale istoriei omenirii. Apoi, într-una din relatările despre conflictul din haloimăs, am dat, din pură întâmplare, peste ilustraţii reprezentând diverşii sclavi semidotaţi cu inteligenţă pe care

hranganienii îi foloseau ca trupe de şoc pentru planetele pe care nu le socoteau demne de atenţia lor imediată. Cu siguranţă că tu, Dirk, făcând parte din haloimăs, cunoşti aceste rase extraterestre. Nocturnii hruuni, războinici cu gravitaţie mare, caracterizaţi prin forţă şi sălbăticie colosale, înzestraţi cu vedere perfectă în infraroşu. Dactiloizi cu aripi, care şi-au căpătat numele datorită unei asemănări întâmplătoare cu o fiară din preistoria omenirii. Dar cei mai răi dintre toţi sunt *githyanki,* sorbitorii de suflete, cu teribilele lor puteri paranormale.

Dirk încuviinţă.

– Am văzut un hruun sau doi în timpul călătoriilor mele. Însă celelalte rase au cam dispărut, nu-i aşa?

– Poate, răspunse Vikary. M-am uitat îndelung la ilustraţiile găsite, apoi m-am întors la ele iar şi iar. Găseam în ele ceva ce mă neliniştea. Într-un final, mi-am dat seama despre ce era vorba. Hruunii, dactiloizii, *githynkii* semănau vag cu garguii care se află în pragul fiecărui cămin kavalar. Toţi erau demoni din ciclurile noastre mitice, Dirk!

Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, vorbind cu o voce egală şi stăpânită, emoţia care-l cuprinsese fiind evidentă doar în paşii lui.

– Când m-am întors la Ironjade cu Gwen, am prezentat teoria mea, bazată pe legendele străvechi, pe ciclul *Cântecul demonului* al marelui poet şi aventurier Jamis-Lion Taal şi pe informaţiile descoperite în băncile de date ale Academiei. Priveşte faptele: colonia Cavanaugh se află pe câmpie, cu oraşele ei şi cu exploatările ei miniere mai îndepărtate. Hranganienii îi distrug oraşele printr-un bombardament nuclear. Supravieţuitorii trăiesc doar în adăposturile din subsoluri şi în pustietate, în mine. Pentru a pune stăpânire pe planetă, hranganienii debarcă contingente de sclavi. Apoi pleacă şi nu se mai întorc vreme de un secol. Minele devin primele cămine ale supravieţuitorilor, celelalte vor fi construite mai târziu, săpate adânc în piatră. Nemaiavând oraşe, minerii se întorc la o tehnologie mai primitivă şi pun curând bazele unei culturi rigide, a cărei primă lege era supravieţuirea cu orice preţ. Timp de multe generaţii se vor război cu rasele de sclavi şi între ei. În acelaşi timp, sub ruinele radioactive ale oraşelor, mutaţii biologice încep să se petreacă…

Acum Dirk se ridică de pe scaun.

– Jaan, îl întrerupse el.

Vikary se opri, se întoarse, se încruntă.

– Am avut al naibii de multă răbdare până acum, zise Dirk. Înţeleg că toate poveştile astea te preocupă într-o extrem de mare măsură. Şi pe bună dreptate, căci este munca ta. Dar eu vreau răspunsuri şi le vreau acum, continuă el ridicând o mână şi bifând întrebările pe

degete. Cine este Lorimaar? Ce a vrut? Şi de ce ar trebui să fiu apărat împotriva lui?

Se ridică şi Gwen.

– Dirk, Jaan încearcă să-ţi prezinte contextul pentru ca tu să poţi înţelege. Nu fii atât de...

– Nu! Vikary o opri cu un gest al mâinii. Nu, t'Larien are dreptate; mă entuziasmez mult prea mult când vorbesc despre lucrurile astea.

Se întoarse spre Dirk.

– Îţi voi răspunde direct. Lorimaar este un kavalar tradiţionalist. Atât de tradiţionalist încât nu îşi găseşte locul nici măcar pe Înaltul Kavalaan. Aparţine altei epoci. Mai ţii minte, ieri dimineaţă, când ţi-am dat să porţi insigna mea şi, după aceea, când Garse şi cu mine ne-am exprimat îngrijorarea faţă de siguranţa ta după lăsarea nopţii?

Dirk dădu din cap. Atinse insigna prinsă bine de guler.

– Da.

– Eram îngrijoraţi din cauza lui Lorimaar patrician Braith şi a altora asemenea lui. Mi-este greu să-ţi dezvălui motivele.

– Lasă-mă pe mine să încerc, interveni Gwen. Ascultă-mă, Dirk. Patricienii kavalari, cei din castă, s-au respectat reciproc de-a lungul secolelor – o, sigur că s-au certat şi s-au războit, atât de mult încât vreo douăzeci de caste şi coaliţii au fost complet distruse, rămânând astfel doar cele patru mari caste supravieţuitoare ale timpurilor moderne. Cu toate acestea, s-au recunoscut unii pe alţii ca fiind oameni, supuşi legilor războiului şi regulilor kavalare ale duelului. Dar, vezi tu, mai erau şi alţii – pustnicii din munţi, oamenii care trăiau pe sub ruine, agricultorii. Astea sunt doar nişte simple presupuneri – ale lui Jaan şi ale mele – însă ideea este că asemenea oameni *chiar au existat,* supravieţuitorii de lângă exploatările miniere care au devenit caste – pe aceştia patricienii nu vor să-i recunoască drept bărbaţi şi femei. Jaan a omis ceva din toată istoria asta, înţelegi tu – ah, nu te mai foi atât! Ştiu că a fost o poveste lungă, dar era foarte important s-o asculţi. Îţi aminteşti că ţi-a spus că rasele hranganiene de sclavi corespund celor trei mituri kavalare despre demoni? Ei bine, problema este că există trei stirpe de sclavi, dar *patru* soiuri de demoni. Cei mai răi şi mai malefici demoni sunt oamenii-copie.

Dirk se încruntă.

– Oameni-copie. Lorimaar a zis că eu sunt un om-copie. Mi-am închipuit că e ceva de genul „neom”.

– Nu, spuse Gwen. „Neom” este un termen uzual şi răspândit, „om-copie” nu există decât pe Înaltul Kavalaan. Sunt acele creaturi care îşi schimbă forma, spun legendele, masculi şi prefăcuţi. Pot lua orice înfăţişare, dar cel mai adesea înfăţişare de bărbat, şi au ca scop pătrunderea în castă. Înăuntrul acesteia, deghizaţi în oameni, pot lovi şi ucide pe ascuns.

Ceilalţi supravieţuitori – agricultorii, familiile din munţi, mutanţii şi ghinioniştii, ceilalţi oameni de pe Cavanaugh – aceştia erau oamenii-copie. Nu li se permitea să se predea, regulile războiului nu se aplicau în cazul lor. Kavalarii i-au exterminat, căci nu credeau că ar fi oameni. Erau animale extraterestre. Secole mai târziu, cei rămaşi au fost vânaţi de distracţie.

Bărbaţii din castă vânau în permanenţă în perechi, *teyn-cu-teyn,* pentru ca, la întoarcere, fiecare să poată garanta că celălalt este fiinţă omenească.

Dirk păru înspăimântat.

– Şi toate astea se mai întâmplă şi astăzi?

Gwen ridică din umeri.

– Rareori. Kavalarii moderni recunosc păcatele istoriei lor. Chiar înainte de sosirea navelor interstelare, Ironjade şi Redsteel, cele mai progresiste coaliţii, au interzis capturarea oamenilor-copie. Pentru că vânătorii aveau un obicei. Atunci când nu aveau chef să ucidă pe loc un om-copie, indiferent din ce motiv, dar voiau să se laude cu acest trofeu mai târziu, îi puneau eticheta de *korariel,* iar nimeni nu avea voie să se atingă de el sub ameninţarea duelului. *Kethii* din Ironjade şi Redsteel s-au strâns şi au încolţit pe toţi oamenii-copie pe care i-au găsit şi i-au organizat în sate şi au încercat să-i scoată din primitivismul în care decăzuseră şi să-i aducă înapoi la civilizaţie. Pe cei capturaţi îi numeau *korariel.* A avut loc şi un război de scurtă durată din această cauză, între Ironjade şi Shangate. Ironjade a învins, iar *korariel* a căpătat un nou sens, acela de „proprietate protejată”.

– Şi Lorimaar? întrebă Dirk. Care e locul lui în toată povestea asta?

Ea schiţă un zâmbet plin de răutate, amintindu-i, o clipă, de Janacek.

– În toate culturile rămân şi câţiva conservatori, credincioşi autentici şi fundamentalişti. Braith este coaliţia cea mai conservatoare dintre toate şi cam o zecime din membrii ei – aceasta este estimarea lui Jaan – încă mai cred în oamenii-copie. Majoritatea sunt vânători, care *vor* să creadă, şi aproape toţi fac parte din Braith. Lorimaar şi *teynul* lui şi câţiva dintre *kethii* lui au venit aici ca să vâneze, deoarece vânatul este mult mai divers decât pe Înaltul Kavalaan şi nu există reguli ale vânătorii. De fapt, nu există niciun fel de reguli. Tratatele festivalului s-au încheiat demult. Lorimaar poate ucide tot ce doreşte.

– Inclusiv oameni, spuse Dirk.

– Dacă îi poate găsi, spuse ea. Larteyn are doar douăzeci de cetăţeni, cred, douăzeci şi unu cu tine. Suntem noi, un poet pe nume Kirak Redsteel Cavis care locuieşte într-un foişor vechi şi o pereche de vânători legali din Shanagate. Restul sunt din Braith. Vânători de oameni-copie şi de orice altceva dacă nu pot găsi oamenii-copie. Mare

parte dintre ei sunt cu o generaţie mai vârstnici decât Jaan şi cumplit de însetaţi de sânge. Cu excepţia poveştilor pe care le-au ascultat în castele lor şi, poate, cu excepţia câtorva asasinate clandestine în Dealurile Lamermaan, nu ştiu absolut nimic despre cum se desfăşurau vechile vânători. Şi toţi dau pe dinafară de atâtea cutume şi frustrări înăbuşite.

Surâse.

– Şi toată povestea asta continuă şi acum? Nu face nimeni nimic?

Jaan Vikary îşi încrucişă braţele.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, t'Larien, spuse el grav. Garse şi cu mine te-am minţit ieri, atunci când ne-ai întrebat ce căutăm aici. De fapt, eu te-am minţit.

Garse a spus o parte de adevăr – că trebuie s-o protejăm pe Gwen. Ea este străină de lumea noastră, nu este kavalară, iar cei din Braith ar ucide-o bucuroşi spunând că este un om-copie, dacă nu ar fi scutul Ironjade care s-o apere. La fel şi în cazul lui Arkin Ruark, care nu ştie absolut nimic despre toate astea, nici măcar că se bucură de protecţia noastră. Dar se bucură de ea. Şi el este *korariel* pentru Ironjade.

Însă motivele pentru care ne aflăm aici trec dincolo de asta. Era imperios necesar ca eu să părăsesc Înaltul Kavalaan atunci când am făcut-o. Când mi-am luat numele de patrician şi mi-am publicat teoriile, am devenit peste noapte foarte puternic şi respectat în înaltul consiliu, dar, de asemenea, am devenit şi foarte detestat. Mulţi bigoţi s-au considerat personal insultaţi de afirmaţia mea conform căreia Kay Fierarul a fost femeie. Am fost provocat la duel de şase ori doar din cauza aceasta. În ultimul duel, Garse a ucis un om, iar eu i-am schilodit pe veci *teynul.* Nu am dorit să mai trăiesc aşa. Mi s-a părut că pe Worlorn nu ar fi existat duşmani de-ai mei. La îndemnul meu, consiliul Ironjade a trimis-o aici pe Gwen ca să lucreze la proiectul ei ecologic.

În acelaşi timp, am aflat despre activităţile pe care Lorimaar le desfăşoară aici. Deja făcuse prima captură, iar vestea a ajuns la Braith, apoi la noi. Am discutat chestiunea cu Garse şi am hotărât să-i punem capăt. Situaţia este explozivă în cel mai înalt grad. Dacă kimdissieni ar afla că iar s-au apucat kavalarii de vânat oameni-copie, ar împrăştia bucuroşi zvonul acesta în toate lumile din Exterior. Căci Kimdiss şi Înaltul Kavalaan se urăsc de moarte, după cum poate ai aflat deja. Nu ne temem de kimdissieni, pentru că au îmbrăţişat o religie şi o filosofie non-violentă, aidoma emerelilor. Dar sunt alte lumi din Lizieră mult mai periculoase. Wolfmanienii sunt nestatornici şi capricioşi; toberienii pot lichida toate acordurile comerciale dacă află că acum kavalarii le vânează turiştii întârziaţi. Poate chiar Avalon s-ar întoarce împotriva noastră, dacă veştile trec de Văl, şi ne-ar exclude din Academie. Nu ne putem expune unor asemenea riscuri. Lui

Lorimaar şi tovarăşilor lui nu le pasă câtuşi de puţin, iar înaltul consiliu nu are nicio putere aici. Iar pe cei din Ironjade îi preocupă foarte puţin cele întâmplate la depărtare de ani-lumină, într-o lume muribundă. Aşa că eu şi cu Garse acţionăm singuri împotriva vânătorilor din Braith.

Până acum nu s-a ajuns la conflict deschis. Călătorim cât de mult putem, inspectăm toate oraşele în căutarea celor rămaşi pe Worlorn. Şi pe cei pe care îi găsim îi facem *korarieli.* Dar n-am reuşit să găsim decât câţiva – un copil sălbăticit, pierdut în perioada Festivalului, câţiva wolfmanieni care au zăbovit prea mult în Oraşul lui Haapala, un vânător de pe Tara. Fiecăruia dintre aceştia le ofer dovada consideraţiei mele – surâse Vikary – o insignă micuţă şi neagră din fier în formă de banshee. Reprezintă un soi de avertisment pentru orice vânător care ajunge prea aproape. Dacă se va atinge de cel care poartă o asemenea insignă, dacă se va atinge de vreun *korariel* de-al meu, s-ar face vinovat de ofensă şi ar fi obligat să se dueleze. Lorimaar poate să dea din gură şi să urle cât îi pofteşte inima, dar niciodată nu se va duela cu noi. Ar însemna să-şi cheme singur moartea.

– Înţeleg, spuse Dirk şi îşi desprinse insigna de la guler, aruncând-o apoi pe masă printre resturile micului dejun. Este o poveste încântătoare, dar te rog să-ţi iei insigna înapoi. Eu nu sunt proprietatea nimănui. Am fost capabil să am singur grijă de mine până acum şi pot continua să o fac.

Vikary se încruntă.

– Gwen, spuse el, vrei, te rog, să încerci să-l convingi, să-i explici că ar fi mai în siguranţă dacă…

– Nu, îl repezi ea. Îţi sunt recunoscătoare pentru ce încerci să faci, Jaan, ştii asta. Dar înţeleg ce simte Dirk. Nici mie nu-mi place să fiu sub protecţia cuiva şi de asemenea refuz să fiu considerată o proprietate.

Vocea ei era tăioasă, fermă.

Vikary se uită neputincios la amândoi.

– Foarte bine, spuse şi luă insigna aruncată de Dirk. Trebuie să-ţi mai spun ceva, t'Larien. Până acum am fost mai norocoşi decât cei din Braith, am reuşit să găsim mai mulţi oameni, din simplul motiv că noi căutăm prin oraşe, în vreme ce ei răscolesc pădurile, sclavi neputincioşi ai vechilor lor obiceiuri. Rareori se întâmplă să dea peste cineva în sălbăticie. Până acum n-au avut nici cea mai mică bănuială despre treburile mele şi ale lui Garse. Dar în dimineaţa aceasta Lorimaar a venit la mine înfiorător de supărat, deoarece, cu o zi în urmă, pe când vâna împreună cu *teynul* lui, a dat peste un asemenea vânat şi a fost împiedicat să îl doboare.

Prada aceasta era un bărbat pe un scuter aerian, care zbura pe

deasupra munţilor, continuă el arătând insigna în formă de banshee. Fără aceasta, te-ar fi doborât sau te-ar fi împuşcat cu laserul şi te-ar fi dat jos din văzduh, te-ar fi fugărit prin pădure, şi apoi te-ar fi ucis.

Puse insigna în buzunar şi îl fixă pe Dirk cu o privire plină de înţelesuri, apoi ieşi din încăpere.

Capitolul 4

– Păcat că ai dat peste Lorimaar de dimineaţă, îi spuse Gwen după plecarea lui Jaan. Nu trebuia să fii implicat în povestea asta şi am nădăjduit să te pot scuti de toate detaliile sinistre. Sper că ai să păstrezi secretul după ce vei pleca de pe Worlorn. Lasă-i pe Jaan şi pe Garse să se ocupe de cei din Braith. Oricum, nimeni nu va ridica niciun deget în privinţa asta, nu vor face nimic altceva decât să bârfească şi să împrăştie calomnii despre oamenii nevinovaţi de pe Înaltul Kavalaan. Şi, în primul rând, nu trebuie să-i spui lui Arkin! Îi dispreţuieşte pe kavalari şi ar zbughi-o înapoi pe Kimdiss într-o clipită.

Se ridică de la masă şi continuă:

– Pentru moment, aş sugera să ne ocupăm de lucruri mai plăcute. N-avem prea mult timp pe care să-l putem petrece împreună; aş vrea să-ţi mai arăt nişte locuri înainte de a mă întoarce la munca mea. N-are niciun rost să-i lăsăm pe casapii ăştia din Braith să ne strice zilele pe care le mai avem la dispoziţie.

– Fie aşa cum spui, răspunse Dirk, doritor să-i facă pe plac, dar încă destul de zguduit de toată povestea cu Lorimaar şi oamenii-copie. Te-ai gândit la ceva anume?

– Aş putea să te duc iar în pădure, îi spuse Gwen. Este imensă şi ascunde sute de lucruri fascinante: lacuri pline cu peşti mai mari decât oricare dintre noi; muşuroaie mai înalte decât clădirea aceasta, ridicate de insecte mai mici decât unghiile tale; un sistem de grote absolut incredibil pe care Jaan l-a descoperit – e un speolog înnăscut. Dar astăzi cred că trebuie să fim prudenţi. Nu trebuie să punem prea multă sare pe rana lui Lorimaar, căci, altfel, s-ar putea ca el şi *teynul* lui cel gras să înceapă să ne hăituiască, iar Jaan va fi condamnat. Astăzi îţi voi arăta oraşele. Şi ele au farmecul lor aparte, un soi de frumuseţe macabră. Şi, aşa cum ţi-a spus şi Jaan, Lorimaar încă nu s-a gândit să vâneze acolo.

– Bine, spuse Dirk fără prea mult entuziasm.

Gwen se schimbă la iuţeală şi îl duse pe acoperiş.

Scuterele aeriene zăceau tot acolo unde le lăsaseră cu o zi în urmă. Dirk se aplecă să le ia, dar Gwen i le luă din mâini şi le puse în spatele aerovehiculului cenuşiu în formă de pisică de mare. Apoi luă şi ghetele de zbor împreună cu dispozitivele de comandă şi le aruncă tot acolo.

– Azi nu folosim scuterele, îi explică ea. Vom merge mult prea departe.

Dirk făcu un semn din cap, arătându-i că a înţeles, şi amândoi săriră peste aripile maşinii, pe locurile din faţă. Cerul întunecat de deasupra planetei Worlorn îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi venit acasă dintr-o expediţie, nu că abia acum ar fi plecat într-una.

Vântul dezmăţat zbiera în jurul maşinii zburătoare, iar Dirk fu

nevoit să ia manşa câteva clipe, cât Gwen îşi strânse la spate părul lung şi negru. Ciuful lui şaten-cărunt se zvârcolea încolo şi încoace în timpul cursei lor prin cer, însă el era mult prea cufundat în gânduri ca să bage de seamă, cu atât mai puţin ca să fie iritat de asta.

Gwen trecu maşina peste zidul muntos şi se îndreptă spre sud. Pajiştea liniştită, cu colinele ei blânde şi verzi şi cu râurile ei şerpuitoare se întindea în dreapta lor până în zare, la întâlnirea cu cerul. În stânga, după ce au trecut de munţi, văzură marginea pădurilor. Zonele infestate de sugrumători se observau clar chiar şi de la această altitudine – cancere galbene întinzându-se prin verdele întunecat.

Călătoriră în tăcere aproape o oră, Dirk dus pe gânduri, încercând să dea sens celor aflate, dar nereuşind. Până când, la un moment dat, Gwen se uită la el zâmbind.

– Îmi place să conduc un aerovehicul, îi mărturisi ea. Chiar şi pe ăsta. Mă face să mă simt liberă şi curată şi departe de toate problemele care există acolo, jos. Înţelegi ce vreau să spun?

Dirk dădu din cap.

– Da. Nu eşti singura. Mulţi oameni au acelaşi sentiment. Inclusiv eu.

– Da, continuă ea. Obişnuiam să te plimb în zbor, mai ţii minte? Pe Avalon? Zburam ore întregi, din zori până la lăsarea nopţii, iar tu stăteai alături de mine, cu braţul scos pe geam, şi priveai în gol, cu expresia asta visătoare pe chip.

Surâse din nou.

Da. Îşi amintea. Acele zboruri-plimbări însemnaseră foarte mult pentru el. Nu vorbeau mult, doar se priveau din când în când şi surâdeau ştrengăreşte. Era inevitabil; indiferent cât s-ar fi împotrivit, întotdeauna surâdea. Dar acum, toate acestea păreau îngrozitor de departe, îngrozitor de pierdute.

– Ce te-a făcut să te gândeşti la asta? o întrebă.

– Tu, îi răspunse gesticulând. Aşa cum stai acolo, cocoşat în scaun, cu mâna atârnând în afară. Ah, Dirk. Ştii că trişezi. Cred că o faci dinadins, ca să mă duci cu gândul înapoi pe Avalon şi să doresc să te strâng din nou în braţe. Îh!

Şi izbucniră amândoi în hohote de râs.

Iar Dirk, aproape fără să se gândească, se apropie mai mult de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Gwen îi aruncă o privire scurtă, ridică uşor din umeri, iar căutătura cruntă i se topi într-un oftat de resemnare şi apoi într-un zâmbet şovăielnic. Şi nu se trase la o parte.

Şi merseră mai departe, să viziteze oraşele.

Oraşul acelei dimineţi era un tablou pastel, catifelat, situat într-o vale adâncă şi verde. Gwen ateriză în centrul uneia dintre pieţele în terase şi se plimbară preţ de o oră pe bulevardele lui largi. Era un oraş

graţios, cioplit din marmură trandafirie cu vinişoare mici şi din piatră galbenă. Străzile erau late şi sinuoase, iar clădirile scunde, aparent fragile, din lemn lăcuit şi vitralii. Pretutindeni se găseau parcuri mici şi alei largi, pretutindeni obiecte de artă: statui, picturi, fresce, atât de-a lungul trotuarelor, cât şi pe lângă zidurile clădirilor, grădini din piatră şi copaci sculptaţi.

Însă acum parcurile erau lăsate în paragină şi năpădite de buruieni, iar iarba verde-albastră crescuse mult prea înaltă. Plante târâtoare negre se încolăceau pe trotuare, majoritatea soclurilor din parcuri erau goale, iar copacii robuşti se transformaseră în nişte forme groteşti la care sculptorii lor nici nu visaseră.

Un râu galeş diviza şi subdiviza oraşul, rătăcind încolo şi încoace într-o curgere la fel de întortocheată ca şi trotuarele de pe malurile lui. Gwen şi Dirk se aşezară lângă apă, sub umbra unui podeţ din lemn ornamentat, şi rămaseră acolo o vreme, urmărind cum se oglindeşte Satan cel Gras în apă, leneş şi roşu. Şi ea i-a povestit cum fusese oraşul acesta pe vremuri, în timpul Festivalului, înainte de venirea lor pe Worlorn. Kimdissienii îl construiseră, mai spuse ea, şi îl numiseră Al Doisprezecelea Vis.

Poate că acum oraşul visa. Şi dacă aşa era, somnul acesta era cel de veci. În sălile lui boltite nu mai răsuna niciun pas, grădinile i se transformaseră în jungle fioroase, ce vor deveni foarte curând cimitire. Unde înainte hohotele de râs umpleau străzile, nu se mai putea auzi decât şoapta foşnitoare a frunzelor moarte în bătaia vântului. Iar Dirk, aşezat sub podeţul de lemn, îşi spuse că, dacă Larteyn era un oraş pe moarte, atunci Al Doisprezecelea Vis murise deja.

– Aici a vrut Arkin să ne instalăm baza de operaţii, spuse Gwen. Dar noi ne-am opus. Dacă tot urma să colaborăm, atunci era clar că soluţia cea mai bună era să locuim în acelaşi oraş, iar Arkin voia să stea în Al Doisprezecelea Vis. N-am fost de acord şi nu ştiu dacă m-a iertat încă. Kavalarii au construit Larteyn ca pe o fortăreaţă, dar kimdissienii au făcut din acest oraş o operă de artă. Mi s-a spus că a fost splendid pe vremuri. Dar, când s-a încheiat Festivalul, au demolat cele mai frumoase clădiri şi au luat sculpturile cele mai valoroase din pieţe.

– Iar tu ai vrut să locuieşti în Larteyn? o întrebă Dirk.

Ea clătină din cap, iar părul, acum desfăcut, se învolbură blând. Îi surâse.

– Nu. Jaan a vrut. Şi Garse a vrut. Eu – ei, bine, eu nu am vrut să locuiesc în Al Doisprezecelea Vis. Niciodată n-aş fi putut să trăiesc aici. Miasma descompunerii este mult prea puternică. Să ştii că am ajuns să fiu de acord cu Keats. Nimic nu este mai deprimant decât moartea frumuseţii. Iar aici a fost mult mai multă frumuseţe decât a

fost vreodată în Larteyn, deşi Jaan ar sări ca ars să mă audă că spun una ca asta. Oraşul acesta este mai trist. În plus, în Larteyn măcar am parte de *ceva* companie, chiar dacă doar Lorimaar şi ai lui. Aici nu au mai rămas decât fantomele.

Dirk privi la apă, unde uriaşul soare roşu, prizonier secătuit de puteri, ţopăia straniu pe unduirea domoală a valurilor. Şi aproape că reuşi să vadă fantomele despre care vorbea ea, năluci îmbulzindu-se pe ambele maluri, intonând elegii despre lucrurile de mult pierdute. Şi o alta, o arătare doar a lui: un luntraş de pe Braque, care înaintează pe râu împingând o vâslă lungă şi neagră. Şi venea după el, luntraşul acesta venea după Dirk şi nu avea de gând să se oprească. Iar luntrea lui cea neagră era mult cufundată în apă, mult prea îngreunată de atâta deşertăciune.

Aşa că se ridică în picioare şi o ajută şi pe Gwen să se ridice, fără să spună nimic altceva decât că vrea să meargă mai departe. Şi atunci fugiră de fantome şi se înapoiară la terasa din piaţă unde îi aştepta maşina cenuşie.

Se urcară iar în văzduh, pentru un al doilea interludiu de vânt şi cer şi gânduri mute. Gwen îndreptă maşina mai mult spre sud, apoi spre est. Dirk privea în jur, dus pe gânduri şi tăcut. În răstimpuri, ea se uita la el şi, fără să vrea, îi surâdea.

În cele din urmă ajunseră la mare.

Oraşul acelei după-amiezi era construit de-a lungul malului zimţat al unui golf, unde valurile verde închis se înălţau şi se spărgeau de cheiurile putrezite. Pe vremuri purtase numele Muscheta-de-pe-mare, îi spuse Gwen pe când se roteau deasupra lui în cercuri din ce în ce mai joase. Deşi de o vârstă cu celelalte oraşe de pe Worlorn, acesta avea un aer de vechime. Străzile Muschetei erau ca nişte şerpi cu spinările frânte, alei pietruite şi întortocheate printre turnurile înclinate din cărămizi multicolore. Căci era un oraş din cărămidă. Cărămizi albastre, cărămizi roşii, cărămizi galbene, portocalii, cărămizi pictate, cărămizi cu dungi, cărămizi cu puncte, cărămizi trântite una peste alta şi fixate cu mortar negru ca obsidianul sau roşu ca Satan cel Gras, cărămizi trântite una peste alta în forme care mai de care mai trăsnite. Încă şi mai bătătoare la ochi erau prelatele din pânză vopsită ale dughenelor care încă se mai înşiruiau de-a lungul străduţelor întortocheate şi pe cheiurile pustii.

Aterizară pe un ponton care părea mai zdravăn decât restul şi ascultară o vreme zgomotul valurilor care se spărgeau de el. Apoi se îndreptară agale spre oraşul pustiu şi plin de praf. Străzile erau răvăşite de vânt, turlele în formă de bulbi erau părăsite, iar soarele roşu şi gras decolorase culorile vii de odinioară. Cărămizile se fărâmiţau; totul era plin de praful lor multicolor şi înecăcios. Muscheta era un oraş prost construit, iar acum era mort, la fel ca şi Al

Doisprezecelea Vis.

– E o construcţie primitivă, constată Dirk, oprindu-se printre ruine.

Ajunseseră la intersecţia dintre două alei unde fusese săpată o fântână adâncă, din piatră. Pe fundul ei se învolbura apa neagră.

– Îmi dă senzaţia de epocă prespaţială, iar toate semnele din jur îmi spun acelaşi lucru despre nivelul celor care l-au ridicat. Şi Braque este aşa, însă nu chiar atât de rău. Acolo mai există ceva tehnologie veche, iar locuitorii mai au câteva aparate care nu le sunt interzise prin religie. Muscheta arată de parcă nici n-a cunoscut tehnologia.

Ea îi încuviinţă spusele, mângâind uşor buza fântânii, trimiţând în bezna de jos un şuvoi de praf şi pietricele. Brăţara din jad şi argint îi lucea stins pe braţul stâng, chinuind privirea lui Dirk, făcându-l să se cutremure şi să se întrebe iar şi iar. Ce reprezenta? Stigmatul unei sclave sau o dovadă de dragoste? Ce anume? Apoi alungă gândul, nedorind să mai zăbovească asupra lui.

– Oamenii care au construit Muscheta nu aveau mai nimic, îi spuse ea. Au venit aici de pe Colonia Uitată, pe care locuitorii celorlalte lumi din Exterior o mai numesc şi Tărâmul lui Lethe[4] şi pe care locuitorii ei au numit-o întotdeauna Pământul. Pe Înaltul Kavalaan, oamenii de acolo sunt cunoscuţi sub numele de Poporul-pierdut. Dar cine sunt aceştia, cum au ajuns acolo, de unde au venit…, surâse şi ridică din umeri. Nimeni nu ştie. În orice caz, au venit aici înaintea kavalarilor, foarte posibil chiar înaintea navei *Mao Tze Dong,* prima navă spaţială cu echipaj uman despre care istoria spune că a trecut dincolo de Vălul Diavolului. Kavalarii tradiţionalişti sunt convinşi că poporul-pierdut era format din oameni-copie şi demoni hranganieni, însă s-a dovedit faptul că se pot împerechea cu fiinţele omeneşti din alte neamuri de pe planete mai bine cunoscute. Colonia Uitată este un astru solitar, care nu suscită prea mult interes. Nivelul de civilizaţie este cel din Epoca de Bronz, locuitorii ei sunt pescari, în marea lor majoritate, şi sunt extrem de retraşi.

– Mă miră că au venit până aici, comentă Dirk şi, mai ales, că şi-au dat osteneala să ridice un oraş.

– Ah, zâmbi Gwen, aruncând în fântână alte pietricele. Dar chiar şi ei erau obligaţi să ridice un oraş, toate cele paisprezece civilizaţii din Exterior au fost obligate să o facă. Chiar asta era ideea. Cu multe secole în urmă, Wolfheim a descoperit Colonia Uitată şi, împreună cu toberienii, i-au adus aici cu forţa pe oamenii-pierduţi. Căci aceştia nu aveau nave spaţiale. Şi pescari au fost acolo, la ei acasă, pescari au fost şi aici. Tot wolfmanienii, de data aceasta împreună cu cei de pe Lumea Oceanului de Vin Negru, le-au oferit acces la mare. Şi pescuiau

---

[4] Râul uitării din ţinutul lui Hades, ţinutul morţilor şi al umbrelor (în mitologia greacă) (n.tr.).

din bărci mititele, cu plase ţesute. Bărbaţi negri micuţi şi femei micuţe, goi până la brâu. Şi apoi frigeau pe jar peştele prins şi îl ofereau turiştilor. Aveau şi barzi şi menestreli şi toată lumea trecea prin Muschetă în timpul Festivalului, ca să le asculte legendele stranii şi să mănânce peşte fript şi să închirieze bărci. Dar nu cred că acest popor-pierdut şi-a iubit oraşul. La numai o lună după încheierea Festivalului, dispăruseră toţi. Nici măcar nu şi-au dat jos prelatele de la dughene, iar în case încă se mai pot găsi cuţite pentru peşte şi haine şi oase de peşte.

– Tu ai cotrobăit prin case?

– Nu. Dar am auzit tot felul de poveşti. Kirak Redsteel Cavis, poetul despre care ţi-am povestit că trăieşte acum în Larteyn, a locuit aici pe vremuri şi a compus câteva cântece.

Dirk privi în jur, dar nu era nimic de văzut. Doar cărămizi decolorate şi străzi pustii, ferestre fără geamuri ca orbitele a mii de ochi orbi, prelate colorate care fluturau zgomotos în bătaia vântului. Nimic.

– Alt oraş al fantomelor, comentă el.

– Nu, îl contrazise Gwen. Nu, nu cred. Poporul-pierdut nu şi-a pus niciodată sufletul în Muschetă sau în Worlorn. Toate fantomele lor au plecat acasă împreună cu ei.

Dirk se înfioră, iar oraşul i se păru dintr-odată şi mai pustiu decât fusese doar cu o clipă înainte. Mai pustiu decât pustiul.

– Numai în Larteyn a mai rămas viaţă? o întrebă el.

– Nu, îi răspunse, îndepărtându-se de fântână şi conducându-l pe alee înapoi, spre coastă. Nu. Dacă vrei, am să-ţi arăt unde mai este viaţă. Să mergem.

Se ridicară iarăşi în aer şi porniră prin întunericul tot mai dens. Pierduseră aproape întreaga după-amiază cu drumul spre Muschetă şi cu vizitarea oraşului; Satan cel Gras coborâse spre orizontul vestic, iar unul dintre cei patru tovarăşi ai lui dispăruse deja cu totul. Se lăsase din nou amurgul, în fond, ca şi în formă.

Profund tulburat, Dirk se aşeză la manşă, în vreme ce Gwen îi stătea alături, cu mâna sprijinită uşor de el, dându-i instrucţiuni scurte. Deja trecuse mare parte din zi, iar el avea atât de multe de spus, atât de multe de întrebat, atât de multe hotărâri de luat. Şi nu făcuse nimic încă. Curând, îşi promise, atent la comenzi. Curând.

Sub atingerea lui blândă, maşina zburătoare torcea uşurel, abia auzit. Sub ei, pământul devenise iar întunecat la culoare, iar kilometrii treceau în goană. Gwen îi spusese că vor găsi viaţă înainte, spre vest, deci spre vest se îndreptau acum, spre amurg.

Oraşul acelei înserări era, de fapt, o singură clădire argintie, cu baza pe dealurile molcome de dedesubt şi cu fruntea în norii aflaţi la doi kilometri înălţime. Un oraş al luminii, cu laturile metalice, fără

ferestre, iradiind incandescent. Scânteietoare, explozivă, lumina urca în valuri coloana boltită, începând de la bază, unde oraşul era ancorat adânc în roca primară, apoi urcând şi tot urcând, din ce în ce mai strălucitoare pe oraşul care se înălţa şi se subţia spre vârf, aidoma unui ac gigantic. Mai iute şi mai sus urca unda de lumină, mai sus pe acea înălţime incredibilă, până la clopotniţa ascuţită îmbrăcată în nori argintii, într-o explozie de splendoare orbitoare. Şi deja alte trei valuri de lumină începuseră ascensiunea spre înalturi.

– Provocare este numele oraşului, îi spuse Gwen când se apropiară de el. Este şi numele, şi scopul lui. A fost construit de orăşenii de pe ai-Emerel, ale căror oraşe natale sunt nişte turnuri din oţel negru înălţate în mijlocul colinelor de pe câmpii. Fiecare oraş emerel era un stat separat, iar toate se aflau în acelaşi unic turn, iar majoritatea emerelilor nu părăseau niciodată clădirea aceea în care se născuseră, iar cei care, totuşi, o făceau, de obicei deveneau cei mai mari iubitori de călătorii din istoria spaţiului cosmic. Provocarea reprezenta toate aceste turnuri emereli adunate într-unul singur, alb-argintiu, în loc de negru, de două ori mai semeţ şi de trei ori mai înalt – întreaga filosofie arheologică întrupată în metal şi plastic, alimentat prin fuziune, automatizat şi computerizat. Emerelii se făleau spunând că va fi etern, că este dovada finală a faptului că toate meritele tehnologiei de pe Lizieră (meritele tehnologiei de pe ai-Emerel, în orice caz) nu erau mai puţin strălucitoare decât cele de pe Newholme sau de pe Avalon sau chiar de pe Bătrânul Pământ.

Pe corpul oraşului erau nişte crestături orizontale, întunecate – punţi de aterizare, la intervale de câte zece etaje una de cealaltă. Când Dirk se apropie de una dintre acestea, din ea izbucni o lumină vie. Era înaltă de vreo zece metri, aşa că nu avu nicio problemă să aterizeze pe platforma spaţioasă de la nivelul o sută.

După ce coborâră din maşină, se auzi de nicăieri o voce profundă, de bas.

– Bun venit! Vă vorbeşte Vocea Provocării. Cu ce vă pot fi de folos?

Dirk privi peste umăr, iar Gwen izbucni în râs.

– Este creierul oraşului, îi explică ea. Un supercomputer. Ţi-am zis că oraşul acesta încă mai este viu.

– Cu ce vă pot fi de folos? repetă Vocea răsunând din ziduri.

Dirk încercă într-o doară:

– Cred că ne este cam foame. Ne poţi da ceva de mâncare?

Vocea nu-i răspunse, dar un panou din perete se deschise şi de acolo ieşi un vehicul silenţios care se opri în faţa lor. Urcară, iar vehiculul intră în turn prin alt panou la fel de îndatoritor ca şi primul.

Rulară pe anvelope moi printr-un şir de coridoare albe, imaculate, pe lângă multe rânduri de uşi numerotate, învăluiţi în acordurile mângâietoare ale unei melodii. În treacăt, Dirk observă cât de strident

era contrastul dintre luminile albe de acolo şi cerul întunecat al înserării de pe Worlorn, şi imediat coridoarele îşi schimbară culoarea, devenind un albastru tăcut.

Maşina cu cauciucuri mari îi lăsă în faţa unui restaurant, unde un robo-chelner, a cărui voce semăna teribil de mult cu Vocea Provocării, le oferi meniurile şi lista de vinuri. Ambele erau foarte mari şi nu se limitaseră doar la gastronomia de pe ai-Emerel, nici măcar la cea din lumile din Exterior, ci cuprindeau feluri renumite de mâncare şi vinuri vechi din toate lumile răspândite pretutindeni pe tărâmul oamenilor, inclusiv unele despre care Dirk nu auzise în viaţa lui. Sub fiecare era tipărită cu caractere mici planeta de origine. Zăboviră ceva vreme asupra meniurilor. În cele din urmă, Dirk se hotărî să ia dragon de nisip copt în unt, din Lumea lui Jamison, iar Gwen comandă icre albastre cu brânză de pe Bătrânul Poseidon.

Vinul ales era limpede şi alb. Robotul îl aduse sub formă de cub de gheaţă pe care îl sparse. Şi totuşi era lichid şi nu exagerat de rece. Astfel trebuia servit acest vin, insistă Vocea. Cina sosi în farfurii încălzite, din argint şi os. Dirk rupse un picioruş cu gheare din gustarea lui, îi îndepărtă crusta şi gustă carnea albă, untoasă.

– Incredibil, exclamă el arătând spre farfurie. Am locuit o vreme pe Lumea lui Jamison şi cei de acolo se dau în vânt după dragonul de nisip proaspăt, preparat în unt, iar mâncarea asta este la fel de bună ca asta. A fost congelată? Congelată şi expediată aici? La naiba, emerelii ăştia ar fi avut nevoie de o flotă întreagă ca să aducă toată mâncarea de care are nevoie locul ăsta.

– Nu e congelată, se auzi răspunsul.

Dar nu fusese Gwen, deşi ea îl privea fix cu un zâmbet şiret. Vocea fusese cea care-i răspunsese.

– Înainte de Festival, nava comercială *Farfuria albastră* de pe ai-Emerel a vizitat cât de multe planete a putut, adunând şi conservând mostre din cele mai rafinate mâncăruri. Această călătorie, îndelung chibzuită, a durat patruzeci şi trei de ani standard şi s-a desfăşurat sub comanda a patru căpitani şi cu aportul a tot atâtea echipaje. În cele din urmă, nava a sosit pe Worlorn şi, în bucătăriile şi biorezervoarele de pe Provocare, mostrele strânse au fost clonate şi reclonate pentru a putea hrăni mulţimile. În acest chip au fost înmulţiţi peştii şi pâinile, nu de vreun profet fals, ci de oamenii de ştiinţă de pe ai-Emerel.

– Cam plin de sine, chicoti Gwen.

– Parcă-i un discurs pregătit dinainte, spuse şi Dirk.

Apoi ridică din umeri şi se întoarse la mâncarea lui, iar Gwen făcu la fel. Luară cina complet singuri, cu excepţia robo-chelnerului şi a Vocii, în mijlocul restaurantului construit pentru sute de clienţi. De jur împrejurul lor, goale, dar imaculate, celelalte mese îşi aşteptau

oaspeţii gătite cu feţe de masă roşii şi veselă din argint strălucitor. Clienţi nu mai erau de mai bine de zece ani, însă Vocea şi oraşul aveau o răbdare infinită.

După cină, în vreme ce îşi savurau cafelele (negre, cu frişcă groasă şi mirodenii, amestec adus de pe Avalonul amintirilor dragi), Dirk se simţi mai relaxat şi binedispus, poate mai în largul lui decât fusese vreodată de la sosirea pe Worlorn. Brăţara lucea superbă şi întunecată în lumina difuză din restaurant, splendidă lucrătură, cumva golită acum de orice sens şi de orice ameninţare – dar Jaan Vikary şi legătura de jad şi argint parcă îşi mai pierduseră din importanţă acum, când se afla alături de Gwen. Peste masă de el, sorbind dintr-o ceaşcă din porţelan alb, cu surâsul ei visător şi absent, i se părea acum foarte accesibilă, foarte asemănătoare cu acea Jenny pe care o cunoscuse şi de care se îndrăgostise odinioară, stăpâna bijuteriei-şoptitoare.

– Plăcut, spuse el referindu-se la toate cele din jur.

Iar Gwen îl aprobă:

– Plăcut, surâse ea.

Iar pe Dirk îl săgetă dorul de ea, de Guinevere, cea cu ochi verzi şi păr lung şi negru, dorul de sufletul lui pereche de multă vreme pierdut.

Se aplecă şi privi în ceaşcă. Nu descoperi niciun semn în cafea. Trebuia să-i vorbească.

– Totul a fost plăcut în seara aceasta. Întocmai ca pe Avalon.

Când ea îşi murmură încuviinţarea, el continuă:

– Ne-a mai rămas ceva, Gwen?

Îl privi netulburată şi sorbi iar din cafea.

– Nu e cinstit din partea ta să mă întrebi asta, Dirk, şi o ştii prea bine. Întotdeauna mai rămâne ceva. În cazul în care sentimentul a fost adevărat. Dacă nu a fost însă, ei, atunci nu mai contează. Dar dacă a fost adevărat, atunci rămâne ceva, o firimitură de dragoste, o ceşcuţă de ură, de disperare, de ranchiună, de dorinţă. De ceva. Rămâne.

– Nu ştiu ce să spun, oftă Dirk t’Larien, privind în jos şi în sufletul lui. Ar însemna că tu eşti unicul adevăr pe care l-am avut vreodată.

– Ar fi trist să fie aşa, spuse ea.

– Da, şi eu cred asta, îşi ridică el ochii. Mie mi-au mai rămas foarte multe, Gwen. Dragoste, ură, ranchiună, toate. Aşa cum ai spus tu. Şi dorinţă.

Scoase un hohot mic, tremurat de râs. Iar ea continuă să surâdă.

– E trist, repetă.

Dar el nu avea de gând să renunţe.

– Şi tu? Ţie ţi-a mai rămas ceva, Gwen?

– Da. Nu are rost să neg. Mi-a rămas ceva. Şi a mai crescut, când şi când.

– Dragoste?

– Insişti prea mult, îi zise cu blândeţe, punându-şi ceaşca pe masă.

Robo-chelnerul care aştepta în apropiere i-o umplu din nou, cafea, frişcă, mirodenii.

– Şi te-am rugat să n-o faci.

– Dar trebuie, spuse el. Şi aşa mi-e destul de greu să fiu atât de aproape de tine şi să trăncănesc despre Worlorn şi despre obiceiurile kavalare, sau chiar despre vânători ciudaţi. Nu despre astea vreau să discutăm!

– Ştiu. Doi vechi iubiţi care stau de vorbă. O situaţie obişnuită. O situaţie tensionată. Amândurora le este teamă, niciunul nu ştie dacă merită să încerce să redeschidă vechile porţi, niciunul nu ştie dacă celălalt vrea ca el să retrezească acele gânduri amorţite sau să renunţe cu totul. De fiecare dată când mi se întâmplă să mă gândesc la Avalon şi aproape că-i rostesc numele, mă întreb: oare vrea el să vorbesc despre asta, sau se roagă să-mi ţin gura?

– Depinde de ce anume ar urma să spui. Odinioară am încercat să o iau de la început, îţi aminteşti? Imediat după despărţirea noastră. Ţi-am trimis bijuteria-şoptitoare. Nu ai răspuns niciodată, nu ai venit.

Vocea lui era egală, poate cu o uşoară notă de reproş şi de regret, dar fără mânie. Cumva reuşise să-şi piardă mânia.

– Dar te-ai întrebat vreodată de ce? spuse Gwen. Am primit bijuteria şi am început să plâng. Pe vremea aceea încă eram singură, nu-l cunoscusem pe Jaan, şi aveam mare nevoie de cineva. M-aş fi întors imediat la tine dacă m-ai fi chemat.

– Dar te-am chemat. Şi nu ai venit.

Un surâs nemilos.

– Of, Dirk. Bijuteria-şoptitoare era ambalată într-o cutiuţă de care era lipit un bilet. Şi pe bilet scria: „Te rog, întoarce-te la mine acum. Jenny, am nevoie de tine.” Măcar de-ai fi scris „Gwen”, măcar de-ai fi iubit-o pe *Gwen,* pe mine. Dar nu. Mereu ai iubit-o pe Jenny. Chiar şi după despărţire, tot despre Jenny a fost vorba.

Dirk îşi amintea şi se înfioră.

– Da, recunoscu el după câteva clipe de tăcere. Aşa am scris. Îmi pare rău. N-am înţeles atunci, dar înţeleg acum. E prea târziu?

– Ţi-am spus că este. Când am fost în pădure. Este prea târziu, Dirk, s-a sfârşit totul. Ai să ne faci rău amândurora dacă mai insişti.

– S-a sfârşit *totul?* Dar ai spus că a mai rămas ceva, ceva care creşte. Chiar adineauri ai spus asta. Hotărăşte-te, Gwen. Nu vreau să te rănesc şi nu vreau să-mi fac nici mie rău, dar vreau…

– Ştiu ce vrei. Şi nu se poate. S-a sfârşit.

– De ce? o întrebă el, arătând spre brăţară. Din cauza asta? Jad şi argint pe viaţă? Asta este?

– Poate, răspunse, iar vocea îi ezită, nesigură. Nu ştiu. Noi… adică eu…

Şi Dirk îşi aminti toate lucrurile pe care i le spusese Ruark.

– Ştiu că nu ţi-este uşor să vorbeşti despre asta, zise pe un ton blând. Şi ţi-am promis că voi avea răbdare. Dar sunt anumite lucruri care nu mai pot aştepta. Mi-ai spus că Jaan este soţul tău, aşa este? Atunci, ce este Garse pentru tine? Şi ce înseamnă *betheynă?*

– Ţiitoare, spuse ea. Dar n-ai cum să înţelegi. Jaan nu este ca toţi ceilalţi kavalari. E mai puternic, şi mai cumsecade. Şi încearcă să schimbe lucrurile de unul singur. Vechile legături, legătura dintre *betheyne* şi castă, nu seamănă deloc cu legătura dintre noi. Jaan nu crede în lucrurile acestea, aşa cum nu crede în vânătoarea de oameni-copie.

– Dar crede în Înaltul Kavalaan, o întrerupse Dirk, şi în *code duello.* Poate că este atipic, dar rămâne un kavalar.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Gwen rânji şi îl ironiză:

– Pfui, acum ai vorbit ca Arkin.

– Da? Poate că Arkin are, totuşi, dreptate. Şi încă ceva. Tu spui că Jaan nu crede în multe din tradiţiile străvechi, nu-i aşa?

Gwen încuviinţă.

– Bine. Dar cum rămâne cu Garse? N-am avut ocazia să stau de vorbă cu el. Fără îndoială că este la fel de cult?

Întrebarea îi şterse zâmbetul de pe buze.

– Garse… începu ea, dar se întrerupse şi clătină nesigură din cap. Cum să spun… Garse este mai conservator.

– Da, zise Dirk, simţind că înţelege totul. Da, aşa mi se pare şi mie, iar asta este problema, nu-i aşa? Pe Înaltul Kavalaan nu este vorba despre legătura bărbat-femeie. Nu, este bărbat-bărbat şi, eventual, femeie, dar chiar şi aşa, femeia nu este deloc importantă. Poate că-l iubeşti pe Jaan, dar nu dai doi bani pe Garse, nu-i aşa?

– Am multă afecţiune pentru…

– Nu mai spune?!

Chipul lui Gwen se înăspri.

– Încetează!

Glasul ei îi dădu fiori. Se retrase, conştientizând brusc modul dezgustător în care stăruise, o încolţise, insistase, o atacase şi îi aruncase reproşuri, tocmai el, care venise aici ca să aibă grijă de ea şi s-o ajute.

– Iartă-mă, bolborosi el.

Tăcere. Gwen îl privea lung, cu buzele tremurând. Făcu un efort şi îşi reveni.

– Ai dreptate, îi zise în cele din urmă. În parte, oricum. Nu sunt… în întregime mulţumită de soarta mea, continuă ea chicotind cu autoironie. Cred că mă mint foarte mult. Şi nu e chiar o idee foarte bună. Dar cred că toată lumea se minte, toată lumea. Port brăţara din jad şi argint şi îmi tot spun că sunt mult mai mult decât o simplă

ţiitoare, mai mult decât oricare femeie kavalară. Dar de ce? Doar pentru că aşa spune Jaan? Jaan Vikary este un om bun, Dirk, zău că este. În multe privinţe, cred că este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Şi l-am iubit, poate îl mai iubesc încă. Nu ştiu. Sunt foarte tulburată acum. Dar indiferent dacă îl iubesc sau nu, îi datorez foarte multe. Datorie şi obligaţie. Acestea sunt fundamentele legăturilor kavalare. Jaan a descoperit dragostea pe Avalon şi nu sunt ferm convinsă că ştie exact ce înseamnă nici acum. Ar fi fost mai bine să devin *teynul* lui. Dar avea deja unul. În plus, nici măcar Jaan nu ar încălca într-o asemenea măsură obiceiurile lumii lui. Ai auzit ce a spus despre dueluri – în câte s-a luptat doar pentru că a intrat în nişte bănci vechi de date şi a descoperit că unul dintre eroii lor mitici a avut ţâţe.

Schiţă un surâs crud.

– Imaginează-ţi numai ce s-ar fi putut întâmpla dacă m-ar fi luat drept *teyn!* Ar fi pierdut totul, absolut totul. Ironjade dă dovadă de o oarecare toleranţă, sigur că da, însă vor mai trece secole bune până când vreuna dintre caste să fie pregătită de aşa ceva. Nicio femeie nu a purtat vreodată brăţara din fier şi piatră-incandescentă.

– De ce? o întrebă Dirk. Nu pricep. Toţi vorbiţi despre femei folosite pentru reproducere şi despre ţiitoare şi despre femei care se ascund în grote şi cărora le este frică să iasă afară. Şi tot nu-mi vine să cred. În fond, cum de a ajuns Înaltul Kavalaan să aibă o mentalitate într-atât de diformă? Ce au împotriva femeilor? Ce este atât de groaznic în faptul că Ironjade a fost fondată de o femeie? Mulţi oameni sunt femei, să ştii.

Gwen îi adresă un zâmbet stins şi îşi frecă tâmplele cu vârful degetelor, ca şi cum ar fi vrut să-şi înlăture migrena printr-un simplu masaj.

– Ar fi trebuit să-l laşi pe Jaan să spună tot ce avea de spus, îi zise. Şi atunci ai fi ştiut cât ştim şi noi. Abia îşi începuse povestirea. Nici nu ajunsese la Ciuma Nenorocită.

Oftă.

– Este o poveste foarte lungă, Dirk, iar acum eu nu am energia necesară să ţi-o spun. Aşteaptă până ne întoarcem în Larteyn. Am să fac rost de o copie a dizertaţiei lui Jaan şi am să ţi-o dau s-o citeşti.

– În regulă, spuse Dirk. Dar mai sunt câteva lucruri pe care nu le voi găsi în nicio dizertaţie. Acum câteva minute mi-ai zis că nu eşti sigură dacă îl mai iubeşti pe Jaan. Şi sunt convins că nu iubeşti absolut deloc Înaltul Kavalaan. Şi cred că îl urăşti pe Garse. Atunci de ce îţi faci asta?

– Ai un stil de a pune cele mai nepotrivite întrebări, rosti ea pe un ton amar. Dar înainte de a-ţi răspunde, vreau să te corectez în câteva privinţe. Poate că îl urăsc pe Garse, aşa cum zici. Uneori chiar sunt şi eu convinsă că îl urăsc, deşi Jaan ar muri de supărare dacă m-ar auzi.

Dar alteori – nu te-am minţit când ţi-am mărturisit că simt o mare afecţiune pentru el. Când am venit pe Înaltul Kavalaan, eram cât se poate de crudă şi inocentă şi vulnerabilă. Bineînţeles că Jaan îmi explicase totul dinainte, cu foarte multă răbdare şi foarte amănunţit. Iar eu am acceptat situaţia. În fond, veneam de pe Avalon, şi cine poate fi mai sofisticat decât cei de pe Avalon? Poate doar pământenii. Studiasem toate culturile bizare pe care omenirea le-a împrăştiat printre stele, şi ştiam că oricine se urcă pe o navă interstelară trebuie să fie pregătit să se adapteze la sisteme sociale şi etice extrem de variate. Ştiam că obiceiurile de familie şi obiceiurile sexuale diferă de la lume la lume şi că, din punctul acesta de vedere, Avalon nu era neapărat mai bun decât Înaltul Kavalaan. Am crezut că sunt foarte deşteaptă.

Dar s-a dovedit că nu eram pregătită pentru kavalari, o, nu. Nu voi uita niciodată nicio secundă din teama şi trauma mea din prima zi şi din prima noapte petrecute în castele din Ironjade, în calitate de *betheyna* lui Jaan Vikary. Mai ales prima noapte.

Râse uşor.

– Fireşte că Jaan mă avertizase – dar nu eram încă pregătită să *fiu folosită în comun.* Ce să zic? A fost rău, dar am supravieţuit. Şi Garse mi-a fost de ajutor. A fost sincer îngrijorat pentru mine, şi foarte îngrijorat în privinţa lui Jaan. Aş putea spune chiar că a fost tandru. M-am confesat lui, iar el m-a ascultat şi i-a păsat de ce îi spun. Dar dimineaţa imediat următoare au început insultele. Am fost înspăimântată şi m-a durut; Jaan a fost uluit şi s-a înfuriat teribil de tare. Când Garse mi-a zis prima oară curvă-*betheyn,* l-a dat cu capul de toţi pereţii. După aceea Garse nu a mai spus nimic, o vreme. Face destule pauze, dar nu încetează niciodată cu adevărat. Într-un fel, este o persoană extraordinară. Ar fi în stare să provoace la duel şi să ucidă orice kavalar care mi-ar vorbi doar pe jumătate la fel de urât pe cât îmi vorbeşte el. Şi ştie că glumele lui îl scot din sărite pe Jaan şi duc la scandaluri înfiorătoare – sau, cel puţin, aşa se întâmpla. Acum Jaan a devenit imun la toate. Totuşi, continuă. Cred că nu se poate abţine, sau poate chiar mă detestă, sau poate chiar îi face plăcere să provoace suferinţă. Dacă aşa stau lucrurile, nu i-am dat prea multe momente de satisfacţie în ultimii ani. Una din primele hotărâri pe care le-am luat a fost că nu îl voi mai lăsa să mă facă să plâng. Şi aşa am făcut. Chiar şi atunci când mă jigneşte într-un asemenea hal de-mi vine să-i crăp capul cu un topor, chiar şi atunci îi zâmbesc, strâng din dinţi şi încerc să mă gândesc la o replică usturătoare. O dată sau de două ori chiar am reuşit să-l iau prin surprindere. Dar, de obicei, mă face să mă simt ca un gândac strivit.

Cu toate acestea, în pofida tuturor greutăţilor, există şi *alte* momente. În războiul nostru fără de sfârşit există şi armistiţii, încetări

ale ostilităţilor, momente de pasiune incredibilă şi de duioşie caldă. Extrem de intense. Mă crezi sau nu, dar odată i-am spus lui Garse că îl iubesc. Mi-a râs în faţă. Şi mi-a răcnit că el nu mă iubeşte, că nu-i sunt decât *cro-betheynă* şi că se poartă cu mine conform obligaţiilor la care este supus de legătura dintre noi. Atunci mi-a venit să plâng ultima dată. Dar am încercat să mă stăpânesc, m-am luptat cu mine însămi şi am învins. Nu am plâns. Doar i-am strigat ceva la rândul meu şi am ieşit din cameră. Locuiam sub pământ. Toată lumea locuieşte sub pământ pe Înaltul Kavalaan. Nu aveam nimic pe mine decât brăţara şi am fugit pe coridoare de nebună, până când un bărbat a încercat să mă oprească – un beţiv, un idiot, un orb care nu vedea legătura mea de jad şi argint, nu ştiu. Eram atât de furioasă, că i-am smuls arma de la şold şi l-am pocnit cu ea în faţă. A fost prima oară în viaţa mea când am lovit un alt om şi, chiar atunci, au apărut Jaan şi Garse. Jaan părea calm, dar, în realitate, era teribil de supărat. Garse era aproape fericit şi gata de bătaie. Şi, de parcă bietul om pe care îl lovisem nu avusese parte de destule, Garse a trebuit să-mi spună că ar fi bine să culeg de pe jos toţi dinţii pe care i i-am scos şi să i-i dau înapoi, deoarece eu am suficienţi şi nu mai am nevoie de alţii. Au avut noroc că nu au fost provocaţi la duel din cauza vorbelor ăstora.

– Cum naiba ai intrat în aşa ceva, Gwen? vru Dirk să ştie.

Se străduia din răsputeri să-şi domolească tonul. Era supărat pe ea, suferea din cauza ei, dar, în mod bizar – sau poate nu chiar atât de bizar – simţea că jubilează. Era adevărat, tot ce-i spusese Ruark. Kimdissianul acela era cel mai bun prieten al ei, era confidentul ei. Nu era de mirare că trimisese după el. Era nefericită, era o sclavă, iar el putea îndrepta lucrurile, *el.*

– Trebuie să fi avut o idee despre cum va fi.

Ea ridică din umeri.

– M-am amăgit singură şi i-am îngăduit lui Jaan să mă mintă. Deşi am sentimentul că el crede sincer toate minciunile pe care mi le spune. Dacă aş putea s-o iau de la capăt... dar nu este cazul. Eram pregătită pentru el, Dirk, şi aveam nevoie de el, şi îl iubeam. Dar el nu a avut o brăţară din fier şi foc să-mi dea. Pe aceea o dăruise deja, aşa că mi-a dat-o pe cea din jad şi argint, iar eu am luat-o doar ca să pot fi lângă el, având numai o vagă idee despre ce anume simboliza. Te pierdusem de puţină vreme şi nu voiam să-l pierd şi pe Jaan. Aşa că mi-am pus brăţara asta drăguţă şi am spus cu voce tare „Sunt mai mult decât o simplă *betheynă”,* de parcă vorbele mele ar fi putut schimba situaţia. Dă un nume unui lucru, şi lucrul va ajunge cumva să se transforme în acel nume. În ochii lui Garse, eu sunt *betheyna* lui Jaan şi *cro-betheyna* lui şi atâta tot. Numele sunt cele care definesc legăturile şi îndatoririle. Ce altceva ar mai putea fi? Pentru fiecare kavalar este la fel. De fiecare dată când încerc să-mi depăşesc

condiţia, să trec dincolo de semnificaţia acestui nume, apare Garse, furios, şi urlă „*betheynă!*” la mine. Jaan este altfel, doar Jaan, şi uneori nu mă pot abţine şi mă întreb ce anume simte el cu adevărat.

Îşi abandonă mâinile pe masă, apoi le strânse în pumni mici.

– Este aceeaşi poveste afurisită care se repetă, Dirk. Ai vrut să mă transformi în Jenny, iar eu m-am salvat respingând acest nume. Dar ca o proastă ce sunt, am acceptat brăţara din jad şi argint cu tot ce reprezintă ea, iar acum sunt o ţiitoare, şi oricât de mult aş încerca să neg asta, tot nu pot schimba situaţia. *Eu sunt lucrul acesta blestemat!*

Vocea îi devenise stridentă şi îşi strângea pumnii atât de tare încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Putem schimba situaţia, interveni repede Dirk. Întoarce-te la mine.

Stupid, plin de speranţă, deznădăjduit, triumfător, îngrijorat – tonul lui era toate acestea deopotrivă.

Gwen nu-i răspunse imediat. Îşi desfăcu încet pumnii, deget după deget, şi îşi privi lung mâinile respirând adânc, ca şi cum ar fi fost nişte artefacte pe care trebuia să le examineze. Apoi şi le propti pe masă, se împinse în ele şi se ridică.

– De ce? întrebă cu o voce care îşi recăpătase controlul. De ce, Dirk? Ca să mă transformi iarăşi în Jenny? De asta? Pentru că te-am iubit pe vremuri? Pentru că poate a mai rămas ceva din iubirea aceea?

– Da! Adică, nu. Mă zăpăceşti.

Se ridică şi el.

Gwen surâse.

– O, dar l-am iubit şi pe Jaan odată, în vremuri chiar mai recente decât cele în care te-am iubit pe tine. Iar de el sunt ataşată prin alte legături, prin toate îndatoririle pe care le simbolizează brăţara din jad şi argint. De tine, ei bine, de tine nu mă leagă decât amintiri, Dirk.

Văzând că nu-i răspunde, ci o aşteaptă să continue, Gwen porni spre uşă. El o urmă. Robo-chelnerul le tăie calea, cu ovalul lui metalic lipsit de expresie.

– Nota, le spuse. Solicit numărul conturilor voastre de Festival.

Gwen se încruntă.

– Trimite-o la Larteyn, Ironjade 797-742-677, se răsti ea. Pune ambele consumaţii pe aceeaşi notă.

– Am înregistrat, zise robotul şi se dădu la o parte din drum.

În urma lor, restaurantul se cufundă iarăşi în beznă.

Vocea le adusese deja vehiculul, iar Gwen îi ordonă să-i ducă în parcare. Maşina porni înapoi pe coridoarele care acum erau scăldate în lumini strălucitoare şi muzică veselă.

– Afurisitul ăla de computer ne-a sesizat tensiunea din voce, observă ea cam supărată. Iar acum încearcă să ne binedispună.

– Nu-i prea iese, comentă Dirk, surâzând totuşi. Mulţumesc pentru cină. Înainte de a veni aici mi-am schimbat titlurile în certificate de Festival, dar mă tem că nu m-am ales cu prea mult.

– Ironjade nu este săracă, spuse Gwen. Şi, oricum, pe Worlorn nu sunt prea multe de cumpărat.

– Hmmm. Da. Până acum nici nu mi-am închipuit că ar fi.

– Este un program din timpul Festivalului, îi explică Gwen. Acesta e singurul oraş care încă mai funcţionează aşa. Celelalte sunt decuplate. O dată pe an, ai-Emerel îşi trimite un om care să golească toate conturile. Deşi în curând călătoria va ajunge să coste mai mult decât ce recuperează din bănci.

– Mă mir că asta nu se întâmplă deja.

– Voce! strigă ea. Câte persoane locuiesc astăzi în Provocare?

Şi pereţii îi răspunseră:

– În acest moment, am trei sute nouă rezidenţi legali şi patruzeci şi doi de oaspeţi, cu voi cu tot. Dacă doriţi, puteţi deveni rezidenţi la rândul vostru. Preţurile sunt destul de convenabile.

– Trei sute nouă? se miră Dirk. Unde?

– Oraşul Provocare a fost proiectat pentru douăzeci de milioane de locuitori, îi spuse Gwen. Nu te poţi aştepta să dai nas în nas cu ei, dar să ştii că sunt pe undeva pe aici. Şi au mai rămas câţiva locuitori şi în celelalte oraşe, deşi nicăieri nu sunt atât de mulţi ca în Provocare. Viaţa este uşoară aici. Şi moartea va fi uşoară, în cazul în care castele Braith se vor gândi să mai vâneze şi prin oraşe, nu doar prin păduri. Aceasta a fost mereu cea mai mare temere a lui Jaan.

– Cine sunt aceştia? vru să afle Dirk. Şi cum trăiesc? Nu pricep nimic. Provocare nu pierde câte o avere în fiecare zi?

– Ba da. O avere în energia irosită. Dar tocmai aceasta a fost chintesenţa construirii oraşelor Provocare şi Larteyn şi a organizării Festivalului. Risipa, risipa sfidătoare, tocmai pentru a demonstra că Liziera este bogată şi puternică, risipa pe o scară mai mare decât a cunoscut vreodată tărâmul oamenilor, o planetă întreagă creată, iar apoi abandonată. Înţelegi? În ceea ce priveşte oraşul Provocare, adevărul este că acum merge mai mult în gol. Se alimentează singur prin reactoare termonucleare şi emană energia sub formă de focuri de artificii pe care nu le vede nimeni. Recoltează zilnic tone de grâne cu maşinăriile lui agricole uriaşe, dar nimeni nu se hrăneşte cu ele, cu câteva excepţii – pustnicii, membrii unor culte religioase şi pierduţi care s-au sălbăticit, toţi cei rămaşi aici în urma Festivalului. Încă mai trimite zilnic o barcă la Muschetă după peşte. Căci aici nu există aşa ceva, după cum bine vezi.

– Şi Vocea nu-şi modifică programul?

– Ah! Aceasta este tocmai esenţa problemei! Vocea este un idiot. Nici nu gândeşte cu adevărat, nici nu se poate reprograma. Da, sigur,

emerelii au vrut să impresioneze. Iar Vocea este cu adevărat impresionantă. Dar, de fapt, este o construcţie destul de primitivă în comparaţie cu computerele Academiei de pe Avalon sau cu Inteligenţele Artificiale de pe Bătrânul Pământ. Vocea nu face nimic altceva decât ce i se spune să facă, iar emerelii i-au spus să continue, să facă faţă frigului cât de mult e în stare. Şi aşa va face.

Îl privi în ochi.

– Ca şi tine, merge înainte chiar şi după ce toată stăruinţa şi-a pierdut sensul, merge înainte, insistă – absolut în zadar – şi după ce totul a murit.

– Da? exclamă Dirk. Însă, până nu a murit chiar totul, trebuie să insişti. Asta este ideea, Gwen. Nu-i altă cale de urmat. Şi mie chiar îmi place oraşul, aşa, idiot supradimensionat cum spui că este.

Ea clătină din cap.

– Mi-am închipuit.

– Mai mult încă, continuă el. Tu vrei să îngropi totul mult prea curând, Gwen. Poate că Worlorn este pe moarte, dar nu este moartă încă. Iar noi… păi, nici noi nu suntem morţi. Cred că ai face bine să te gândeşti mai mult la toate cele pe care le-ai spus la restaurant despre Jaan şi despre mine. Hotărăşte-te, o dată pentru totdeauna, ce anume a rămas pentru mine şi ce a rămas pentru el. Dă-ţi seama cât de greu atârnă brăţara aia pe care o porţi şi încearcă să decizi care nume îţi place mai mult sau, mai degrabă, care dintre noi îţi poate da un nume cu care să te *identifici.* Pricepi ce-ţi spun? Şi abia după aceea să-mi spui ce a murit şi ce mai trăieşte!

Se simţea foarte mulţumit de scurtul lui discurs. Cu siguranţă, îşi spuse el, ea îşi va da seama că avea de gând să renunţe la Jenny şi că o va lăsa să fie doar Gwen mult mai uşor decât Jaan Vikary ar consacra-o drept *teyn*-femeie, în loc de simplă *betheynă.* Totul părea foarte limpede. Însă ea nu făcu nimic altceva decât să-l privească lung, fără o vorbă, până când ajunseră în parcare.

Acolo coborî din vehicul.

– Când noi patru am avut de hotărât unde anume vom locui pe Worlorn, Garse şi Jaan au votat pentru Larteyn, iar Arkin pentru Al Doisprezecelea Vis, spuse ea. Eu n-am votat pentru niciunul. Nici pentru Provocare, cu toată viaţa care încă mai există în el. Nu-mi place să trăiesc într-o clădire atât de mare. Vrei cu adevărat să afli ce este mort şi ce mai trăieşte încă? Atunci, haide să-ţi arăt oraşul *meu.*

Din nou afară, în noapte, Gwen cu buzele strânse şi tăcută la manşă, înconjuraţi de aerul rece, lăsând în urmă turnul strălucitor al Provocării. Acum bezna era deplină, ca în noaptea când *Fiorul Duşmanilor Uitaţi* îl adusese pe Dirk t'Larien pe planeta Worlorn. Doar vreo zece stele stinghere se legănau pe cer, jumătate din ele aproape ascunse în spatele norilor învolburaţi. Apuseseră toţi sorii.

Oraşul acelei nopţi era întins şi complex. Câteva lumini răzleţe reuşeau să străbată întunericul în care era aşezat, aşa cum un giuvaier palid este aşezat în culcuşul lui moale din pâslă neagră. Unic printre celelalte oraşe, se afla în mijlocul naturii, dincolo de zidul muntos, şi chiar acolo îi era locul, în pădurile de sugrumători, de copaci-fantomă şi de geranii albastre. Din negura pădurii, turnurile-i albe şi zvelte se ridicau spectral către stele, unite prin poduri graţioase care sclipeau aidoma unor pânze îngheţate de păianjen. Domurile scunde erau gărzi vigilente prin labirintul de canale în apa cărora se oglindeau luminile turnurilor şi scânteierea ocazională a stelelor îndepărtate. Oraşul era împrejmuit de câteva construcţii ciudate, ce păreau nişte mâini uriaşe, dar emaciate, înălţate spre cer. Copacii, atâţia câţi erau, proveneau din lumile din Exterior; nu exista iarbă, ci doar covoare groase de muşchi fosforescent care licărea palid.

Iar oraşul acesta avea un cântec al lui.

Nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată Dirk. Era o muzică stranie şi sălbatică, aproape neomenească. Se înălţa şi cobora şi îşi schimba mereu tonalitatea. O simfonie întunecată a neantului, a nopţilor fără stele şi a coşmarurilor. Alcătuită din gemete, şoapte şi urlete, alături de un sunet grav şi ciudat, care nu putea fi altceva decât sunetul tristeţii. Dar, cu toate acestea, *era* muzică.

O privi pe Gwen cu mirare în ochi.

– Dar cum?

Era atentă la condusul aerovehiculului şi la muzică, însă întrebarea o smulse din concentrare şi îi surâse uşor.

– Oraşul acesta a fost construit de cei de pe Zorii-Întunecaţi, iar întunecaţii sunt un popor straniu. În munţi există o breşă. Paznicii vremii au făcut în aşa fel încât vânturile să treacă prin ea. Apoi au construit turlele, iar în vârful fiecăreia este câte un orificiu. Vântul cântă la oraşul acesta aşa cum tu ai cânta la un instrument. Acelaşi cântec, iar şi iar.

Dispozitivele de controlare a vremii modifică direcţia vânturilor şi, la fiecare asemenea modificare, unele turnuri îşi cântă cântecele, în vreme ce altele tac.

Muzica – simfonia a fost compusă pe Zorii-Întunecaţi cu secole în urmă, de o compozitoare pe nume Lamiya-Bailis. Se spune că un computer o interpretează acum, acţionând maşinăriile de vânt. Ciudat este faptul că întunecaţii nu prea au folosit computerele şi nici ştiinţele, în general, nu au fost prea dezvoltate pe planeta lor. Mai circulă o poveste foarte cunoscută în perioada Festivalului. O legendă, să-i spunem. Conform acesteia, Zorii-Întunecaţi a fost o lume mereu periculos de aproape de limita sănătăţii psihice, iar muzica Lamiyei-Bailis, cea mai mare vizionară de pe Zorii-Întunecaţi, a împins

întreaga cultură a planetei în nebunie şi disperare. Ca pedeapsă, spune mai departe legenda, creierul ei a fost menţinut în viaţă şi a fost îngropat sub munţii de pe Worlorn, unde se află şi acum, agăţat de maşinăriile de vânt, de unde îşi interpretează capodopera iar şi iar. Pe vecie.

Se cutremură.

– Sau cel puţin până va îngheţa atmosfera. Nici măcar paznicii vremii de pe Zorii-Întunecaţi nu o pot opri.

– Este… vrăjit de melodie, Dirk nu-şi putu găsi cuvintele. Parcă se potriveşte, spuse în cele din urmă. Un cântec pentru Worlorn.

– Acum da, se potriveşte, fu de acord Gwen. Este un cântec despre crepuscul şi despre căderea nopţii, despre faptul că zorii nu vor mai veni niciodată. Un cântec despre sfârşituri. Dar în toiul Festivalului, cântecul acesta era complet deplasat. Kryne Lamiya – aşa se numea oraşul, Kryne Lamiya, deşi cel mai adesea i se spunea Oraşul Sirenă, cam tot aşa cum oraşului Larteyn i se mai spune şi Fortul-de-Foc – oraşul acesta, deci, nu a fost niciodată prea agreat. Pare mare, însă în realitate nu este. A fost conceput pentru a putea adăposti o sută de mii de oameni, însă niciodată nu a fost mai mult de un sfert plin. Aşa cum este şi planeta Zorii-Întunecaţi, cred. Câţi călători doresc să meargă până pe Zorii-Întunecaţi, chiar la capătul Imensei Mări Negre? Şi câţi anume se duc acolo iarna, când cerul Zorilor-Întunecaţi este în întregime pustiu, iar pe el nu se mai vede nimic decât lumina slabă a câtorva galaxii mult prea îndepărtate? Nu prea mulţi. Numai o persoană mai neobişnuită ar face aşa ceva. Ca şi în cazul acesta: numai o persoană mai neobişnuită ar fi în stare să îndrăgească Kryne Lamiya. Oamenii spuneau că acest cântec îi deranjează. Iar cântecul nu se oprea nicicând. Întunecaţii nici măcar nu au izolat fonic dormitoarele.

Dirk nu spuse nimic. Privea turlele ca din basme şi le asculta cântecul.

– Vrei să aterizăm? îl întrebă Gwen.

Voia, iar ea coborî în spirală. Găsiră o fantă de aterizare deschisă pe latura unuia dintre turnuri. Spre deosebire de parcările din Provocare sau din Al Doisprezecelea Vis, aceasta nu era chiar pustie. În ea mai erau două vehicule, o maşină sport, roşie, cu aripi scurte, şi una micuţă, în formă de lacrimă, neagră cu argintiu, dar amândouă păreau abandonate de mult timp. Capotele le erau acoperite cu un strat gros de praf adus de vânt, iar pernele de pe locurile maşinii sport începuseră să putrezească. Din curiozitate, Dirk le încercă. Cea sport era moartă, arsă, cu bateria descărcată de ani buni. Însă micuţa lacrimă încă se mai încălzi la atingerea lui, iar panoul de bord se lumină şi pâlpâi, dovedind că mai are ceva curent. Vehiculul uriaş şi cenuşiu, în formă de pisică de mare, venit de pe Înaltul Kavalaan era

mai greu şi mai mare decât cele două epave la un loc.

Din parcare intrară într-o galerie lungă, unde desene murale iluminate, albe şi cenuşii, dansau şi se învârteau pe ritmul muzicii. Ieşiră pe un balcon pe care îl observaseră înainte de aterizare.

Şi muzica îi înconjură, chemându-i cu voci nepământene, atingându-i şi jucându-se cu părul lor, bubuind şi atrăgându-i ca trăsnetul pasiunii. Dirk luă mâna lui Gwen într-a sa şi ascultă privind în gol peste turnuri şi domuri şi canale, spre pădure şi spre munţii de dincolo de ea. Vântul-muzical îl tulbura nespus. Îi vorbea cu glas dulce, îl îndemna să sară – şi să sfârşească o dată pentru totdeauna cu această zădărnicie prostească şi nedemnă şi, în ultimă instanţă, absurdă, pe care o numea viaţă.

Iar Gwen îi citi asta în ochi. Îi strânse mâna, iar când el se uită la ea, îi spuse:

– În timpul Festivalului, mai mult de două sute de oameni s-au sinucis în Kryne Lamiya. De zece ori mai mulţi decât în oricare alt oraş. Şi în pofida faptului că acesta are cel mai mic număr de locuitori dintre toate.

– Da. Şi eu simt asta. E din cauza muzicii.

– Este o celebrare a morţii, zise Gwen. Dar să ştii că Oraşul Sirenă nu este *complet* mort, aşa cum sunt Muscheta sau Al Doisprezecelea Vis. Oraşul acesta încă se mai încăpăţânează să trăiască, chiar doar pentru a provoca disperare şi pentru a preamări deşertăciunea acelei vieţi de care se agaţă. Straniu, nu?

– De ce au construit un asemenea loc? Este frumos, însă…

– Am o teorie, spuse Gwen. În marea lor majoritate, întunecaţii sunt nişte nihilişti înzestraţi cu umor negru, şi părerea mea este că Kryne Lamiya este gluma lor amară la adresa Înaltului Kavalaan şi a lui Wolfheim şi a lui Tober, şi la adresa tuturor celorlalte planete care s-au străduit atât de mult să organizeze Festivalul Lizierei. Întunecaţii au venit şi ei aici, sigur că au venit, şi au construit un oraş care spune că totul este în zadar. *Totul* în zadar – Festivalul, omenirea, însăşi viaţa. Gândeşte-te numai! Ce capcană reuşită pentru turistul îngâmfat!

Îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă sălbatic şi, pentru o fracţiune de secundă, Dirk fu cuprins de teama inexplicabilă că Gwen înnebunise.

– Şi ai vrut să trăieşti aici? o întrebă el.

Râsul i se stinse la fel de brusc precum începuse; i-l răpise vântul. În dreapta lor, un obelisc scoase un sunet scurt, ascuţit, care tremură în văzduh aidoma tânguirii unui animal în chinuri. Turnul în care se aflau ei răspunse printr-un geamăt jalnic ca de corn de ceaţă. Prelung, prelung. Erau învăluiţi în muzica aceasta. Lui Dirk i se păru că aude o tobă bătând foarte departe, bubuituri scurte şi înfundate, la intervale

egale.

– Da, îi răspunse Gwen. Am vrut să trăiesc aici.

Cornul de ceaţă îşi încetă bocetul; patru clopotniţe din cealaltă parte a canalului, unite între ele prin poduri curbate, începură să jelească sălbatic, fiecare notă mai înaltă decât cea de dinainte, până când atinseră frecvenţe de neauzit pentru urechea omenească. Iar toba insista în acelaşi ritm: bum, bum, bum.

Dirk oftă adânc.

– Te înţeleg, spuse cu o voce cumplit de obosită. Cred că şi eu aş fi vrut să trăiesc aici. Braque seamănă puţin cu oraşul acesta, mai ales noaptea. Poate de aceea am locuit acolo. Obosisem foarte tare, Gwen. Foarte. Cred că mă dădusem bătut. Pe vremuri, mai ţii minte, căutam în permanenţă ceva – dragostea, aurul zânelor, secretele universului, ceva. Dar, după ce m-ai părăsit… Nu ştiu, parcă nimic n-a mai mers şi parcă totul avea un gust amar. Iar atunci când *se întâmpla* să meargă ceva, descopeream că nu-mi pasă, că nu contează. Totul era golit de conţinut. Am încercat şi am tot încercat, dar n-am reuşit decât să obosesc peste măsură şi să devin apatic şi cinic. Poate tocmai de aceea am venit aici. Tu…, eu mă simţeam mult mai bine atunci, când eram împreună. Şi nu renunţasem la atât de multe. M-am gândit că poate, dacă am să te regăsesc, poate voi reuşi să mă regăsesc şi pe mine însumi. Dar n-a prea ieşit aşa. Nici măcar nu-mi dau seama dacă a ieşit cumva.

– Ascult-o pe Lamiya-Bailis, îl îndemnă Gwen, şi muzica ei îţi va spune că *nimic* nu merge, că nu există niciun sens nicăieri. Da, am vrut să trăiesc aici. Am votat… ei bine, nu intenţionasem să votez aşa, dar, după ce am aterizat, am început să discutăm despre locul unde vom sta şi mi-a ieşit, pur şi simplu. Şi m-a speriat. Poate că tu şi cu mine încă mai suntem destul de asemănători, Dirk. Şi eu am obosit. Deşi nu prea o arăt. Munca îmi ocupă timpul, iar Arkin este prietenul meu şi Jaan mă iubeşte. Dar vin aici şi… sau doar îmi iau un răgaz şi încep să mă gândesc şi apoi încep să-mi pun întrebări. Nu mă mulţumesc cu ce am. Nu asta mi-am dorit.

Se întoarse spre el şi îi cuprinse mâna în palmele ei.

– Da, m-am gândit la tine. M-am gândit că lucrurile mergeau mai bine atunci când noi eram împreună, pe Avalon, şi m-am mai gândit că poate *pe tine* te mai iubesc încă, nu pe Jaan, şi mi-am zis că poate amândoi am reuşi să reînviem magia, să redăm sens vieţii. Dar nu înţelegi? Nu *aşa* se întâmplă lucrurile şi toate insistenţele tale nu le vor face să se întâmple aşa. Ascultă oraşul, ascultă Kryne Lamiya. Acesta este adevărul tău. Tu te gândeşti la mine şi eu mă gândesc uneori la tine, doar pentru că a murit tot ce a fost între noi. Fericire ieri şi fericire mâine, dar niciodată astăzi, Dirk. Şi nici nu se poate, pentru că este o înlănţuire de iluzii, iar iluziile par reale doar dacă le

priveşti din depărtare. S-a terminat, minunata mea dragoste pierdută, ceea ce a fost între noi *s-a terminat,* iar acesta este cel mai bun lucru dintre toate.

Începuse să plângă; lacrimile tremurânde i se prelingeau încet pe obraji. Şi Kryne Lamiya plângea împreună cu ea, iar turnurile îşi hohoteau tristeţea. Dar îşi şi băteau joc de ea, ca şi cum i-ar fi spus: Da, îţi vedem durerea, dar durerea nu are niciun sens, aşa cum nimic altceva nu are sens, durerea este la fel de goală ca şi plăcerea. Iar clopotniţele se jeluiau şi ele, grilajele subţiri râdeau demente, şi toba se auzea: bum, bum, bum.

Din nou, Dirk simţi impulsul – mai puternic de această dată – de a se arunca peste balcon, spre pietrele pale şi canalele întunecate de dedesubt. O cădere ameţitoare, iar apoi, în sfârşit, odihna. Dar oraşul îi cânta, explicându-i cât de prost este: *Odihnă?* Nu există odihnă în moarte. Doar nimicnicie. Nimicnicie. Nimicnicie. Toba, vânturile, bocetele. Se cutremură, strângând mâinile lui Gwen. Privi la pământul de sub ei.

Ceva se mişca pe canal. Plutea legănat, aluneca uşor, venea spre el. O luntre neagră cu un luntraş solitar.

– Nu, şopti el.

Gwen clipi nedumerită.

– Nu? repetă ea.

Şi brusc, ţâşniră cuvintele, cuvintele pe care *celălalt* Dirk t'Larien i le-ar fi spus lui Jenny a lui, iar cuvintele acestea erau pe buzele *lui,* şi chiar dacă nu mai era convins că le crede, se pomeni că totuşi le rosteşte.

– *Nu!* spuse aproape zbierând cuvântul către oraş, înfuriat de muzica batjocoritoare a lui Kryne Lamiya.

– La naiba, Gwen, toţi avem câte ceva din oraşul acesta în noi înşine. Problema este cum reuşim să îi facem faţă. Toate astea sunt înspăimântătoare.

Îşi trase mâna dintr-ale ei şi făcu un gest larg cuprinzând tot orizontul cufundat în beznă.

– Ce *spune* oraşul este înspăimântător, şi încă şi mai cumplită este teama care te cuprinde atunci când o parte din fiinţa ta este de acord cu el, când simţi că totul este adevărat, că locul tău este aici, şi nicăieri altundeva. Dar ce poţi face? Dacă eşti slab, îl ignori. Te prefaci că nu există, şi poate va dispărea. Îţi ocupi ziua cu lucruri fără însemnătate şi nu te gândeşti nicio clipă la bezna de afară. Aşa îi îngădui să câştige, Gwen. În cele din urmă te va înghiţi şi pe tine şi toate lucrurile tale neînsemnate, iar tu împreună cu ceilalţi oameni vă veţi amăgi cu voioşie şi îl veţi întâmpina cu dragă inimă. Tu nu poţi fi aşa, Gwen, *nu poţi.* Trebuie să încerci. Eşti ecologistă, nu? Şi cu ce se ocupă ecologia? Cu viaţa! Tu trebuie să fii de partea vieţii, căci tot

ceea ce *eşti* tu spune că aşa trebuie să fie. Oraşul acesta, oraşul acesta blestemat, alb ca osemintele, cu imnul lui închinat morţii, respinge tot ceea ce reprezintă credinţa ta cea mai profundă, respinge tot ce eşti tu. Dacă eşti puternică, îl vei înfrunta şi te vei lupta cu el şi îi vei spune pe nume. Provoacă-l.

Gwen se oprise din plâns.

– N-are niciun rost, clătină ea din cap.

– Greşeşti, o contrazise el. Şi atunci când vorbeşti despre oraş, şi atunci când vorbeşti despre noi doi. Există o legătură, nu vezi? Spui că ai vrut să trăieşti aici? Foarte bine! *Trăieşte* aici! Asta ar constitui o victorie în sine, o victorie filosofică. Dar trăieşte aici pentru că eşti convinsă că viaţa însăşi o respinge pe Lamiya-Bailis; locuieşte aici şi râzi de muzica asta absurdă a ei. *Nu* trăi aici, şi atunci înseamnă că eşti de acord cu minciuna asta bocitoare.

O prinse din nou de mână.

– Nu ştiu, spuse ea.

– Dar eu ştiu, minţi el.

– Chiar crezi că… am putea reclădi relaţia noastră? Mai trainică decât înainte?

– Nu vei fi Jenny, îi promise el. Niciodată.

– Nu ştiu, repetă ea abia auzit.

Îi cuprinse chipul cu ambele mâini şi o făcu să-l privească în ochi. O sărută apoi, foarte delicat, abia atingând-o cu buzele lui uscate. Kryne Lamiya gemu. Cornul de ceaţă şuieră profund şi trist în jurul lor, turnurile din depărtare zbierară ascuţit, iar toba solitară îşi continuă bătăile înfundate, fără noimă.

După aceea se priviră lung.

– Gwen, spuse el în cele din urmă, pe un ton şovăielnic. Nici eu nu ştiu. Presupun, doar. Dar poate că merită să încerci…

– Poate, răspunse ea, ferindu-şi ochii verzi de ai lui. Va fi greu, Dirk. Şi trebuie să mă gândesc şi la Jaan, şi la Garse, şi la atât de multe lucruri. Şi nici măcar nu suntem convinşi că merită. Nu ştim dacă vom putea schimba situaţia.

– Nu, nu ştim, fu el de acord. De nenumărate ori în anii ăştia din urmă mi-am spus că nu contează, că nu merită să încerc. Însă atunci când iau hotărârea asta nu mă simt bine, ci doar obosit, înfiorător de obosit. Dar, Gwen, dacă nu încercăm, nu vom şti niciodată.

Ea dădu din cap.

– Poate.

Doar atât îi răspunse. Iar vântul bătea rece în jurul lor; iar muzica demenţei întunecaţilor se ridica şi cobora. Plecară de pe balcon, coborâră scara pe lângă pereţii cu lumini albe-cenuşii, spre locul unde îi aştepta maşina, reală, concretă şi prozaică, gata să-i ducă înapoi în Larteyn.

Capitolul 5

Străbătură distanţa dintre turnurile albe ale oraşului Kryne Lamiya şi focurile aproape stinse din Larteyn într-o tăcere stingherită, fără să se mai atingă, fiecare cu propriile-i gânduri. Gwen parcă aerovehiculul pe locul lui obişnuit de pe acoperiş, iar Dirk o urmă apoi până la uşă.

– Aşteaptă, îi şopti ea grăbită, în loc de noapte bună.

Dispăru înăuntru, iar el o aşteptă, nedumerit. Din cealaltă parte a uşii se auzeau zgomote – voci – apoi Gwen se întoarse şi îi puse în mână un manuscris gros, un top greu de hârtie legat în piele. Teza lui Jaan. Îi ieşise din minte.

– Citeşte-o, şopti Gwen peste pragul uşii. Vino mâine dimineaţă să discutăm.

Îl sărută uşor pe obraz şi închise uşa grea. Dirk rămase o clipă în loc, învârtind cartea în mâini, apoi se îndreptă spre ascensoare.

Făcuse doar câţiva paşi când auzi primul strigăt. Şi nu fu în stare să meargă mai departe; zgomotele acelea îl trăgeau înapoi. Rămase să asculte la uşa lui Gwen.

Pereţii erau groşi, aşa că reuşea să înţeleagă prea puţine din cele spuse de cealaltă parte. Dar distingea vocile şi, mai ales, intonaţiile. Predomina vocea lui Gwen: răsunătoare, stridentă – atunci când zbiera – în pragul isteriei. Cu ochii minţii, Dirk o vedea plimbându-se agitată prin faţa garguilor din living, aşa cum făcea întotdeauna în momente de enervare maximă. Probabil că erau de faţă ambii kavalari, umilind-o şi insultând-o amândoi – Dirk era convins că reuşea să distingă alte două voci – una calmă şi sigură, deloc furioasă, interogând-o implacabil. Jaan Vikary. Îl trăda ritmul frazării, cadenţa vorbelor sale era uşor de recunoscut chiar şi prin perete. A treia voce, Garse Janacek, mai puţin auzită la început, crescu mai apoi în intensitate şi furie. După o vreme, vocea masculină calmă nu se mai auzi deloc, ci doar Gwen şi Garse care urlau unul la celălalt. Apoi spuse ceva ce sună ca un ordin scurt şi tăios. Şi Dirk auzi o bufnitură surdă. O lovitură. Cineva lovise pe altcineva. Cu siguranţă că asta se întâmplase.

Apoi alte comenzi date de Vikary, urmate de tăcere. Şi luminile se stinseră.

Dirk rămase nemişcat, cu manuscrisul lui Vikary în mână, întrebându-se ce anume să facă. Dar îi era clar că *nu putea* face nimic decât să aştepte dimineaţa, când va sta de vorbă cu Gwen şi va afla cine o lovise. Probabil Janacek, îşi spuse.

Nu se mai duse la ascensoare, ci coborî pe scări până la apartamentul lui Ruark.

Când se întinse în pat, îşi dădu seama că toate cele petrecute în acea zi îl obosiseră peste măsură şi îl zguduiseră zdravăn. Prea multe se întâmplaseră în acelaşi timp şi nu reuşea să le facă faţă. Vânătorii

kavalari şi oamenii-copie, viaţa stranie şi chinuită pe care Gwen o trăia alături de Vikary şi Janacek, posibilitatea neaşteptată şi ameţitoare a întoarcerii ei. Incapabil să doarmă, se gândi la toate acestea multă vreme. Ruark era deja în lumea viselor, aşa că nu avea cu cine să stea de vorbă. În cele din urmă, luă manuscrisul gros pe care i-l dăduse Gwen şi începu să-l răsfoiască. Îşi spuse că niciun somnifer nu este mai bun decât o porţie zdravănă de scriere erudită.

După patru ore şi şase ceşti cu cafea, lăsă manuscrisul din mână, căscă şi se frecă la ochi. Apoi stinse lumina şi rămase privind în întuneric.

Teza lui Jaan Vikary – *Mit şi istorie: Originile societăţii bazate pe caste, cercetare fundamentată pe interpretarea ciclului* Cântecul demonului *al lui Jamis-Lion Taal* – reprezenta o incriminare mult mai gravă la adresa neamului său decât oricare dintre acuzaţiile lui Arkin Ruark. Prezentase absolut toate faptele, bazându-se pe surse şi documente din băncile de date de pe Avalon, cu citate lungi din poemele lui Jamis-Lion Taal şi cu dizertaţii proprii încă şi mai lungi prin care explica ce anume dorise să spună Jamis Taal. Erau detaliate toate faptele pe care i le povestiseră el şi Gwen în dimineaţa respectivă. Vikary furniza teorii peste teorii, încercând să explice totul din perspectivă ştiinţifică. Încercase, oarecum, să lămurească şi problema apariţiei oamenilor-copie. Susţinea că, pe timpul Sorocului Focului şi al Demonilor, câţiva supravieţuitori din oraşe au reuşit să ajungă în exploatările miniere şi au căutat adăpost acolo. Dar, odată acceptaţi, s-a dovedit că reprezintă un mare pericol. Căci unii dintre ei se îmbolnăviseră din cauza radiaţiilor; şi au murit încet, în chinuri înfiorătoare, şi se poate să-i fi îmbolnăvit pe cei care îi îngrijiseră. Alţii, aparent sănătoşi, au continuat să trăiască acolo, devenind parte a castei-primordiale, până când s-au căsătorit şi au avut copii. Şi au transmis mai departe contaminarea cu radiaţii. Teoria lui Vikary era în întregime conjuncturală, fără nici măcar un rând sau două din Jamis-Lion pentru a o susţine, dar, cu toate acestea, părea o raţionalizare plauzibilă a mitului oamenilor-copie.

De asemenea, Vikary s-a ocupat pe larg de evenimentul numit de kavalari Ciuma Nenorocită – pe care el, personal, l-a numit „trecerea la modele kavalare contemporane ale familiei şi sexualităţii”.

Conform acestei ipoteze, hranganienii s-au întors pe Înaltul Kavalaan cam la un secol după primul lor atac. În locul oraşelor pe care le bombardaseră domnea cenuşa radioactivă; nu exista niciun semn că oamenii ar fi construit ceva în locul lor. Însă cele trei stirpe de sclavi pe care le debarcaseră aici ca să însămânţeze planeta dispăruseră cu totul: fuseseră decimate, distruse. Fără îndoială că Mintea hranganiană a tras concluzia că încă mai existau oameni în viaţă. Atunci, pentru a-i şterge pe toţi de pe faţa pământului,

hranganienii au aruncat bombe cu ciumă. Aceasta era teoria lui Vikary.

Jamis-Lion nu-i menţiona pe hranganieni în poemele lui, dar existau în ele numeroase referiri la boli grave, mortale. Toate relatările kavalare rămase erau de acord în această privinţă. Se vorbea despre Ciuma Nenorocită, o perioadă lungă, când epidemii după epidemii, care mai de care mai îngrozitoare, au decimat castele. Fiecare schimbare de anotimp aducea câte o altă boală, mai cumplită decât cea de dinainte – cel mai rău demon dintre toţi, unul cu care kavalarii nu se puteau lupta, pe care nu-l puteau ucide.

Bărbaţii au murit în procent de nouăzeci la sută. Nouăzeci la sută, bărbaţii; şi nouăzeci şi nouă la sută femeile.

Se pare că una dintre aceste nenumărate epidemii afecta îndeosebi femeile. Specialiştii în medicină pe care Vikary îi consultase pe Avalon i-au spus că, doar pe baza informaţiilor insuficiente pe care el le furnizase – câteva poeme şi cântece străvechi – ar putea trage concluzia destul de posibilă că hormonii sexuali feminini acţionau ca un catalizator pentru această boală. Jamis-Lion Taal scrisese că fetele tinere erau cruţate, în timp ce *eyn-kethiile* care se împerecheau erau doborâte de ciumă şi se zvârcoleau în chinuri până în clipa morţii. Vikary era de părere că acest fapt însemna că fetele aflate înainte de pubertate nu erau atinse de plagă, dar femeile mature din punct de vedere sexual erau distruse. Astfel a fost nimicită atunci o întreagă generaţie. Mai rău, încă, epidemia nu se stingea cu niciun chip; nu bine atingea o copilă vârsta pubertăţii, că se şi îmbolnăvea de ciumă. Jamis-Lion a transformat acest fapt într-un adevăr cu mari semnificaţii religioase.

Unele femei au reuşit să scape – cele imune în mod natural. La început au fost foarte puţine. Mai târziu, mai multe; deoarece trăiau şi dădeau naştere la fii şi fiice, dintre care unii erau, la rândul lor, imuni, în vreme ce aceia lipsiţi de anticorpi mureau la pubertate. Într-un final, toţi kavalarii deveniseră imuni, cu puţine excepţii. Şi atunci Ciuma Nenorocită a luat sfârşit.

Însă răul fusese făcut. Caste întregi fuseseră distruse complet; populaţia celor care reuşiseră să supravieţuiască scăzuse mult sub numărul necesar pentru a putea menţine o societate viabilă. Iar structura socială şi rolurile sexuale fusese irevocabil denaturate faţă de cele din perioada egalitarismului monogam al coloniilor timpurii de pe Tara. Generaţiile ajunse la maturitate numărau acum mult mai mulţi bărbaţi decât femei, proporţia era de zece bărbaţi la o femeie; fetiţele îşi petreceau copilăria conştiente că pubertatea le poate aduce moartea. Erau vremuri crâncene. Asupra acestui aspect Jaan Vikary şi Jamis-Lion Taal erau în acord deplin.

Jamis-Lion scria că, în cele din urmă, păcatul dispăruse de pe

Înaltul Kavalaan atunci când toate *eyn-kethiile* au fost închise departe de lumina zilei, în grotele de unde veniseră iniţial şi de unde ruşinea nu le mai putea fi zărită. Vikary scria că supravieţuitorii kavalari rezistaseră cât putuseră de mult. Însă nu mai beneficiau de înzestrările tehnologice care le-ar fi permis să construiască încăperi sterile, închise etanş. Dar nu există nicio îndoială că veşti despre existenţa unor asemenea locuri ajunseseră peste ani la urechile lor şi încă mai sperau că astfel de construcţii i-ar apăra de boală. Prin urmare, femeile care supravieţuiseră au fost închise în spitale-închisori, amenajate adânc sub pământ, în cel mai sigur loc al castei, departe de vântul, ploaia şi apa, toate contaminate. Bărbaţii, care odinioară cutreierau meleagurile şi vânau şi se luptau cu nevestele lor alături, s-au asociat acum cu alţi bărbaţi, cu toţii îndureraţi de pierderea partenerelor lor. Pentru a se descărca de tensiunile sexuale – şi pentru a păstra moştenirea genetică pe cât de bine era posibil, presupunând că ar fi înţeles asemenea lucruri – bărbaţii care supravieţuiseră Ciumei Nenorocite şi-au transformat femeile în proprietăţi sexuale. Pentru a-şi asigura cât mai mulţi urmaşi, le-au transformat în reproducătoare perpetue, care îşi trăiau vieţile la adăpost de pericol şi în stare de gestaţie permanentă. Acele caste care nu au adoptat asemenea măsuri nu au reuşit să supravieţuiască; cele care au acţionat astfel, au transmis urmaşilor şi această datină, pe lângă moştenirea culturală.

Au prins rădăcini şi alte schimbări. Tara fusese o lume profund religioasă, sediu al Bisericii Catolice Reformate Romano-Irlandeză, şi înclinaţia spre monogamie s-a stins cu greu. Noile stiluri de viaţă au apărut în două forme modificate; ataşamentul emoţional puternic ce a luat naştere între partenerii de vânătoare de sex masculin a fost punctul de plecare al intensei relaţii complete dintre *teyn* şi *teyn.* Iar acei bărbaţi care îşi doreau o legătură semi-exclusivă cu o femeie, au inventat noţiunea de *betheynă,* prin răpirea femeilor din alte caste. Conducătorii încurajau asemenea acţiuni, spunea Vikary; căci femeile noi însemnau sânge nou, mai mulţi copii, o populaţie mai numeroasă, prin urmare o şansă mai bună la supravieţuire. Era de neconceput ca un bărbat să ia în stăpânire completă vreuna dintre *eyn-kethiile* din casta lui. Dar un bărbat care era în stare să aducă o femeie din afară era recompensat oferindu-i-se onoruri şi un loc în consiliile de conducere şi, poate cel mai important, oferindu-i-se chiar femeia respectivă.

Vikary mai spunea că acestea au fost evenimentele cele mai probabile, adevărurile evidente care au dus la naşterea societăţii kavalare moderne. Jamis-Lion Taal, care a cutreierat prin cosmos multe secole mai târziu, a fost într-atât de mult un produs al acestei culturi, încât era incapabil să conceapă o lume în care femeile ar fi

deţinut un alt statut decât acel cunoscut de el; iar atunci când folclorul pe care îl culegea îl silea să gândească altfel, eticheta orice alt tip de relaţii drept imorale în cel mai înalt grad. Acesta este motivul pentru care a rescris întreaga literatură orală atunci când a creat ciclul *Cântecul demonului.* Şi a transformat-o pe Kay Iron-Smith într-un zdrahon formidabil, a făcut din Ciuma Nenorocită o baladă despre răutatea de care au fost capabile *eyn-kethiile* şi, în linii mari, a creat impresia că lumea a fost întotdeauna aşa cum a găsit-o el. Poeţii care au venit în urma lui şi-au bazat operele pe fundaţia construită de el.

Forţele care au dus la apariţia societăţii bazate pe caste pe Înaltul Kavalaan dispăruseră de foarte multă vreme. Astăzi, numărul femeilor şi al bărbaţilor era aproximativ egal, epidemiile nu mai erau decât nişte legende îngrozitoare, iar majoritatea pericolelor de pe suprafaţa planetei fuseseră depăşite. Cu toate acestea, coaliţiile de caste continuau să existe. Bărbaţii se luptau în dueluri şi studiau noile tehnologii, lucrau în ferme şi în fabrici, navigau pe navele kavalare interstelare, în timp ce *eyn-kethiile* trăiau în cazărmi subterane uriaşe, în calitate de partenere sexuale ale tuturor bărbaţilor din castă, îndeplinind acele sarcini socotite de consilii sigure şi potrivite pentru ele, şi născând copii, deşi mult mai puţini acum. Populaţia kavalară era controlată cu stricteţe. Alte femei trăiau relativ mai libere, sub protecţia legăturii de jad şi argint, dar nu erau prea multe acestea. O *betheynă* trebuia să vină din afara castei, ceea ce, în fapt, însemna că un tânăr ambiţios trebuia să provoace la duel şi să ucidă un patrician dintr-o altă coaliţie sau să-şi revendice dreptul asupra uneia dintre *eyn-kethiile* unei caste inamice şi să se confrunte cu un apărător ales de către consiliu. Această a doua cale avea mai rar sorţi de izbândă; consiliile castelor alegeau în mod invariabil pe cel mai bun duelist ca să o apere pe *eyn-kethi.* De fapt, chiar această desemnare a lui era o distincţie unică. Bărbatul care reuşea, totuşi, să-şi câştige o *betheynă,* primea de îndată înaltele lui titluri şi locul cuvenit printre conducători. Se spunea atunci că bărbatul acela a adus două daruri de sânge pentru *kethi* – sângele morţii, un duşman ucis, şi sângele vieţii, o femeie nouă. Femeia se bucura de statutul conferit de brăţara de jad şi argint până în momentul în care patricianul ei era, la rândul lui, omorât. Dacă era ucis de cineva din propria castă, femeia devenea *eyn-kethi;* dacă ucigaşul era un străin, femeia intra în proprietatea acestuia.

Iată statutul pe care Gwen Delvano şi-l asumase atunci când şi-a pus la mână brăţara lui Jaan.

Dirk rămase treaz multă vreme, gândindu-se la cele citite, privind în tavan şi devenind din ce în ce mai furios. Când prima rază a dimineţii se strecură timidă prin fereastra de deasupra patului,

hotărârea lui fusese luată. Într-un fel nici nu mai conta dacă Gwen se întorcea sau nu la el, atâta vreme cât îi părăsea pe Vikary şi pe Janacek şi întreaga societate bolnavă de pe Înaltul Kavalaan. Doar că, oricât de mult şi-ar fi dorit, de una singură nu ar fi reuşit să facă pasul acesta. Foarte bine, atunci. Arkin Ruark avusese dreptate. O va ajuta el. O va ajuta să redevină o persoană liberă. Şi doar după aceea vor avea timp să-şi reexamineze relaţia.

Şi cu această hotărâre fixată bine în minte, Dirk adormi.

Se trezi abia la amiază, cu un sentiment acut de vină. Se ridică în capul oaselor şi îşi aduse aminte că-i promisese lui Gwen că va urca la ea în dimineaţa aceea, şi iată că dimineaţa trecuse pentru că el dormise prea mult. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă la repezeală, se uită după Ruark, dar kimdissianul nu era acasă şi nici nu lăsase vreun mesaj care să spună unde plecase şi cât va lipsi. Apoi, cu teza lui Vikary sub braţ, urcă la apartamentul în care locuia Gwen.

Garse Janacek îi răspunse la uşă.

– Da? îl întâmpină încruntat kavalarul cu barbă roşie.

Era dezgolit până la brâu, doar cu nişte pantaloni negri, strânşi pe picior, şi cu eterna brăţară din fier şi piatră-incandescentă pe braţul drept. Acum Dirk înţelese de ce Janacek nu purta acelaşi gen de cămăşi decoltate până în talie care păreau a-i plăcea lui Vikary. Pe partea stângă, de la subsuoară până în mijlocul pieptului, avea o cicatrice lungă, strâmbă, lucioasă şi întărită.

Janacek îi urmări privirea.

– Un duel care nu a ieşit aşa cum trebuia, se răsti el. Eram prea tânăr. Nu se va mai întâmpla. Ce pofteşti?

Dirk se înroşi.

– Vreau s-o văd pe Gwen, răspunse.

– Nu este acasă, spuse Janacek, privindu-l aspru şi duşmănos cu ochii lui ca de gheaţă.

Vru să închidă uşa.

– Stai, întinse Dirk mâna ca să-l oprească.

– Ce mai este?

– Gwen. Trebuia să ne vedem. Unde este?

– În pădure, t’Larien. Aş fi deosebit de încântat dacă ţi-ai aduce aminte că este specialistă în ecologie şi că a fost trimisă aici pentru o lucrare importantă de către patricienii Ironjade. Şi-a neglijat munca două zile doar ca să te plimbe pe tine de colo până dincolo. Acum s-a întors la treburile ei, aşa cum se cuvine. Împreună cu Arkin Ruark şi-au luat instrumentele şi au plecat în pădure.

– Nu mi-a spus nimic aseară despre asta, insistă Dirk.

– Nu este obligată să te informeze cu privire la planurile ei, zise Janacek. Aşa cum nu este obligată nici să-ţi ceară permisiunea de a face ceva. Între voi doi nu există nicio legătură.

Amintindu-şi de cearta pe care o auzise cu o seară în urmă, Dirk deveni brusc bănuitor.

– Pot să intru? spuse el. Vreau să-i înapoiez asta lui Jaan şi să discut ceva cu el, adăugă arătându-i lui Garse teza legată în piele.

În realitate spera să se poată uita după Gwen, să vadă dacă nu cumva o împiedicau să se întâlnească cu el. Dar nu ar fi fost politicos să spună asta; Janacek emana ostilitate prin toţi porii şi ar fi fost un gest extrem de nechibzuit să încerce să dea buzna pe lângă el.

– Jaan nu este acasă acum. Nu este nimeni acasă în afară de mine. Dar şi eu trebuie să plec.

Întinse mâna şi smulse manuscrisul de la Dirk.

– Am să iau eu asta. Gwen n-ar fi trebuit să ţi-l dea.

– Hei, exclamă Dirk acţionând pe baza unui impuls. A fost foarte interesantă cronica. Pot să intru să vorbesc cu tine despre ea? Câteva minute – promit să nu te ţin mult.

Pe nepusă masă, Janacek păru să-şi schimbe atitudinea. Zâmbi şi se dădu la o parte din uşă, făcându-i semn să intre.

Dirk se uită repede în jur. Livingul era pustiu, focul stins în cămin; nimic ciudat, nimic nelalocul lui. Prin arcadă se vedea sufrageria, la fel de goală. În tot apartamentul domnea tăcerea. Nici urmă de Gwen sau de Jaan. Din câte îşi putea da seama, Janacek spusese adevărul.

Nesigur, Dirk traversă încăperea, oprindu-se în faţa căminului şi a garguilor lui. Janacek îl urmări fără să spună o vorbă, apoi se întoarse şi ieşi pentru câteva clipe. Reveni încheindu-şi nasturii unei cămăşi de un negru decolorat. Îşi pusese şi centura din plasă de oţel.

– Unde te duci? îl întrebă Dirk.

– Afară, răspunse Janacek cu un rânjet scurt.

Îşi scoase pistolul cu laser din tocul de la şold şi îi verifică nivelul energiei, îl puse la loc, apoi îl scoase iarăşi afară – cu o mişcare lină şi graţioasă – şi îl ţinti asupra lui Dirk.

– Te sperii?

– Da, spuse Dirk şi plecă de lângă cămin.

Lui Janacek îi reveni rânjetul pe buze. Puse pistolul înapoi în toc.

– Ştiu să mânuiesc destul de bine un pistol cu laser, comentă el, deşi adevărul este că *teynul* meu mă întrece. Sigur, eu nu pot să-mi folosesc decât mâna dreaptă pentru că stânga încă mă mai doare. Mă strânge ţesutul cicatrizat, iar muşchii pieptului din partea aceea nu se mişcă atât de uşor precum cei din dreapta. Dar faptul acesta are prea puţină însemnătate pentru că eu sunt dreptaci. Întotdeauna m-am descurcat mai bine cu dreapta.

Şi, în tot timpul acesta, mâna lui dreaptă se odihnea pe patul pistolului de la şold, iar pietrele-incandescente din montura de fier negru luceau ca nişte ochi roşii de-a lungul braţului său.

– Mare păcat că te-ai rănit.

– Am greşit, t’Larien. Poate că eram mult prea tânăr, dar greşeala mea a fost mult prea gravă. Asemenea greşeli sunt extrem de serioase şi, în multe privinţe, cred că am scăpat ieftin, explică el privindu-l fix pe Dirk. În viaţă trebuie să avem mare grijă să nu facem greşeli.

– Aha, comentă Dirk afişând un zâmbet inocent.

Janacek nu mai spuse nimic un timp. Apoi:

– Cred că înţelegi despre ce vorbesc.

– Da?

– Da. Nu eşti prost, t’Larien. Nici eu nu sunt. Iar trucurile tale copilăreşti nu mă amuză câtuşi de puţin. De exemplu, nu vrei să stai de vorbă cu mine. Pur şi simplu, din anumite motive, ai dorit să îţi dau voie să intri.

Zâmbetul lui Dirk se stinse. Dădu din cap.

– Aşa este. Clar că a fost un şiretlic slăbuţ din moment ce mi-ai putut ghici intenţia. Am vrut să mă uit după Gwen.

– Ţi-am spus că a plecat la treabă, în pădure.

– Nu te cred, spuse Dirk. Mi-ar fi spus ieri că asta are de gând să facă. O ascunzi de mine. De ce? Ce se petrece?

– Nimic care să te intereseze, îi răspunse Janacek. Fii amabil şi încearcă să mă înţelegi, t’Larien. Poate că în ochii tăi, ca şi în ochii lui Arkin Ruark, eu sunt un om rău. Poate că asta crezi despre mine. Nu-mi pasă. Nu sunt un om rău. Tocmai de aceea te avertizez să nu faci greşeli. Tocmai de aceea te-am lăsat să intri, deşi ştiam foarte bine că nu ai nimic să-mi spui. Pentru că *eu* am ceva să-ţi spun.

Dirk se aşeză pe canapea şi se sprijini de spătar.

– În ordine, Janacek. Dă-i drumul.

Janacek se încruntă.

– Problema ta, t’Larien, este că ştii foarte puţine şi nu înţelegi nimic despre Jaan şi despre mine şi despre lumea noastră.

– Ştiu mai multe decât îţi închipui.

– Nu zău? Ai citit lucrarea lui Jaan despre *Cântecul demonului* şi bineînţeles că ai mai aflat câte ceva de la cei din jur. Şi ce dacă? Nu eşti kavalar. Şi cred că nici nu-i poţi înţelege pe kavalari, dar văd în ochii tăi că ne judeci. Cu ce drept? Cine eşti tu să ne judeci pe noi? Nici nu ne cunoşti. Să-ţi dau un exemplu. Adineauri mi-ai spus „Janacek”.

– Păi, ăsta-i numele tău.

– Este o parte din numele meu, ultima parte, partea cea mai mică şi cea mai neimportantă din cine sunt. Este numele meu ales, numele unui erou Ironjade din vechime care a dus o viaţă lungă şi prolifică şi care şi-a apărat de nenumărate ori cu onoare şi casta şi *kethiile* în război. Fireşte că ştiu de ce îl foloseşti. În lumea voastră şi în sistemul vostru nominal este uzual să te adresezi celora faţă de care simţi o

anumită rezervă sau faţă de care nutreşti o oarecare antipatie prin ultima componentă a numelor lor – în vreme ce unui apropiat i-ai spune pe primul nume, nu este aşa?

Dirk dădu din cap.

– Mai mult sau mai puţin. Nu este chiar atât de simplu, dar eşti destul de aproape.

Janacek schiţă un zâmbet acru, iar ochii lui albaştri scoaseră scântei.

– Vezi, aşadar, că îi *înţeleg* cât se poate de bine pe cei ca tine. Şi îţi acord favorul de a mă purta cu tine conform obiceiurilor tale – îţi spun „t'Larien” pentru că te antipatizez, şi aşa este corect să-ţi spun. Dar tu nu procedezi la fel. Îmi spui „Janacek”, fără să te gândeşti şi fără să-ţi pese câtuşi de puţin, impunându-ţi asupra mea sistemul tău de adresare.

– Şi cum să-ţi spun atunci? Garse?

Janacek făcu un gest iritat.

– Garse este numele meu adevărat, dar nu se cuvine ca tu să-l foloseşti. În tradiţia kavalară, folosirea acestui nume ar indica o relaţie care nu există între noi doi. Garse îmi spun *teynul* meu, *cro-betheyna* mea şi *kethiile* mele, în niciun caz nu este permis să mi se adreseze aşa cineva străin de lumea noastră. În mod normal şi cuviincios, ar trebui să-mi spui Garse Ironjade, iar *teynului* meu, Jaantony patrician Ironjade. Acest tip de adresare este tradiţional şi corect venind din partea unui egal, de exemplu, din partea unui kavalar dintr-o altă casă cu care avem o relaţie civilizată. Îţi acord, însă, prezumţia de nevinovăţie, surâse el acum. Trebuie să înţelegi, t'Larien, că îţi spun toate acestea doar ca să-ţi dau un exemplu. Nu-mi pasă deloc dacă îmi spui „Garse”, sau „Garse Ironjade”, sau „domnule Janacek”. Spune-mi cum îţi pofteşte inima şi n-am să mă supăr. Kimdissianul, Arkin Ruark, îmi spune *Garsey* şi totuşi am rezistat tentaţiei de a-l înţepa să văd dacă pocneşte şi se sparge.

Toate acesta sunt chestiuni de politeţe şi formule de adresare – şi nu am nevoie să-mi spună Jaan că sunt învechite, că sunt doar moşteniri ale unor timpuri şi mai complicate şi mai primitive decât acestea, moşteniri care se sting în vremurile acestea moderne. Astăzi, kavalarii navighează din stea în stea, negociază şi fac comerţ cu nişte creaturi pe care odinioară le-am fi crezut demoni şi le-am fi exterminat, ba chiar modelează planete întregi, aşa cum au modelat Worlorn. Kavalara veche, limba castelor vreme de mii din anii tăi standard, aproape că nu mai este vorbită de nimeni, cu toate că mai există încă anumiţi termeni şi vor continua să existe, deoarece desemnează realităţi care nu ar putea fi numite decât în mod impropriu sau deloc în limbile călătorilor printre stele – realităţi ce vor dispărea dacă renunţăm la denumirile lor, la vechii termeni din

kavalara veche. Toate s-au schimbat, până şi noi, cei de pe Înaltul Kavalaan, ne-am schimbat, iar Jaan spune că trebuie să ne schimbăm încă şi mai mult dacă vrem să ne împlinim destinul în istoriile umanităţii. Şi astfel se renunţă la vechile reguli ale numelor şi ale legăturilor pe care aceste nume le reprezintă, iar patricienii devin mai neglijenţi şi permisivi în limbaj, iar Jaantony patrician Ironjade umblă de colo-colo spunându-şi Jaan Vikary.

– Dar dacă tot nu contează, interveni Dirk, care este scopul acestei prelegeri?

– Scopul meu a fost să-ţi fac o demonstraţie, t'Larien, o demonstraţie simplă şi elegantă a faptului că tu presupui în mod complet greşit că în cultura noastră s-ar aplica principiile culturii tale. O demonstraţie a faptului că, prin fiecare vorbă sau acţiune de-a ta, nu faci nimic altceva decât să încerci să-ţi impui propriile păreri şi valori asupra noastră. Acesta a fost scopul meu. Sunt şi alte chestiuni mai importante, însă schema este aceeaşi; faci aceeaşi greşeală mereu, o greşeală pe care nu ar trebui s-o faci deloc. Preţul pentru ea ar fi probabil mai mare decât ţi-ai putea permite. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci?

– *Ce* încerc să fac?

Janacek surâse din nou, privindu-l cu ochii mici şi duri, încreţiţi acum la colţuri de riduri fine de expresie.

– Încerci s-o iei pe Gwen Delvano de la *teynul* meu. Adevărat?

Dirk nu-i răspunse.

– Este adevărat, reluă Janacek. Şi nu este bine. Înţelege că niciodată nu ţi se va îngădui să faci aşa ceva. *Eu* nu-ţi voi îngădui. Sunt legat prin fier şi foc de Jaantony patrician Ironjade, şi nu uit asta. Noi doi suntem *teyn-şi-teyn.* Şi nicio legătură din cele pe care tu le cunoşti nu este la fel de puternică.

Dirk se gândi la Gwen şi la o lacrimă roşie plină de amintiri şi făgăduinţe. Îi păru rău că nu-i poate da bijuteria-şoptitoare lui Janacek, s-o ţină în mână doar câteva clipe şi, astfel, arogantul kavalar să afle cât de puternică a fost legătura dintre Dirk şi Jenny a lui. Dar ar fi fost zadarnic. Mintea lui Janacek nu ar fi putut să vibreze cu modelele gravate în piatră de esperul telepat; pentru el nu ar fi fost nimic altceva decât o piatră preţioasă.

– Am iubit-o pe Gwen, spuse el tăios. Mă îndoiesc că voi puteţi avea vreo legătură mai puternică.

– Nu mai spune? Ei bine, nu eşti kavalar, aşa cum nici Gwen nu este; aşa că nu aveţi cum să înţelegeţi ce semnifică legătura de fier-şi-foc. Când l-am cunoscut pe Jaantony, amândoi eram destul de tineri. De fapt, eu eram mai tânăr decât el. Îi plăcea nespus de mult să se joace cu copiii mai mici decât cu cei de aceeaşi vârstă şi venea adesea la creşa mea. De la bun început l-am respectat extrem de

mult, aşa cum numai un băieţel poate să respecte pe cineva mai mare, pentru că era mai în vârstă decât mine, deci mai aproape de momentul când avea să devină patrician, şi pentru că mă ducea în expediţii prin tot felul de peşteri, şi pentru că îmi spunea nişte poveşti fascinante. Când am mai crescut, am aflat de ce căuta atât de des compania copiilor mai mici, şi am fost şocat şi ruşinat. Îi era teama de cei de-o seamă cu el, pentru că aceştia îl batjocoreau şi îl băteau mai tot timpul. Dar pe atunci se crease deja o legătură între noi. I-ai putea spune prietenie, dar nu ar fi corect; ar însemna că traduci încă o dată vieţile noastre prin prisma conceptelor tale. Era mai mult decât prietenia pe care o cunoaşteţi voi, cei din alte lumi. Între noi exista deja fierul, chiar dacă nu eram încă *teyn-şi-teyn.*

*D*ata următoare când am fost împreună într-o expediţie – mult dincolo de hotarele castei noastre, într-o peşteră pe care o cunoştea foarte bine – l-am luat prin surprindere şi l-am bătut până l-am învineţit. N-a mai venit deloc pe la căminul meu în iarna aceea. Apoi, s-a întors. Iar între noi nu au existat resentimente. Am început iarăşi să cutreierăm ţinuturile şi să vânăm împreună, iar el îmi spunea poveşti, legende, părţi de cronici. În vreme ce eu obişnuiam să-l atac fără să-i dau de veste, luându-l mereu pe nepregătite şi doborându-l mereu. Cu timpul, a început să riposteze şi nu am mai reuşit să-l surprind. Într-o zi am scos un cuţit pe furiş din Ironjade, ascunzându-l sub cămaşă, şi l-am tăiat pe Jaan cu el. De atunci am început amândoi să purtăm cuţite. Când a ajuns la adolescenţă, vârsta la care urma să-şi aleagă numele, vârsta de la care trebuia să se supună regulilor tradiţionale ale duelului, *code duello,* Jaantony nu mai era bătaia de joc a nimănui.

Niciodată nu s-a bucurat de popularitate. Trebuie să înţelegi că a avut mereu o fire extrem de curioasă, înclinată spre întrebări incomode şi opinii nonconformiste, îndrăgostit de istorie, dar dispreţuind pe faţă religia şi dând dovadă de mult prea mult interes nesănătos faţă de străinii de printre noi. Prin urmare, chiar în anul când a atins vârsta la care avea voie să se dueleze, a fost provocat la luptă de nenumărate ori. Şi a învins de fiecare dată. Când am atins şi eu vârsta adolescenţei şi am devenit *teyn-şi-teyn,* n-am mai avut cu cine să mă bat. Jaantony băgase spaima în toţi şi nimeni nu mai avea curajul să ne provoace la duel. Am fost teribil de dezamăgit.

Şi de atunci, ne-am luptat adesea între noi. Suntem legaţi pe viaţă şi am trecut prin multe împreună şi nu vreau să-ţi aud comparaţiile stupide cu „dragostea” asta fără noimă care vă încântă pe voi, străinii, atât de mult, legătura asta specifică oamenilor-copie, care vine şi pleacă în funcţie de o toană de moment. Chiar Jaantony a fost corupt de conceptul ăsta în anii petrecuţi pe Avalon, iar acest lucru a fost, în mare măsură, vina mea, pentru că l-am lăsat să plece singur.

Adevărat că pe Avalon eu nu aş fi avut nici funcţie, nici situaţie, dar ar fi trebuit să fiu acolo cu el. Nu mi-am făcut datoria faţă de Jaan în situaţia aceasta. Dar am de gând să nu-l mai dezamăgesc niciodată. Sunt *teynul* lui, întotdeauna *teynul* lui şi nu voi îngădui nimănui să-l ucidă sau să-l rănească sau să se joace cu mintea lui sau să-i fure numele. Aceste lucruri reprezintă legătura şi obligaţia mea.

Mult prea adesea permite Jaan ca numele să-i fie ameninţat de unii ca tine şi ca Ruark. În multe privinţe, Jaan este un bărbat pervers şi periculos, iar capriciile minţii lui ne pun adeseori pe toţi în pericol. Chiar şi eroii lui – într-una din zile mi-am adus aminte de unele din poveştile pe care mi le spunea în copilărie şi mi-am dat seama că toţi eroii preferaţi ai lui Jaan sunt bărbaţi solitari care s-au aflat în faţa unei înfrângeri finale. De pildă, Aryn patrician Glowstone, care a dominat o întreagă epocă. Prin forţa personalităţii sale a reuşit să conducă cea mai puternică dintre toate castele care au existat vreodată pe Înaltul Kavalaan, casta Muntele Pietrei-incandescente; iar atunci când duşmanii lui s-au aliat împotrivă-i, a pus săbii şi scuturi în mâinile *eyn-kethiilor* lui şi le-a dus la luptă, sporindu-şi astfel armata. Inamicii au fost călcaţi în picioare şi umiliţi. Asta era varianta pe care mi-a povestit-o Jaan. Însă mai târziu am aflat că Aryn patrician Glowstone nu a repurtat nicio victorie. În plus, au fost omorâte atât de multe dintre *eyn-kethii,* încât prea puţini noi războinici au mai fost născuţi de cele care au supravieţuit. Iar puterea acelei caste s-a diminuat odată cu scăderea populaţiei şi, patruzeci de ani după mişcarea îndrăzneaţă a lui Aryn, Glowstone s-a prăbuşit, iar patricieni din castele Taal, Ironjade şi Bronzefist le-au luat femeile şi copiii. Adevărul despre Aryn patrician Ironjade este că a fost un ratat şi un prost, unul dintre paria istoriei. Şi la fel sunt toţi eroii demenţi ai lui Jaan.

– Mie Aryn mi se pare a fi un erou, spuse tăios Dirk. Pe Avalon, probabil că l-am fi lăudat pentru că şi-a eliberat sclavele, chiar dacă nu a învins.

Janacek îi aruncă o căutătură furioasă şi se trase enervat de barba lui roşie.

– Exact împotriva unor asemenea comentarii te-am avertizat, t’Larien. *Eyn-kethiile* nu sunt sclave. Sunt *eyn-kethii.* Aprecierile tale sunt incorecte, iar traducerile tale sunt false.

– Aşa spui tu, îl contrazise Dirk. Ruark, pe de altă parte…

– Ruark, exclamă Janacek cu dispreţ. Kimdissianul acesta este unica ta sursă de informaţii despre Înaltul Kavalaan? Pricep că mi-am irosit şi timpul şi vorbele cu tine, t’Larien. Ai deja mintea otrăvită şi nu te interesează câtuşi de puţin să înţelegi realitatea aşa cum este ea. Nu eşti decât o unealtă a manipulatorilor de pe Kimdiss. Nu mai am de gând să mă mai străduiesc să-ţi explic.

– În regulă, spuse Dirk. Spune-mi doar unde e Gwen.

– Ţi-am spus.

– Şi când se va întoarce?

– Târziu, şi atunci va fi obosită. Sunt convins că nu va avea chef să te vadă.

– O *ascunzi* de mine!

Janacek medită câteva clipe.

– Da, spuse îndârjit, în cele din urmă. Aşa este cel mai bine, t’Larien, şi pentru tine, şi pentru ea, deşi nu mă pot aştepta să mă crezi.

– N-ai niciun drept.

– Asta se întâmplă în cultura ta. În cultura mea am toate drepturile. Niciodată nu vei mai fi lăsat singur cu ea.

– Gwen nu face parte din cultura asta kavalară şi bolnavă a ta, se împotrivi Dirk.

– Nu s-a născut în ea, totuşi a acceptat stricteţea legăturii din jad şi argint şi a luat numele de *betheynă.* Acum este kavalară.

Dirk începuse să tremure, fără să se mai poată stăpâni.

– Ce are ea de spus în această privinţă? vru el să ştie apropiindu-se de Janacek. Ce a spus aseară? V-a ameninţat că va pleca?

Îl împunse pe kavalar cu degetul în piept.

– V-a spus că are de gând să vină cu mine, asta a fost? Iar tu ai lovit-o şi ai dus-o de aici?

Janacek se încruntă şi-i împinse brutal mâna.

– Deci ne şi spionezi. Şi o faci prost, t’Larien, dar, oricum, ne jigneşti prin asta. A doua greşeală. Prima greşeală a făcut-o Jaan când ţi-a povestit tot ce ţi-a povestit, când a avut încredere în tine şi ţi-a acordat protecţia lui.

– N-am nevoie de protecţia nimănui!

– Aşa spui tu. Dovadă a orgoliului tău de idiot. Doar cei puternici ar trebui să refuze protecţia; cei cu adevărat slabi au nevoie de ea.

Se întoarse cu spatele.

– N-am de gând să-mi mai pierd vremea cu tine, spuse îndreptându-se spre sufragerie.

Pe masă se afla o casetă subţire şi neagră. Janacek o deschise şi Dirk zări cinci rânduri de insigne în formă de banshee din fier negru prinse pe postav roşu. Janacek ridică una.

– Eşti sigur că nu vrei una din astea? *Korariel?*

Şi rânji cu răutate.

Dirk încrucişă braţele la piept, nedorind să învrednicească această întrebare cu vreun răspuns. Janacek aşteptă o clipă, apoi puse insigna la loc şi închise caseta.

– Copiii-gelatină nu sunt atât de mofturoşi ca tine, îi zise. Trebuie să-i duc astea lui Jaan. Ieşi afară.

Trecuse de prânz. Axul ardea înăbuşit în mijlocul cerului, înconjurat de cercul inegal al luminilor slabe emanate de cei patru Sori Troiani. Dinspre vest bătea un vânt puternic, anunţând, probabil, o vijelie. Colbul se învolbura prin aleile stacojii sau cenuşii.

Dirk stătea pe un colţ al acoperişului, cu picioarele atârnând în gol, deasupra străzii, meditând la posibilităţile rămase.

Venise după Garse Janacek până în parcare şi îl urmărise plecând cu caseta plină cu banshee, la bordul relicvei sale militare masive şi pătrăţoase, cu blindaj de culoarea măslinei verzi. Nici celelalte două aerovehicule nu se mai aflau acolo, nici cea cenuşie, cu aripi ca ale pisicii de mare, nici cea în formă de lacrimă, galben strălucitor. Era pierdut aici, în Larteyn, fără să aibă măcar habar unde s-ar putea afla Gwen sau ce îi făcuseră kavalarii. În treacăt îşi dori ca Ruark să-i fie prin preajmă. Îşi dori să aibă şi el propriul aerovehicul. Fără îndoială că ar fi putut închiria unul în oraşul Provocare, dacă l-ar fi dus capul sau de la portul stelar unde aterizase când venise aici. Dar nu; era singur şi neajutorat; nici măcar scuterele aeriene nu mai erau la locul lor. Lumea era roşie şi cenuşie şi fără sens. Se întreba ce să facă.

Şi, dintr-odată, pe când stătea acolo şi se gândea la mijloace de transport, îi veni răspunsul. Între oraşele Festivalului pe care le vizitase nu exista nicio asemănare, totuşi aveau ceva în comun: niciunul dintre ele nu deţinea suficient spaţiu de aterizare pentru a cuprinde tot atâtea maşini cât număr de locuitori.

Ceea ce însemna că, fără doar şi poate, erau legate între ele printr-o altă formă de reţea de transport. Ceea ce însemna că, la urma urmei, poate că avea parte de ceva libertate de acţiune.

Coborî în apartamentul lui Ruark, de la parterul turnului. Pe perete, între două ghivece din ceramică din care creşteau plante cu tulpina neagră, înalte până în tavan, se afla un ecran imens. De când Dirk venise aici fusese în permanenţă negru, neluminat, căci nu prea mai rămăseseră mulţi oameni pe Worlorn care să fie apelaţi. Dar precis că trebuia să existe un circuit informaţional. Cercetă atent cele două rânduri de taste şi apăsă una. Întunericul de pe ecran dispăru, făcând loc unui albastru difuz, iar Dirk răsuflă mai uşurat. Bine măcar că reţeaua de comunicaţii mai funcţiona încă.

Pe una din taste era desenat un semn de întrebare. O încercă şi fu recompensat. Lumina albastră dispăru, iar ecranul se umplu de o scriere măruntă, o sută de numere pentru o sută de servicii de bază, de la asistenţă medicală şi informaţii de natură religioasă, până la ştiri din întregul cosmos.

Apăsă numărul pentru „transportul vizitatorilor”. Cifrele plutiră pe suprafaţa ecranului şi speranţele lui Dirk se năruiră una după alta. Existau birouri de închiriere pentru aerovehicule la portul stelar şi în

zece din cele paisprezece oraşe ale planetei. Închise toate acum. Aerovehiculele în stare de funcţionare plecaseră de pe Worlorn împreună cu mulţimile venite pentru Festival. Din alte oraşe se putuseră închiria vehicule pe perne de aer şi bărci portante. Acum nu mai existau.

În Muscheta-de-pe-mare, turiştii putuseră naviga de-a lungul coastei cu o navă autentică, cu acţionare eoliană, provenită de pe Colonia Uitată. Se închisese şi centrul acela de închirieri. Ca şi linia de aerobuze intercity. Iar navele cosmice cu propulsie nucleară aduse de pe Tober şi dirijabilele cu heliu de pe Eshellin erau fie blocate la sol, fie dispărute. Pe ecran i se înfăţişă o hartă cu traseele metrourilor de mare viteză care se întindeau de sub portul stelar până la fiecare dintre oraşe, dar harta aceasta era complet înroşită, iar legenda de dedesubt explica faptul că roşul însemna: „Fără combustibil – Scos din folosinţă”.

Se părea că nu mai avea cum să se deplaseze prin Worlorn altfel decât pe jos. Singurele nave care mai apăreau din când în când erau cele care aduceau turişti întârziaţi.

Dirk se încruntă şi închise pagina afişată. Şi tocmai se pregătea să închidă şi ecranul, când îi veni o altă idee. Apăsă tasta pentru „Bibliotecă” şi pe ecran fu afişat un semn de întrebare, împreună cu mai multe instrucţiuni. Tastă „copii-gelatină” şi „definiţie”. Apoi aşteptă.

Nu după mult timp pe ecran apăru o cantitate uriaşă de informaţii, biblioteca oferindu-i nenumărate amănunte de natură istorică, geografică şi filosofică de care nu avea nevoie. Le înregistră pe cele esenţiale, neglijând restul. „Copiii-gelatină” era porecla dată adepţilor unui cult pseudo-religios al toxicomanilor de pe Lumea Oceanului de Vin Negru. Li se spunea aşa deoarece petreceau ani la rând în umezeala cavernoasă din interiorul unor cilindri gelatinoşi lungi de kilometri, asemănători unor melci fără casă imenşi, care se târau cu încetineală infinită pe fundul mărilor lor. Membrii acestei secte dăduseră acestor creaturi numele de Mame. Mamele îşi hrăneau copiii cu secreţii dulci, halucinogene, şi se presupunea că sunt dotate cu un oarecare nivel de inteligenţă. Dar această părere nu-i împiedica pe copiii-gelatină să-şi ucidă gazda atunci când nu mai putea produce cantităţi suficiente de secreţii dulci, fapt care se întâmpla, invariabil, pe măsură ce melcii uriaşi înaintau în vârstă. Imediat după ce scăpau de acea Mamă, copiii-gelatină îşi căutau o alta.

La repezeală, Dirk şterse datele acestea de pe ecran şi începu o nouă căutare. Lumea Oceanului de Vin Negru avea propriul oraş pe Worlorn. Sub un lac artificial, cu circumferinţa de cincizeci de kilometri, în aceleaşi ape întunecate şi supraaglomerate care acopereau suprafaţa planetei de baştină a vinarilor-negri. Purta

numele Oraşul din Iazul fără Stele, iar lacul era plin de forme de viaţă aduse aici cu ocazia Festivalului. Inclusiv Mame, fireşte.

Din curiozitate, Dirk găsi acest oraş pe o hartă a planetei Worlorn. Desigur că nu avea cum să ajungă acolo. Stinse ecranul şi se duse la bucătărie să-şi ia ceva de băut. Bătu nervos darabana cu degetele pe marginea barului în vreme ce-şi savura paharul cu lapte gros, albicios, foarte rece, amar, dar reconfortant, provenit de la un animal kimdissian. Neastâmpărul începuse să pună stăpânire pe el, dorinţa stringentă de a face ceva. Se simţea ca prins în capcană, aşteptând să se întoarcă acasă unul sau altul, fără să ştie care anume va fi acela şi ce se va întâmpla atunci. Se simţea parcă înghiontit de colo-colo după bunul plac al celorlalţi încă de când coborâse de pe *Fiorul Duşmanilor Uitaţi.* Măcar dacă ar fi venit aici de bunăvoie; dar Gwen îl chemase cu bijuteria ei şoptitoare, deşi nu prea păruse că se bucură la vederea lui. Cel puţin reuşise să-i înţeleagă cât de cât atitudinea. Era prinsă într-o ţesătură foarte complicată, o ţesătură politică şi emoţională totodată; iar el fusese angrenat în tot acest vârtej împreună cu ea, iar acum stătea neputincios în mijlocul vârtejurilor de tensiuni psihosexuale şi culturale. Se săturase până în gât să se simtă atât de incapabil.

Îşi aminti fără motiv de oraşul Kryne Lamiya. Acolo, în parcarea bătută de vânt, zăceau abandonate două maşini zburătoare. Dus pe gânduri, Dirk lăsă jos paharul, se şterse la gură cu dosul mâinii şi se înapoie la ecranul de pe perete.

I-a fost uşor să descopere toate zonele de aterizare din Larteyn. Existau parcări în vârful tuturor turnurilor rezidenţiale mai mari şi mai exista şi un garaj public amenajat în stânca de sub oraş. Ghidul îl informă că putea ajunge acolo cu oricare din cele douăsprezece trotuare mobile subterane din Larteyn. Porţile lui camuflate se deschideau în mijlocul stâncii înclinate de deasupra Pajiştii. Dacă foştii locuitori kavalari mai lăsaseră vreo maşină în urma lor, atunci acolo trebuia s-o caute.

Coborî cu ascensorul până la nivelul solului şi ieşi în stradă. Satan cel gras trecuse de zenit şi acum se scurgea spre orizont. Străzile din piatră-incandescentă erau stinse şi negre sub amurgul roşu, dar Dirk, trecând prin umbrele aruncate de turnurile colţuroase, reuşi să mai distingă sub tălpi incandescenţa estompată emanată de focurile reci ale oraşului, strălucirea roşie, stinsă, dar încă stăruitoare. Chiar el avea umbre, năluci obscure şi lipsite de graţie care se îngrămădeau aiurea una peste alta – identificându-se, dar nu tocmai – şi adunându-i-se grăbite pe urme ca să trezească la viaţă piatra-incandescentă adormită. Nu se întâlni cu nimeni, cu toate că trecu, destul de neliniştit, şi prin zona castei Braith şi, la un moment dat, chiar prin faţa unei clădiri ce părea a fi locuită. Unghiulară, cu acoperiş în formă de bulb şi cu stâlpi din fier negru la uşă. Legat cu lanţul de unul dintre

aceşti stâlpi, era un câine de vânătoare mai înalt decât Dirk, cu ochi roşii, strălucitori, un cap prelung şi fără păr, ceea ce îl făcea să semene cu un şobolan. Animalul se delecta cu un os, dar se ridică în picioare şi mârâi gros când Dirk trecu pe lângă el. Evident că proprietarul casei nu era o persoană prea ospitalieră.

Trotuarele mobile încă mai funcţionau. Coborî, ferit de lumina zilei, şi ieşi iar la suprafaţă pe anumite tronsoane, în locuri unde Larteyn semăna cel mai bine cu castelele de pe Înaltul Kavalaan: tuneluri din piatră cu ornamente din fier forjat, cu uşi metalice în tot locul, cu încăperi înăuntrul altor încăperi. O citadelă cioplită în piatră, îi spusese Ruark. O fortăreaţă ce nu putea fi cucerită cu uşurinţă nici măcar pe bucăţi. O fortăreaţă abandonată acum.

Garajul se întindea pe zece niveluri şi era foarte slab luminat. Putea găzdui fără probleme câte o mie de aerovehicule pe fiecare etaj. Dirk umblă cam o jumătate de oră prin pustiul plin de praf până reuşi să dea peste o maşină. Complet inutilă. O altă maşină în formă de animal, construită din metal negru-albăstrui după chipul unui liliac uriaş, mult mai realistă şi mai înfricoşătoare decât pisica-de-mare-banshee destul de stilizată a lui Jaan Vikary. Însă acum era doar un mastodont scos din uz. Una dintre aripile liliacului, ataşate în scop ornamental, era răsucită şi pe jumătate topită, iar din maşina însăşi nu mai rămăsese decât carcasa. Dispăruseră şi amenajările din interior, şi grupul motopropulsor, şi tot armamentul, iar Dirk era convins că dispăruse şi reţeaua gravitaţională, deşi nu se putea uita sub burta epavei. Îi dădu ocol, apoi trecu mai departe.

A doua maşină zburătoare pe care a găsit-o era în stare încă şi mai proastă. De fapt, nici nu se prea putea numi maşină, căci din ea nu mai rămăsese decât un cadru gol din metal cu patru scaune putrezite în mijloc – un schelet eviscerat şi jupuit. Dirk trecu şi de aceasta.

Următoarele două rable pe care le văzu erau amândouă intacte, dar inutile. Presupuse că proprietarii lor muriseră pe Worlorn, iar aerovehiculele îi tot aşteptau să se întoarcă acolo, la ele, în măruntaiele oraşului, de atât de multă vreme, încât stăpânilor li se uitaseră până şi numele, de atât de multă vreme încât rămaseră fără niciun strop de energie. Le încercă, totuşi, dar niciuna nu-i răspunse la comenzi.

Însă a cincea maşină – trecuse deja o oră de când tot rătăcea prin garajul imens – îi răspunse mult prea repede.

În întregime de fabricaţie kavalară, butucănoasă, doar cu două locuri, maşina aceasta avea aripi triunghiulare scurte ce păreau încă şi mai ridicole decât aripile altor maşini de pe Înaltul Kavalaan. Din argint şi email alb, avea capota modelată în formă de cap de lup. Pe ambele laturi ale fuzelajului erau montate tunuri cu laser. Nu era încuiată; Dirk dădu capota la o parte, se urcă, o coborî la loc şi privi

afară prin ochii mari ai lupului, cu un zâmbet crispat pe buze. Apoi atinse comenzile. Maşina avea curent.

Încruntându-se, tăie alimentarea, şi se lăsă pe spate ca să se gândească. Găsise mijlocul de transport pe care îl căuta. Problema era dacă îndrăznea să-l folosească. Nu avea niciun sens să încerce să se amăgească singur; maşina aceasta nu era o epavă ca celelalte. Era într-o stare mult prea bună. Fără îndoială că aparţinea unuia din ceilalţi kavalari care se mai aflau încă în Larteyn. Şi, în cazul în care culorile ei aveau vreo semnificaţie – nu era sigur de asta – atunci probabil că proprietarul ei era Lorimaar sau altul din casta Braith. N-ar fi fost nici pe departe cea mai înţeleaptă idee dacă ar fi luat-o.

Dirk înţelese pericolul şi se gândi câteva clipe. Nu-i convenea să aştepte, dar şi mai puţin îi convenea o eventuală confruntare. Indiferent de protecţia oferită de Jaan Vikary, furtul unei maşini i-ar putea determina pe cei din Braith să acţioneze.

Cu părere de rău, ridică iar capota şi se dădu jos. Atunci auzi voci. Puse uşor capota la loc iar aceasta se închise cu un pocnet mic, dar destul de sonor. Dirk se lăsă pe vine şi se refugie în penumbră, la câţiva metri în spatele maşinii-lup.

Auzi glasurile kavalarilor şi ecoul puternic al paşilor lor mult înainte de a-i vedea; erau doar doi, dar, după zgomotul făcut, păreau zece. Când ajunseră în zona luminată de lângă aerovehicul, Dirk îşi găsise un adăpost mai sigur într-o scobitură în peretele garajului, o firidă micuţă şi plină cu cârlige, unde odinioară atârnaseră tot felul de scule. Nici măcar nu ştia de ce anume se ascunde, dar se bucura că o face. Toate lucrurile pe care i le povestiseră Gwen şi Jaan despre ceilalţi locuitori ai oraşului Larteyn nu fuseseră de natură să-l liniştească.

– Eşti sigur, Bretan? rosti unul dintre cei doi, cel mai înalt, atunci când intrară în raza lui vizuală.

Nu era Lorimaar, însă asemănarea cu acesta era izbitoare: aceeaşi statură impozantă, aceeaşi piele bronzată, acelaşi chip ridat. Dar era mult mai corpolent decât Lorimaar patrician Braith, iar părul lui era de un alb pur, în vreme ce al celuilalt era mai degrabă cărunt. În plus, avea şi o mustaţă tăiată scurt. Şi el, şi tovarăşul lui purtau jachete albe şi scurte peste pantaloni şi cămăşi din material cameleonic, ce se făcuse aproape negru în bezna din garaj. Şi amândoi aveau pistoale cu laser.

– Roseph nu şi-ar bate joc de mine, hârâi al doilea kavalar cu o voce ca şmirghelul.

Era mult mai scund, aproape de înălţimea lui Dirk, şi mai tânăr, şi foarte zvelt. Mânecile jachetei erau tăiate pentru a-i expune braţele puternice şi bronzate şi o brăţară groasă din fier şi piatră-incandescentă. Se îndreptă spre maşină şi intră o clipă într-o zonă mai bine luminată. Se uită lung şi bănuitor înspre bezna la adăpostul

căreia se ascundea Dirk. Avea doar o jumătate de chip; restul era doar ţesut deformat de cicatrice. „Ochiul” lui stâng se mişca neliniştit, iar Dirk observă strălucirea legendară: o piatră-incandescentă montată în orbita goală.

– De unde ştii? spuse bărbatul mai în vârstă, când ajunseră lângă maşina-lup. Lui Roseph îi place să glumească.

– Dar mie nu-mi plac glumele proaste, se răsti celălalt, cel pe nume Bretan. Poate că Roseph îşi bate joc de tine, sau de Lorimaar, sau chiar de Pyr, dar nu ar îndrăzni niciodată să-şi bată joc de mine.

Avea o voce teribil de neplăcută, de o brutalitate scrâşnitoare care ofensa auzul, însă lui Dirk i se păru surprinzător chiar faptul că era în stare să vorbească, dacă lua în calcul cicatricele urâte de pe gâtul lui.

Kavalarul mai înalt încercă în zadar să ridice capota maşinii.

– Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să ne grăbim, spuse el pe un ton nemulţumit. E încuiată, Bretan, e încuiată!

Bretan-cel-chior scoase un sunet ciudat, ceva între grohăit şi mârâit. Încercă şi el capota.

– *Teyn* al meu, scârţâi el, am lăsat-o uşor întredeschisă… n-a… n-am lipsit decât câteva minute, cât te-am căutat.

În umbre, Dirk se lipi şi mai tare de perete, iar cârligele i se înfipseră în spate, între omoplaţi. Bretan se încruntă şi se lăsă pe un genunchi, în vreme ce tovarăşul lui mai vârstnic se uita în jur cu o expresie nedumerită.

Apoi cel din casta Braith se ridică iar, cu pistolul deja în mână şi aţintit spre locul unde se ascundea Dirk. Ochiul din piatră-incandescentă părea a arde înăbuşit.

– Ieşi la lumină, ca să vedem ce eşti, îl somă el. Ţi se văd urmele în praf.

Fără un cuvânt, Dirk ieşi din ascunzătoare, cu mâinile ridicate deasupra capului.

– Un om-copie! exclamă kavalarul mai înalt. Uite-l!

– Nu, spuse Dirk prudent. Sunt Dirk t’Larien.

Bărbatul înalt nici nu-l luă în seamă.

– Mare noroc avem, îi spuse celui cu laserul. Trofeul acesta nici nu se compară cu amărâţii ăia de oameni de gelatină după care s-a dus Roseph. Ăsta pare în formă.

Teynul cel tânăr scoase iarăşi sunetul acela ciudat, şi partea stângă a feţei începu să-i zvâcnească.

– Nu, îi spuse celuilalt Braith. Din păcate, nu cred că ne este permis să-l vânăm. Acesta nu poate fi decât cel despre care ne-a vorbit Lorimaar.

Puse pistolul la loc în tocul de la şold şi îi făcu un semn lui Dirk, mişcând mai mult din umeri decât din cap, într-un gest extrem de lent.

– Eşti dezgustător de neglijent. Capota se încuie automat când o dai jos până la capăt. Poate fi deschisă dinăuntru, însă…

– Îmi dau seama acum, spuse Dirk şi îşi lăsă mâinile jos. Căutam o maşină abandonată. Am nevoie de ceva cu care să mă deplasez.

– Aşa că te-ai gândit să ne furi maşina.

– Nu.

– Ba da, spuse kavalarul rostind cu greu cuvintele. Eşti *korariel* Ironjade?

Dirk ezită, gâtuind negarea. Probabil că ar fi dat de necaz indiferent de răspuns.

– Nu spui nimic? îl întrebă cel cu cicatrice.

– Bretan, îl preveni celălalt. Nu ne interesează cuvintele unui om-copie. Dacă Jaantony patrician Ironjade îl numeşte *korariel,* înseamnă că acesta este adevărul. Animale ca acesta nu pot avea propria părere despre statutul lor. Indiferent ce-ar spune, tot nu-şi poate tăgădui numele, aşa că aceasta este realitatea. Dacă ar fi să-l omorâm, ar însemna că furăm o proprietate Ironjade, şi atunci am fi provocaţi la duel.

– Îţi cer să cântăreşti bine posibilităţile, Cheli, spuse Bretan. Dirk t'Larien ăsta poate fi om, sau om-copie; *korariel* Ironjade, sau nu. Am dreptate?

– Ai. Dar nu este om adevărat. Ascultă-mă, *teyn* al meu. Eşti tânăr, dar eu ştiu aceste lucruri de la *kethii* demult plecaţi dintre noi.

– Totuşi, gândeşte-te mai bine. Dacă este om-copie, iar cei din Ironjade îi spun *korariel,* înseamnă că este *korariel,* indiferent dacă recunoaşte sau nu. Dar dacă aşa stau lucrurile, Cheli, atunci noi va trebui să ne confruntăm cu Ironjade în duel. A încercat să fure ce este al nostru. Iar dacă el este proprietate Ironjade, atunci acesta devine un furt comis chiar de Ironjade.

Uriaşul cu păr alb dădu încetişor din cap, cam fără tragere de inimă.

– Dacă este om-copie, iar nu *korariel,* atunci nu avem nicio problemă, continuă Bretan, căci ne este îngăduit să vânăm oamenii-copie. Dar dacă este un om adevărat, la fel de om ca şi noi, şi nu om-copie?

Cheli, mult mai greu de cap decât *teynul* lui, se încruntă, părând adâncit în gânduri, şi apoi spuse:

– Ei bine, măcar ştim că nu e femeie, aşa că nu-l putem face proprietatea noastră. Dar dacă este om, atunci ar trebui să aibă drepturi şi nume de om.

– Aşa este, fu de acord Bretan. Dar nu poate fi *korariel,* deci delictul îi aparţine doar lui. Aşa că mă voi duela cu *el,* nu cu Jaantony patrician Ironjade.

Şi Braithul scoase iar ciudatul lui grohăit-mârâit.

Cheli îi aproba spusele dând viguros din cap. Iar Dirk se simţea complet amorţit. Se pare că vânătorul cel tânăr deja pusese la punct toate lucrurile cu o precizie înfiorătoare. Dirk le spusese şi lui Vikary, şi lui Janacek, în termeni deloc echivoci, că refuză scutul mânjit al protecţiei lor. Iar la momentul respectiv, îi fusese destul de uşor să facă asta. Fără îndoială că, în lumi normale, cum ar fi Avalon, aceasta ar fi fost atitudinea corectă. Dar pe Worlorn, lucrurile nu mai erau atât de clare.

– Unde să-l ducem? întrebă Cheli.

Cei doi Braith vorbeau de parcă Dirk ar fi fost dotat cu tot atâta voinţă şi inteligenţă ca maşina lângă care stăteau.

– Trebuie să-l ducem înapoi la Jaantony patrician Ironjade şi la *teynul* lui, răspunse Bretan cu mârâitul lui scrâşnit. Ştiu din vedere unde locuiesc.

O fracţiune de secundă, Dirk se gândi să încerce să fugă de lângă ei. Dar n-ar fi avut nicio şansă să scape. Erau doi, aveau arme, aveau o maşină. N-ar fi ajuns prea departe.

– Vin de bună voie, le spuse atunci când cei doi se îndreptară spre el. Vă arăt eu drumul.

După toate probabilităţile, va avea ceva timp la dispoziţie ca să se gândească; era evident că bărbaţii din casta Braith nu aveau habar că Vikary şi Janacek plecaseră la Oraşul din Iazul fără Stele, de bună seamă ca să-i apere pe nefericiţii de copii-gelatină de alţi vânători de teapa celor doi din faţa lui.

– Arată-ni-l atunci, îi zise Cheli.

Iar Dirk, neştiind ce altceva să facă, îi conduse spre trotuarele mobile, reflectând cu amărăciune că toate acestea i se întâmplaseră tocmai pentru că se săturase să aştepte. Ei bine, se părea că acum nu va mai avea încotro şi va fi nevoit să aştepte.

Capitolul 6

La început, aşteptarea se dovedi a fi iadul pe pământ.

Îl duseră în aeroparcarea de pe turnul pustiu, după ce-şi dădură seama că cei doi Ironjade nu erau acasă, şi îl obligară să se aşeze într-un colţ al acoperişului măturat de rafale puternice de vânt. Deja îl cuprinsese panica, iar stomacul i se strânsese într-un nod dureros.

– Bretan, începu el într-o voce cu inflexiuni isterice.

Dar kavalarul se întoarse şi îi dădu o palmă usturătoare peste gură.

– Nu sunt „Bretan” pentru tine, îi spuse. Spune-mi „Bretan Braith” dacă trebuie neapărat să mi te adresezi, om-copie.

Însă Dirk nu mai scoase nicio vorbă. Roata de Foc frântă şchiopăta mult prea încet pe cerul de deasupra planetei Worlorn şi, urmărindu-i mersul de melc, lui Dirk i se păru că a ajuns foarte aproape de limita rezistenţei. Toate câte i se întâmplaseră îi păreau ireale, iar cei doi Braith şi evenimentele acelei după-amiezi erau mai ireale decât toate. Şi se întrebă ce ar fi dacă ar sări brusc în picioare şi s-ar arunca peste marginea acoperişului în stradă. Îşi spuse că ar cădea, şi ar tot cădea, aşa cum se întâmplă în vise, iar când se va zdrobi de pietrele-incandescente de jos, nu va simţi durere, ci doar şocul deşteptării bruşte. Şi se va trezi în patul lui de pe Braque, scăldat în sudoare şi râzând de absurdităţile din coşmarul pe care îl avusese.

Cochetă cu gândul acesta şi cu altele asemenea un timp care lui i se păru a fi ore, dar, când îşi ridică iar ochii, Satan cel Gras aproape nici nu se mişcase din loc. Şi atunci începu să tremure; din cauza frigului, îşi spuse; însă, cu cât încerca mai mult să se stăpânească, cu atât se zguduia mai tare, până când reuşi să atragă privirea curioasă a kavalarilor. Şi tot aşa continuă aşteptarea.

Iar frisoanele îşi urmară cursul, dar în cele din urmă încetară, aşa cum se întâmplă şi cu panica şi gândurile la sinucidere dinaintea lor, şi un calm straniu se pogorî asupra lui. Şi începu iar să se gândească la tot felul de prostii, începu să se întrebe – ca şi cum ar fi urmat să pună un pariu – care dintre cele două nave se va întoarce prima: pisica cenuşie, sau vehiculul militar; şi cum s-ar descurca Jaan sau Garse într-un duel cu Bretan-cel-chior; şi ce anume s-a întâmplat cu copiii-gelatină din îndepărtatul oraş construit de cei de pe Lumea Oceanului de Vin Negru. Aceste chestiuni păreau de o importanţă crucială, cu toate că Dirk nu ştia de ce anume.

După aceea, începu să-şi examineze răpitorii. Acesta era cel mai interesant joc dintre toate de până atunci şi îl ajuta la fel de bine să facă să treacă timpul mai repede. Îi urmări şi observă anumite amănunte.

Cei doi kavalari aproape că nu scoseseră niciun cuvânt de când îl aduseseră pe acoperiş. Cheli, cel înalt, se aşezase pe zidul scund care înconjura parcarea, doar la un metru distanţă de Dirk. Era bătrân, cu

adevărat bătrân. Asemănarea cu Lorimaar patrician Braith era extrem de înşelătoare. Deşi Cheli se mişca şi se îmbrăca tinereşte, era cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrân decât Lorimaar. Aşa cum stătea aşezat, se vedea limpede cum anii îşi puseseră amprenta asupra lui. Burta impresionantă i se revărsa peste centura lucioasă din plasă de oţel, iar ridurile îi erau adânc săpate în chipul bronzat, însă istovit de prea mulţi ani, iar pe mâinile pe care şi le odihnea pe genunchi se zăreau vinişoare albastre şi pete maronii. Şi el părea afectat de lunga şi zadarnica aşteptare a celor doi Ironjade şi era mai mult decât plictisit. Obrajii i se scofâlciseră şi umerii istoviţi i se gârboviseră.

Se mişcă oftând, îşi ridică mâinile de pe genunchi, împletindu-şi degetele, şi se întinse. Atunci îi zări Dirk brăţările. Cea de pe braţul drept era din fier şi piatră-incandescentă, pereche a celei purtate cu atât de multă mândrie de Bretan-cel-chior, iar cea de pe stângul era din argint simplu. Lipsea jadul. Pietrele, odinioară acolo, fuseseră smulse din montura lor, iar brăţara din argint era acum plină de găuri.

În vreme ce bătrânul şi obositul Cheli – lui Dirk îi era greu să şi-l mai închipuie drept războinicul ameninţător din urmă cu puţin timp – stătea şi aştepta să se întâmple ceva, Bretan (sau Bretan Braith, cum pretindea să i se spună) se plimba de colo până colo ca să treacă timpul. Era plin de energie nestăvilită, mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată Dirk, mai mult chiar decât Jenny, care, pe vremuri, obişnuia şi ea să se plimbe neliniştită de colo-colo. Cu mâinile în buzunarele tăiate în jacheta scurtă şi albă, se fâţâia pe acoperiş încoace şi încolo, încoace şi încolo. Cam la fiecare al treilea drum ridica nervos ochii spre cer, reproşând, parcă, amurgului că nu i-l adusese încă pe Jaan Vikary.

Alcătuiau o pereche stranie, îşi spuse Dirk. Bretan Braith era foarte tânăr în vreme ce Cheli era foarte bătrân – probabil că nu era mai în vârstă decât Garse Janacek şi probabil mai tânăr decât Gwen, decât Jaan sau el însuşi. Cum de ajunsese să-i fie *teyn* unui kavalar mai în vârstă cu atâţia ani? Şi nu era nici patrician, nu adusese nicio *betheynă* în casta Braith; căci nu se vedea nicio brăţară din argint şi jad pe braţul lui stâng, acoperit cu firişoare roşcate de păr care scânteiau uneori sub razele soarelui.

Iar chipul lui, chipul lui straniu, înjumătăţit, era mai hidos decât orice altceva văzuse Dirk în viaţa lui. Dar, pe măsură ce ziua se stingea, iar crepusculul cel fals devenea real, îşi dădu seama că începuse să se obişnuiască cu el. Când Bretan Braith se îndrepta într-o direcţie, părea foarte normal: un tânăr zvelt ca un bici, plin de energie nervoasă ţinută bine în frâu, atât de bine, încât lăsa impresia că mai are puţin şi pocneşte. Obrazul acela era neted şi senin, urechea îi era acoperită de bucle mici şi negre, câţiva cârlionţi îi ajungeau până pe umeri, dar nici vorbă de barbă. Chiar şi sprânceana de pe partea

teafără nu era decât o linie vagă deasupra unui ochi mare şi verde. Avea un aspect aproape inocent.

Apoi ajungea la capătul acoperişului şi se întorcea, şi tot acest tablou se schimba dramatic. Partea stângă a chipului lui era pur şi simplu neomenească, peisaj cu câmpii diforme şi colţuri care nu-şi au locul pe niciun chip uman. Carnea îi era cusută în vreo şase locuri, iar în rest avea luciul emailului. Pe această parte a capului, lui Bretan nu-i creştea niciun fir de păr, nu avea nici ureche – ci doar o gaură – iar jumătatea stângă a nasului era modelată din plastic de culoarea pielii. Gura era o crestătură fără buze şi, ceea ce era încă şi mai rău, se mişca. Din când în când, colţul stâng al gurii îi zvâcnea într-un tic grotesc, care pulsa în sus pe scalpul cel gol, peste colinele din ţesut cicatrizat.

La lumina zilei, ochiul din piatră-incandescentă al acestui Braith era negru ca obsidianul. Dar acum se lăsa noaptea şi focurile începuseră să se aprindă în orbită. Când întunericul va fi deplin, Bretan va fi Ochiul Iadului, iar nu uriaşul soare obosit de deasupra planetei Worlorn; piatra-incandescentă va arde cu flăcări roşii, neşovăielnice, şi această jumătate de chip se va transforma în caricatura neagră a unei tigve, cel mai nimerit sălaş pentru un asemenea ochi.

Toate acestea păreau teribil de înspăimântătoare până îţi aminteai – iar Dirk îşi aminti – că totul era intenţionat. Bretan Braith nu fusese obligat să-şi pună piatra-incandescentă în locul ochiului; el însuşi alesese să facă asta, din motive personale, ce nu erau greu de înţeles.

Dirk se duse iute cu gândul la începutul acelei după-amiezi şi la discuţia pe care o surprinsese lângă maşina zoomorfă. Bretan era iute şi viclean, nici vorbă, însă Cheli părea a fi păşit deja în senilitate. Pricepuse extrem de greu orice i se spusese, iar tânărul său *teyn* îi explicase cu răbdare, aşa cum explici copiilor foarte mici, îşi aminti Dirk. Şi dintr-odată cei doi Braith nu-i mai părură atât de înspăimântători, ba chiar se întrebă cum de ajunsese să se sperie de ei. Erau aproape nostimi. Cu siguranţă că nu se va întâmpla nimic rău, indiferent ce le va spune Jaan Vikary când se va întoarce din Oraşul din Iazul fără Stele; era clar că nu reprezentau niciun pericol.

Ca şi cum ar fi dorit să-i întărească această constatare, Cheli începu să mormăie de unul singur, fără să-şi dea seama ce face, iar Dirk se strădui să-i prindă vorbele. Bătrânul se legăna uşor, cu ochii pierduţi în gol. Cuvintele lui n-aveau nicio noimă. Lui Dirk îi luă ceva vreme până să înţeleagă ce se petrece şi, în cele din urmă, îi deveni clar că Cheli vorbea în kavalara veche. Limbă ce se dezvoltase pe Înaltul Kavalaan în perioada interimatului, când kavalarii rămaşi în viaţă nu au mai intrat deloc în contact cu alte civilizaţii omeneşti. Limbă ce s-a dizolvat repede în limba terrană standard, îmbogăţind-o însă cu anumite cuvinte pentru care nu existau echivalente. Garse

Janacek îi spusese că aproape nimeni nu mai vorbea kavalara veche, dar iată-l pe Cheli, un bătrân din cea mai tradiţionalistă coaliţie de caste, cum bâiguie tot felul de lucruri fără doar şi poate auzite în tinereţe.

La fel era şi Bretan, care îl plesnise peste gură pe Dirk doar pentru că folosise o formulă greşită de adresare, îngăduită doar *kethilor.* Alt obicei pe moarte, îi spusese Garse; până şi comportamentul patricienilor devenise mai neglijent şi mai permisiv. Dar nu şi comportamentul lui Bretan Braith, tânăr şi deloc patrician, care rămăsese credincios tradiţiilor la care renunţaseră bărbaţi, cu zeci de ani mai în vârstă decât el, considerându-le aberante.

Şi lui Dirk i se făcu milă de ei. Erau doar doi proscrişi, îşi spuse el, mai inadaptaţi şi mai singuri chiar decât el, fără de lume, într-un anumit sens, căci Înaltul Kavalaan îi depăşise şi nu mai puteau s-o considere lumea *lor.* Deloc surprinzător că veniseră pe Worlorn: aici îşi găsiseră un loc al lor. Căci şi ei, şi obiceiurile lor erau pe moarte, ca şi planeta aceasta.

Îndeosebi Bretan inspira milă, tocmai Bretan care se străduia atât de mult să inspire doar teamă. Era tânăr, poate ultimul dintre adevăraţii credincioşi şi poate că va apuca să trăiască ziua când nimeni nu-i va mai împărtăşi convingerile. Oare din motivul acesta devenise *teynul* lui Cheli? Pentru că tinerii de-o seamă cu el îl respingeau, aşa cum respingeau şi valorile acestui bărbat decrepit? Probabil, îşi spuse Dirk, iar constatarea aceasta era cumplit de tristă.

La vest licări un soare galben. Din Ax nu mai rămăsese decât o vagă amintire roşiatică pe orizont, iar Dirk îşi recăpătase stăpânirea de sine, scăpase de teamă şi medita la cele observate, când auziră zgomotul aerovehiculelor care se apropiau.

Bretan Braith înlemni, se uită în sus şi îşi scoase mâinile din buzunare. Una dintre ele îşi găsi singură locul pe patul pistolului de la şold. Cheli, clipind speriat, se ridică încet în picioare, lepădând, parcă, povara unui deceniu. Se ridică şi Dirk.

Apărură şi maşinile. Împreună, cea cenuşie şi cea verde ca măslina, zburând una lângă cealaltă cu precizie aproape militărească.

– Vino aici, scârţâi Bretan.

Dirk se duse lângă el şi li se alătură şi Cheli. Rămaseră într-un colţ al acoperişului, cu Dirk în mijloc, ca un prizonier. Vântul îi biciuia obrajii. De jur împrejur, pietrele-incandescente ale oraşului Larteyn ardeau, iradiante şi însângerate, iar ochiul lui Bretan – atât de aproape acum de Dirk – strălucea sălbatic în culcuşul lui cicatrizat. Acum îi trecuse ticul nervos, iar chipul îi era complet nemişcat.

Nava în formă de pisică de mare a lui Jaan Vikary plană deasupra lor, apoi se aşeză uşor pe locul ei. Vikary sări jos şi se îndreptă spre ei cu paşi repezi. Maşina militară, pătrăţoasă şi hâdă, avea capota

blindată coborâtă, astfel încât nu se zărea chipul pilotului. Ateriză în acelaşi timp cu cealaltă. O portieră groasă din metal se deschise şi dinăuntru apăru Garse Janacek, lăsându-şi puţin capul în jos ca să poată ieşi şi privind în jur pentru a-şi da seama de problemă. Văzu ce se întâmplă, se îndreptă şi trânti portiera cu un zgomot răsunător, apoi se duse în dreapta lui Vikary.

Vikary îl salută pe Dirk primul, cu un semn scurt din cap şi un zâmbet vag. Apoi se uită la Cheli.

– Cheli Nim Coldwind fre-Braith Daveson, spuse el pe ton oficial. Cinste castei tale, cinste *teynului* tău.

– Şi ţie la fel, răspunse bătrânul Braith. Mă însoţeşte *teynul* meu cel nou, iar tu pe acesta nu îl cunoşti, îl arătă el pe Bretan.

Jaan se întoarse, îl cântări la iuţeală din priviri pe tânărul cu cicatrice.

– Eu sunt Jaan Vikary din casta Ironjade.

Bretan scoase sunetul lui specific. Apoi urmă o tăcere apăsătoare.

– Mai corect spus, interveni Janacek, *teynul* meu se numeşte Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary. Eu sunt Garse Ironjade Janacek.

Fu rândul lui Bretan să răspundă.

– Cinste castei tale, cinste *teynului* tău. Eu sunt Bretan Braith Lantry.

– Nu ne-ar fi dat prin minte că tu eşti, spuse Janacek cu un zâmbet sec. Am auzit de tine.

Jaan Vikary îi aruncă o privire grăitoare, avertizându-l să se poarte civilizat. Era ceva ciudat cu chipul lui Jaan. La început, Dirk crezu că era un truc al luminii – acum întunericul se grăbea să coboare peste ei – dar îşi dădu seama că avea falca puţin umflată într-o parte.

– Am venit la tine cu o revendicare extrem de importantă, spuse emfatic Bretan Braith Lantry.

Vikary îl privi pe Cheli.

– Aşa este?

– Aşa este, Jaantony patrician Ironjade.

– Îmi pare rău că trebuie să ne certăm, răspunse Vikary. Care este problema?

– Trebuie să-ţi punem nişte întrebări, zise Bretan şi puse mâna pe umărul lui Dirk. Acesta este problema, Jaantony patrician Ironjade. Spune-ne, este acesta *kokariel* Ironjade, sau nu este?

De această dată, Garse Janacek zâmbi cu toată gura, iar ochii săi albaştri, cu hohote de râs în adâncul lor îngheţat, îi întâlniră pe cei ai lui Dirk, parcă spunând: „Măi, măi, ce-ai mai făcut acum?"

Dar Jaan Vikary doar se încruntă.

– De ce?

– Adevărul tău depinde de motivele noastre, patricianule? îl întrebă

Bretan cu asprime, iar obrazul cu cicatrice îi zvâcni violent.

Vikary se uită la Dirk. Evident că nu era încântat.

– Nu ai nicio pricină nici să tergiversezi răspunsul şi nici să refuzi să ni-l dai, Jaantony patrician Ironjade, spuse Cheli Daveson. Adevărul este da, sau adevărul este nu; ori una, ori alta, nimic mai mult.

Vocea bătrânului era destul de calmă; el măcar nu era nevoit să-şi disimuleze nervozitatea, iar codul după care trăia îi dicta fiecare cuvânt rostit.

– Pe vremuri ai fi avut dreptate, Cheli fre-Braith, începu Vikary. În zilele de altădată ale castelor, adevărul era o chestiune simplă, însă acum trăim vremuri noi, pline de lucruri noi. Acum suntem oameni ai mai multor lumi, nu doar ai uneia singure, aşa că adevărurile noastre sunt mai complicate.

– Nu, îl contrazise Cheli. Acest om-copie este un *korariel,* sau acest om-copie nu este un *korariel.* Nimic complicat.

– *Teynul* meu, Cheli, spune adevărul, adăugă şi Bretan. Întrebarea pe care ţi-am pus-o este foarte simplă, patricianule. Îţi cer să ne răspunzi.

Dar Vikary nu se lăsă încolţit.

– Dirk t'Larrien este un om din îndepărtatul Avalon, planetă din Vălul Diavolului, o lume a oamenilor unde am studiat eu odinioară. L-am numit *korariel* pentru a-i putea acorda protecţia mea şi protecţia castei Ironjade împotriva tuturor celor care ar dori să-i facă vreun rău. Dar îl protejez ca prieten, aşa cum mi-aş proteja un frate din Ironjade, aşa cum un *teyn* protejează un *teyn.* Nu este proprietatea mea. Nu emit nicio pretenţie asupra lui. Înţelegeţi?

Cheli nu înţelegea. Bătrânul îşi făcu buzele pungă sub mustaţa ţeapănă şi mormăi ceva în kavalara veche. Apoi vorbi tare. De fapt, prea tare, aproape strigând.

– Ce e toată prostia asta? *Teynul* tău este Garse Ironjade, nu străinul ăsta. Cum poţi să spui că-l protejezi ca pe un *teyn?* Face el parte din Ironjade? Nici măcar nu poartă arme! Măcar este fiinţă omenească? Căci, dacă este, atunci trebuie să fie *korariel;* iar dacă nu este, dar totuşi poartă numele *korariel,* atunci trebuie să fie proprietatea ta. Nu găsesc niciun înţeles în vorbele tale de om-copie.

– Îmi pare rău pentru asta, Cheli fre-Braith, spuse Vikary, dar auzul tău este de vină, iar nu cuvintele mele. Încerc să mă port respectuos cu tine, dar nu-mi uşurezi deloc strădania.

– Îţi baţi joc de mine! îl acuză Cheli.

– Nu.

– Ba da!

Atunci interveni Bretan Braith, iar vocea lui, deşi foarte dură, nu avea nimic din mânia lui Cheli.

– Dirk t'Larien, cum îşi spune şi cum îi spui şi tu, ne-a făcut o

nedreptate. Aceasta este esenţa problemei, Jaantony patrician Ironjade. S-a atins de o proprietate a castei Braith fără a avea permisiune din partea ei. Cine plăteşte pentru asta? Dacă este om-copie şi ţie îţi este *korariel,* atunci chiar aici şi chiar acum rostesc provocarea la duel. Ironjade a nedreptăţit casta Braith. Iar dacă nu este *korariel,* atunci, ei bine…

Se întrerupse.

– Înţeleg, spuse Vikary. Dirk?

– În primul rând n-am făcut nimic altceva decât să mă urc o secundă în blestemata aia de maşină zburătoare, spuse stingherit Dirk. Căutam un vehicul abandonat, o maşină care să mai funcţioneze. Când am fost cu Gwen în Kryne Lamiya am găsit aşa ceva şi mi-am spus că trebuie să fie şi pe aici unele.

Vikary ridică din umeri şi se uită la cei doi Braith.

– Să zicem că a fost făcut un rău foarte mic. Nimic nu a fost furat.

– Maşina noastră a fost *atinsă,* zbieră bătrânul Cheli. De el, de un om-copie; nu are niciun drept! Zici că e un rău foarte mic? Ar fi putut să fugă cu ea. Vrei să închid ochii ca un om-copie şi să fiu recunoscător că nu a făcut mai mult?

Se întoarse spre Bretan, *teynul* său.

– Aceşti Ironjade îşi bat joc de noi, ne insultă, îi spuse. Poate că nici nu sunt oameni adevăraţi, poate sunt şi ei oameni-copie. Căci folosesc doar cuvinte ale lor.

Garse Janacek ripostă imediat.

– Eu sunt *teynul* lui Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade şi garantez pentru el. Nu este om-copie.

Vorbi repede, ca şi cum ar fi declamat o expresie învăţată pe de rost. Însă, după privirea pe care i-o aruncă lui Vikary, Dirk îşi dădu seama că Janacek se aştepta ca *teynul* lui să repete cuvintele. În loc de asta, Jaan clătină din cap şi zise:

– Of, Cheli. Nu există oameni-copie.

Părea teribil de obosit şi umerii laţi i se gârboviseră.

Braithul mai înalt şi mai în vârstă reacţionă ca şi cum Jaan l-ar fi lovit. Începu din nou să bolborosească în kavalara veche pe un ton scăzut şi răguşit.

– Nu putem continua astfel, spuse Bretan Braith. Nu ajungem nicăieri. L-ai numit *korariel* pe acest om, Jaantony patrician Ironjade?

– Da.

– Eu am respins acest nume, spuse încet Dirk.

Se simţea obligat să clarifice lucrurile şi momentul părea potrivit. Bretan se întoarse pe jumătate spre el şi îi aruncă o privire plină de ură. Ochiul lui cel adevărat, ochiul cel verde, părea a avea tot atât de mult foc în adâncuri ca şi perechea din piatră-incandescentă.

– A respins doar ideea de proprietate, se grăbi Vikary să

completeze. Prietenul meu îşi afirmă umanitatea, însă tot poartă scutul protecţiei mele.

Garse Janacek rânji satisfăcut şi clătină vehement din cap.

– Nu, Jaan. N-ai fost acasă de dimineaţă. T'Larien nu are nevoie de protecţia ta. Aşa a spus.

Vikary îl privi înfuriat.

– Garse! Nu e momentul să glumeşti.

– Nu glumesc, spuse Janacek.

– Este adevărat, inteveni Dirk. I-am spus că-mi pot purta singur de grijă.

– Dirk, nu ştii ce vorbeşti! exclamă Vikary.

– De data asta cred că ştiu.

Pe neaşteptate, Bretan Braith Lantry scoase iarăşi sunetul lui caracteristic, foarte puternic, în vreme ce Dirk discuta aprins cu cei doi Ironjade, iar *teynul* său, Cheli, înţepenise de furie.

– Linişte! ceru vocea de şmirghel şi cererea îi fu îndeplinită. Toate acestea sunt lipsite de importanţă. Faptele sunt aceleaşi. Ironjade, tu spui că este om. Dacă aşa stau lucrurile, nu poate să-ţi fie *korariel,* iar tu nu îl poţi proteja. Nu contează dacă vrea sau nu vrea. Pur şi simplu nu-ţi este îngăduit să-l protejezi. *Kethii* mei vor avea grijă să n-o faci.

Se răsuci pe călcâie şi ajunse cu faţa la Dirk.

– Te provoc la duel, Dirk t'Larien.

Tăcuseră cu toţii. Oraşul Larteyn ardea mocnit în jurul lor, iar vântul era foarte rece.

– Nu am intenţionat să te insult, spuse Dirk amintindu-şi cuvintele folosite de Ironjade cu alte ocazii, îmi este permis să-mi cer scuze?

Ridică palmele deschise spre Bretan Braith. Chipul diform al acestuia începu să zvâcnească.

– Mă declar insultat.

– Trebuie să te lupţi în duel, spuse Janacek.

Dirk îşi lăsă încet mâinile jos şi îşi încleştă pumnii.

Nu zise nimic.

Jaan Vikary se uita trist în gol, dar Janacek era cuprins de însufleţire.

– Dirk t'Larien nu cunoaşte obiceiurile duelului, le spuse celor doi Braith. Aceste obiceiuri nu există pe Avalon. Îmi îngăduiţi să-l instruiesc?

Bretan Braith încuviinţă cu aceeaşi mişcare ciudată a umerilor, mai mult decât a capului, pe care o observase Dirk în timpul după-amiezii. Cheli nu părea să audă nimic din cele discutate în jurul lui; bătrânul Braith încă mai bolborosea cu privirea plină de duşmănie aţintită asupra lui Vikary.

– Sunt patru alegeri, t'Larien, îi spuse Janacek lui Dirk. Fiind cel provocat, tu ai dreptul de a alege primul. Te sfătuiesc să alegi armele.

Iar din arme, să alegi săbiile.

– Săbiile, şopti Dirk.

– Eu aleg stilul duelului, scârţâi Bretan, şi aleg careul-morţii.

Janacek dădu din cap.

– Acum, t'Larien, ai de făcut a treia alegere. De vreme ce nu ai *teyn,* alegerea numerelor îţi va fi impusă. Trebuie să fie numere formate dintr-o singură cifră. Poţi să spui asta, sau poţi alege locul.

– Bătrânul Pământ? spuse Dirk plin de speranţă.

Janacek rânji.

– Nu. Mă tem că trebuie să se desfăşoare pe planeta aceasta. Alte opţiuni nu sunt permise.

Dirk ridică din umeri.

– Atunci, aici să fie.

– Eu voi alege numerele, zise Bretan.

Se întunecase complet. Iar cerul negru era luminat numai de spuzeala stelelor. Ochiul Braithului ardea, iar lumina lui stranie se reflecta umed pe cicatricele lui.

– Aleg numere formate dintr-o singură cifră, aşa cum trebuie.

– S-a hotărât, spuse Janacek. Amândoi trebuie să cădeţi de acord asupra unui arbitru, iar apoi…

Jaan Vikary îşi ridică privirea. Avea trăsăturile estompate şi posomorâte, luminate doar de pietrele-incandescente, doar falca umflată ieşindu-i în evidenţă.

– Cheli, începu el pe un ton domol.

– Da, răspunse bătrânul Braith.

– Eşti un prost dacă crezi că există oameni-copie, îi spuse Vikary. Toţi cei care credeţi în aşa ceva sunteţi proşti.

Dirk se uită la Bretan Braith. Obrazul cu cicatrice al acestuia zvâcni o dată, de două ori, de trei ori.

Însă Cheli părea intrat în transă.

– Mă declar insultat, Jaantony patrician Ironjade, kavalar fals ce eşti, om-copie. Te provoc la duel.

Bretan se întoarse iute spre *teynul* său şi vru să ţipe, dar vocea nu îl ajută, aşa că bolborosi ceva împroşcând salivă în jur şi se înecă.

– Tu… spărgător de duel… Ironjade… aş…

– Este scris în cod, replică Vikary cu jumătate de gură. Dar dacă Bretan Braith ar putea trece cu vederea peste greşeala nevinovată comisă de un străin de lumea noastră, care nu ne cunoaşte obiceiurile, atunci poate că m-aş hotărî să-l rog pe Cheli fre-Braith să mă ierte.

– Nu, spuse Janacek întunecat la faţă. Nu există onoare în asemenea rugăminţi.

– Nu, zise şi Bretan.

Acum chipul lui chiar *semăna* cu un craniu. Ochiul incandescent

scânteia, iar obrazul îi era contorsionat de furie.

– Ţi-am făcut pe plac cât de mult am putut, falsule kavalar. Nu am de gând să-mi bat joc de învăţăturile castei mele. *Teynul* meu a avut dreptate. Adevărul este că eu am greşit amarnic încercând să evit un duel cu tine, mincinosule. Om-copie ce eşti. Şi mi-a fost ruşine. Dar acum voi face ce trebuie. Cheli şi cu mine te vom ucide. Vă vom ucide pe toţi trei.

– Poate că aşa va fi, spuse Vikary. Vom afla curând.

– Şi o vom ucide şi pe curva-*betheynă* a ta, continuă Bretan.

Vocea i se spărgea când încerca să strige, aşa că vorbi pe un ton coborât.

– După ce vom termina cu voi, ne vom lua câinii şi o vom vâna, şi pe ea şi pe kimdissianul ei gras, prin pădurile pe care ei le cunosc atât de bine.

Jaan Vikary nu-l luă în seamă.

– Eu sunt cel provocat, se adresă el lui Cheli fre-Braith. Înseamnă că prima alegere îmi aparţine. Aleg numerele. Vom lupta în perechi de *teyni.*

– Eu aleg armele, răspunse Cheli. Şi aleg pistoalele.

– Aleg stilul, continuă Vikary. Şi aleg careul-morţii.

– Locul, spuse Cheli. Aici.

– Arbitrul va trasa un singur careu, zise Janacek, singurul dintre cei cinci bărbaţi care încă mai zâmbea. Însă tot avem nevoie de arbitru. Să fie unul singur pentru ambele dueluri?

– Unul este suficient, spuse Cheli. Îl propun pe Lorimaar patrician Braith.

– Nu, refuză Janacek. Nu mai devreme decât ieri a venit la noi cu reclamaţii şi pretenţii. Kirak Redsteel Cavis.

– Nu, fu rândul lui Bretan să refuze. Scrie poezii frumoase, dar… Kirak Redsteel nu ne este de niciun folos.

– Ar fi doi din casta Shanagate Holding, spuse Janacek. Nu le cunosc numele.

– Am prefera un Braith, zise Bretan cu obrazul zvâcnind. Un Braith va arbitra corect, va susţine virtuţile codului.

Janacek îi aruncă o privire lui Vikary; Vikary îi răspunse ridicând din umeri.

– De acord, spuse Janacek întorcându-se iarăşi spre Bretan. Un Braith să fie atunci. Pyr Braith Oryan.

– Nu Pyr Braith, refuză Bretan.

– Eşti greu de mulţumit, spuse sec Janacek. Este unul din *kethii* voştri.

– Am avut anumite divergenţe cu Pyr Braith, explică Bretan.

– Un patrician ar fi o alegere mai bună, interveni bătrânul Cheli. Un om cu calităţi, un om înţelept. Roseph Lant Banshee patrician Braith.

Janacek ridică nepăsător din umeri.

– Fie.

– Voi vorbi cu el, spuse Cheli.

Ceilalţi dădură din capete, încuviinţând alegerea făcută.

Şi astfel, în vreme ce Dirk îi privea, simţindu-se pierdut şi stingher, cei patru kavalari îşi luară rămas-bun. Şi, în mod bizar, înainte de a se despărţi, fiecare îşi sărută cei doi adversari pe buze.

Iar Bretan Braith Lantry, cel cu cicatrice şi un singur ochi şi fără jumătate din buze – acest Bretan Braith Lantry îl sărută pe Dirk.

După ce plecară cei doi Braith, ceilalţi coborâră de pe acoperiş. Vikary deschise uşa de la apartament şi aprinse luminile. Apoi, metodic, şi fără să scoată un cuvânt, se apucă să facă focul în cămin cu nişte buşteni negri scoşi dintr-un dulap ascuns în perete. Încruntat, Dirk se aşeză într-un capăt al canapelei. Janacek se aşeză în colţul celălalt, cu un surâs vag pe buze, trăgându-se de barba roşcată cu un aer absent. Nu vorbi nimeni.

Focul se trezi la viaţă, limbile sale cu vârfuri portocalii şi albastre se strecurau printre buşteni, iar Dirk îi simţi căldura pe faţă şi pe mâini. Camera se umplu de o aromă ca de scorţişoară. Vikary se ridică de lângă cămin şi ieşi din încăpere.

Reveni aducând trei pahare mici, ca pentru coniac, şi negre ca obsidianul. Sub braţ ţinea o sticlă. Împărţi paharele lui Dirk şi lui Janacek, pe al treilea îl puse pe o măsuţă din apropiere şi scoase cu dinţii dopul sticlei. Vinul era roşu aprins, cu un miros foarte înţepător. Umplu până în vârf toate cele trei pahare, iar Dirk îl apropie pe al lui de nas. Deşi vaporii băuturii îl ardeau, senzaţia era una ciudat de plăcută.

– Acum, începu Vikary înainte ca vreunul să fi gustat din vin, lăsând sticla din mână şi luându-şi paharul, vă voi cere fiecăruia să faceţi ceva extrem de greu, am de gând să vă cer fiecăruia să treceţi de propriile orgolii meschine pentru câtăva vreme şi să fiţi ceva ce nu aţi mai fost niciodată înainte, ceva ce nu vă caracterizează câtuşi de puţin. Garse, ţie îţi cer – pentru binele nostru, al tuturor – să fii prietenul lui Dirk t'Larien. Ştiu că nu există un cuvânt pentru asta în limba kavalară veche. Căci pe Înaltul Kavalaan nici nu este nevoie de un asemenea termen, pentru că acolo bărbatul îşi are propria castă şi *kethii* şi, mai presus de toate, îşi are propriul *teyn.* Însă ne aflăm pe Worlorn, iar mâine va avea loc un duel. Poate că nu ne vom lupta toţi deodată, dar avem duşmani comuni. Aşa că îţi cer ca, în calitate de *teyn* al meu, să îl numeşti prieten pe Dirk t'Larien şi să te legi de el prin prietenie.

– Îmi ceri ceva foarte greu, răspunse Janacek, ţinându-şi paharul în faţa ochilor şi urmărind cum flăcările dansează în sticla neagră. T'Larien ne-a spionat, a încercat să-mi fure *cro-betheyna* şi a încercat

să-ţi fure numele, iar acum ne-a implicat în această ceartă cu Bretan Braith. Sunt tentat să-l provoc eu însumi la duel pentru tot ce a făcut. Şi în schimb, tu, *teyn* al meu, tu îmi ceri să mi-l declar prieten.

– Aşa este, spuse Vikary.

Janacek îi aruncă o privire lui Dirk apoi sorbi din vin.

– Tu eşti *teynul* meu, spuse el, şi mă supun dorinţelor tale. Ce obligaţii trebuie să îndeplinesc sub legătura prieteniei?

– Trebuie să te porţi cu un prieten aşa cum te porţi cu un *keth,* îi explică Vikary, întorcându-se uşor spre Dirk. Iar tu, t'Larien, tu ne-ai pricinuit un necaz foarte mare, însă nu sunt sigur cât anume este cu adevărat responsabilitatea ta. Şi ţie îţi cer ceva. Îţi cer ca pentru o perioadă să fii frate de castă pentru Garse Ironjade Janacek.

Dirk nu apucă să răspundă; Janacek i-o luă înainte.

– Nu poţi face una ca asta. Cine este el, acest t'Larien? Cum poţi să crezi că ar fi demn să intre în Ironjade? Ne va trăda, Jaan. Nu se va supune legăturilor, nu va apăra casta, nu se va întoarce împreună cu noi. Protestez.

– Dacă acceptă, cred că va fi credincios legăturilor pe o anumită perioadă, zise Vikary.

– Pe o perioadă? *Kethii* sunt legaţi pe vecie!

– Atunci acesta va fi un lucru nou, un tip nou de *keth,* un prieten vremelnic.

– Este mult mai mult decât un lucru nou, îl contrazise Janacek. Nu voi îngădui aşa ceva.

– Garse, spuse Jaan Vikary, Dirk t'Larien este de-acum prietenul tău. Sau ai uitat asta atât de repede? Greşeşti când încerci să-mi nesocoteşti propunerea. Încalci legăturile pe care tocmai ţi le-ai asumat. Nu este îngăduit să te porţi astfel cu un *keth.*

– Nu ai cum să-i ceri unui *keth* să fie *keth,* mormăi Janacek. El este deja, aşa că toată povestea asta n-are nicio noimă. Omul ăsta vine dintr-o lume care nu cunoaşte semnificaţia legăturilor. Înaltul consiliu te va mustra, Jaan. Este clar că faci o greşeală.

– Înaltul consiliu se află pe Înaltul Kavalaan, iar noi ne aflăm pe Worlorn, spuse Vikary. Tu eşti singurul de aici care vorbeşti în numele castei Ironjade. Îi vei face vreun rău prietenului tău?

Janacek nu răspunse.

Vikary se întoarse din nou spre Dirk.

– Ce spui, t'Larien?

– Nu ştiu, zise Dirk. Cred că înţeleg ce presupune asta, povestea cu fratele de castă, şi cred că apreciez cinstea care mi se face, sau ce-o fi ea. Însă există multe lucruri care ne despart, Jaan.

– Te referi la Gwen, spuse Vikary. Şi ai dreptate. Dar, Dirk, ceea ce îţi cer eu este să fii un tip special şi nou de frate de castă. Doar atâta vreme cât vei sta pe Worlorn, şi numai pentru Garse, nu pentru mine

şi nici pentru vreun alt Ironjade. Înţelegi?
– Da. Asta ar fi mai uşor, zise şi se uită înspre Garse. Dar am probleme şi cu el. El este cel care a încercat să mă transforme într-o proprietate, iar mai adineauri nu s-a străduit să mă *scape* de duel.
– Nu am spus nimic altceva decât adevărul, interveni Garse, dar Vikary îi făcu semn cerându-i să tacă.
– Cred că aş putea trece peste astea, continuă Dirk, însă nu şi peste povestea cu Gwen.
– Chestiunea aceea o vom rezolva împreună: eu, tu şi Gwen Delvano, spuse calm Vikary. Garse nu are niciun cuvânt de spus în această privinţă, chiar dacă ţi-a spus altceva.
– Este *cro-betheyna* mea, obiectă Garse. Am tot dreptul să vorbesc şi să iau măsuri. Am o obligaţie.
– Mă refer la cele întâmplate noaptea trecută, zise Dirk. Eram lângă uşa voastră. Am auzit. Janacek a lovit-o şi apoi aţi încuiat-o undeva, ca să o ascundeţi de mine.
Vikary zâmbi.
– A lovit-o?
Dirk dădu energic din cap.
– Am auzit cu urechile mele.
– Cu urechile tale ai auzit o ceartă şi o lovitură, nu am nicio îndoială, spuse Vikary atingându-şi falca umflată. De unde crezi că a apărut *asta?*
Dirk căscă ochii mari, simţindu-se dintr-odată cel mai mare idiot din univers.
– M-am… m-am gândit… nu ştiu. Copiii-gelatină…
– Garse m-a lovit *pe mine,* nu pe Gwen.
– Şi aş face-o din nou, adăugă Janacek ursuz.
– Dar, se bâlbâi Dirk, dar atunci, ce s-a întâmplat? Azi-noapte? De dimineaţă?
Janacek se ridică, se duse până la colţul de canapea unde stătea Dirk şi se aplecă ameninţător deasupra lui.
– Prietene Dirk, i se adresă el pe un ton otrăvit, de dimineaţă ţi-am spus adevărul. Gwen s-a dus la treabă cu Arkin Ruark. Ieri toată ziua kimdissianul a căutat-o înnebunit. Mi-a înşirat o aiureală de-a lui, ceva despre un şir de gândaci-cu-carapace care au început să migreze, probabil din cauza frigului tot mai mare. Se pare că această reacţie a insectelor este extrem de rară pe Eshellin. Bineînţeles că pe Worlorn un asemenea eveniment este unic, neputând fi recreat, iar Ruark a simţit că fenomenul trebuie studiat de îndată. *Acum* pricepi, *prietene* Dirk t'Larien, pricepi *acum?*
– Hm, ar fi trebuit totuşi să-mi spună ceva.
Janacek se întoarse la locul lui de pe canapea cu chipul ascuţit strâmbat într-un rictus furios.

– Prietenul meu mă face mincinos, comentă el.

– Garse spune adevărul, interveni Vikary. Gwen a spus că vrea să-ţi lase vorbă, un bilet sau o înregistrare. Probabil că a uitat, în toată agitaţia pregătirilor de expediţie. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Se implică mult în munca ei, Dirk. Este o ecologistă foarte bună.

Dirk se uită la Garse Janacek.

– Staţi aşa, spuse. De dimineaţă *tu* mi-ai zis că o ascundeţi de mine. Ai recunoscut că aşa este.

Vikary păru nedumerit.

– Garse?

– Este adevărat, răspunse Janacek în silă. A venit la noi la uşă şi a insistat şi a tot insistat şi a intrat sub un pretext cusut cu aţă albă. În plus, voia în mod evident să creadă că Gwen era ţinută prizonieră de odioşii Ironjade. Mă îndoiesc că ar fi crezut altceva.

Sorbi încet din vin.

– N-a fost *înţelept* din partea ta, Garse, îl dojeni Jaan Vikary.

– Mi s-a spus o minciună, am răspuns cu o minciună, declară Janacek pe un ton îngâmfat.

– Nu eşti un prieten bun.

– Voi fi mai bun de acum înainte, zise Janacek.

– Mă bucură să aud asta, răsuflă uşurat Vikary. Acum, tu, t'Larien, îi vei fi *keth* lui Garse?

Dirk se gândi câteva clipe apoi răspunse:

– Cred că da.

– Să bem, atunci, îi îndemnă Vikary.

Cei trei bărbaţi îşi ridicară paharele în acelaşi timp – paharul lui Janacek fiind deja pe jumătate gol – şi Dirk bău din vinul tare şi uşor amărui. Nu era cel mai grozav vin pe care îl băuse vreodată. Dar era destul de bun.

Janacek îşi goli paharul şi se ridică în picioare.

– Trebuie să vorbim despre dueluri.

– Aşa este, îl aprobă Vikary. Ziua de azi a fost foarte proastă. Niciunul dintre voi nu a acţionat cu înţelepciune.

Janacek se sprijini de poliţa căminului, sub unul din garguii cu priviri duşmănoase.

– Tu ai fost cel mai puţin înţelept dintre toţi, Jaan. Te rog să mă înţelegi când îţi spun că nu mă tem câtuşi de puţin să mă lupt în duel cu Bretan Braith şi Cheli Braţe-Goale, dar nu era nevoie de una ca asta. Tu i-ai înfuriat dinadins. Braithul a fost obligat să ceară duelul ca nu cumva să fie dispreţuit până şi de *teynul* lui.

– Nu mi-a ieşit aşa cum sperasem, recunoscu Vikary. Mi-am închipuit că lui Bretan îi este teamă de noi şi că poate ar renunţa la duelul lui cu t'Larien ca să ne evite pe noi. Dar nu a făcut-o.

– Nu, spuse Janacek, nu a făcut-o. Şi ţi-aş fi putut spune că aşa se

va întâmpla, dacă m-ai fi întrebat. L-ai încolţit mult prea tare şi ai fost periculos de aproape să intri şi tu la duel.

– Am acţionat conform codului, nimic altceva.

– Poate. Dar Bretan a avut dreptate; s-ar fi făcut de ruşine dacă ar fi ignorat ofensa adusă de t'Larien doar pentru că se teme de tine.

– Nu, îl contrazise Vikary. Aici greşeşti şi tu deopotrivă cu toţi ai noştri. N-ar trebui ca evitarea unui duel să fie ceva ruşinos. Dacă va fi vreodată să ne împlinim destinul, trebuie să învăţăm asta. Dar, într-un anumit sens, ai dreptate – ţinând seamă de cine este şi ce anume reprezintă el, nu putea să aibă altă reacţie. L-am judecat greşit.

– Şi foarte rău ai făcut, îi zise Janacek, iar rânjetul îi despică barba roşie. Ar fi fost mai bine să-l laşi doar pe t'Larien să se dueleze. Am avut grijă să se lupte cu săbiile, nu? Iar Braithul nu l-ar fi ucis pentru o ofensă atât de neînsemnată. Şi mai ales pe cineva ca Dirk, ah, n-ar fi fost nicio cinste într-o asemenea victorie. Zic că nu ar fi făcut nimic altceva decât să-i dea o lovitură, atât. Iar o rană i-ar fi făcut bine lui t'Larien. L-ar fi învăţat minte, ar fi fost o lecţie despre greşeli. I-ar fi dat ceva forţă trăsăturilor. Doar o tăietură mică, nimic mai mult.

Îl privi pe Dirk.

– Acum bineînţeles că Bretan Braith te va ucide.

Încă mai rânjea când rosti ultimul comentariu cu nepăsarea-i caracteristică. Dirk aproape se înecă cu vinul.

– Ce?

Janacek ridică din umeri.

– Fiind primul provocat, trebuie să te duelezi primul, aşa că nu ai cum să speri că Jaan şi cu mine îi vom ucide înainte să ajungă la tine. Bretan Braith Lantry este tot atât de bine cunoscut pentru îndemânarea lui cum este şi pentru frumuseţea lui izbitoare. Sincer, este faimos pentru felul cum se duelează. Bănuiesc că a venit aici ca să vâneze oameni-copie cu Cheli, dar talentele de vânător îi cam lipsesc. Din câte am auzit, se simte mult mai în largul lui în careul morţii decât în sălbăticie. Chiar şi *kethii* lui sunt de părere că este o persoană dificilă. Pe lângă faptul că are o înfăţişare de-a dreptul hidoasă, l-a mai şi luat drept *teyn* pe Cheli fre-Braith. Pe vremuri Cheli a fost un patrician cu mare autoritate şi extrem de onorat. Şi *betheyna* şi primul său *teyn* au murit înaintea lui. Astăzi nu mai este decât un ramolit superstiţios cu minte puţină şi avere mare. Prin castă circulă zvonuri că bogăţia lui constituie motivul real pentru care Bretan Braith poartă fierul-şi-focul lui Cheli. Fireşte că nimeni nu are îndrăzneala să-i spună asta lui Bretan în faţă. Se spune că este cam sensibil şi coleric. Iar acum l-a înfuriat şi Jaan, şi poate că l-a şi speriat puţin. Dar nu te va cruţa cu niciun chip, nu-ţi va arăta îndurare. Tot ce sper este să reuşeşti să-l răneşti un pic înainte să mori. Asta ne-ar uşura nouă treaba în duelul care să urmeze.

Dirk îşi aminti sentimentul de încredere care îl cuprinsese pe acoperiş; fusese aproape convins că niciunul dintre cei doi Braith nu reprezenta un pericol real. Îi înţelegea; îi părea rău pentru ei. Acum începuse să-i pară rău pentru el însuşi.

– E adevărat ce spune? îl întrebă pe Vikary.

– Garse glumeşte şi exagerează, îi răspunse Vikary, cu toate acestea, eşti în pericol. Bineînţeles că Bretan va încerca să te omoare, dacă îi vei da voie. Şi una ca asta nu trebuie să se întâmple. Regulile unui duel în stilul ales şi cu armele alese de voi sunt destul de simple. Arbitrul va trasa cu creta pe stradă un careu cu latura de cinci metri, iar tu şi adversarul tău veţi porni din colţurile opuse. La semnalul arbitrului, veţi avansa cu săbiile spre centru. Când vă întâlniţi, începeţi lupta. Pentru a satisface rigorile codului onoarei, trebuie să dai o lovitură şi să primeşti una, consecutiv. Te sfătuiesc să încerci să-l răneşti la picior, sau la şold, deoarece o asemenea lovitură va indica faptul că nu doreşti un duel pe viaţă şi pe moarte. Apoi, după ce el ţi-a aplicat prima lovitură – dacă poţi, încearcă s-o parezi cu sabia ta – te poţi îndrepta spre marginea careului. Dar să nu alergi. Nu există onoare în fugă, iar arbitrul va acorda victoria lui Bretan, iar după aceea cei din Braith te vor ucide. Trebuie să mergi încet, calm. Odată ajuns la marginea careului şi trecut de perimetrul de cretă, eşti în siguranţă.

– Ca să fii în siguranţă trebuie însă să reuşeşti să *ajungi* la marginea careului, spuse Janacek. Bretan te va ucide înainte de asta.

– După ce dau lovitura şi încasez una, pot să pun sabia jos şi să plec de acolo? întrebă Dirk.

– Dacă faci aşa ceva, Bretan te va omorî purtând pe ce i-a mai rămas din faţă o expresie tare nedumerită, spuse Janacek.

– N-aş face una ca asta în locul tău, îl avertiză Vikary.

– Sfaturile lui Jaan sunt absurde, mai zise Janacek.

Se întoarse la canapea, îşi luă paharul şi îşi mai turnă nişte vin.

– Trebuie să-ţi ţii sabia şi să te lupţi cu el. Gândeşte-te doar, omul e pe jumătate orb. Precis este mai vulnerabil pe partea unde nu are ochi! Ai văzut şi tu cât de aiurea dă din cap sau cum ridică din umeri.

Paharul lui Dirk se golise de asemenea. Îl ridică, şi Janacek i-l umplu cu vin.

– *Voi* cum vă veţi duela? întrebă el.

– Regulile stilului şi armelor noastre sunt cu totul altele, spuse Vikary. Toţi patru vom sta în câte un colţ al careului-morţii cu laserele noastre de duel sau alte arme. Nu avem voie să ne mişcăm deloc, cu excepţia unui pas în spate, ieşind din careu, la adăpost. Şi nu putem face acest pas până nu tragem toţi patru câte un foc. După aceea alegerea ne aparţine. Cei care rămân în careu, dacă sunt încă vii, pot continua să tragă. Stilul acesta de duel poate fi inofensiv, dar şi letal.

Depinde doar de ce anume îşi doresc participanţii.

– Mâine, promise Janacek, se va lăsa cu morţi.

Şi mai luă o înghiţitură din vin.

– Eu mi-aş dori să fie altfel, murmură Vikary clătinând mâhnit din cap, dar mă tem că ai dreptate. Cei doi Braith sunt mult prea furioşi pe noi ca să tragă în aer.

– Aşa este, încuviinţă Janacek cu o umbră de zâmbet. Au luat afrontul mult prea personal. Cel puţin Cheli Braţe-Goale nu ne va ierta niciodată.

– Dar nu puteţi doar să-i răniţi? le sugeră Dirk. Să-i dezarmaţi cumva?

Cuvintele îi veniră lesne pe buze, dar i se păru curios să se audă rostindu-le. Această situaţie era atât de deosebită de tot ce trăise până atunci şi, totuşi, îşi dădu seama că se simte bine în compania celor doi kavalari, cu vinul şi discuţia lor rece şi raţională despre moarte şi răni. Poate că asta însemna să fie un *keth;* poate că din această cauză neliniştea lui se stingea uşor. Dirk nu se mai gândea la nimic altceva decât la cât de liniştit şi în largul său se simte.

Vikary păru tulburat.

– Să-i rănim? Şi eu mi-aş dori, dar nu se poate. Acum vânătorilor le este frică de noi. Şi tocmai datorită acestei frici îi cruţă pe *korarielii* Ironjade. Şi aşa salvăm vieţi. Şi nu ar mai fi posibil dacă mâine ne vom purta prea blând cu ei. Ceilalţi s-ar putea să nu mai renunţe la vânătoare dacă ar şti că nu riscă nimic altceva decât o rană uşoară. Nu, din nefericire, şi eu cred că trebuie să-i ucidem pe Cheli şi pe Bretan dacă putem.

– Putem, exclamă Janacek cu aplomb. Şi să ştii, prietene t'Larien, că nu-i chiar atât de uşor sau de înţelept să-ţi răneşti doar adversarul din duel, aşa cum îţi închipui tu. Şi trebuie că-ţi râzi de noi când ne întrebi dacă nu-i putem dezarma. Este practic imposibil. Ne luptăm cu lasere de duel, prietene, nu cu arme de război. Asemenea arme trag cu impulsuri de jumătate de secundă, şi au nevoie de cincisprezece secunde ca să se reîncarce între secvenţele de tragere. Pricepi ce-ţi spun? Cel care se grăbeşte să tragă sau se străduieşte prea mult să tragă într-un anume fel, cel care încearcă să tragă pentru a-şi dezarma adversarul – omul ăsta moare repede. Poţi să ratezi chiar şi de la cinci metri, iar celălalt îţi va veni de hac înainte să ţi se reîncarce laserul.

– Adică nu se poate? întrebă Dirk.

– Sunt mulţi cei care scapă doar răniţi din dueluri, îi explică Vikary. Însă adevărul este că mult mai mulţi sunt ucişi. Deşi, în majoritatea situaţiilor, nu asta s-a intenţionat. Uneori, însă, se doreşte moartea celuilalt. Când unul trage în aer, iar adversarul se hotărăşte să-l pedepsească pentru asta, pot fi pricinuite răni oribile. Însă aşa ceva

nu se întâmplă prea des.

– L-am putea răni pe Cheli, spuse Janacek. E bătrân, şi încet, şi nu mânuieşte deloc iute pistolul. Dar Bretan Braith este o cu totul altă poveste. Se povesteşte că a făcut deja vreo şase victime.

– De el mă voi ocupa eu, interveni Vikary. Doar ai grijă ca laserul lui Cheli să rămână neacţionat şi va fi suficient.

– Poate, zise Janacek uitându-se la Dirk şi zâmbind cu gura până la urechi. T'Larien, dacă ai putea să-l răneşti un pic pe Bretan, în braţ, sau la mână, sau la umăr – dacă ai putea să-i faci o singură rană, cât de mică, dar care să-l incomodeze şi să-l încetinească, asta ar schimba situaţia.

În ciuda lui însuşi, Dirk îşi dădu seama că îi răspunde la zâmbet.

– Pot să încerc, răspunse, dar ţine minte că nu ştiu absolut nimic despre dueluri şi ştiu încă şi mai puţine despre săbii, iar principala mea preocupare va fi să rămân în viaţă.

– Nu te frământa să încerci să realizezi imposibilul, rânji în continuare Janacek. Doar fă-i cât de mult rău eşti în stare.

Se deschise uşa. Dirk se întoarse, iar Janacek tăcu brusc. În prag stătea Gwen Delvano, cu faţa şi hainele pline de praf. Se uită nesigură la fiecare, pe rând, apoi pătrunse încet în încăpere. Pe umăr avea un kit de supravieţuire. Arkin Ruark intră după ea, cu două cutii grele cu instrumente. Era năduşit şi gâfâia tare. În ţinuta-i verde, pantaloni şi hanorac cu glugă, părea mai dichisit decât de obicei.

Gwen lăsă uşor jos raniţa, ţinând-o încă de curea.

– Rău? întrebă ea. Despre ce este vorba? Cine să-i facă rău cui?

– Gwen, începu Dirk.

– Nu, îl opri Janacek pe un ton foarte rece. Kimdissianul trebuie să plece.

Ruark se uită în jur, alb la faţă şi complet nedumerit. Îşi lăsă în jos gluga şi începu să-şi şteargă fruntea de transpiraţie.

– Ce prostii mai îndrugi, Garsey, zise el. Despre ce e vorba? Despre vreun secret kavalar nemaipomenit de important, ei? Despre vreun război, vreo vânătoare, vreun duel, ceva legat de violenţă, oricum, nu-i aşa? Ei, nu mă interesează asemenea lucruri, nu, nu pe mine. Vă las în intimitatea voastră, da, vă las şi să aveţi parte de ea.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Ruark, îl strigă Jaan Vikary. Aşteaptă.

Kimdissianul se opri.

Vikary se întoarse spre *teynul* său.

– Trebuie să-i spunem şi lui. Dacă nu izbutim…

– Nu se va întâmpla una ca asta!

– Dacă nouă ni se întâmplă ceva, au spus că îi vor urmări şi îi vor ucide. Garse, şi kimdissianul este amestecat. Trebuie să-i spunem.

– Dar ştii bine ce se va întâmpla. Şi pe Tober, şi pe Wolfheim, şi pe

Eshellin, pe toată Liziera. El cu tot neamul lui vor răspândi numai minciuni, iar toţi kavalarii vor fi asemuiţi cu cei din Braith. Aşa procedează intriganţii ăştia, oamenii-copie.

Vocea lui Janacek îşi pierduse umorul necioplit pe care îl folosise când îl luase peste picior pe Dirk. Acum era extrem de gravă.

– Viaţa lui este în pericol, la fel ca viaţa lui Gwen, spuse Vikary. Trebuie să le spunem.

– Totul?

– Şarada s-a terminat, zise Vikary.

Ruark şi Gwen începură să vorbească în acelaşi timp.

– Jaan, ce… rosti ea.

– Şaradă, viaţă, vânătoare, despre ce e vorba? Spuneţi!

Şi Jaan Vikary le spuse.

Capitolul 7

– Dirk, Dirk, nu se poate să vorbeşti serios. Nu, nu te cred. Tot timpul ăsta mi-am spus, da, mi-am spus şi am crezut că eşti mai bun decât ei. Şi acum vii şi îmi spui *aşa ceva?* Nu, e un vis, asta este, un vis. O nebunie!

Ruark îşi revenise cât de cât. Îmbrăcat în halatul lui lung, din material mătăsos verde, brodat cu bufniţe, aducea mai mult cu el însuşi, chiar dacă părea teribil de nelalocul lui în dezordinea din laborator. Stătea pe un taburet înalt, cu spatele la ecranele întunecate de pe consola cu computere. Îşi ţinea încrucişate la glezne picioarele încălţate cu papuci comozi, iar în mâinile durdulii strângea un pahar înalt şi glasat plin cu vin verde kimdissian. Sticla se afla în spatele lui, alături de alte două pahare.

Dirk se cocoţase pe o masă de lucru din plastic, cu picioarele strânse sub el şi cu cotul sprijinit de kitul de supravieţuire. Îşi făcuse loc printre scanere şi lamele de microscop şi tot felul de hârtii. Dezordinea din laborator era infernală.

– Nu pricep unde e nebunia, îl contrazise el pe un ton încăpăţânat.

Ochii îi rătăceau prin jur. Nu mai văzuse niciodată un laborator. Era cam cât livingul din apartamentul kavalarilor, însă părea mult mai strâmt. Un banc de lucru cu computere mici era aliniat lângă unul din pereţi. Vizavi de el se afla o hartă uriaşă a planetei Worlorn plină de bolduri colorate şi simboluri grafice. În mijlocul încăperii se aflau cele trei mese de lucru. Acesta era locul unde Gwen şi Ruark puneau cap la cap frânturile de informaţii adunate de prin pădurile acelei lumi a Festivalului pe cale de stingere. În ochii lui Dirk aducea mai mult cu un centru de operaţiuni militare.

Şi tot nu înţelegea de ce se află aici. După lunga explicaţie a lui Vikary şi după controversa caustică ce i-a urmat, între cei doi kavalari şi kimdissian, Ruark plecase cu paşi apăsaţi spre apartamentul lui, luându-l cu sine şi pe Dirk. Nu părea momentul tocmai potrivit pentru a sta de vorbă cu Gwen. Ruark îşi schimbase hainele şi îşi mai domolise nervii cu o gură de vin, şi imediat după aceea insistă ca Dirk să-l însoţească în laboratorul de la etaj. Luă cu sine trei pahare, dar numai el bea. Dirk încă mai păstra vie amintirea ultimei dăţi când încercase vinul kimdissian, plus că trebuia să se gândească şi la ziua care urma şi avea nevoie să-şi ţină toate simţurile treze. Mai mult încă, dacă vinul kimdissian se combina cu cel kavalar la fel de bine cum se amestecau kimdissienii cu kavalarii, ar fi fost sinucidere curată să bea unul după celălalt.

Aşa că Ruark bea singur.

– Nebunia, spuse kimdissianul după o sorbitură din licoarea verde, este faptul că vrei să te duelezi ca un kavalar. Eu rostesc cuvintele astea, mă aud ce spun şi tot nu-mi vine să cred! Jaantony, da, sigur.

Garsey, cum să nu. Fireşte, şi ăia doi Braith. Bestii xenofobe, neam de sălbatici. Dar *tu,* ah! Dirk, tocmai tu, un om de pe Avalon, asta este mai prejos de tine. Te implor, gândeşte-te bine, te implor, pentru mine, pentru Gwen, pentru tine însuţi. Cum, *cum* de te poţi măcar gândi să faci una ca asta? Spune-mi, vreau să ştiu. Şi încă de pe Avalon! Ai crescut la umbra Academiei de Antropologie şi Ştiinţe Umaniste, da, chiar alături de Institutul pentru Studierea Inteligenţei Neomeneşti. Lumea lui Tomas Chung, locul de baştină al studiilor lui Kleronomas, toată istoria, toate cunoştinţele astea în mijlocul cărora te-ai format, câte au mai rămas, cu excepţia, poate a celor de pe Bătrânul Pământ sau de pe Newholme. Eşti un om umblat, un om instruit, ai văzut multe civilizaţii, multe neamuri răzleţite. Da! Ar trebui să ai mai multă minte. Aşa ar trebui, nu? Da!

Dirk se încruntă.

– Nu înţelegi, Arkin. Nu eu am ales să mă lupt. E o eroare. Am încercat să-mi cer scuze, dar Bretan nici n-a vrut să mă asculte. Ce altceva să fac?

– Ce să faci? Asta-i bună! Să pleci de aici, bineînţeles. Ia-o cu tine pe iubita ta Gwen şi pleacă; decolează de pe Worlorn cât de repede poţi. Îi eşti dator lui Gwen, Dirk, ştii asta, e adevărat. Ea are nevoie de tine, da, nimeni altcineva nu poate s-o ajute. Şi tu cum o ajuţi? Fiind la fel de rău ca Jaan? Căutându-ţi moartea cu tot dinadinsul? Ei? Spune-mi tu, Dirk, spune-mi.

Totul redevenise confuz. Când băuse cu Janacek şi cu Vikary, toată povestea i se păruse atât de limpede, atât de uşor de acceptat. Dar acum Ruark îi spunea că nu este decât o greşeală înfiorătoare.

– Nu ştiu, răspunse Dirk. Vreau să spun că am refuzat protecţia oferită de Jaan. Aşa că trebuie să mă protejez singur, nu? Cine e răspunzător? Eu singur am luat deciziile şi am procedat în consecinţă. Duelul este stabilit. Nu pot să dau înapoi acum.

– Ba sigur că poţi, îl contrazise Ruark. Cine să te oprească? Care lege, ia spune-mi? Nu există legi pe Worlorn, nu, niciuna. Adevărul gol-goluţ! Ne pot hăitui bestiile astea cu o lege? Nu, căci nu există nicio lege, aşa că toţi avem probleme, dar tu nu trebuie să te duelezi dacă nu vrei.

Uşa se deschise, iar Dirk se întoarse şi o văzu pe Gwen intrând. Îşi îngustă ochii, în vreme ce Ruark radia de mulţumire.

– Ah, Gwen, exclamă kimdissianul, vino alături de mine şi vâră-i minţile în cap lui t'Larien. Nebunul chiar vrea să se dueleze, ăsta-i adevărul, de zici că-i Garsey însuşi.

Gwen înaintă în laborator şi se opri între ei. Era îmbrăcată cu pantaloni din material cameleonic (acum cenuşiu închis) şi un pulover negru, iar părul şi-l prinsese cu o eşarfă verde. Îşi curăţase faţa şi avea o expresie gravă.

– Le-am spus că trebuie să verific nişte date, le spuse ea şi îşi umezi buzele neliniştită. Nu ştiu ce să zic. L-am întrebat pe Garse despre Bretan Braith Lantry. Şi, Dirk, este foarte posibil să te omoare mâine.

Cuvintele acestea avură efectul unui duş rece. Parcă sunau altfel venind din partea ei.

– Ştiu, îi răspunse. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia, Gwen. Vreau să spun că, dacă voiam să fiu la adăpost, puteam foarte bine să fiu *korariel* Ironjade, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Aşa este. Dar ai refuzat. De ce?

– Ce mi-ai spus în pădure? Şi din nou, după aceea? Despre nume? N-am vrut să devin proprietatea nimănui, Gwen. Nu sunt un *korariel.*

O urmări cu privirea. Chipul ei se întunecă o clipă, iar ochii poposiră asupra brăţării de argint şi jad.

– Înţeleg, spuse aproape şoptit.

– Dar *eu* nu înţeleg, pufni Ruark. Fii *korariel.* Ce mare lucru? E doar un cuvânt! Dar măcar rămâi în viaţă.

Gwen se uită la el cum stătea cocoţat pe scaun. Puţin comic în halatul lui lung, strângând paharul în mâini şi scoţând flăcări pe nări.

– Nu, Arkin, îi răspunse ea. Greşeala asta am făcut-o eu. Eu mi-am închipuit că *betheynă* e doar un simplu cuvânt.

Kimdissianul se înroşi la faţă.

– Bine, fie! Deci Dirk nu este *korariel,* bine, nu este proprietatea nimănui. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se bată în duel, nu, absolut deloc. Codul kavalar al onoarei este o mare tâmpenie, o aiureală uriaşă, asta este cu adevărat. Asta înseamnă că tu eşti obligat să fii tâmpit, Dirk? Să mori de tâmpit ce eşti?

– Nu, spuse Dirk.

Cuvintele lui Ruark îl necăjiră. Nu credea în codul onoarei de pe Înaltul Kavalaan. Atunci, de ce? Nu era deloc sigur. Ca să dovedească ceva, îşi zise, însă nu ştia ce anume să dovedească, sau cui.

– Trebuie, atâta tot. Aşa este corect.

– Vorbe! se supără Ruark.

– Dirk, nu vreau să mori, spuse Gwen. Te rog. Nu mă face să trec prin aşa ceva.

Kimdissianul mic şi îndesat începu să chicotească.

– Nu, o să-l convingem să n-o facă, noi doi o să-l convingem, nu?

Sorbi din vin şi continuă:

– Măcar ascultă-mă, Dirk, vrei să mă asculţi?

Dirk dădu ursuz din cap.

– Bine. Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare. Crezi în *code duello,* în regulile străvechi ale duelului? Ca instituţie socială? Ca percept moral? Spune-mi cinstit, crezi?

– Nu, îi răspunse Dirk. Dar mi se pare că nici Jaan nu crede. Senzaţia asta mi-a lăsat-o prin nişte comentarii pe care le-a făcut. Şi totuşi se duelează atunci când trebuie. Orice altă atitudine ar fi dovadă de laşitate.

– Nu, nimeni nu te consideră laş şi nici pe el. O fi Jaantony kavalar, cu toate relele pe care originea lui le presupune, dar nici măcar eu nu spun despre el că ar fi laş. Însă există mai multe feluri de curaj, nu? Dacă turnul ăsta ar lua foc, nu ţi-ai risca viaţa ca s-o salvezi pe Gwen, şi poate chiar pe mine? Şi poate chiar pe Garse?

– Sper că aşa aş face, îi răspunse Dirk.

Ruark dădu aprobator din cap.

– Vezi, înseamnă că eşti curajos. Nu trebuie să te sinucizi ca să dovedeşti asta.

Şi Gwen era de acord cu el.

– Adu-ţi aminte ce ai spus în seara aceea în Kryne Lamiya, Dirk, ce ai spus despre viaţă şi moarte. Nu poţi să te duci şi să te sinucizi după asta, nu-i aşa?

El se încruntă.

– La naiba, nu e vorba de nicio sinucidere.

Ruark izbucni în râs.

– Nu? Ba, e cam tot aia. Sau crezi că vei ieşi învingător din duel?

– Păi, nu, dar…

– Dacă-şi va scăpa sabia din mână, din cauză că are mâna transpirată şi degetele alunecoase, sau dintr-un alt motiv asemănător, îl vei ucide?

– Nu, spuse Dirk. Eu…

– Ei, asta ar fi o greşeală, da? Da! Ei bine, ar fi o greşeală la fel de mare dacă l-ai lăsa să te omoare el pe tine. Chiar şi dacă i-ai da şansa să o facă. O tâmpenie. Şi tu nici nu eşti kavalar, aşa că nu-mi vorbi mie de Jaantony. Că are, sau nu îndoieli, tot ucigaş se cheamă că este. Tu eşti mai bun, Dirk. Iar el are o scuză, ceva pentru care îşi închipuie că luptă. Zice că vrea să schimbe mentalitatea neamului său. Jaan suferă de complexul Marelui izbăvitor, dar nu, nu ne vom bate joc de el, nu. Însă tu, Dirk, tu nu ai un asemenea motiv. Nu-i aşa?

– Cred că nu. Fir-ar să fie, Ruark, el face ceea ce trebuie. Nu ai fost la fel de vesel mai devreme când ţi-a spus cum te-ar fi omorât cei din Braith dacă nu te-ai fi bucurat de protecţia lui.

– Nu, şi nici nu m-am simţit prea bine, nu te mint. Dar asta nu schimbă nimic. Deci, poate că eu sunt *korariel;* deci cei din casta Braith sunt mai răi decât cei din Ironjade, deci Jaan face uz de violenţă ca să împiedice violenţe mai mari. Aşa este? Nu ştiu. Este o chestiune morală dificilă. Ăsta-i adevărul! Poate că duelurile lui Jaan au un scop, pentru neamul lui, pentru noi. Dar duelul *tău* e nebunie curată, nu foloseşte la nimic, doar te omoară. Iar Gwen va rămâne de-a pururi cu

Jaan şi cu Garse, până când, poate, şi ei vor pierde un duel, iar atunci nu va mai fi bine pentru ea.

Ruark se întrerupse şi îşi termină vinul, apoi se răsuci pe scaun ca să-şi toarne alt pahar. Dirk rămase nemişcat, cu ochii lui Gwen aţintiţi asupra lui, simţindu-i greutatea din privirea-i stăruitoare. Îi bubuia capul. Îşi zise din nou că Ruark amestecă lucrurile. El trebuia să facă ceea ce era corect, dar ce anume era corect? Dintr-odată se evaporară toate revelaţiile şi hotărârile de mai devreme. Tăcerea se aşternuse, pătură groasă, peste laborator.

– Nu am să fug, spuse Dirk în cele din urmă. N-am să fug. Dar nici n-am să mă lupt în duel. Am să mă duc la ei şi am să le spun ce hotărâre am luat, că refuz să mă duelez.

Kimdissianul îşi agită vinul în pahar şi cotcodăci amuzat.

– Trebuie să admit că e ceva curaj moral şi în atitudinea asta. Purul adevăr. Isus Hristos şi Socrate şi Erika Stormjones[5], şi acum Dirk t'Larien, marii martiri ai istoriei noastre. Poate poetul Redsteel îţi va închina un poem.

Gwen răspunse serios:

– Aceştia fac parte din casta Braith, Dirk, sunt patricieni Braith de şcoală veche. Dacă am fi fost pe Înaltul Kavalaan, n-ai fi fost niciodată provocat la duel. Înaltul consiliu recunoaşte dreptul străinilor de a nu adera la acest cod al lor. Dar aici este o cu totul altă situaţie. Arbitrul te va penaliza, iar Bretan Braith şi fraţii lui de castă vor avea dreptul să te ucidă sau să te hăituiască aşa cum hăituiesc un animal. În ochii lor te vei dovedi un om-copie dacă refuzi să te lupţi.

– *Nu pot să fug,* repetă Dirk.

Brusc, nu mai avea argumente, nu mai simţea nimic în afară de emoţii şi de hotărârea de a întâmpina zorii zilei, să afle ce-i vor aduce.

– Îţi respingi propria judecată, da, chiar aşa faci. Nu e vorba de laşitate aici, Dirk. Ia gândeşte-te şi altfel, poate că dovada cea mai mare de curaj ar fi să rişti să le stârneşti dispreţul fugind. Şi chiar şi aşa tot vei fi în pericol. Probabil că te vor vâna, Bretan Braith dacă scapă cu viaţă din duel, sau, în caz contrar, ceilalţi, pricepi ce-ţi zic? Dar vei fi în viaţă, vei încerca să te fereşti de ei şi s-o ajuţi pe Gwen.

– Nu pot, spuse Dirk. Le-am promis, lui Jaan şi lui Garse.

– Le-ai promis? Că ce? Că o să mori?

– Nu. Da. Vreau să spun că Jaan m-a făcut să promit că îi voi fi frate lui Janacek. N-ar fi ajuns la duelul ăsta dacă Vikary n-ar fi încercat să mă scoată din încurcătură.

– După ce Garse te-a vârât în ea, spuse Gwen cu amărăciune, iar Dirk fu uimit de veninul din tonul ei.

---

[5] Erika Stormjones – personalitate imaginată de George R.R. Martin, lider religios care susţinea că nemurirea se poate atinge prin clonare (n.tr.).

– Şi ei pot muri mâine, spuse nesigur Dirk. Iar eu aş fi vinovat pentru asta. Iar acum vii şi-mi spui că ar trebui să-i abandonez.

Gwen se apropie de el şi ridică mâinile. Îi dădu uşor la o parte părul şaten-cărunt de pe frunte şi îl privi fix cu ochii ei verzi şi mari. Dintr-odată îşi aminti de alte promisiuni: bijuteria-şoptitoare, bijuteria-şoptitoare. Iar vremurile demult trecute năvăliră peste el, iar lumea începu să se învârtească, iar dreptatea şi nedreptatea se contopiră.

– Dirk, ascultă-mă, şopti Gwen. Jaan s-a luptat în şase dueluri din cauza mea. Garse, care nici măcar nu mă iubeşte, a luat parte la patru dintre acestea. Au ucis pentru mine, pentru mândria mea, pentru onoarea mea. Nu le-am cerut-o, aşa cum nici tu nu le-ai cerut protecţia. Dar aşa înţeleg *ei* onoarea. Totuşi, duelurile acelea au însemnat pentru mine ceea ce acesta înseamnă pentru tine. Şi în pofida a toate astea, mi-ai cerut să-i părăsesc, să mă întorc la *tine,* să te iubesc iarăşi.

– Da, zise Dirk cu o voce chinuită. Dar... nu ştiu. Am în urma mea numai făgăduieli încălcate. Jaan m-a numit *keth.*

Ruark pufni.

– Şi dacă te-ar fi numit *cină* te-ai fi aruncat în cuptor, nu?

Gwen clătină cu tristeţe din cap.

– Ce anume simţi? Că ai o datorie faţă de ei? Că le eşti obligat în vreun fel?

– Aşa cred, răspunse el în silă.

– Atunci ţi-ai răspuns singur, Dirk. Mi-ai dat singur răspunsul pe care trebuie să ţi-l dau eu *ţie.* Dacă eşti atât de convins că trebuie să-ţi îndeplineşti îndatoririle de *keth* pe termen scurt, legătură care nici măcar nu există pe Înaltul Kavalaan, cum de-mi poţi cere să renunţ la legătura mea de jad şi argint? *Betheynă î*nseamnă mai mult decât *keth.*

Îşi retrase mâinile de pe chipul lui. Făcu un pas înapoi.

Dar Dirk o prinse de încheietură. De încheietura mâinii stângi. Degetele lui se strânseră în jurul metalului rece şi al jadului şlefuit.

– Nu, spuse.

Gwen nu zise nimic. Aşteptă.

Dirk uitase de prezenţa lui Ruark, laboratorul se cufunda în întuneric. Nu mai existau decât ochii lui Gwen privind ţintă într-ai lui, ochii ei mari şi verzi şi plini de – plini de ce anume? Făgăduinţe? Ameninţări? Visuri pierdute? Ea aştepta, mută, iar el îşi căută cuvintele, fără să ştie ce avea să spună. Iar brăţara de jad şi argint era rece în mâna lui, iar el îşi aminti:

Lacrimi roşii pline de iubire, în culcuş de argint şi catifea, pătrunse de dogoarea gheţii.

Chipul lui Jaan: pometţi înalţi, maxilar pronunţat, păr negru rărit, zâmbet plăcut. Vocea lui, imperturbabilă ca oţelul, mereu lipsită de

emoţie: *Dar exist.*

Turnurile albe, fantomatice din Kryne Lamiya, jelind, batjocorind, cântându-şi disperarea, în vreme ce din depărtare se aude bubuitul fără noimă al unei tobe. Iar, în mijlocul tuturor, puteai percepe sfidarea, hotărârea. Pentru o fracţiune de secundă ştiuse ce să spună atunci.

Chipul lui Garse Janacek: rece (ochi de fum albastru, cap ţinut semeţ, gura strânsă), ostil (gheaţă în orbite, zâmbet crud în spatele bărbii), sarcastic (dinţi dezgoliţi într-un rânjet care este chiar al morţii).

Bretan Braith Lantry: un tic nervos şi un ochi din piatră-incandescentă, personaj terifiant şi lamentabil în acelaşi timp, al cărui sărut este rece şi înspăimântător.

Vin roşu în pocale din obsidian, vapori care înţeapă ochii într-o încăpere plină de aromă de scorţişoară şi de jovialitate stranie.

Cuvinte. *Tip special şi nou de frate de castă,* spusese Jaan.

Cuvinte. *Ne va trăda,* îl asigurase Garse.

Chipul lui Gwen, o Gwen mai tânără, mai zveltă, cu ochii parcă mai mari. Râsul lui Gwen, plânsul lui Gwen, orgasmul lui Gwen. Ţinându-l strâns în braţe, cu sânii înroşiţi şi roşeaţa întinzându-i-se pe tot trupul. Şoapta lui Gwen, *Te iubesc, te iubesc.* Jenny!

O umbră neagră, solitară, vâslind la o luntre joasă pe apele întunecate ale unui canal nesfârşit.

Îşi amintea.

Începuse să-i tremure mâna cu care o strângea pe Gwen.

– Dacă nu mă duelez, spuse el, îl părăseşti pe Jaan? Şi vii cu mine?

Semnul ei de încuviinţare veni dureros de încet.

– Da. Toată ziua m-am gândit la asta, şi am discutat cu Arkin. Stabiliserăm ca el să te aducă în laborator, iar eu să le spun lui Jaan şi lui Garse că mai am nişte treabă.

Dirk coborî de pe masă, iar picioarele îl furnicară cu înţepăturile a sute de cuţite minuscule atunci când începură să i se dezmorţească. Rămase în picioare. Hotărârea era luată.

– Deci aveai, oricum, de gând să faci asta? Nu o faci doar din cauza duelului?

Ea clătină din cap.

– Bine, atunci. Cât de curând putem pleca de pe Worlorn?

– În două săptămâni şi trei zile, răspunse Ruark. Până atunci nicio navă nu tranzitează planeta.

– Va trebui să ne ascundem, spuse Gwen. Este singurul lucru inteligent pe care-l putem face, ţinând seama de toate cele petrecute. Azi după-amiază nu eram convinsă dacă să-i pomenesc lui Jaan de decizia mea sau să plec pur şi simplu. M-am gândit că poate ar fi fost bine să discut cu tine, apoi să mergem împreună să vorbim cu el. Însă

afacerea asta cu duelul schimbă întreaga situaţie. Acum n-or să te mai lase să pleci.

Ruark se dădu jos de pe scaun.

– Plecaţi, îi îndemnă. Eu rămân să stau de veghe. Puteţi să luaţi legătura cu mine ca să vă spun ce se întâmplă aici. Am să fiu în siguranţă, dacă nu cumva Garse şi Jaan pierd duelul. Atunci fug şi eu şi vin după voi, da, e bine?

Dirk o prinse pe Gwen de mâini.

– Te iubesc. Încă te mai iubesc.

Surâsul ei era grav.

– Bine. Mă bucur, Dirk. Poate că o să fie iarăşi bine. Dar trebuie să ne mişcăm repede şi să ne ascundem foarte bine. De acum înainte kavalarii sunt semn rău pentru noi.

– Bine, spuse el. Unde ne ascundem?

– Du-te jos şi ia-ţi lucrurile, vezi că vei avea nevoie de haine călduroase. Ne întâlnim pe acoperiş. Plecăm cu aerovehiculul şi ne hotărâm pe drum unde mergem.

Dirk dădu din cap şi o sărută în fugă.

Zburau peste râurile întunecate şi dealurile unduitoare ale Pajiştii când cerul se îmbujoră la prima rază a zorilor, o strălucire stacojie pe linia orizontului. Curând, răsări primul soare galben, iar întunericul se transformă în pâcla cenuşie a dimineţii, care se dizolvă însă extrem de repede. Maşina zburătoare era deschisă, ca întotdeauna, iar Gwen conducea cu maximum de viteză, iar din cauza vântului rece care şuiera tare pe lângă ei nu puteau discuta. Aşa că Dirk adormi alături de ea, zgribulit într-o manta cu petice maro pe care i-o dăruise Ruark înainte de plecare.

Când în zare apăru suliţa strălucitoare a oraşului Provocare, Gwen îl trezi scuturându-l uşor de umăr. Somnul îi fusese neliniştit, superficial. Se îndreptă în scaun şi căscă.

– Am ajuns, fu comentariul lui inutil.

Gwen nu-i răspunse. Reduse viteza apropiindu-se de oraşul ridicat de emereli.

Dirk privi spre răsărit.

– Deja au apărut doi sori, zise, şi, uite, aproape că se vede şi Satan cel Gras. Cred că şi-au dat seama până acum că am fugit.

Se gândi la Vikary şi Janacek care îl aşteptau împreună cu cei doi Braith lângă careul-morţii trasat cu cretă în mijlocul străzii. Fără doar şi poate că Bretan se plimba nervos de colo-colo şi scotea din când în când sunetul acela ciudat. Ochiul lui fals ar fi fost secătuit şi rece, tăciune stins pe chipul plin cu cicatrice. Sau poate că era deja mort, sau poate muriseră Jaan sau Garse Janacek. Dirk se îmbujoră de ruşine. Se apropie de Gwen şi o cuprinse cu braţul după umeri.

Se apropiau de oraşul Provocare. Gwen urcă abrupt printr-un troian de nori albi. Burta neagră a punţii se lumină când ajunseră acolo şi Dirk citi numerele când Gwen făcea manevrele de aterizare. Etajul al 520-lea. O parcare uriaşă, imaculată şi pustie.

– Bun venit, se auzi vocea cunoscută pe când aparatul lor plana deasupra punţii. Sunt Vocea oraşului Provocare. Cu ce vă pot fi de folos?

Gwen opri motorul şi sări jos peste aripă.

– Vrem să locuim aici pentru o anumită perioadă.

– Preţul este foarte convenabil, fu de acord Vocea.

– Atunci du-ne la apartamentul nostru.

Se deschise un perete şi o altă maşină cu roţi moi le ieşi în întâmpinare. Cu excepţia culorii, era absolut identică cu cea cu care se deplasaseră data trecută. Gwen se urcă, iar Dirk începu să aducă bagajele de pe bancheta din spate a aerovehiculului: kitul de supravieţuire pe care Gwen insistase să îl ia cu ei, trei genţi cu haine, una cu provizii pentru cazul în care aveau de gând să pornească în expediţii. Însă lăsă în maşină cele două scutere şi perechile de ghete de zbor.

Porniră, iar Vocea începu să le descrie tipurile de locuinţe pe care le putea pune la dispoziţia lor. Oraşul Provocare avea camere mobilate în sute de stiluri diferite, tocmai pentru ca turiştii străini de această lume să se poată simţi ca acasă, chiar dacă predomina designul de pe ai-Emerel.

– Vrem ceva simplu şi ieftin, spuse Dirk. Un pat dublu, o bucătărie mică şi un duş.

Vocea îi lăsă într-un cubicul mic, cu pereţi vopsiţi în albastru pastel, aflat cu două etaje mai sus. Patul dublu umplea aproape tot spaţiul. Mai avea şi o chicinetă încorporată într-unul din pereţi, iar un ecran color uriaş acoperea trei sferturi din celălalt perete.

– Autentică splendoare emereli, spuse Gwen sarcastică.

Îşi lăsă jos raniţa şi hainele şi se trânti pe pat răsuflând uşurată. Dirk puse genţile într-un dulap cu uşă glisantă şi se aşeză lângă Gwen, la picioarele patului, cu ochii la ecran.

– Aveţi la dispoziţie o colecţie impresionantă de înregistrări pentru petrecerea cât mai plăcută a timpului, explică Vocea. Regret că trebuie să vă informez, însă nu mai sunt disponibile programele din perioada Festivalului.

– Dar chiar nu ne laşi în pace niciodată? se răsti Dirk.

– Principalele funcţii de monitorizare sunt permanente, pentru siguranţa şi protejarea voastră; dar, dacă doriţi, funcţia mea de deservire poate fi dezactivată temporar în proximitatea voastră. Unii dintre rezidenţi preferă asta.

– Şi eu, spuse Dirk. Dezactivează.

– Dacă vă răzgândiţi şi aveţi nevoie de anumite servicii, explică Vocea, trebuie doar să apăsaţi butonul marcat cu o stea de pe oricare ecran din vecinătatea voastră, iar eu vă voi sta din nou la dispoziţie.

Şi tăcu.

Dirk aşteptă puţin.

– Voce?

Niciun răspuns. Dădu mulţumit din cap şi se întoarse la examinarea ecranului. În spatele lui, Gwen adormise deja, ghemuită pe o parte şi cu capul pe mâini.

Voia cu disperare să ia legătura cu Ruark, să afle ce se întâmplase cu duelul, cine a supravieţuit şi cine nu. Dar ştia că deocamdată nu era prudent să o facă.

Poate că Ruark era împreună cu unul dintre kavalari – poate cu amândoi – fie la el acasă, fie în laborator, şi un apel venit din partea lui i-ar fi dat de gol unde se află.

Va trebui să aştepte. Înainte de plecare, kimdissanul îi dăduse numărul de apel dintr-un apartament pustiu aflat cu două etaje mai sus de apartamentul lui, şi îi spusese să încerce să sune imediat după lăsarea serii. Dacă totul era în ordine, va fi acolo şi va răspunde. Dacă nu, atunci nu va răspunde nimeni. În orice caz, Ruark nu ştia unde se află cei doi fugari, deci kavalarii nu aveau ce informaţie să încerce să-i smulgă cu forţa.

Dirk se simţea epuizat. În ciuda faptului că dormise puţin pe drum, era mort de oboseală şi se simţea şi foarte vinovat. Acum Gwen era iarăşi alături de el, dar parcă nu se bucura aşa cum se cuvine. Poate că bucuria va veni mai târziu, atunci când celelalte nelinişti vor fi dispărut, iar ei vor începe iar să se descopere, aşa cum se descoperiseră pe Avalon cu şapte ani în urmă. Iar aceasta nu se va putea întâmpla până nu vor reuşi să plece de pe Worlorn şi să se afle în siguranţă, departe de Jaan Vikary şi de Garse Janacek, şi de toţi ceilalţi kavalari, departe de oraşele moarte şi de pădurile muribunde. Se vor întoarce în Vălul Diavolului, îşi spuse Dirk privind la ecranul negru, fără să-l vadă, vor părăsi Liziera, se vor duce pe Tara sau pe Braque sau pe o altă planetă normală la cap, poate chiar se vor întoarce pe Avalon, poate se vor duce şi mai departe, pe Gulliver sau pe Vagabond sau pe Bătrânul Poseidon. Erau sute de lumi pe care nu le văzuse, mii de lumi ale oamenilor, şi ale neoamenilor şi ale extratereştrilor, tot felul de locuri romantice îndepărtate, unde nimeni nu auzise niciodată de Înaltul Kavalaan sau de Worlorn. Acum ar putea să viziteze lumile acelea împreună cu Gwen.

Prea istovit ca să poată dormi şi simţindu-se cumva stingher, Dirk începu să se joace cu ecranul, testându-i capacităţile fără vreun scop anume. Îl deschise şi apăsă tasta pe care era înscris un semn de întrebare, aşa cum făcuse cu o zi în urmă în apartamentul lui Ruark

din Larteyn. În faţa ochilor îi apăru aceeaşi listă cu servicii. Le citi cu atenţie. Poate ar fi putut afla vreo informaţie importantă, informaţie care să-i ajute la un moment dat.

Pe listă era şi un număr pentru ştiri planetare. Îl formă, sperând ca duelul petrecut în zori pe Larteyn să fi fost înregistrat, fie chiar şi sub formă de necrolog. Dar ecranul se făcu gri, iar cuvintele „Serviciu scos din uz” scrise cu litere albe sclipiră intermitent până când se hotărî să le şteargă.

Încruntându-se, Dirk încercă altă pagină, cea cu informaţii despre portul stelar, pentru a verifica informaţiile furnizate de Ruark. De această dată avu mai mult noroc. În următoarele două luni standard erau aşteptate trei nave. Prima, aşa cum îi spusese şi kimdissianul, urma să aterizeze în două săptămâni. Era o navetă de pe Lizieră, purtând numele *Teric neDahlir.*

Dar ceea ce Ruark uitase să adauge era faptul că venea de pe Kimdiss cu destinaţia Eshellin, apoi Lumea Oceanului de Vin Negru, ajungând în cele din urmă pe ai-Emerel, locul ei de origine. La o săptămână după aceea, ateriza o navă de aprovizionare de pe Înaltul Kavalaan. Apoi nimic, până la returul navei *Fiorul Duşmanilor Uitaţi.*

Nici nu se punea problema să aştepte atât de mult; vor fi nevoiţi să încerce să se îmbarce pe *Teric neDahlir* şi să se transbordeze pe o altă navă atunci când vor ajunge pe o planetă mai îndepărtată. Cel mai mare risc era să ajungă la această navă. Kavalarii nu aveau practic nicio şansă să-i găsească în oraşul Provocare, căci aveau o planetă întreagă de răscolit în căutarea lor. Dar fireşte că Jaan Vikary va bănui că vor încerca să plece de acolo cât de curând posibil. Iar asta însemna că probabil îi va aştepta la portul stelar la momentul respectiv. Dirk nu ştia ce vor face atunci. Nu putea decât să spere că aşa ceva nu se va întâmpla.

Şterse ecranul şi încercă alte numere, observând care anume funcţii fuseseră complet scoase din uz, care rămăseseră doar la schemele de bază – serviciul medical de urgenţă, de exemplu – şi care mai funcţionau încă la nivelul din timpul Festivalului. Din când în când dădea peste câte o ştire care îl informa de dispariţia câte unui oraş, fapt care îi demonstră că oraşul Provocare fusese alegerea corectă. Emerelii hotărâseră să construiască un oraş-turn nemuritor şi lăsaseră aproape totul în funcţiune, în pofida frigului şi a întunericului şi a îngheţului ce va să vină. În comparaţie cu acesta, celelalte oraşe erau într-o formă infinit mai proastă. Patru din cele paisprezece oraşe de pe Worlorn erau complet cufundate în întuneric, deconectate de la sursele de energie, iar eroziunea provocată de vânt şi de condiţiile meteorologice îl transformase în ruine şi praf pe unul dintre acestea.

O vreme, Dirk mai apăsă tastele, dar, într-un final, tot acest joc începu să-l obosească şi se plictisi, devenind extrem de agitat.

Închise ecranul, se spălă repede în încăperea sterilă şi se duse la culcare, stingând panourile de iluminat. Însă nu reuşi să adoarmă imediat. Întins în întunericul cald, se uita în tavan şi asculta respiraţia uşoară a lui Gwen, însă mintea lui tulburată era departe.

În curând, totul va fi iarăşi bine, îşi spuse, aşa cum fusese pe Avalon. Totuşi, nu-i venea să creadă. Parcă nu mai era acel Dirk t'Larien de altădată, Dirk al lui Gwen, acel Dirk care îşi făgăduise lui însuşi să redevină. Se simţea de parcă nu s-ar fi schimbat nimic; era la fel de istovit şi de fără speranţă cum fusese pe Braque şi pe celelalte lumi dinainte. Jenny a lui era din nou cu el, iar asta ar fi trebuit să-l facă fericit, însă se simţea doar bolnav sufleteşte şi teribil de epuizat. Ca şi cum ar fi dezamăgit-o din nou.

Dirk alungă aceste gânduri şi închise ochii.

Când se trezi, după-amiaza se apropia de sfârşit, iar Gwen se sculase deja. Dirk făcu un duş şi se schimbă în haine moi şi în culori stinse din material sintetic de pe Avalon. Apoi ieşiră amândoi pe coridor ca să se familiarizeze cu nivelul al 522-lea al oraşului Provocare. Se plimbară ţinându-se de mână.

Apartamentul lor era doar unul dintre miile existente în sectorul rezidenţial al clădirii. În jurul lui se aflau altele identice, diferind doar prin numerele înscrise pe uşile negre. Pardoseala şi pereţii coridoarelor erau îmbrăcate în nuanţe calde de albastru cobalt, la care se asortau foarte bine luminile odihnitoare de la răspântii – globuri mate, plăcute vederii.

– M-am plictisit, spuse Gwen după vreo câteva minute. Mă deprimă toată monotonia asta. Şi nu văd nicio hartă. Mă şi mir că nu se rătăceşte nimeni pe aici.

– Îmi închipui că toată lumea întreabă Vocea pe unde s-o ia, spuse Dirk.

– Da, uitasem, se încruntă ea. Ce s-a întâmplat cu Vocea? N-a mai zis nimic în ultimul timp.

– Am închis-o, îi explică Dirk. Dar ne urmăreşte în continuare.

– Poţi să-i dai iar drumul?

Putea. O conduse la cea mai apropiată uşă neagră, ce se deschise la atingerea lui, aşa cum se şi aşteptase. Apartamentul nu era ocupat. Înăuntru totul era la fel ca într-al lor, patul, ecranul – întreaga configuraţie.

Dirk deschise ecranul, apăsă butonul marcat cu o stea şi activă iarăşi Vocea.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Gwen îi surâse, forţat, neconvingător. Evident că era la fel de obosită ca el. Îi apăruseră riduri de îngrijorare în colţurile gurii.

– Da, răspunse ea. Vrem să ne ocupăm timpul cu ceva. Distrează-ne. Dă-ne ceva de făcut. Arată-ne oraşul.

Lui Dirk i se păru că vorbeşte puţin cam prea repede, ca şi cum şi-ar fi dorit cu disperare să aibă o ocupaţie care să-i ia mintea de la un anumit subiect supărător. Se întrebă dacă ce auzise în vocea ei era grija pentru siguranţa lor, sau grija pentru Jaan Vikary.

– Înţeleg, spuse Vocea. Vă voi fi ghid prin minunile din Provocare, fala planetei ai-Emerel, renăscută pe îndepărtata planetă Worlorn.

Şi îi îndrumă spre cele mai apropiate ascensoare, le arătă calea din regatul de albastru cobalt spre regiuni mai colorate şi mai distractive.

Urcară în Olimp, un foaier aflat la cel mai înalt nivel al oraşului, acoperit cu un covor negru, în care se afundau până la glezne. Priviră pe unica fereastră imensă a oraşului Provocare. La un kilometru sub ei, şiruri de nori negrii se fugăreau pe aripile unui vânt cumplit pe care ei nu-l puteau simţi. Ziua era întunecată; Ochiul Iadului ardea aruncând raze furioase ca întotdeauna, însă tovarăşii lui galbeni erau ascunşi de pâcla cenuşie mâzgălită pe cer. Vedeau munţii îndepărtaţi şi verdele închis al Pajiştii de sub ei. Un robo- chelner le servi băuturi răcoritoare.

Se duseră apoi la axul central, un cilindru care trecea prin mijlocul oraşului-turn, de sus până jos. Ţinându-se în continuare de mână, priviră în jos de pe cel mai înalt balcon, peste celelalte balcoane aşezate în şiruri nesfârşite care deveneau tot mai mici înspre adâncuri. Apoi deschiseră poarta din fier forjat şi, mână în mână, plutiră în jos, purtaţi de curenţii calzi. Axul central era o unitate recreaţională în care gravitaţia era menţinută la o valoare ce abia dacă merita să fie numită „gravitaţie” – mai puţin de 0,01 la sută din valoarea normală de pe ai-Emerel.

S-au plimbat apoi pe magistrală, un coridor exterior înclinat care cobora în spirală în jurul oraşului-turn, aidoma filetului pe un şurub gigantic, iar turistul tenace putea merge pe el de la nivelul solului până în vârf. Pe ambele laturi ale acestui coridor se înşiruiau restaurante, muzee, magazine. În mijloc erau benzile de circulaţie pentru maşinile cu anvelope moi şi pentru cele mai rapide. Douăsprezece trotuare mobile – şase ascendente, şase descendente – alcătuiau fâşia mediană a acestui bulevard. Când au obosit de atâta mers, s-au urcat pe unul dintre ele, apoi pe unul mai rapid, apoi pe altul şi mai rapid. Între timp, Vocea le indica elementele de interes deosebit din jur, dintre care niciunul nu era deosebit de interesant.

Au înotat în pielea goală în Oceanul Emereli, o pseudo-mare cu apă proaspătă care ocupa cea mai mare parte din etajele 231 şi 232. Verde, strălucitoare, cristalină, marea aceasta era atât de curată încât se puteau desluşi frânghiile răsucite ale algelor de pe fundul ei, două etaje mai jos. Lucea sub panourile de iluminat care creau iluzia de soare puternic. Peşti-sanitari micuţi se agitau încolo şi încoace în zonele cu apă mai puţin adâncă; tot felul de plante de un verde intens

pluteau şi se legănau la suprafaţă.

Au coborât cu schiurile electrice pe rampa din plastic de joasă fricţiune dintre nivelul o sută şi parter. Dirk a căzut de două ori, dar a continuat coborârea.

Au vizitat o sală unde puteai exersa căderea liberă.

Au deschis uşa unui teatru cu mii de locuri şi au refuzat oferta Vocii de a viziona holograme cu drame sau comedii.

Au mâncat, pe fugă şi fără poftă, la o cafenea din mijlocul unui complex comercial aglomerat odinioară.

Au cutreierat printr-o junglă cu copaci răsuciţi şi licheni galbeni, iar animalele pe care le-au auzit erau doar nişte înregistrări care răsunau din pereţii acelei rezervaţii calde şi umede.

În cele din urmă, tot neliniştiţi şi îngrijoraţi, şi cu gândurile prea puţin abătute de la problemele care îi frământau, au cerut Vocii să-i ducă de urgenţă înapoi în cameră. Li se comunicase că, afară, seara se aşternea peste Worlorn.

Dirk se opri în spaţiul îngust dintre pat şi peretele cu ecranul computerului şi începu să apese tastele una după alta. Gwen se aşezase pe pat în spatele lui.

Dură ceva timp până când Ruark răspunse, prea mult timp. Iar Dirk se întreba cu teamă dacă nu cumva se întâmplase un lucru îngrozitor. Dar chiar atunci pulsaţiile albastre ale semnalului de apel încetară, iar chipul durduliu al kimdissianului umplu ecranul. În spatele lui se zărea linţoliul gri al mizeriei din apartamentul părăsit.

– Ei, bine? exclamă Dirk.

Privi peste umăr la Gwen care îşi muşca buzele, iar mâna dreaptă şi-o sprijinise de brăţara din jad şi argint pe care nu şi-o dăduse încă jos de pe stânga.

– Dirk? Gwen? Voi sunteţi? Nu vă văd, nu, ecranul meu e negru.

Ochii spălăciţi ai lui Ruark alergau înnebuniţi de colo-colo pe sub şuviţele de păr şi mai spălăcit.

– Bineînţeles că noi suntem, răbufni Dirk. Cine altcineva să sune la numărul ăsta?

– Dar nu vă văd, repetă Ruark.

– Arkin, zise Gwen de pe pat, dacă ne-ai vedea, atunci ţi-ai da seama unde suntem.

Ruark clătină din cap. Avea bărbia dublă.

– Da, nu m-am gândit, ai dreptate. Mai bine să nu ştiu, da.

– Duelul, interveni Dirk. Azi dimineaţă. Ce s-a întâmplat?

– Jaan este bine? întrebă şi Gwen.

– N-a fost niciun duel, le spuse Ruark.

Ochii încă îi mai fugeau în toate părţile, probabil căutând un punct asupra căruia să-şi fixeze privirea. Sau poate că îi era teamă ca nu cumva să dea năvală kavalarii peste el în apartamentul pustiu.

– Am fost să mă uit, dar nu a avut loc niciun duel, purul adevăr.

Gwen oftă cu zgomot.

– Atunci toţi sunt bine? Şi Jaan?

– Jaantony trăieşte şi este bine, la fel şi Garsey, şi cei doi Braith, răspunse Ruark. Nimeni nu a împuşcat pe nimeni, nimeni nu a omorât pe nimeni, dar atunci când au văzut că Dirk nu apare la ora fixată, şi-au ieşit din minţi, da.

– Povesteşte, îl îndemnă Dirk.

– Da, bine, deci tu ai fost motivul pentru care s-a amânat duelul.

– S-a amânat? exclamă Gwen.

– S-a amânat, zise Ruark. Încă mai au de gând să se lupte, acelaşi stil şi aceleaşi arme, dar nu acum. Bretan Braith a făcut apel la arbitru. A spus că are dreptul să se lupte mai întâi cu Dirk, deoarece ar putea să moară în duelul cu Jaan şi Garsey, şi astfel, reclamaţia lui împotriva lui Dirk va trece nesoluţionată. A cerut ca duelul să fie amânat până la găsirea lui Dirk. Arbitrul i-a zis că bine, aşa va fi. O unealtă a celor din Braith, arbitrul ăsta, da, a fost de acord cu toate pretenţiile animalelor ălora. Roseph patrician Braith, i se zice, o fărâmiţă de om al naibii de rău.

– Cei din Ironjade, spuse Dirk. Jaan şi Garse. Au zis ceva?

– Jaantony, nu. Nu a zis absolut nimic, nu, doar a stat complet nemişcat în colţul lui din careul-morţii. Toţi ceilalţi alergau de colo-colo, strigând şi urlând, purtându-se ca nişte kavalari autentici. Nimeni nu se mai afla *în* careu cu excepţia lui Jaan, nu, iar el se uita în jur de parcă se aştepta ca al doilea duel să înceapă din clipă în clipă. Garsey, pe de altă parte, s-a înfuriat foarte tare. La început, când nu ai apărut, a făcut glume pe socoteala ta, spunând că ţi s-a făcut rău de frică, şi după aia, s-a potolit şi a tăcut şi el câtva timp, aşa, ca Jaan, iar apoi când valul furiei s-a domolit, a început să se certe cu Bretaan Braith şi cu arbitrul şi cu celălalt duelist, Cheli. Veniseră toţi cei din casta Braith ca să asiste la duel. Habar n-am avut că-i atât de multă lume în Larteyn, nu, habar n-am avut. Mă rog, în teorie, am ştiut, dar este cu totul altceva când îi vezi pe toţi strânşi laolaltă. Au venit şi doi din casta Shanagate, dar nu şi poetul Redsteel, aşa că au lipsit trei persoane: voi doi şi cu el. Altminteri, parcă era o şedinţă de consiliu orăşenesc, că toţi erau îmbrăcaţi festiv, chicoti el.

– Ştii ce urmează să se întâmple acum? îl întrebă Dirk.

– Nu-ţi face griji, spuse Ruark. Voi doi aveţi grijă să staţi ascunşi şi să prindeţi nava când vine. N-au cum să vă dea de urmă, că trebuie să scotocească toată planeta! Cât despre cei din Braith, cred că nici măcar nu vă vor căuta. Adevărul este că ţi-au pus eticheta de om-copie. Bretan Braith a insistat, iar partenerul lui a început să dondăne despre vechile tradiţii, şi la fel au făcut şi alţii din casta lor. Arbitrul a zis că bine, fie, că dacă nu te-ai prezentat la duel înseamnă că nu eşti

om adevărat. Aşa că te vor vâna, poate, dar fără un scop anume. De acum înainte pentru ei nu eşti decât un animal printre altele şi se vor declara mulţumiţi şi dacă vor prinde un altul.

– Om-copie, spuse Dirk sec, simţindu-se, în mod straniu, de parcă ar fi pierdut ceva.

– Pentru Bretan Braith şi ai lui, da. Cred că Garse se va strădui cel mai tare să dea de tine, dar nu te va vâna ca pe un animal. A jurat că te vei duela, că te vei duela cu Bretan Braith şi apoi cu el, sau poate cu el mai întâi.

– Şi Vikary? întrebă Dirk.

– Ţi-am spus, n-a scos niciun cuvânt, absolut niciunul.

Gwen se ridică de pe pat.

– Ai vorbit numai despre Dirk, îi zise ea lui Ruark. Despre mine ce-au spus?

– Despre tine? clipi Ruark des din ochii lui spălăciţi. Cei din Braith au spus că şi tu eşti om-copie, dar Garse nu le-a permis să te numească aşa. A spus foarte hotărât că va provoca la duel pe oricine se va atinge de tine. Roseph patrician Braith n-a ştiut ce hotărâre să ia. A vrut să-ţi zică şi ţie om-copie, ca lui Dirk, dar Garsey s-a înfuriat foarte tare şi am înţeles că luptătorii kavalari au dreptul de a contesta arbitrii care iau decizii incorecte, chiar dacă sunt obligaţi să le respecte, e adevărat, aşa este. Aşa că, dulce Gwen, încă mai eşti *betheynă* şi încă te mai afli sub protecţia lor, iar ei te vor aduce înapoi numai dacă vor reuşi să te prindă. După aceea vei fi pedepsită, dar va fi o pedeapsă în stil Ironjade. De fapt, nici nu au vorbit prea mult despre tine, ci s-au certat mult în privinţa lui Dirk. În fond, eşti doar o femeie, nu?

Gwen nu răspunse.

– Te vom suna din nou în câteva zile, spuse Dirk.

– Dar, Dirk, trebuie să stabilim când anume, nu? Că doar nu-mi petrec tot timpul în groapa asta de gunoi, chicoti din nou Ruark.

– Peste trei zile, tot după amurg. Trebuie să ne gândim cum vom ajunge la navă. Îmi închipui că Jaan şi Garse vor fi atunci la portul stelar.

Ruark dădu din cap.

– Am să mă gândesc şi eu.

– Poţi să ne faci rost de nişte arme? îl întrebă brusc Gwen.

– Arme? se miră kimdissianul. Adevărat, Gwen, ţi-a intrat în sânge mentalitatea kavalară. Sunt de pe Kimdiss. Ce mă pricep eu la lasere şi la chestii din astea aducătoare de violenţă? Dar pot încerca, pentru tine, pentru Dirk, prietenul meu. Vom discuta despre asta data viitoare. Acum trebuie să plec.

Chipul îi dispăru, iar Dirk închise ecranul şi se întoarse spre Gwen.

– Vrei să te lupţi cu ei? E înţelept?

– Nu ştiu, spuse ea.

Se ridică, se duse încet până la uşă, apoi se întoarse şi iar o porni spre ieşire. Apartamentul era mult prea mic pentru a-şi putea face obişnuita plimbare care îi calma nervii şi o ajuta să gândească.

– Voce! strigă Dirk cuprins de inspiraţie. Există în Provocare vreun magazin de arme? Un loc de unde să putem cumpăra lasere sau alte arme?

– Regret să vă informez că normele ai-emerel interzic deţinerea de armament personal, răspunse Vocea.

– Arme sportive? insită Dirk. Pentru vânătoare şi tir?

– Regret să vă informez că normele ai-emerel interzic toate sporturile şi jocurile sângeroase bazate pe violenţă. Dacă sunteţi membri ai unei culturi care preţuieşte aceste îndeletniciri, vă rugăm să înţelegeţi că nu am intenţionat să aducem vreo ofensă lumii voastre natale. Aceste forme de divertisment sunt disponibile pretutindeni altundeva pe Worlorn.

– Las-o baltă, interveni Gwen. A fost o idee proastă.

Dirk o cuprinse de umeri.

– Oricum nu vom avea nevoie de arme, îi zâmbi el, deşi trebuie să recunosc că m-aş simţi puţin mai bine dacă aş avea una la mine. Însă mă îndoiesc că aş şti s-o folosesc la nevoie.

– Eu aş şti, spuse ea.

Iar în ochii ei – în ochii ei mari şi verzi – Dirk citi o duritate pe care nu i-o cunoscuse. O fracţiune de secundă, stranie fracţiune de secundă, îşi aduse aminte de dispreţul albastru ca de gheaţă din ochii lui Garse Janacek.

– De unde? o întrebă.

Făcu un semn nervos şi ridică din umeri, iar mâinile lui Dirk alunecară de pe ei. Apoi se îndepărtă de el.

– Când suntem pe teren, Arkin şi cu mine folosim arme cu proiectil. Ca să lansăm proiectile de urmărire atunci când ţinem sub observaţie vreun animal pentru a-i studia migraţia. Folosim şi săgeţi cu tranchilizante. Şi mai avem şi implanturi cu senzori de mărimea unei unghii care ne spun tot ce am dori să ştim despre o anumită formă de viaţă – cum vânează, cu ce se hrăneşte, ce ritualuri de împerechere are, care este forma undelor cerebrale în diferite etape ale vieţii. Dacă ai suficiente informaţii din astea, poţi reconstrui un întreg ecosistem. Dar mai întâi trebuie să-ţi plantezi spionii, iar asta o faci imobilizând subiecţii cu săgeţi tranchilizante. Am tras mii de asemenea săgeţi. Sunt bună. Îmi pare doar rău că nu am luat niciuna cu mine.

– Nu e acelaşi lucru, se împotrivi Dirk. Una este să foloseşti arma în scopurile despre care vorbeşti, şi cu totul altceva este să împuşti un om cu un laser. Eu n-am făcut nici una, nici alta, dar nu cred că le poţi compara.

Gwen se sprijini de uşă şi îl privi sarcastică de la câţiva metri.

– Adică nu crezi că aş putea omorî un om?

– Nu.

Ea zâmbi.

– Dirk, nu mai sunt fetiţa pe care ai cunoscut-o pe Avalon. Între atunci şi acum am trăit câţiva ani pe Înaltul Kavalaan. Şi nu mi-a fost deloc uşor. O altă femeie m-a scuipat în faţă. L-am ascultat pe Garse Janacek ţinând mii de prelegeri despre obligaţiile legăturii de jad şi argint. Am fost numită om-copie şi curvă-*betheyn* de alţi kavalari atât de adesea, că s-a întâmplat să le răspund fără voia mea.

Clătină din cap. Sub banda lată care îi strângea fruntea, ochii ei erau două pietre verzi şi dure. Jad, îşi spuse Dirk fără noimă, jad asemenea celui din brăţara pe care încă o mai purta.

– Eşti supărată, îi zise. E uşor să te superi. Dar te cunosc, iubito, şi ştiu că eşti un om bun.

– Am fost. Încerc să mai fiu. Dar a trecut multă vreme, Dirk, mult prea multă vreme, şi s-au adunat toate, iar Jaan Vikary este singurul lucru bun din toate astea. I-am povestit lui Arkin, el ştie ce simt, *ce am simţit.* Au existat momente când am fost atât de aproape de… la capătul puterilor am fost. Mai ales din cauza lui Garse, pentru că, într-un mod foarte straniu, el face parte din mine, şi face parte foarte mult din Jaan, şi doare mult mai tare când vine de la cineva la care ţii, de la cineva pe care l-ai putea chiar iubi, dacă n-ar…

Se opri. Îşi încrucişase braţele pe piept, încruntată, dar se opri. Probabil că văzuse expresia de pe chipul lui, bănui Dirk.

– Poate ai dreptate, spuse ea după câteva clipe desfăcându-şi braţele. Poate că n-aş fi în stare să omor pe nimeni. Dar, înţelege că uneori mă simt ca şi când aş putea. Iar în momentul acesta mi-aş dori teribil de mult să am o armă.

Scoase un hohot mic de râs, lipsit de veselie.

– Bineînţeles că pe Înaltul Kavalaan nu aveam voie să port arme. Ce să facă o *betheynă* cu un pistol? Doar o protejează stăpânul ei şi *teynul* lui. Iar o femeie care are o armă s-ar putea sinucide. Jaan… ei bine, Jaan încearcă să schimbe lucrurile. Încearcă. Uite, eu am ajuns aici. Majoritatea femeilor lor nu părăsesc siguranţa căminului din castă din momentul în care acceptă legătura de jad şi argint. Dar, cu toate strădaniile lui, pe care le respect, Jaan nu înţelege. În fond, este patrician, şi se mai luptă şi pentru alte lucruri. Dar, la orice îi spun eu, Garse îi spune exact pe dos. Uneori Jaan nici nu-şi dă seama. Sau zice că lucrurile mărunte, cum ar fi o armă pentru mine, nu sunt importante. I-am vorbit la un moment dat despre asta, iar el m-a contrazis, aducându-mi aminte cum am protestat faţă de obiceiul lor de a fi în permanenţă înarmaţi, faţă de toată aiureala cu *code duello,* care este, în realitate, o mare şmecherie. Cu toate acestea, să ştii,

Dirk, că te-am înţeles când i-ai spus noaptea trecută lui Arkin că vrei să te lupţi cu Bretan chiar dacă nu te simţi obligat de codul său. Am simţit la fel de multe ori.

Luminile din încăpere pâlpâiră, apoi revenire la intensitatea dinainte.

– Ce-i asta? spuse Dirk privind în sus.

– Rezidenţii nu trebuie să se alarmeze, se auziră tonurile de bas ale vocii. A fost o pană de curent la etajul vostru, dar s-a remediat.

– Pană de curent!

O imagine apăru în mintea lui Dirk, o imagine a oraşului Provocare – fără ferestre, etanşeizat, complet rupt de restul lumii – fără curent. Nu-i plăcea deloc această perspectivă.

– Ce se petrece?

– Vă rog să nu vă alarmaţi, repetă Vocea, însă luminile de deasupra o contraziseră. Se stinseră de tot, şi câteva secunde Gwen şi Dirk rămaseră în beznă absolută.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse Gwen când luminile se reaprinseră.

Se întoarse, deschise dulapul din perete şi începu să scoată genţile. Dirk se apropie să o ajute.

– Vă rog nu intraţi în panică, spuse Vocea. Pentru propria voastră siguranţă, vă sfătuiesc să rămâneţi în camera voastră. Situaţia este sub control. Provocare deţine numeroase dispozitive de securitate încastrate, precum şi sisteme de rezervă pentru cele mai importante.

Terminară de strâns lucrurile şi Gwen se duse la uşă.

– Acum funcţionezi pe circuit secundar? întrebă ea.

– Acum sunt în funcţiune circuitele secundare pe etajele de la nivelul unu până la cincizeci, de la 251 la 300, de la 351 la 451, şi de la nivelul 501 până la nivelul 550, recunoscu Vocea. Nu este motiv să vă alarmaţi. Tehnicienii roboţi repară circuitele primare cu maximă rapiditate, şi există şi alte sisteme auxiliare pentru eventualitatea puţin probabilă că ar cădea şi circuitul secundar.

– Nu pricep, spuse Dirk. *De ce?* Ce a provocat avaria?

– Vă rog nu vă alarmaţi, spuse Vocea.

– Dirk, zise Gwen calmă. Hai să mergem.

Ieşi cu raniţa agăţată de umărul stâng şi cu o geantă în dreapta. Dirk luă celelalte două genţi şi o urmă pe coridorul albastru-cobalt. Se îndreptară repede spre lifturi, Gwen în faţă, iar zgomotul paşilor lor era înghiţit de covoarele groase.

– Rezidenţii care intră în panică au mai multe şanse să se accidenteze decât cei care rămân în apartamentele lor pe durata acestui incident regretabil, îi mustră Vocea.

– Spune-ne ce se petrece şi poate o să ne mai gândim, zise Dirk, fără ca vreunul dintre ei să se oprească sau să încetinească pasul.

– Acum sunt în vigoare reglementările pentru situaţii de urgenţă, îi explică Vocea. Au fost trimişi gardieni care să vă conducă înapoi în camera voastră. Pentru protecţia voastră. Repet, au fost trimişi gardieni care să vă conducă înapoi în camera voastră. Normele planetei ai-Emerel interzic…

Din senin, Vocea începu să se bâlbâie şi să vorbească nedesluşit, iar tonurile de bas se transformară într-un vaiet care le zgârie timpanele. Apoi se opri cu desăvârşire, lăsând loc unei tăceri sinistre.

Luminile se stinseră.

Dirk se opri, apoi făcu doi paşi înainte prin bezna groasă şi se izbi de Gwen.

– Iartă-mă, spuse.

– Taci, şopti Gwen.

Începu să numere secundele. La treisprezece, globurile atârnate la capetele coridoarelor reveniră la viaţă. Însă acum lumina lor albastră era fantomatică, slabă, abia cât să vezi la un metru în faţă.

– Haide, îi zise iarăşi Gwen.

Acum păşea mai încet şi mai atentă în semiîntuneric. Ascensoarele nu erau prea departe.

Iar când pereţii le vorbiră din nou, ceea ce au auzit nu era Vocea.

– Este un oraş mare, dar nu suficient de mare ca să te ascundă, t'Larien. Te aştept în cea mai de jos pivniţă, la sub-nivelul cincizeci şi doi. Am pus stăpânire pe oraş. Vino la mine, sau voi stinge toate luminile şi te voi vâna în întuneric împreună cu *teynul* meu.

Dirk îl recunoscu de îndată. Era inconfundabil. Nici pe Worlorn, nici aiurea, nimeni nu ar fi putut imita vocea deformată, tăioasă a lui Bretan Braith Lantry.

Capitolul 8

Se opriră în mijlocul coridorului ca paralizaţi. Gwen, o siluetă albastră, neclară, cu ochii ca două găuri negre. Colţurile gurii îi zvâcneau, amintindu-i înfiorător de mult lui Dirk de Bretan şi ticul *lui* nervos.

– Ne-au găsit, spuse ea.

– Da.

Şopteau amândoi de teamă ca nu cumva Bretan – la fel ca Vocea căreia îi luase locul – să nu-i audă dacă vorbesc ceva mai tare. Dirk era conştient în mod acut de difuzoarele din jurul lor. Poate că mai erau şi microfoane, poate şi camere video – ochii oraşului-turn, toate invizibile în spatele pereţilor acoperiţi cu mochete groase.

– Cum? întrebă Gwen. N-aveau cum. E imposibil.

– Au făcut-o. Înseamnă că e posibil. Dar noi ce facem acum? Să mă duc la ei să mă predau? Ce se află la sub-nivelul cincizeci şi doi?

Gwen se încruntă.

– Nu ştiu, Provocare nu este oraşul meu. Dar ştiu că la subsol nu sunt spaţii pentru locuit.

– Maşini, sugeră Dirk. Energie electrică. Dispozitive de asigurare a condiţiilor de viaţă.

– Computere, adăugă Gwen cu o şoaptă dogită.

Dirk lăsă jos genţile. Era o tâmpenie să se mai agaţe de haine şi de alte bunuri într-un moment ca acesta.

– Au ucis Vocea, spuse.

– Poate. Dacă poate fi ucisă. Cred că este o reţea uriaşă de computere împrăştiate prin turn. Nu ştiu sigur. Poate că nu a fost decât un utilaj foarte mare.

– În orice caz, au ajuns la creierul central, la sistemul nervos central, sau cum i-o zice. Că nu ne mai dă nimeni informaţii amabile prin pereţi. Şi probabil că Bretan ne şi vede acum.

– Nu, îl contrazise Gwen.

– De ce nu? Vocea ne vedea.

– Da, probabil, deşi nu cred că dispozitivele de detectare ale Vocii includeau neapărat şi senzori vizuali. Vreau să spun că nu cred că avea nevoie de aşa ceva. Avea alte simţuri, pe care oamenii nu le au. Dar nu despre asta este vorba. Vocea era un supercomputer, proiectat în aşa fel încât să poată lucra simultan cu mii de frânturi de informaţii. Bretan nu poate face asta. Niciun om nu poate. În plus, nu poate pricepe stimulii respectivi. Aşa cum nici eu nu pot şi nici tu. Doar Vocea putea. Chiar dacă Bretan se află în locul de unde are acces la toate datele pe care le primea Vocea, ori se pare că ar fi codate în „păsărească", ori rulează cu o viteză atât de mare, că nu-i sunt de niciun folos. Poate un cibernetician experimentat ar fi în stare să înţeleagă ceva, deşi mă cam îndoiesc. Oricum, nu Bretan. Dacă nu

cumva el cunoaşte un secret pe care noi nu-l ştim.

– A ştiut cum să ne găsească, spuse Dirk. Şi a ştiut unde este creierul oraşului Provocare, şi cum să-l scurtcircuiteze.

– Nu ştiu cum ne-a găsit, răspunse Gwen, dar n-a fost mare lucru să ajungă la Voce. Ultimul sub-nivel, Dirk! A ghicit, pur şi simplu. Kavalarii îşi organizează castele în spaţii săpate adânc în stâncă, iar ultimul nivel, cel mai de jos, este întotdeauna cel mai sigur, cel mai ferit. Acolo îşi adăpostesc atât femeile, cât şi alte comori ale castei.

Dirk se gândi câteva clipe.

– Stai aşa. Înseamnă că n-are cum *să ştie* cu exactitate unde suntem. Altfel, de ce încearcă să ne ducă în subsol, de ce ne ameninţă că ne va vâna?

Gwen îi arătă printr-un semn că este de acord cu raţionamentul lui.

– Dar dacă este într-un centru cu computere, continuă Dirk, trebuie să fim foarte prudenţi. Tot poate descoperi unde suntem.

– Probabil că unele dintre computere încă mai funcţionează, zise Gwen uitându-se la globurile albastre aflate la câţiva paşi de ei. Oraşul încă mai este viu, mai mult sau mai puţin.

– Şi poate să întrebe Vocea unde suntem? Dacă o aduce înapoi?

– Se poate. Dar oare îi va spune? Eu una nu cred. Suntem rezidenţi legali, nu suntem înarmaţi. În vreme ce el este un intrus periculos care încalcă toate regulile planetei ai-Emerel.

– El? Adică „ei”. Cheli a venit cu el. Poate au venit şi alţii.

– Atunci, un grup de intruşi.

– Dar nu cred că sunt mai mult de – cât să fie? Douăzeci? Mai puţini, poate? Cum să poată pune stăpânire pe un oraş de mărimea acestuia?

– Ai-Emerel este o lume eminamente non-violentă, Dirk. Iar oraşul acesta a fost construit pentru Festival. Nu cred că are prea multe sisteme de apărare. Gardienii…

Dirk se uită dintr-odată în jur.

– Da, gardienii. Vocea a pomenit de ei. Era pe cale să trimită unul după noi.

Aproape se aştepta să vadă cum, ca la un semnal, dintr-un coridor perpendicular pe al lor, se rostogoleşte spre ei ceva mare şi cu aspect ameninţător. Nimic. Doar umbre şi globuri cobalt şi tăcere albastră.

– Nu putem să mai rămânem aici, spuse Gwen.

Încetaseră să mai şoptească. Îşi dăduseră amândoi seama că, dacă Bretan Braith şi ai lui i-ar putea auzi, înseamnă că mai aveau cu siguranţă la dispoziţie şi alte zeci de modalităţi de a-i localiza. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, situaţia lor era fără speranţă. Şoptitul nu era decât un gest inutil.

– Maşina e doar la două etaje distanţă de noi, zise ea.

– S-ar putea la fel să fie şi cei din Braith, răspunse Dirk. Şi chiar

dacă nu, tot nu trebuie să ne apropiem de maşină. Ştiu că avem una, şi probabil se aşteaptă să ne ducem direct la ea. Poate tocmai de aia ne-a ţinut Bretan micuţul lui discurs, ca să ne scoată din ascunzătoare în spaţiu mai larg unde suntem pradă uşoară. Precis că fraţii lui de castă ne pândesc ca să ne doboare cu laserele, explică el dus pe gânduri. Dar nici aici nu putem rămâne.

– Nu lângă apartamentul nostru, fu de acord Gwen. Vocea ştia unde suntem, ceea ce înseamnă că şi Bretan poate afla. Însă trebuie să rămânem în oraş, ai dreptate în privinţa asta.

– Să ne ascundem, atunci, spuse Dirk. Dar unde?

Gwen ridică din umeri.

– Oriunde. E un oraş mare, aşa cum a spus şi Bretan.

Se aplecă iute şi începu să scotocească prin geantă, lăsând la o parte toată îmbrăcămintea greoaie, dar păstrând raniţa şi sacul cu provizii. Dirk îşi puse paltonul gros de la Ruark şi renunţă la toate celelalte lucruri. Se îndreptară pe jos spre magistrală; Gwen voia să ajungă cât mai departe de camera lor, şi niciunul nu se gândea să rişte folosind ascensoarele.

Luminile de deasupra bulevardului exterior ardeau vii şi albe, iar trotuarele mobile bâzâiau uniform; se pare că drumul spiralat se alimenta de la o sursă independentă de energie.

– În sus sau în jos? întrebă Dirk.

Gwen nu păru să-l audă; era cu urechile ciulite altundeva.

– Taci, îi spuse cu gura zvâcnindu-i.

Şi atunci, peste zumzetul constant al trotuarelor, Dirk auzi şi *celălalt* zgomot, slab, însă inconfundabil.

Un urlet.

Era convins că vine din coridorul din spatele lor. Ca o răsuflare îngheţată prin nemişcarea caldă şi albastră. Şi părea să plutească în aer mai mult decât ar fi fost normal. Îi urmară nişte strigăte estompate, îndepărtate.

Apoi o tăcere scurtă. Dirk şi Gwen se priviră, perfect nemişcaţi, ascultând. Iar urletul se auzi din nou, mai tare, mai clar, reverberând puţin de această dată. Un urlet furios, lung şi strident.

– Câinii de vânătoare ai castei Braith, spuse Gwen cu o voce mult prea calmă.

Dirk îşi aduse aminte de fiara pe care o zărise pe când se plimbase pe străzile din Larteyn – câinele acela cât un cal, care mârâise atunci când se apropiase, creatura aceea infernală cu cap fără păr, ca de şobolan şi ochi mici şi roşii. Se uită cu teamă spre coridor, dar în umbrele albastre nu se mişca nimic.

Urletele se auzeau şi mai tare şi mai de aproape.

– În jos, spuse Gwen. Repede.

Dirk nu trebuia convins. Traversară în grabă bulevardul tăcut şi

ajunseră pe zona mediană. Se urcară pe primul şi cel mai lent dintre trotuarele descendente, apoi săriră de pe unul pe altul, de pe cele lente pe cele mai rapide, până ajunseră pe trotuarul care avea cea mai mare viteză. Gwen îşi dădu jos de pe umăr sacul cu provizii, îl desfăcu şi începu să răscolească prin el, în vreme ce Dirk stătea alături, cu o mână pe umărul ei, urmărind cum trec în goană pe lângă ei numerele nivelurilor, aidoma unor santinele negre montate deasupra gurilor întunecate care duceau spre coridoarele interioare ale oraşului Provocare.

Tocmai ajunseseră la nivelul 490, când Gwen se ridică ţinând în mână o baghetă metalică, negru-albăstruie, cât palma de lungă.

– Dezbracă-te, îi spuse.

– Ce zici?

– Dezbracă-te, repetă ea.

Iar când Dirk nu făcu nicio mişcare, ci doar se uită la ea ca la o nebună, scutură nerăbdătoare din cap şi îl împunse în piept cu vârful baghetei.

– Spray pentru anihilarea mirosului, îi explică ea. Arkin şi cu mine îl folosim când mergem în pădure. Îl pulverizăm pe noi. Neutralizează mirosul de om cam patru ore. Să sperăm că dulăii ne vor pierde urma.

Dirk începu să-şi dea jos hainele, apoi Gwen îi ceru să stea cu picioarele depărtate şi cu braţele ridicate deasupra capului. Apăsă un capăt al baghetei metalice, iar din celălalt ieşiră stropi fini care îl gâdilară pe pielea goală. Îi era frig şi se simţea ridicol şi foarte vulnerabil, în vreme ce ea aplica soluţia pe faţă şi pe spate, din creştetul capului până la degetele de la picioare. Apoi îngenunche şi îi dădu şi hainele cu acel spray, şi pe faţă şi pe dos, mai puţin paltonul de la Arkin. Apoi Dirk îşi puse la loc hainele – uscate şi acoperite de pudra cenuşie. Gwen se dezbrăcă şi ea, cerându-i să aplice soluţia pe corpul ei.

– Ce facem cu haina asta? o întrebă când se îmbrăca.

Dăduse absolut totul cu spray: raniţa, proviziile, brăţara din jad şi argint – absolut toate lucrurile pe care le aveau cu ei, cu excepţia paltonului. Gwen îl ridică şi îl aruncă peste parapet, pe un transportor rapid al unuia dintre trotuarele ascendente. Îl urmăriră cum se îndepărtează de ei până când dispăru cu totul.

– Nu-ţi trebuie, spuse Gwen atunci. Şi poate că o să îndrume haita pe o direcţie greşită. Cu siguranţă ne-au urmărit până aici.

Dirk era sceptic.

– Poate, spuse privind la peretele interior, pe care apăruse numărul etajului 472. Dar cred că trebuie să ne dăm jos. Să plecăm de aici.

Gwen îl privi întrebător.

– Chiar tu ai spus-o, continuă el. Indiferent cine e pe urmele noastre, precis a ajuns măcar până la magistrala exterioară. Iar dacă

au apucat-o în jos, haina mea n-are cum să-i păcălească. O s-o vadă cum trece pe lângă ei şi o să-şi bată joc de naivitatea noastră.

Gwen surâse.

– Ai dreptate. Dar merita să încercăm.

– Deci şi tu presupui că sunt pe urmele noastre…

– Până acum avem un avans bun, îl întrerupse ea. N-au cum să-şi urce copoii pe trotuarul mobil. Ceea ce înseamnă că vor veni pe jos.

– Şi ce dacă? Nu suntem în siguranţă aici, Gwen. Uite, nu poate fi Bretan cel de sus, pentru că el e la subsol. Nu poate fi nici Cheli, nu-i aşa?

– Nu. Kavalarii vânează însoţiţi de *teynii* lor. Nu se despart niciodată.

– Măcar atâta lucru am înţeles şi eu. Deci, avem doi indivizi care se joacă la subsol cu reţeaua electrică, alţi doi sunt chiar în spatele nostru. Câţi alţii ne mai urmăresc? Ştii cumva?

– Nu.

– Eu aş zice că mai sunt câţiva; şi chiar dacă n-ar fi, ar trebui să ne închipuim cel mai rău scenariu şi să o pornim de acolo. Dacă mai sunt şi alţi Braith în oraş şi dacă ţin legătura cu vânătorii din spatele nostru, cei de deasupra le vor spune să închidă zona cu bulevardul exterior.

Ea îl privi printre gene.

– Poate că nu. Foarte rar se întâmplă ca grupele de vânători să colaboreze. Fiecare pereche vrea prada pentru sine. *La naiba,* ce mi-aş dori să am o armă acum!

Dirk ignoră ultima propoziţie.

– N-ar trebui să riscăm, zise.

Şi chiar atunci luminile de deasupra lor începură să pâlpâie, micşorându-se brusc până la stadiul de cenuşiu difuz şi, în acelaşi timp, banda rulantă de sub ei se zdruncină şi începu să încetinească. Gwen se împiedică. Dirk o prinse şi o luă în braţe. Mai întâi se opri trotuarul cel mai lent, apoi cel de alături, iar în cele din urmă cel pe care se aflau.

Gwen se cutremură şi îşi ridică ochii spre el, iar Dirk o strânse şi mai tare, ca şi cum căldura şi apropierea ei i-ar fi putut aduce liniştea de care avea disperată nevoie.

De sub ei – Dirk putea să jure că exact *de sub* ei, din direcţia spre care se îndreptau, şi nu prea de departe – se auzi un strigăt scurt şi ascuţit.

Gwen se îndepărtă de el. Niciunul nu spuse nimic. Trecură de pe un trotuar pe celălalt, traversând benzile de circulaţie pustii şi întunecate, spre pasarela care ducea înspre coridoare, departe de bulevardul devenit atât de periculos acum. Dirk cercetă numărul etajului atunci când trecură de la întunericul cenuşiu în lumina

albastră: 468. Acum, pentru că zgomotul paşilor le era înăbuşit de mocheta groasă, începură să alerge de-a lungul coridorului, cotind mereu, uneori la dreapta, alteori la stânga, alegând la întâmplare direcţia. Au alergat până au rămas fără suflare, şi atunci se opriră şi se prăbuşiră sub lumina difuză a unui glob albastru.

– Ce a fost aia? reuşi să întrebe când îşi mai recăpătă suflul.

Gwen gâfâia şi horcăia zgomotos din cauza efortului. Parcurseseră o distanţă foarte lungă. Se luptă să respire. Lacrimile mute îi lăsau dâre umede pe obraji.

– Tu ce *crezi* că a fost? spuse pe un ton tăios. A fost strigătul unui om-copie.

Dirk simţi gust sărat pe vârful limbii. Îşi atinse faţa şi o simţi umedă şi se întrebă de câtă vreme plângea.

– Înseamnă că sunt mai mulţi Braith, spuse el.

– Sunt la etajele de sub noi, zise ea. Şi au găsit deja o victimă. La naiba, la naiba, *la naiba!* Noi i-am condus aici, noi suntem de vină. Cum de am putut fi atât de tâmpiţi? Lui Jaan i-a fost mereu teamă că se vor apuca să vâneze prin oraşe.

– Au început, deja, de ieri, spuse Dirk, când s-au dus să vâneze copiii-gelatină de pe Oceanul de Vin Negru. Era doar o chestiune de timp până când ar fi ajuns şi aici. Nu te…

Îşi ridică faţa la el, cu trăsăturile încordate de furie, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

– Adică, ce? se răsti ea. Nu crezi că e vina noastră? Dar a cui este? Bretan Braith te-a urmărit pe *tine,* Dirk. Altfel, de ce ar fi venit aici? Ne-am fi putut duce în Al Doisprezecelea Vis, în Muschetă, în Esvoch. Toate astea sunt oraşe pustii. Şi nimeni n-ar fi păţit nimic. Acum emerelii vor fi… Câţi rezidenţi a spus Vocea că au mai rămas aici?

– Nu mai ţin minte. Parcă vreo patru sute.

Încercă să o cuprindă de umeri şi să o tragă lângă el, dar ea îl împinse şi îl privi cu ură.

– E numai vina noastră, îi zise. Trebuie să facem ceva.

– Tot ce putem face este să încercăm să rămânem în viaţă. Pe noi ne urmăresc, în caz că ai uitat. Nu putem să ne facem griji şi din cauza celorlalţi.

Gwen îl privea fix, cu ochi duri şi plini de – ce? – poate de dispreţ, îşi spuse Dirk. Iar această privire îl luă prin surprindere.

– Nu-mi vine să cred că spui asta, îi reproşă ea. Nu te poţi gândi şi la altcineva în afară de tine? La naiba, Dirk, pe noi măcar ne ajută soluţia de anihilare a mirosului. Emerelii nu au absolut nimic. N-au arme, n-au protecţie. Sunt oameni-copie, sunt vânat, atât şi nimic mai mult. *Trebuie să facem ceva!*

– Ce? Să ne sinucidem? Asta vrei? Nu m-ai lăsat să mă duelez cu Bretan, şi acum…

– Da! Acum suntem obligaţi! Pe vremuri, pe Avalon, n-ai fi vorbit aşa, spuse ea aproape ţipând. Atunci erai altfel*. Jaan* nu ar…

Se întrerupse, dându-şi brusc seama ce spusese, şi îşi feri privirea de el. Apoi începu să suspine. Dirk nu se mişcă din loc.

– Deci aşa stau lucrurile, spuse el după o vreme, pe un ton calm. Jaan nu s-ar fi gândit în primul rând la siguranţa lui, aşa este? Jaan ar fi făcut pe eroul.

Gwen se uită iarăşi la el.

– Să ştii că aşa ar fi făcut.

Iar el o aprobă.

– Sigur că aşa ar fi făcut. Poate că şi eu aş fi făcut-o pe vremuri. Poate ai dreptate. Poate că m-am schimbat. Nu ştiu.

Îi era rău şi se simţea epuizat, înfrânt şi foarte ruşinat. Gândurile îi alergau zăpăcite de colo-colo. Şi îşi tot spunea că amândoi aveau dreptate. *Ei* îi aduseseră pe cei din Braith în oraşul Provocare, îi asmuţiseră asupra câtorva sute de victime inocente. Ei erau de vină; Gwen avea dreptate. Totuşi, şi *el* avea dreptate când spunea că nu pot face nimic acum, absolut nimic. Iar dacă asta era o dovadă de egoism, ei bine, asta era situaţia.

Acum Gwen plângea de-a binelea. Întinse din nou mâna spre ea, iar de această dată nu îl mai respinse. Cu toate că îi mângâia părul lung şi negru, luptându-se să-şi ascundă propriile lacrimi, ştia că toate acestea nu ajută la nimic, că nu aveau cum să schimbe nimic. Cei din casta Braith vânau, ucideau – iar el nu-i putea opri. Abia dacă putea să se salveze pe el. Înseamnă că nu mai era vechiul Dirk, acel Dirk de pe Avalon, nu, nu mai era. Iar femeia pe care o ţinea în braţe nu mai era Jenny. Amândoi nu mai erau decât nişte biete animale hăituite.

Şi brusc îşi dădu seama de ceva.

– Da, rosti cu voce tare.

Gwen îşi ridică ochii la el, iar Dirk se ridică nesigur în picioare, trăgând-o după el.

– Dirk?

– Putem face ceva, îi spuse şi se îndreptă spre uşa celui mai apropiat apartament. Se deschise imediat. Intră şi se duse la ecranul de lângă pat. Camera era cufundată în întuneric, singura lumină fiind dreptunghiul albastru care intra de pe coridor pe uşa deschisă. Gwen rămase în prag, neînţelegând ce se întâmplă, siluetă neagră şi tristă.

Dirk aprinse ecranul nutrind speranţa (căci nu putea face nimic altceva decât să spere) că va funcţiona. Şi respiră uşurat când acesta se lumină. Se întoarse spre Gwen.

– Ce vrei să faci? îl întrebă ea.

– Spune-mi numărul tău de acasă, îi ceru el.

Şi ea îi înţelese intenţia. Dădu încetişor din cap şi îi spuse numărul, iar el apăsă tastele, una după alta. Apoi aşteptară. Încăperea se

lumină sub pulsaţia albastră a semnalului de apel. Când acesta dispăru, pe ecran apăru maxilarul pronunţat al lui Jaan Vikary.

La început, nimeni nu spuse nimic. Gwen intră în cameră şi se opri în spatele lui Dirk, cu o mână pe umărul lui. Vikary îi privi tăcut, iar, o clipă cumplit de lungă, Dirk se temu că va închide ecranul şi îi va lăsa în voia sorţii.

Dar nu. I se adresă lui Dirk.

– Ai fost frate de castă. Am avut încredere în tine.

Apoi îşi mută privirea la Gwen.

– Iar pe tine te-am iubit.

– Jaan, spuse ea iute, pe un ton blând, cu o voce atât de aproape de şoaptă încât Dirk se îndoi că Vikary o va putea auzi.

Apoi se opri şi ieşi repede din încăpere.

Dar Vikary nu întrerupse legătura.

– Văd că sunteţi în Provocare. De ce m-ai sunat, t'Larien? Ştii ce trebuie să fac împreună cu *teynul* meu?

– Ştiu, răspunse Dirk. Şi îmi asum acest risc. Dar trebuie neapărat să-ţi spun ceva. Cei din casta Braith ne-au urmărit. Nu ştiu de ce mi-am închipuit că nu ne va putea lua nimeni urma. Dar sunt aici. Bretan Bratih Lantry a distrus computerul oraşului şi se pare că acum controlează şi restul de surse de energie. Ceilalţi... au venit în haită. Ceilalţi au ocupat majoritatea coridoarelor.

– Înţeleg, spuse Vikary.

Şi o undă de emoţie – stranie, indescifrabilă – îi traversă chipul.

– Rezidenţii?

Dirk dădu cu vehemenţă din cap.

– Ai să vii?

Vikary schiţă un surâs vag.

– Tu îmi ceri ajutorul mie, Dirk t'Larien? întrebă el clătinând din cap. Nu, n-ar trebui să glumesc, căci nu-mi ceri să te ajut pe tine. Înţeleg. Îmi ceri să-i ajut pe ceilalţi, pe emereli, da, Garse şi cu mine vom veni. Ne vom aduce emiţătoarele de ghidaj, iar pe cei pe care îi vom găsi înaintea vânătorilor îi vom face *korariel* Ironjade. Dar va dura, poate va dura prea mult. Şi mulţi vor muri. Ieri, în Oraşul din Iazul fără Stele, una din creaturile numite Mame a murit pe neaşteptate. Copiii-gelatină – ştii ceva despre copiii-gelatină, t'Larien?

– Ştiu destule.

– Au ieşit din Mama lor pentru a-şi găsi o alta, dar nu au mai găsit niciuna. Iar în timpul zecilor de ani când ei au trăit în interiorul acelei gazde imense, alţii din lumea lor au prins-o şi au adus-o pe Worlorn de pe Lumea Oceanului de Vin Negru, iar în cele din urmă au abandonat-o. Copiii-gelatină şi alţi vinari-negri, care nu fac parte din secta lor nu se pot suferi. Aşa că au invadat oraşul, cam o sută, sau poate mai mulţi, umplându-l de viaţă neaşteptată, complet zăpăciţi, împiedicaţi,

fără să ştie unde se află şi de ce. Majoritatea erau bătrâni, destul de bătrâni. Cuprinşi de panică, au început să-şi trezească oraşul cel mort, şi aşa s-a întâmplat că i-a găsit Roseph patrician Braith. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putere, i-am apărat pe unii dintre ei. Dar cei din casta Braith i-au găsit pe ceilalţi, tocmai pentru că eu nu i-am putut găsi pe toţi la timp, tocmai pentru că este o acţiune de durată. La fel se va întâmpla şi în Provocare. Aceia care încearcă să scape fugind pe coridoare, aceia vor fi cei vânaţi şi ucişi, înainte ca eu şi *teynul* meu să le putem veni în ajutor. Pricepi?

Dirk dădu din cap.

– Nu este suficient doar să mă chemi pe mine, spuse Vikary. Trebuie să faci şi tu ceva. Bretan Braith Lantry te vrea cu disperare, te vrea pe tine, pe nimeni altcineva. S-ar putea chiar să-ţi îngăduie să te duelezi cu el. În vreme ce ceilalţi vor numai să te vâneze, ca pe un om-copie, însă până şi ei pun mai mare preţ pe tine decât pe orice altă pradă. Ieşi la iveală, t’Larien, iar ei vor veni după tine. Pentru acei emereli care se ascund în jurul tău, acest timp câştigat va fi foarte important.

– Înţeleg, spuse Dirk. Vrei ca eu şi Gwen...

Vikary tresări vizibil.

– Nu, fără Gwen.

– Eu, atunci. Vrei să atrag atenţia asupra mea? Fără să am măcar o armă?

– Dar ai o armă, îi răspunse Vikary. Ai furat-o insultând casta Ironjade. Numai tu poţi hotărî dacă ai s-o foloseşti sau nu. Nu am încredere în tine că vei face alegerea corectă. Am avut încredere o dată. Pur şi simplu îţi spun. Încă ceva, t’Larien. Indiferent ce vei face, sau nu vei face, nu se va schimba nimic între noi doi. Discuţia aceasta nu schimbă nimic. Ştii foarte bine ce trebuie să facem.

– Mi-ai mai spus, îi răspunse Dirk.

– Îţi mai spun o dată. Vreau să ţii bine minte, se încruntă Vikary. Acum voi pleca. E drum lung până în oraşul Provocare. Un zbor lung şi rece.

Ecranul se întunecă înainte ca Dirk să formuleze un răspuns.

Gwen aştepta în faţa uşii, sprijinită de peretele mochetat, cu faţa în palme. Se îndreptă la vederea lui Dirk.

– Vin? îl întrebă.

– Da.

– Îmi pare rău că... am ieşit. Nu mă simţeam în stare să dau ochii cu el.

– Nu contează.

– *Ba da.*

– Nu, îi spuse pe un ton aspru.

Îl durea stomacul. Parcă tot auzea urlete îndepărtate.

– Ba nu. Mi-ai arătat înainte cât se poate de clar ce anume simţi.

– Aşa am făcut? râse ea. Dacă tu ştii ce anume simt eu înseamnă că ştii mai multe decât mine.

– Nu ştiu, Gwen – nu, ascultă-mă, nu contează. Ai avut dreptate. Trebuie să… Jaan a spus că avem o armă.

Ea se încruntă nedumerită.

– A spus asta? Crede că mi-am luat pistolul cu săgeţi? Sau ce?

– Nu, nu cred că despre asta-i vorba. Mi-a spus doar că avem o armă pe care noi am furat-o, insultând, prin asta, casta Ironjade.

Gwen închise ochii.

– Dar bineînţeles, exclamă şi îi deschise. Aerovehiculul. E prevăzut cu tunuri cu laser. Cred că la asta s-a referit. Dar nu sunt încărcate. Nici nu cred că sunt conectate. Maşina asta am folosit-o eu în mare parte din timp, iar Garse…

– Înţeleg. Crezi că putem regla laserele? Că putem să le facem să funcţioneze?

– Poate. Nu ştiu. Dar la ce altceva să se fi referit Jaan?

– Cu siguranţă că cei din Braith au descoperit maşina, spuse Dirk pe un ton lipsit de emoţie şi rece. Trebuie să riscăm. De ascuns nu ne putem ascunde, pentru că oricum ne vor găsi. Iar dacă transmisiunea mea la Larteyn a fost consemnată cumva în aparatura de la subsol, s-ar putea ca Bretan să fie chiar acum în drum spre noi. Nu, ne întoarcem la maşină. Nu se aşteaptă la una ca asta, mai ales că ştiu că am apucat-o în jos pe magistrala principală.

– Dar aerovehiculul este la cincizeci şi două de etaje deasupra noastră, exclamă Gwen. Cum ajungem acolo? Dacă Bretan controlează sursele de energie electrică aşa cum ne închipuim noi că o face, înseamnă că a scos deja ascensoarele din funcţiune. A oprit şi trotuarele mobile.

– Ştia că le folosim, spuse Dirk. Sau că suntem pe magistrală. I-au spus cei care ne urmăreau. *Ţin legătura,* Gwen. Cei din Braith. Trebuie că aşa se întâmplă, altfel cum s-ar fi oprit benzile rulante chiar la momentul oportun pentru ei? Însă e bine, ne va fi mai uşor.

– Mai uşor? Pentru ce?

– Să le atragem atenţia asupra noastră, îi explică el. Să-i facem să se ia după noi, să-i salvăm pe blestemaţii ăştia de emereli. Asta vrea Jaan să facem. Nu asta vrei şi tu?

Tonul lui era ironic, iar Gwen se albi la faţă.

– Păi, da.

– Atunci, ai câştigat. Aşa vom face.

Gwen căzu pe gânduri.

– Atunci mergem la ascensoare? Dacă mai funcţionează încă?

– Nu putem să ne bazăm pe ascensoare, zise Dirk. Chiar dacă mai funcţionează. Bretan le-ar putea opri cu noi înăuntru.

– Nu ştiu să existe scări pe aici, spuse ea. Şi chiar dacă ar exista, nu le-am putea găsi fără indicaţiile date de Voce. Putem încerca să urcăm pe magistrală, însă…

– Deocamdată ştim că sunt cel puţin două echipe de vânători care ne caută acolo. Poate mai multe. Nu.

– Şi atunci?

– Ce a mai rămas? se încruntă el. Axul central.

Dirk se aplecă peste parapetul din fier forjat, se uită în sus, apoi în jos, şi ameţi. Axul central părea a se întinde la infinit în ambele direcţii. Ştia că nu sunt decât doi kilometri din vârf până jos, însă îi dădea senzaţia de distanţă nesfârşită. Curenţii ascendenţi de aer cald susţineau cu forţă portantă pe curajoşii uşori ca fulgul care îndrăzneau să se avânte în cilindrul răsunător, plin cu ceaţă alb-cenuşie, iar de jur împrejur se înşirau balcoanele – nivel peste nivel peste nivel – absolut identice, creând iluzia de repetiţie infinită.

Gwen scoase ceva din raniţa ei cu senzor, un instrument metalic, cât o palmă. Se apropie de parapet, lângă Dirk, şi îl aruncă uşor în cilindru. Amândoi îl urmăriră cum se învârte, iar, şi iar, şi iar, făcându-le cu ochiul cu sclipiri de lumină reflectată. Pluti până la jumătatea diametrului puţului uriaş, apoi începu să coboare – încet, blând, pe jumătate susţinut de curenţii ascendenţi, firicel metalic dansând în lumina artificială de soare. Îl urmăriră preţ de ceea ce li s-a părut a fi un eon, înainte să dispară în abisul cenuşiu de sub ei.

– E bine, spuse Gwen după ce nu se mai văzu, reţeaua gravitaţională este pornită.

– Da. Bretan nu cunoaşte oraşul. Nu suficient de bine, spuse Dirk şi se uită din nou în sus. Cred că ar fi cazul să pornim. Cine e primul?

– Te las pe tine.

Dirk deschise poarta balconului şi se retrase până la perete. Îşi împinse nervos din ochi o şuviţă de păr încurcat, ridică din umeri şi o luă la goană. Când ajunse pe margine, bătu cât putu de tare şi sări.

Saltul îl purtă în sus, *în sus.* O clipă îngrozitoare avu sentimentul că se prăbuşeşte în gol, şi i se înnodă stomacul, dar apoi deschise ochii şi văzu şi simţi. Şi nu mai era deloc ca şi cum ar fi căzut, ci plutea, se avânta în înalturi. Ameţit, râse tare şi îşi întinse mâinile în faţă, apoi le aduse spre spate, în mişcări ritmice, viguroase, înotând pe curenţii de aer mai sus şi mai repede. Rândurile de balcoane goale treceau pe lângă el: unul, două, cinci. Mai devreme sau mai târziu va începe, totuşi, să coboare într-o curbă blândă, descendentă, spre depărtarea cenuşie, dar nu va cădea prea mult. Cealaltă latură a axului era la doar treizeci de metri distanţă de el, şi îi va fi uşor să sară pe ea, sfărâmând lanţurile firave ale gravitaţiei aproape inexistente în interior.

În cele din urmă, ajunse lângă peretele curbat şi se izbi puternic de

unul din parapeţii din fier negru, şi se învârti şi se rostogoli aiurea până reuşi să se apuce de stâlpul balconului de deasupra celui de care se lovise. Apoi i-a fost uşor să se urce pe el. Traversase axul în zborul lui planat şi urcase unsprezece etaje. Zâmbind cu gura până la urechi şi îmbătat de succes, se aşeză să prindă putere pentru cel de-al doilea salt şi o urmări pe Gwen care venea după el. Zbura ca o pasăre graţioasă dintr-o specie necunoscută, cu părul negru sclipind în urma-i. Ateriză cu două etaje mai sus de el.

Pe când ajunse la cel de-al 520-lea nivel, Dirk era învineţit în vreo şase locuri, acolo unde se izbise mai tare de parapeţii din fier, dar se simţea bine. La finalul celui de-al şaselea salt peste puţul fără fund, aproape că nu-i mai veni să se urce pe balconul din faţă şi să revină la parametrii normali ai gravitaţiei. Dar o făcu, în cele din urmă. Gwen îl aştepta deja acolo, cu kitul de supravieţuire şi raniţa cu provizii fixate pe spate, între omoplaţi. Îi întinse mâna şi îl ajută să treacă peste parapet.

Ieşiră pe coridorul larg ce înconjura axul central, pătrunzând din nou în umbrele albastre. La intersecţii globurile străluceau stins, de-o parte şi de alta, acolo unde culoare lungi şi drepte porneau din inima oraşului, aidoma spiţelor unei roţi gigantice. Aleseră la întâmplare unul şi începură să meargă repede spre perimetrul turnului-oraş. Lui Dirk nu-i venea să creadă cât de mult aveau de mers. Trecură pe lângă numeroase alte intersecţii (pierdu şirul la patruzeci), fiecare absolut identică cu cea dinainte, pe lângă uşi negre care se deosebeau doar prin numerele înscrise pe ele. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Pasagera senzaţie de bine, bucuria zborului fără aripi, dispăruse la fel de repede cum venise. Locul i-l luase un ghimpe de teamă. Urechile-i invocau fantasme care nu-i dădeau pace; ochii lui transformau globurile mai îndepărtate în ceva oribil şi vedeau forme în colţurile din cobalt albastru, acolo unde nu domnea decât întunericul. Dar nu au dat peste nimic, nu s-au întâlnit cu nimeni. Era doar mintea sa care îi juca feste.

Totuşi cei din casta Braith fuseseră acolo. Aproape de perimetrul oraşului Provocare, acolo unde coridorul transversal se întâlnea cu magistrala exterioară, descoperiră una din maşinile cu anvelope moi pe care Vocea le folosea ca să plimbe vizitatorii încoace şi încolo. Era goală şi răsturnată pe o parte, jumătate pe covorul albastru, şi jumătate pe plasticul curat şi rece care acoperea magistrala propriu-zisă. Se opriră lângă ea, iar ochii li se întâlniră într-o întrebare mută. El îşi aduse aminte că maşinile acestea nu aveau dispozitive de conducere pentru pasageri, ci erau acţionate direct de Voce. Dar iată acum una, răsturnată în drumul lor. Mai observă şi altceva. Lângă una din roţile din spate, mocheta albastră era umedă şi mirosea urât.

– Haide, îi şopti Gwen şi porniră să traverseze magistrala, sperând

ca acei Braith care fuseseră acolo mai devreme să fi plecat deja şi să nu-i poată auzi.

Acum erau foarte aproape de aerodrom şi de maşina lor şi ar fi fost o ironie crudă din partea sorţii să nu poată ajunge până la ea. Lui Dirk i se părea că paşii lor răsună înfiorător de tare pe suprafaţa goală a bulevardului; cu siguranţă că-i puteau auzi toţi cei din clădire, chiar şi Bretan Braith, din subsolul aflat la kilometri sub ei. Ajunşi la aleea pietonală care lega banda mediană de trotuare mobile, începură amândoi să alerge. Nu ştia care fusese primul, el sau Gwen. Acum mergeau unul lângă celălalt, cât de repede erau în stare, făcând cât mai puţin zgomot, iar în secunda imediat următoare alergau amândoi.

Dincolo de bulevard – şi dincolo de un coridor nemochetat, dincolo de două colţuri – era o uşă ce nu voia să se lase deschisă. Dirk se izbi în ea cu umărul învineţit şi amândoi gemură de durere. Uşa se deschise şi păşiră din nou pe aerodromul de la etajul al 520-lea din oraşul Provocare.

Noaptea era rece şi neagră. Se auzea scheunatul jalnic al vântului de pe Worlorn în jurul turnului-oraş construit de emereli. O singură stea ardea în dreptunghiul prin care se vedea cerul. Aerodromul era la fel de negru ca şi noaptea de afară.

Nicio lumină nu se aprinse la intrarea lor.

Însă maşina lor zburătoare era tot acolo, ghemuită în beznă ca o vietate, aidoma acelei banshee cu care trebuia să semene. Şi nu o păzea niciun Braith.

Gwen îşi dădu jos kitul de supravieţuire şi raniţa cu provizii şi le puse pe bancheta din spate, unde se mai aflau încă scuterele aeriene. Tremurând amarnic, Dirk îi urmărea mişcările; nu mai avea paltonul dăruit de Ruark, iar aerul nopţii era ca de gheaţă.

Gwen atinse un contact de pe panoul de bord şi capota maşinii începu să se deschidă. Panourile ei metalice se mişcară într-o parte şi în sus, dezvăluind intestinele vehiculului kavalar. Gwen ocoli maşina şi aprinse o sursă de lumină de pe interiorul unuia dintre panouri. Iar Dirk observă că pe interiorul celuilalt erau înşiruite o mulţime de unelte prinse cu cleme.

Într-un halo de lumină galbenă, Gwen se aplecă să inspecteze mecanismul complicat. Dirk se apropie de ea.

În cele din urmă, ea clătină din cap şi spuse pe un ton istovit.

– Nu. N-o să meargă.

– Putem să tragem curent de la reţeaua gravitaţională, propuse Dirk. Ai tot ce-ţi trebuie, continuă el şi îi arătă uneltele de pe panou.

– Nu mă pricep, zise ea. Doar foarte puţin. Am sperat că o să-mi dau seama… înţelegi tu. Dar nu pot. Nu este vorba doar despre alimentarea cu energie electrică. Iar laserele de pe aripi nici măcar nu sunt conectate. Şi ornamente dacă erau şi tot ne-ar fi ajutat mai mult.

Se uită la Dirk.

– Bănuiesc că nici tu…?

– Nu, îi răspunse, nici eu nu mă pricep.

– Înseamnă că nu avem nicio armă.

Dirk se îndreptă de spate şi privi peste maşină, spre cerul gol al planetei Worlorn.

– Am putea să ne luăm scuterele şi să zburăm cu ele de aici.

Gwen întinse mâinile şi lăsă în jos cele două panouri, iar întunecata banshee îşi recăpătă aspectul fioros. Îi răspunse cu o voce lipsită de orice intonaţie.

– Nu. Aminteşte-ţi ce ai spus. Cei din Braith sunt afară. Maşinile lor sunt înarmate. N-am avea nicio şansă. Nu.

Trecu pe lângă el şi se urcă în aerovehicul.

Se urcă şi el şi se aşeză ghemuit în scaun ca să poată vedea steaua singuratică de pe cerul rece al nopţii. Era conştient că este epuizat, dar la fel de bine îşi dădea seama că nu era vorba doar de oboseală fizică. De când venise în oraşul Provocare, emoţiile se năpustiseră asupra lui aşa cum se năpustesc valurile de furtună pe plajă, unul după celălalt, unul după celălalt. Dar, dintr-odată, oceanul dispăruse. Şi nu mai era niciun val.

– Cred că ai avut dreptate mai devreme, pe coridor, îi spuse gânditor, fără să o privească.

– Am avut dreptate?

– Când m-ai acuzat de egoism. Când… ştii tu… când ai dat de înţeles că nu sunt un cavaler salvator.

– Cavaler salvator?

– Ca Jaan. Poate că nu am fost niciodată unul, însă pe vremea când eram pe Avalon îmi plăcea să cred că sunt. Credeam în anumite lucruri. Acum abia dacă-mi mai pot aminti care erau lucrurile acelea. În afară de tine, Jenny. Pe tine te ţin minte. De aceea eu… înţelegi ce vreau să spun. În ultimii şapte ani am făcut tot felul de lucruri, nimic extraordinar, desigur, dar lucruri pe care nu le-aş fi putut face pe Avalon. Cinice, egoiste, însă până în momentul ăsta n-am omorât pe nimeni.

– Nu te autoflagela, Dirk, îi spuse cu voce la fel de istovită ca a lui. Nu-i o privelişte plăcută.

– Vreau să fac ceva, continuă Dirk. Trebuie. Nu pot doar să… înţelegi. Ai avut dreptate.

– *Nu putem* să facem nimic decât să fugim şi să murim, iar asta nu foloseşte nimănui. Nu avem nicio armă.

Dirk scoase un hohot amar de râs.

– Prin urmare, nu ne rămâne decât să-i aşteptăm pe Jaan şi pe Garse să vină şi să ne salveze, şi apoi… Împăcarea noastră a avut o viaţă cumplit de scurtă, nu crezi?

Fără să-i răspundă, Gwen se aplecă şi îşi puse fruntea pe braţul sprijinit de bordul maşinii. El îi aruncă o privire, apoi se uită din nou afară. Tot îi mai era frig, dar parcă nu mai avea nicio importanţă.

Au rămas în maşină fără să mai vorbească.

Până când, în cele din urmă, Dirk se întoarse şi puse mâna pe umărul lui Gwen.

– Arma, spuse el cu o voce neaşteptat de însufleţită. Jaan a spus că avem o armă.

– Laserele de pe maşină, zise Gwen. Dar…

– Nu, o întrerupse Dirk rânjind dintr-odată. Nu, nu, *nu!*

– Dar la ce altceva să se fi referit?

În loc de răspuns, Dirk se întinse şi porni maşina, iar uriaşa banshee din metal prinse viaţă şi se ridică uşor de pe dalele platformei.

– Maşina, îi explică el. Maşina însăşi.

– Cei de afară au şi ei maşini, spuse Gwen. Maşini *înarmate.*

– Da, fu de acord Dirk. Dar Jaan şi cu mine nu vorbeam despre cei de afară. Vorbeam despre echipele de vânători *dinăuntru,* despre cei care aleargă de colo colo pe magistrală şi omoară oameni!

Înţelegerea îi lumină chipul ca soarele. Zâmbi şi ea.

– Da, spuse cu sălbăticie, şi atinse bordul, iar maşina mârâi şi, de undeva de sub capotă, se răspândiră în evantai coloane de lumină albă, alungând întunericul din faţa lor.

În timp ce plana la o jumătate de metru de sol, Dirk sări peste aripă, se duse la uşa spartă şi cu acelaşi umăr rănit izbi panoul de alături, făcând loc maşinii să treacă pe acolo. Apoi se urcă la loc.

La scurtă vreme după aceea, se aflau înapoi pe magistrală, acum plutind deasupra bulevardului, aproape de locul cu maşinuţa răsturnată. Razele puternice ale farurilor măturau trotuarele nemişcate şi magazinele de mult abandonate. Coborau pe drumul care se înşuruba în jurul înaltului oraş-turn până la nivelul solului.

– Îţi dai seama, spuse Gwen, că ne aflăm pe banda *ascendentă.* Traficul descendent ar trebui să se desfăşoare pe partea cealaltă.

– Ce facem noi acum este interzis de normele de pe ai-Emerel, surâse Dirk. Dar cred că Vocea nu se va supăra pe noi.

Gwen îi răspunse la zâmbet, atinse un contact de pe bord, iar maşina ţâşni înainte căpătând viteză tot mai mare, iar ei îşi creară propriul vânt sălbatic, traversând penumbra cenuşie mai repede, şi mai repede. Gwen, palidă, tăcută şi încordată la manşă. Dirk, alături de ea, urmărind numerele etajelor coborâte în goană.

Îi auziră cu mult înainte de a-i vedea – din nou urletul îngrozitor şi un lătrat sălbatic şi strident aşa cum Dirk nu mai auzise vreodată. Ecourile prelungi de pe magistrală le făceau să pară încă şi mai sălbatice, dacă aşa ceva era cu putinţă. Când auzi haita, Dirk se

aplecă şi stinse farurile maşinii.

Gwen îl privi întrebătoare.

– Nu facem cine ştie ce zgomot, îi explică el. Aşa că nu au cum să ne audă din cauza urletelor şi propriilor lor strigăte. Dar pot vedea lumina care vine din spate. Corect?

– Corect, răspunse ea.

Atâta tot. Gwen se concentra asupra pilotatului. Dirk o urmări în lumina difuză dinăuntru. Ochii ei îşi recăpătaseră culoarea de jad şi strălucirea şi erau la fel de furioşi ca ai lui Garse Janacek. În fine căpătase o armă, iar vânătorii kavalari erau pe undeva prin faţa lor.

Aproape de nivelul 497 trecură printr-o zonă plină cu petice de stofă, care fluturau şi se rostogoleau în curentul făcut de coborârea lor năvalnică. O bucată mai mare zăcea în mijlocul bulevardului. Resturi sfâşiate dintr-un palton vechi, cafeniu.

Din faţă urletul se auzea şi mai tare, şi mai puternic.

Un zâmbet fugar îi atinse buzele lui Gwen. Dirk îl observă şi se minună, aducându-şi aminte de blânda lui Jenny de pe Avalon.

Atunci îi văzură. Siluete mici şi întunecate pe magistrala acoperită de umbre, siluete care creşteau tot mai mult devenind oameni şi câini pe măsură ce maşina se apropia de ei. Cinci dintre copoii uriaşi erau liberi şi alergau în josul bulevardului în urma celui de-al şaselea, mai mare decât toţi, care trăgea amarnic în două lanţuri grele ţinute de celelalte capete de doi bărbaţi care abia mai puteau sta pe picioare.

Şi tot creşteau. Cât de *repede* creşteau!

Primii care au auzit maşina au fost copoii. Liderul lor începu să se zbată, să tragă şi mai tare în lanţuri, smulgând unul din mâinile vânătorului. Trei dintre copoii liberi se întoarseră mârâind şi dezvelindu-şi colţii, iar al patrulea se repezi spre maşină. O clipă bărbaţii părură a nu înţelege ce se întâmplă. Unul se încurcase în lanţul cu care ţinuse câinele din frunte când acesta se întorsese. Celălalt, cu mâinile goale, îşi căuta ceva la nivelul şoldului.

Gwen aprinse brusc farurile. În semiîntunericul de pe magistrală, ochii de banshee îi orbeau pe toţi.

Maşina intră în ei.

Impresii felurite dădură buzna peste Dirk, una după alta. Un urlet lung preschimbat brusc într-un zbieret de durere; un impact care zgâlţâi maşina. Ochi roşii de fiară turbată lucind înfiorător de aproape, cap ca de şobolan şi colţi galbeni, plini de bale; apoi altă ciocnire, altă zgâlţâitură, un pocnet. Mai multe impacturi, zgomote greţoase de carne strivită, unu, două, trei. Un ţipăt, un ţipăt foarte omenesc. Apoi un bărbat prins în lumina farurilor. Un bărbat solid, înalt, necunoscut lui Dirk, îmbrăcat cu pantaloni groşi şi o jachetă din stofă cameleonică ce-şi schimba culorile pe măsură ce ei se apropiau. Îşi ţinea mâinile ridicate în faţa ochilor, într-una din ele strângând un laser de duel,

inutil acum, iar Dirk observă şi luciul metalic al brăţării care-i ieşea de sub mânecă. Părul alb îi ajungea până la umeri.

Apoi dispăru brusc, după o eternitate în care parcă se mişcaseră cu încetinitorul, sau deloc. Maşina se mai scutură o dată. Iar Dirk se scutură cu ea.

În faţa lor se întindea un gol cenuşiu, bulevardul cel lung şi sinuos.

În spatele lor – căci Dirk se întoarse să se uite – alerga un copoi, târând două lanţuri grele. Dar rămânea în urmă, mai mic, şi mai mic, până nu se mai văzu. Magistrala din plastic rece era acoperită cu forme întunecate. Vru să le numere, dar dispărură şi ele. Un impuls luminos scânteie scurt deasupra lor, venind de undeva de foarte departe.

Erau din nou singuri şi nu se auzea niciun sunet în afară de şoapta aspră a coborârii lor. Chipul lui Gwen era impenetrabil. Mâinile-i erau ferme pe manşă. Ale lui tremurau.

– Cred că l-am omorât, spuse Dirk.

– Da, răspunse ea. L-am omorât. Şi câţiva copoi.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

– Din câte îmi aduc aminte, îl chema Teraan Braith şi încă vreo câteva nume.

Tăcură amândoi. Gwen stinse din nou farurile.

– Ce faci? o întrebă Dirk.

– Mai sunt şi alţii în faţă, îi explică ea. Aminteşte-ţi strigătele pe care le-am auzit.

– Da. Mai rezistă maşina şi la alte şocuri?

Ea surâse stins.

– O, acest *code duello* kavalar are mai multe stiluri de luptă aeriană. Iar aerovehiculele sunt adesea folosite ca arme. Sunt extrem de rezistente. Maşina aceasta a fost construită ca să facă faţă cât de mult posibil focului cu laser. Iar carcasa blindată… să continui?

– Nu, spuse el. Gwen?

– Da?

– Nu mai ucide niciunul.

Îi aruncă o privire piezişă.

– Îi vânează pe emereli, îi spuse, şi pe oricare alt nefericit care are ghinionul de a fi rămas în Provocare.

– Indiferent ce fac, răspunse el. Le putem abate atenţia, putem câştiga ceva timp pentru ceilalţi. Jaan va ajunge curând. Nu mai trebuie să moară nimeni.

Gwen oftă şi încetini viteza.

– Dirk, începu ea, apoi zări ceva şi frână brusc; maşina începu să plutească alunecând foarte încet înainte. Iată despre ce vorbesc. Priveşte într-acolo.

Lumina era atât de slabă, încât îi fu greu să poată desluşi ceva

până când nu se apropiară, şi atunci văzu despre ce era vorba – un cadavru, sau ce rămăsese dintr-unul. În mijlocul magistralei, ţeapăn şi plin de sânge. Bucăţi mari de carne împrăştiate în jurul lui. Sânge uscat, negru, pe plasticul de pe jos.

– Probabil că e victima pe care am auzit-o adineauri, constată Gwen pe un ton indiferent. Ştii, vânătorii de oameni-copie nu-şi mănâncă prada. Pe scurt, ei spun că aceste creaturi nu sunt oameni, ci doar un soi de animale dotate cu un nivel minim de inteligenţă, şi chiar cred ce spun. Însă infamia canibalismului este mult prea mare, chiar şi pentru ei, aşa că nu îndrăznesc să se dedea la asemenea practici. Chiar şi pe vremuri, în timpul secolelor de coşmar de pe Înaltul Kavalaan, vânătorii din caste nu s-au atins niciodată de carnea oamenilor-copie pe care îi doborau. Îşi abandonau victimele, ofrandă pentru zei, sau hrană pentru muştele stârvurilor şi cărăbuşii de nisip. Bineînţeles, nu înainte de a-şi recompensa copoii cu o bucăţică din carnea aceea. Totuşi, îşi iau trofee. Capetele. Vezi trunchiul de acolo? Arată-mi capul.

Dirk simţi că-i vine să vomite.

– Le iau şi pielea, continuă Gwen. Au în permanenţă la ei cuţite de jupuit. Sau obişnuiau să aibă. Ţine minte că vânătoarea de oameni-copie a fost interzisă pe Înaltul Kavalaan de zeci de ani. Până şi înaltul consiliu al castei Braith a votat împotriva ei. De atunci se vânează pe furiş. Iar acei vânători care au mai rămas sunt obligaţi să-şi ascundă trofeele de ochii lumii. Aici, însă, e altă situaţie. Jaan se aşteaptă ca bărbaţii din casta Braith să rămână pe Worlorn cât de mult este posibil. Chiar mi-a povestit că ei iau în calcul posibilitatea retragerii din castă, aducerea *betheynelor* de pe planeta-mamă şi formarea unei coaliţii noi pe această planetă, coaliţie ce va reînvia vechile tradiţii cu toată hidoşenia lor muribundă. Iar asta va dura un an, sau doi, sau zece, va dura atâta timp cât scutul toberian va mai putea menţine căldura pe Worlorn. Şi vor fi doar Lorimaar – patrician Larteyn acum – şi cei de teapa lui, fără nimeni care să-i oprească.

– Dar ar fi o nebunie curată!

– Poate. Însă asta nu-i împiedică. Dacă ar fi ca Jaantony şi Garse să plece chiar mâine, atunci şi-ar pune de îndată planul în practică. Prezenţa Ironjade îi împiedică. Se tem că dacă tradiţionaliştii Braith s-ar muta aici în număr mare, atunci facţiunea progresistă din Ironjade ar trimite un număr egal de luptători tocmai pentru a le descuraja practicile. Şi, într-un asemenea caz, nici nu vor putea vâna, iar ei şi copiii lor vor avea parte de o viaţă scurtă şi mizerabilă într-o lume pe moarte, fără plăcerile de care sunt dependenţi, fără bucuria vânătorii de oameni-copie.

Ridică din umeri şi continuă.

– Dar se spune că totuşi exisă camere cu trofee în Larteyn.

Lorimaar singur se laudă cu cinci capete. Şi se mai spune şi că ar avea două jachete confecţionate din piele de om-copie. Însă nu îndrăzneşte să le poarte. Jaan l-ar ucide.

Porni maşina şi începură să gonească din nou.

– Acum, zise ea, tot mai vrei să-i ocolesc data viitoare când ne vom întâlni cu ei? Acum, când ai aflat ce sunt?

Nu-i răspunse.

La scurt timp după aceasta, auziră din nou zgomote venind dinspre etajele inferioare, urletele prelungi şi zbieretele răsunând puternic pe magistrala goală. Trecură pe lângă o altă maşină răsturnată, cu roţile moi dezumflate şi sfâşiate. Puţin mai încolo, un morman de metal negru le bloca drumul, un robot masiv, cu cele patru braţe înţepenite deasupra capului într-o poziţie caraghioasă. Partea superioară a trunchiului era un cilindru cu ochi de sticlă; partea inferioară era un bloc de dimensiunile unui aerovehicul, pe şenile.

– Un gardian, spuse Gwen când trecură pe lângă maşinăria decedată, iar Dirk observă că mâinile robotului fuseseră retezate din braţe, iar trupul era topit acolo unde îl găurise laserul.

– S-a luptat cu ei? o întrebă.

– Probabil, îi răspunse ea. Iar asta înseamnă că Vocea nu a murit şi că mai controlează încă anumite funcţii. Poate din cauza asta nu am mai auzit nimic din partea lui Bretan Braith. Poate că are ceva probleme acolo, la subsol, unde este. În mod normal, Vocea ar trebui să adune toţi gardienii ca să apere funcţiile vitale ale oraşului.

Ridică din umeri.

– Oricum, nu contează. Emerelii nu sunt de acord cu violenţa. Iar gardienii sunt doar instrumente de constrângere. Trag săgeţi cu tranchilizante şi cred că pot să răspândească şi gaze lacrimogene prin grila aceea pe care o au la baza trunchiului. Cei din Braith vor învinge. Întotdeauna înving.

Robotul dispăruse deja în spatele lor, iar magistrala era din nou pustie. Din faţă zgomotele se auzeau foarte tare.

De data aceasta Dirk nu mai comentă atunci când Gwen aprinse farurile şi repezi maşina asupra lor, iar ţipetele şi impacturile se succedară cu maximă repeziciune, unul după altul. Îi doborî pe ambii vânători Braith, deşi, mai târziu, spuse că nu era sigură că îl omorâse pe al doilea. Maşina îl lovise cu aripa dreaptă, îl învârti şi îl aruncă într-unul din copoii lui.

Iar Dirk încremeni îngrozit, deoarece, în timp ce se învârtea ca beat, kavalarul scăpă din mână obiectul pe care îl ţinuse până atunci, iar el zbură prin aer şi se izbi de vitrina unui magazin, lăsând o pată însângerată pe sticlă. Atunci Dirk înţelese că acela fusese trofeul vânătorului. Îl ţinuse de păr.

Drumul spiralat din jurul turnului în interiorul căruia se afla oraşul

Provocare cobora alene şi egal. Călătoria de la nivelul 388 – unde au dat peste a doua echipă de vânători Braith – până la nivelul unu a durat mai mult decât şi-ar fi putut imagina Dirk. Un zbor lung în tăcere lugubră.

Nu se mai întâlniră cu nimeni, nici kavalari, nici emereli.

La etajul 120 un gardian solitar le blocă drumul, fixându-i cu toţi ochii lui acum slab luminaţi şi cerându-le să se oprească cu glasul – tot calm şi cordial – al Vocii oraşului Provocare. Dar Gwen nu opri, iar când se apropie, gardianul îşi acţionă şenilele şi se retrase din calea lor, dar fără să tragă nicio săgeată cu tranchilizante şi fără să răspândească niciun fel de gaz. Ecourile comenzilor lui îi urmăriră multă vreme.

La nivelul 57, luminile slabe de deasupra magistralei pâlpâiră şi se stinseră. Timp de o clipă îşi continuară drumul în beznă totală. Apoi Gwen aprinse lumina din cabină şi micşoră viteza. Niciunul nu spuse nimic. Dirk se gândi la Bretan Braith şi se întrebă dacă luminile fuseseră stinse intenţionat, sau dacă era vorba de o simplă pană de curent. Mai mult ca sigur că era vorba de intenţie. În cele din urmă, unul dintre supravieţuitorii de la etajele superioare îşi anunţase fraţii de castă.

La parter, magistrala se termina cu un sens giratoriu, în jurul unei zone întinse de promenadă. Dar nu reuşiră să vadă mare lucru; doar forme ciudate care ţâşneau din oceanul de catran din jur atunci când erau atinse de lumina farurilor. În centrul promenadei parcă era un soi de copac. Dirk desluşi un trunchi masiv şi noduros, un adevărat zid de lemn, şi auziră amândoi foşnetul frunzelor. Drumul făcea un cerc larg în jurul copacului.

De partea cealaltă, prin poarta deschisă se vedea noaptea, iar Dirk simţi atingerea vântului pe chip şi înţelese de ce foşneau frunzele. Se uită afară când trecură pe lângă ea. Dincolo de poartă, panglica albă a unui drum pleca din oraşul Provocare.

Şi deasupra acelui drum, se vedea un aerovehicul care se îndrepta cu viteză mare spre oraş. Spre ei. Dirk îl văzu doar o fracţiune de secundă. Maşina era închisă la culoare – dar toate lucrurile păreau închise la culoare la lumina palidă a stelelor de deasupra acestei planete – şi metalică; în forma vreunei fiare kavalare hidoase pe care Dirk nu o cunoştea.

Nu era a celor din Ironjade. De asta era sigur.

Capitolul 9

– Am izbutit, rosti sec Gwen după ce trecură de poartă. De acum o să ne urmărească.

– Ne-au văzut?

– Mai mult ca sigur. Ne-au văzut luminile când am trecut pe lângă poartă. Nu avea cum să le scape.

Străpungeau bezna densă pe sub foşnetul de frunze.

– Fugim? întrebă Dirk.

– Maşina lor are lasere funcţionale, iar a noastră nu. Magistrala exterioară este singura cale de acces care ne este deschisă. Maşina braith ne va urmări, iar undeva, mai sus, ne vor aştepta vânătorii. Am omorât doar doi dintre ei, poate trei. Sunt mai mulţi acolo. Suntem prinşi în capcană.

Dirk căzuse pe gânduri.

– Putem să mai dăm o dată ocol, iar când ajungem la poartă, să plecăm de aici.

– Da, asta este o încercare evidentă. Prea evidentă. Posibil să ne aştepte afară un alt aerovehicul, aşa bănuiesc. Am o idee mai bună.

În timp ce vorbea, încetini, iar apoi opri maşina. Chiar în faţa lor, în lumina strălucitoare a farurilor, drumul se bifurca. La stânga, sensul giratoriu formând un cerc complet; la dreapta, magistrala exterioară începându-şi ascensiunea de doi kilometri.

Gwen stinse farurile şi întunericul îi înghiţi. Când Dirk vru să spună ceva, ea îl reţinu cu asprime:

– Ssst!

Lumea era cumplit de neagră. Orbise. Dispăruse totul – Gwen, maşina, oraşul Provocare. Auzea cum frunzele se ating una de alta şi i se păru că aude şi cealaltă maşină, că îi aude pe cei din Braith năpustindu-se asupra lor, dar asta nu se putea întâmpla decât în mintea lui pentru că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci precis că le-ar fi văzut mai întâi luminile.

Simţi cum se balansează uşurel, ca şi cum ar fi fost într-o bărcuţă. Ceva dur îi atinse braţul şi îl făcu să tresară, apoi alte lucruri îi pălmuiră faţa.

Frunze.

Urcau prin frunzişul des al imensului copac emereli.

Împinse o ramură la o parte, iar ramura reveni şi îl biciui peste obraz, dându-i sângele. Erau înghiţiţi de frunze. Apoi se auzi o bufnitură surdă când aripile maşinii se izbiră de o creangă uriaşă. Nu mai puteau urca. Aşa că plutiră acolo, orbi, învăluiţi în întuneric şi frunziş pe care nu îl puteau vedea.

La foarte scurtă vreme după aceea, o pată de lumină sclipi sub ei şi o luă la dreapta, începând să urce magistrala. Nici nu dispăru bine, că – din *stânga* – se ivi o altă pată luminoasă care coti brusc la

bifurcaţie şi o urmă pe prima. Iar Dirk era foarte bucuros că Gwen refuzase să ţină seama de sugestia lui.

Plutiră o eternitate printre frunze, dar nu se mai ivi nicio altă maşină. În cele din urmă Gwen îi readuse pe drum.

– Asta nu înseamnă că n-o să ne mai caute, spuse ea. Când vor închide capcana, iar noi nu vom fi în ea, vor începe să-şi pună întrebări.

Cu poalele cămăşii, Dirk îşi ştergea sângele de pe obraz. Când buricele degetelor îl informară că firicelul de sânge se uscase, se întoarse în direcţia dinspre care venea vocea lui Gwen. Tot orb era.

– Deci ne vor vâna, spuse. E bine. Câtă vreme îşi vor bate capul încercând să-şi dea seama unde putem fi, nu vor mai ucide niciun emereli. În plus, Jaan şi Garse trebuie să ajungă curând. Acum cred că a venit timpul să ne ascundem.

– Să ne ascundem sau să fugim, se auzi din beznă răspunsul lui Gwen.

– Am o idee, exclamă Dirk.

Îşi atinse iarăşi obrazul. Apoi, mulţumit că nu mai sângerează, începu să-şi vâre cămaşa la loc în pantaloni.

– Când te-ai învârtit în cerc am observat ceva. O rampă cu un indicator. Am văzut-o în fugă, la lumina farurilor, dar mi-a adus aminte de ceva. Nu-i aşa că Worlorn are o reţea subterană de cale ferată? Pentru transportul interurban.

– Aşa este, spuse Gwen. Dar cred că a fost dezafectată.

– Oare? Ştiu că trenurile nu mai circulă, dar care-i situaţia cu tunelurile? Le-au astupat?

– Nu ştiu. Nu prea cred.

Aprinse farurile, luându-l prin surprindere pe Dirk care clipi des năucit de lumina neaşteptată.

– Arată-mi indicatorul, îi ceru Gwen şi iar porniră rotirea în jurul copacului central.

Era o intrare în subteran, exact aşa cum presupusese Dirk. O rampă subţire ducea în întuneric. Gwen opri mişcarea de înaintare a maşinii şi activă funcţia de planare, câtă vreme manevra farurile asupra plăcuţei indicatoare.

– Asta ar însemna să abandonăm maşina, spuse ea în cele din urmă. Unica noastră armă.

– Aşa este, fu de acord Dirk.

Căci intrarea era mult prea strâmtă ca să permită intrarea uriaşei bashee din metal; evident că cei care construiseră reţeaua subterană nu se gândiseră că va dori cineva să zboare cu un aerovehicul prin tunelurile lor.

– Poate că este mai bine. Nu putem pleca din Provocare, iar în interiorul oraşului maşina ne limitează mobilitatea destul de mult, nu

crezi?

Când Gwen nu-i răspunse imediat, începu să-şi maseze istovit tâmplele.

– Mie mi se pare că aşa ar fi bine, dar poate nu mai gândesc limpede. Sunt obosit şi probabil că m-aş speria dacă m-aş gândi mai bine la cum mă simt. Sunt învineţit şi zgâriat şi vreau să dorm.

– Ei bine, spuse Gwen, atunci poate că merită să încercăm în subteran. Putem ajunge la câţiva kilometri distanţă de Provocare şi atunci vom putea dormi. Nu cred că bărbaţii din casta Braith se vor gândi să ne caute acolo, prin tuneluri.

– Aşa rămâne, atunci, zise Dirk.

Acţionară metodic. Gwen aşeză maşina lângă rampă şi îşi luă de pe bancheta din spate raniţa cu senzori şi sacul cu provizii. Luară şi scuterele aeriene. Îşi puseră ghetele de zbor ca să nu mai fie nevoiţi să le care şi aruncară încălţămintea purtată până atunci. Din trusa de scule de pe interiorul capotei aleseră o lanternă din metal şi plastic, care difuza o lumină albă, ceţoasă.

Înainte să intre în tunel, Gwen repetă tratamentul cu sprayul de anihilare a mirosurilor, apoi îl lăsă pe Dirk să o aştepte lângă intrarea în subteran în vreme ce ea duse maşina exact în punctul opus al cercului şi o lăsă în mijlocul drumului chiar lângă unul din cele mai largi coridoare de la parter. Pentru ca urmăritorii să-şi închipuie că intraseră în labirinturile interioare ale oraşului şi să se bucure de vânătoarea lungă şi plăcută ce-i aşteaptă.

Dirk aşteptă în beznă pe când Gwen făcu pe jos lungul drum înapoi, ocolind copacul şi luminându-şi calea cu lanterna. Apoi coborâră împreună rampa spre terminalul abandonat al trenului subteran. Au coborât mai mult decât se aştepta Dirk. Cel puţin două niveluri, aşa i se păru lui. A mers fără să scoată vreun cuvânt, iar lumina lanternei se răsfrângea pe pereţii coloraţi în albastru deschis. Se gândi la Bretan Braith, aflat la vreo cincizeci de niveluri sub ei, şi o secundă nutri speranţa dementă că tunelurile vor fi încă alimentate cu energie, pentru că (la urma urmei) trenul subteran era ceva ce nu aparţinea oraşului-turn al emerelilor şi, prin urmare, ar fi trebuit să fie în afara razei de acţiune a lui Bretan.

Dar bineînţeles că reţeaua fusese deconectată de la sursa de energie electrică mult înainte ca Bretan şi ceilalţi Braith să fi venit pe Worlorn. Nu găsiră nimic altceva decât un peron imens şi gol şi galerii uriaşe săpate în piatră care alergau spre infinit. Căci, în beznă, infinitul pare foarte aproape. Terminalul era mut, iar muţenia lui se cufunda în moarte, aidoma coridoarelor tăcute din oraşul Provocare. Era ca şi cum s-ar fi plimbat printr-un mormânt. Şi pretutindeni era praf. Iar Dirk îşi dădu acum seama că Vocea nu permitea existenţa nici măcar a unui firicel de praf în Provocare, însă trenul subteran nu

aparţinea acestui oraş, nu era construit de cei de pe ai-Emerel. În tăcerea deplină, paşii lor sunau îngrozitor de tare.

Gwen studie cu foarte multă atenţie harta reţelei înainte de a intra în tuneluri.

– Acolo sunt două linii, spuse ea şoptind nu se ştie din ce motiv. Una dintre ele face legătura între toate oraşele Festivalului într-un mare circuit. Se pare că trenurile treceau în ambele direcţii. Cealaltă este o linie de navetă care leagă oraşul Provocare cu portul stelar. Fiecare oraş a avut propria lui navetă spre port. Aşadar, pe unde o luăm?

Epuizat şi irascibil, Dirk răspunse:

– Nu-mi pasă. Ce contează? Oricum nu putem ajunge pe jos în niciunul din oraşe. Chiar dacă folosim scuterele aeriene, distanţele sunt mult prea mari.

Gwen dădu din cap, tot cu ochii la hartă.

– Sunt două sute treizeci de kilometri până la Esvoch într-una din direcţii, şi trei sute optzeci până la Kryne Lamiya, dacă mergem în direcţie opusă. Mai mult decât până la portul stelar. Cred că ai dreptate.

Ridică din umeri, se întoarse şi alese o direcţie la întâmplare.

– Pe aici, zise.

Voiau să meargă foarte repede, să se îndepărteze cât mai mult de Provocare. Se aşezară pe marginea peronului, deasupra şinelor, îşi fixară ghetele de zbor pe scutere şi porniră pe drumul indicat de Gwen. Ea o luă înainte, înălţată la un sfert de metru de sol şi urmărind uşor cu mâna stângă peretele tunelului. În dreapta ţinea lanterna. Dirk zbura puţin mai sus în urma ei, ca să i se poată uita peste umăr. Tunelul ales se curba foarte uşor spre stânga. Nu era nimic de văzut, nimic care să le atragă atenţia. Din când în când, lui Dirk i se părea că nici măcar nu se mişcă, nu înaintează, atât de egal şi neinteresant era zborul acesta. Apoi i se păru că el şi Gwen pluteau printr-o uitare veşnică, iar pereţii se târau pe lângă ei.

La vreo trei kilometri de oraşul Provocare, se lăsară pe podeaua tunelului şi se opriră. Niciunul nu avea nimic de spus. Gwen sprijini lanterna de un perete din piatră cu rugozităţi. Se aşezară pe jos, în mizerie, şi îşi scoaseră ghetele de zbor. Fără vreun cuvânt, ea îşi dădu jos de pe umăr raniţa cu provizii pe care o folosi ca pernă. Adormi instantaneu, departe de el.

Şi izolându-se de el.

Lui Dirk nu-i trecuse oboseala, însă nu putea adormi. Rămase aşezat în cercul mic de lumină palidă a lanternei şi o privi. O privi cum respiră, o privi cum îi dansează umbrele pe obraji şi prin păr în somnu-i agitat, îşi dădu seama cât de departe de el se aşezase şi îşi aduse aminte că, de când plecaseră din Provocare, nu se atinseseră şi nu

schimbaseră nicio vorbă. Dar refuză să se mai gândească la asta; mintea îi era prea înceţoşată de frică şi de epuizare ca să se mai poată gândi la ceva. Dar sentimentul era acolo, cu el, ca o greutate care îi apăsa pieptul, ca bezna care îl învăluia în lunga şi mizera gaură de sub lume.

În cele din urmă, stinse lanterna şi astfel nu o mai văzu pe Jenny a lui. Încercă să doarmă şi el. Iar somnul veni la un moment dat. Dar şi coşmarurile sosiră odată cu el. Visă că era cu Gwen, că o săruta, că o ţinea în braţe. Dar când buzele i se atinseră de ale ei, văzu că nu era deloc Gwen, ci îl săruta pe Bretan Braith. Bretan, cu buzele uscate şi aspre; Bretan, cu ochiul din piatră-incandescentă care ardea înspăimântător de aproape în întuneric.

După aceea, se făcea că aleargă din nou. Alerga printr-un tunel fără sfârşit, alerga spre nicăieri. Din spate auzea năvala apei, şi când se uită peste umăr i se păru că vede un luntraş solitar care împingea o luntre goală pe o apă neagră şi uleioasă. Iar Dirk alerga pe piatră uscată, dar, în vis, asta părea să nu conteze. Alerga, şi alerga, şi alerga, dar luntrea se apropia tot mai mult, iar, în cele din urmă, văzu că luntraşul nu avea chip, nu avea chip deloc.

Urmă liniştea, şi Dirk nu mai visă în restul lungii nopţi.

O lumină venea spre el de acolo de unde nu trebuia să existe nicio lumină.

O simţi pătrunzându-i prin pleoapele închise, o simţi străpungându-i somnul: o lumină galbenă care pâlpâia în apropiere şi care apoi se retrase puţin. Dirk îşi dădu doar vag seama de ea când îi invadase somnul câştigat cu greu. Mormăi şi se întoarse pe cealaltă parte, ferindu-se de ea. Lângă el, nişte voci bolborosiră ceva, apoi se auzi un râset mic şi crud. Dirk nu le dădu atenţie.

Apoi îl loviră peste faţă cu piciorul, destul de tare.

Capul i se smuci într-o parte, iar lanţurile somnului se dezagregară în negura durerii. Pierdut şi rănit, se chinui să se ridice. Îi pulsau tâmplele. Totul în jur era mult prea strălucitor. Ridică braţul ca să-şi protejeze ochii de lumină şi ca să se protejeze pe el însuşi de alte lovituri. Se auzi un alt râset.

Încet lumea prinse contur.

Erau cei din Braith, fireşte.

Unul dintre ei, un bărbat greoi şi ciolănos, cu bucle negre, se afla mai departe ţinând-o cu o mână pe Gwen, iar în cealaltă având un pistol cu laser. O altă armă cu laser, o puşcă, îi atârna de umăr, prinsă cu o curea.

Gwen stătea nemişcată, cu mâinile legate la spate şi ochii în pământ.

Cel de lângă Dirk nu scosese nicio armă, dar ţinea în stânga o lanternă puternică ce umplea subteranul cu raze galbene. Lumina ei

orbitoare îl împiedica pe Dirk să-i desluşească trăsăturile, dar îşi putu da seama că era destul de corpolent, de înălţime medie pentru un kavalar şi chel ca un ou.

– Bine că am reuşit să-ţi captăm atenţia, spuse cel cu lanterna, iar celălalt scoase un hohot de râs asemănător cu cel auzit de Dirk mai devreme.

Cu multă greutate reuşi să se ridice în picioare şi făcu un pas în spate. Se sprijini de peretele tunelului şi încercă să-şi recapete echilibrul, dar capul îi urla de durere, iar întreaga scenă înota prin faţa ochilor lui.

– Ai vătămat vânatul, Pyr, comentă Braithul cu pistol.

– Sper că nu prea tare, glumi cel mai mătăhălos.

– Aveţi de gând să mă ucideţi? îi întrebă Dirk.

Şi rosti cuvintele acestea cu o remarcabilă uşurinţă, mai ales având în vedere sensul lor. Începea să-şi revină de pe urma loviturii.

Auzindu-l, Gwen ridică privirea.

– Te vor ucide în cele din urmă, îi spuse pe un ton deznădăjduit. Dar nu va fi un sfârşit uşor. Iartă-mă, Dirk.

– Taci, curvă-*betheyn,* îi ceru cel corpolent, cel pe nume Pyr.

Lui Dirk i se părea că mai auzise numele undeva. Bărbatul îi aruncă o privire indiferentă lui Gwen, apoi se uită iarăşi la Dirk.

– Ce vrea să spună? întrebă Dirk agitat.

Se lipise de peretele din piatră şi încerca să-şi încordeze muşchii fără ca ei să observe. Pyr se afla la mai puţin de un metru de el. Plin de sine, braithul părea relaxat şi neatent, dar Dirk se întrebă dacă asta nu cumva era doar o impresie de-a lui. Cu stânga ţinea lanterna ridicată, iar în dreapta ţinea altceva – un baston cam de un metru, confecţionat dintr-un lemn închis la culoare, prevăzut la unul din capete cu un mâner rotund din esenţă lemnoasă mai tare, iar la celălalt cu o lamă scurtă. Îl ţinea nepăsător de mâner şi se lovea ritmic cu el de picior.

– Aprigă cursă ne-ai pus să facem, om-copie, zise Pyr. Şi nu-ţi spun vorbe goale, nici nu-mi bat joc de tine. Puţini se pot compara cu mine când este vorba de vânătoarea tradiţională. Iar niciunul nu este mai presus. Până şi Lorimaar patrician Braith Arkellor are doar jumătate din câte trofee am eu. Aşadar, atunci când îţi spun că vânătoarea asta a fost extraordinară, să ştii că îţi spun adevărul. Şi sunt în culmea fericirii că nu s-a terminat încă.

– Ce spui? exclamă Dirk. Nu s-a terminat?

Braithul era atât de aproape – şi se întrebă dacă ar putea să-l aducă pe Pyr între el şi bărbatul cu pistol şi dacă ar putea să-i smulgă bastonul din mână. Poate chiar ar reuşi să-i ia şi pistolul de la şold.

– Nu este nicio plăcere să capturezi un om-copie atunci când doarme şi nici onoare nu este în aşa ceva. Vei fugi din nou, t'Larien.

– Te va face *korarielul* lui personal, strigă Gwen furioasă, privindu-i pe cei doi Braith cu ostilitate intenţionată. Şi nimeni nu va mai avea dreptul să te vâneze cu excepţia lui şi a *teynului* său.

Pyr întoarse capul spre ea.

– Ţi-am spus să taci!

Gwen îi râse sfidător.

– Cunoscându-l pe Pyr, continuă ea, vânătoarea se va desfăşura conform tradiţiei pure. Ţi se va da drumul în pădure, probabil după ce te vor fi dezbrăcat în pielea goală. Iar ăştia doi îşi vor lăsa deoparte laserele şi maşinile zburătoare şi te vor urmări pe jos, înarmaţi doar cu paloşe şi cuţite şi copoi. Bineînţeles, după ce mă vor fi predat stăpânilor mei.

Pyr se încruntă. Celălalt Braith îşi ridică pistolul şi o plesni scurt pe Gwen peste gură.

Dirk se încordă, ezită o clipă prea mult şi sări.

Chiar şi un metru, şi tot a fost prea departe. Surâzând, Pyr se întoarse din nou spre el. Ridică bastonul cu viteza fulgerului şi îl lovi cu mânerul în burtă. Dirk se clătină, se chirci de durere, dar nu se prăbuşi. Pyr făcu un pas graţios în spate şi îl izbi cu bastonul în vintre. Iar lumea lui Dirk se dizolvă într-o ceaţă roşie.

Îşi dădu foarte vag seama că Pyr se aplecase asupra lui. Îl lovi parcă neglijent, din nou, a treia oară, în cap. Şi atunci Dirk nu mai ştiu nimic.

Îl durea. Acesta a fost primul lucru de care şi-a dat seama. Asta era tot ce ştia. Îl durea. Capul i se învârtea şi îi pulsa şi se scutura într-un ritm bizar, îl durea şi burta, iar zona de sub centură îi amorţise complet. Hotarele lumii lui Dirk se numeau durere şi ameţeală. Şi aşa a fost multă vreme. O veşnicie.

Apoi treptat începu să-şi dea seama ca prin ceaţă de cele ce se petreceau în jurul lui. Începu să observe anumite lucruri. Mai întâi durerea – venea şi pleca în valuri. În sus şi în jos, în sus şi în jos. Şi el se mişca în sus şi în jos, sălta şi se zgâlţâia. Era întins pe ceva. Era târât sau dus pe sus. Îşi mişcă mâinile, mai degrabă încercă să şi le mişte. Era cumplit de greu. Parcă durerea îi anihilase capacitatea de a mai simţi şi altceva. Gura îi era plină de sânge. Urechile îi ţiuiau, îi zumzăiau, îl ardeau.

Da, era dus pe sus. Şi mai erau şi voci; auzi voci, voci care vorbeau şi zumzăiau. Însă nu putea să distingă cuvintele. De undeva din faţă, o lumină dansa şi pâlpâia; tot restul era o ceaţă cenuşie.

Încetul cu încetul, zumzăitul încetă. Iar cuvintele începură să capete sens.

– … n-o să fie mulţumit, spuse o voce pe care nu o cunoştea.

Sau pe care credea că nu o cunoaşte. Era greu să-şi dea seama. Totul părea atât de îndepărtat, iar el sălta în sus şi în jos, iar durerea

venea şi pleca, venea şi pleca.
– Da, auzi o altă voce, impozantă, tăioasă, sigură.
Alt zumzăit – mai multe voci care vorbeau deodată.
Dirk nu pricepu absolut nimic.
Apoi un alt bărbat îi făcu pe ceilalţi să tacă:
– Destul!
Această voce părea şi mai îndepărtată decât primele două; venea de undeva din faţă, din lumina pâlpâitoare. Pyr? Pyr era.
– Nu mă tem de Bretan Braith Lantry, Roseph. Uiţi cine sunt. Am obţinut trei capete în păduri încă de pe vremea când Bretan Braith era doar un copilaş de ţâţă. Omul-copie îmi aparţine după toate rânduielile din vechime.
– Adevărat, răspunse prima voce necunoscută. Dacă l-ai fi capturat în tunel, nimeni nu ţi-ar fi negat acest drept. Dar nu ai făcut-o.
– Îmi doresc o vânătoare pură, în spiritul vechilor tradiţii.
Cineva spuse câteva cuvinte în kavalara veche. Se auziră nişte râsete.
– Adeseori am vânat împreună în tinereţile noastre, Pyr, spuse vocea străină. Dacă ai fi avut o altă părere despre femei, noi doi am fi putut ajunge *teyn-şi-teyn.* Nu vreau să te contrazic, dar Bretan Braith îl vrea tare mult pe omul acesta.
– Nu este om, este om-copie. Chiar tu ai decis astfel, Roseph. Iar ceea ce vrea Bretan Braith nu mă interesează câtuşi de puţin.
– Am decis că este om-copie, şi aşa şi este. Pentru tine şi pentru mine el este doar unul dintre cei mulţi. Noi îi mai avem de vânat şi pe copiii-gelatină, pe emereli, şi pe alţii. Nu avem nevoie de el, Pyr. Pentru Bretan Braith el reprezintă altceva. Bretan Braith a venit la careul-morţii şi a fost făcut de ocară atunci când s-a dovedit că acela provocat de el la duel nu este deloc om.
– Ai dreptate, dar acesta nu este tot adevărul. T'Larien este un vânat special. Doi dintre *kethii* noştri au murit de mâna lui, iar Koraat e pe moarte din cauza spinării fărâmate. N-am mai văzut niciodată vreun om-copie care să alerge aşa ca el. Îl voi lua, căci este dreptul meu. Eu l-am găsit, eu singur.
– Da, spuse a doua voce necunoscută, cea impozantă şi tăioasă. Este drept, Pyr. Dar cum l-ai găsit?
Pyr fu bucuros că i se dăduse ocazia de a se umfla în pene.
– Nu m-am lăsat păcălit de maşina zburătoare, aşa cum s-a întâmplat cu tine, şi cu tine, chiar şi cu Lorimaar. Au fost foarte deştepţi, omul-copie şi curva-*betheyn* care fugea cu el. Nu şi-au lăsat maşina să dea de gol pe unde au luat-o. Atunci când voi v-aţi luat copoii şi v-aţi împrăştiat pe coridoare, eu, împreună cu *teynul m*eu, am început să cercetăm promenada la lumina lanternei căutând o urmă. Ştiam că nu aveam nevoie de câini. Ar fi fost inutili. Sunt un

copoi mult mai bun decât orice câine şi orice stăpân de câine. Am dat de urma oamenilor-copie pe stâncile golaşe din Dealurile Lameraan, printre ruinele oraşelor moarte, chiar şi în adăposturile abandonate ale castelor Taal şi Bronzefist şi Muntele Pietrei-incandescente. Ultimele două au fost floare la ureche. Am verificat fiecare coridor pe o distanţă de câţiva metri, apoi l-am verificat pe următorul. Şi am găsit. Urme de paşi chiar lângă rampa care dă în subteran, adevărate indicatoare în ţărână. Bineînţeles că urmele au dispărut atunci când au început să-şi folosească jucărelele alea zburătoare, însă atunci nu existau decât două variante de luat în calcul. M-am temut că şi-au pus în cap să zboare tot drumul spre Esvoch sau Kryne Lamiya, dar nu a fost aşa. A durat o zi întreagă, am mers foarte mult pe jos, dar i-am prins.

Dirk îşi revenise aproape complet în timpul acestui monolog, deşi îşi mai simţea încă trupul învelit într-un giulgiu de durere şi nu credea că i-ar fi fost de prea mare folos dacă ar fi încercat să şi-l mişte. Însă vederea i se limpezise. Pyr Braith mergea în faţă, cu lanterna în mână, vorbind cu un bărbat micuţ, îmbrăcat în alb şi purpuriu, care probabil că era Roseph, arbitrul duelurilor care n-au mai avut loc. Între ei doi mergea Gwen, cu mâinile încă legate la spate. Nu spunea nimic. Dirk se întrebă dacă nu cumva îi puseseră căluş la gură, dar nu avea cum să-şi dea seama pentru că îi vedea doar spatele.

El era întins pe un fel de targă care se zguduia la fiecare pas. Alt braith, tot în alb şi purpuriu, ţinea de capătul din faţă. Îi vedea pumnii proeminenţi încleştaţi pe stinghiile din lemn. Cel cu râsetul cavernos, *teynul* lui Pyr, probabil că ţinea targa de capătul din spate, în spatele lui. Tot în tunel erau, iar tunelul părea nesfârşit. Dirk nu avea nici cea mai vagă idee cât timp fusese leşinat. Dar credea că destul de mult; atunci când îşi pierduse cunoştinţa, după ce încercase să-l atace pe Pyr, prin preajmă nu erau nici Roseph, nici targa. Era sigur de asta. Cei care îi capturaseră trebuie că i-au aşteptat în tunel pe fraţii lor de castă chemaţi în ajutor.

Nimeni nu păru să observe că Dirk deschisese ochii. Sau poate că observaseră, dar nu le păsa. Oricum, el nu ar fi fost în stare să facă nimic mai mult decât, eventual, să strige după ajutor.

Pyr şi Roseph continuau să discute, în timp ce ceilalţi doi strecurau din când în când exclamaţii de admiraţie. Dirk încercă să asculte, dar se concentra greu din cauza durerii, iar ceea ce spuneau ei nu era deloc important nici pentru Gwen, nici pentru el. În linii mari, Roseph părea a-l atenţiona pe Pyr, spunându-i că Bretan Braith va fi extrem de supărat dacă Pyr îl va ucide pe Dirk, deoarece Bretan Braith voia să îl ucidă el însuşi. Lui Pyr nu-i păsa; părea evident că nu nutrea prea mult respect faţă de Bretan, care era cu două generaţii mai tânăr decât el şi ceilalţi şi, prin urmare, era dubios. Niciodată în decursul

conversaţiei nu s-a pomenit nimic despre Ironjade, ceea ce l-a făcut pe Dirk să-şi spună că fie Jaan şi Garse nu ajunseseră încă în oraşul Provocare, fie cei patru încă nu aflaseră.

După un timp încetă să se mai căznească să înţeleagă şi căzu într-un soi de letargie. Din nou vocile deveniră neclare şi aşa rămaseră multă vreme. Într-un final, se opriră. Un capăt al tărgii fu lăsat să cadă, iar izbitura brutală îl trezi. Mâini puternice îl apucară de sub braţe şi îl ridicară.

Ajunseseră la terminalul de sub Provocare, iar *teynul* lui Pyr îl urca pe peron. Nu făcu nicio mişcare. Se lăsă moale în mâinile lui, ca un cadavru.

Apoi fu întins din nou pe targă şi acum îl purtau în sus pe rampă, înspre oraş. Nu îl trataseră deloc cu blândeţe la peron, iar capul i se învârtea iarăşi.

Treceau pe lângă nişte pereţi albastru deschis şi îşi aminti cum coborâse cu Gwen rampa cu o noapte în urmă. Şi totuşi, la momentul acela, refugierea în subteran păruse o idee nemaipomenit de bună.

Pereţii se sfârşiră şi erau iarăşi în Provocare. Zări uriaşul copac emereli, de această dată în toată grandoarea lui. Era un gigant noduros, albastru cu negru, cu ramurile de jos întinse peste cercul sensului giratoriu, iar cu cele din vârf atingând tavanul întunecat. Dirk îşi dădu seama că era zi. Poarta rămăsese deschisă şi prin ea se vedeau Satan cel Gras şi o singură stea galbenă atârnată de orizont. Însă se simţea mult prea pierdut şi prea epuizat că să se gândească dacă răsăreau sau apuneau.

Două maşini mătăhăloase se aflau pe drumul de lângă rampă. Pyr se opri lângă ele, iar Dirk fu pus jos. Se chinui să se ridice în capul oaselor, însă în zadar. Se zbătu neputincios, iar durerea reveni. Capitulă în faţa ei, întinzându-se la loc.

– Cheamă-i pe ceilalţi, spuse Pyr. Chestiunea aceasta trebuie rezolvată aici şi acum, pentru ca să-mi pot pregăti *korarielul* de vânătoare.

Se apropiase de Dirk. Ceilalţi, chiar şi Gwen, se strânseseră în jurul tărgii. Însă doar ea se uită în jos, iar privirile li se întâlniră. Era legată la gură. Şi era istovită. Şi deznădăjduită.

Dură mai bine de o oră până să se adune restul de vânători Braith; o oră în care lumina devenise tot mai slabă, o oră în care Dirk mai prinsese puteri.

Apusul era, îşi dădu el seama; dincolo de poartă, Satan cel Gras dispărea încet. Bezna se învolbura în jurul lor, mai groasă, mai densă, până când kavalarii se văzură obligaţi să aprindă farurile aerovehiculelor. Ameţeala lui Dirk trecuse aproape de tot. Pyr observase şi îi legase şi lui mâinile la spate, apoi îl forţase să se aşeze sprijinit de latura uneia dintre maşini. Ceilalţi o aşezară pe Gwen

alături, dar fără să-i scoată căluşul.

Deşi Dirk avea gura liberă, nu încercă să vorbească. Stătea sprijinit de metalul rece, frecându-şi încheieturile în legături, şi aştepta, şi privea, şi asculta. Din când în când se uita la Gwen, dar ea stătea cu capul plecat, ochii în pământ şi nu-i întoarse privirea.

Veniră separaţi şi în perechi. *Kethii* Braith*.* Vânătorii de pe Worlorn. Veniră din umbre şi întuneric. Ca nişte stafii palide. Mai întâi zgomote şi siluete vagi, înainte de a intra în cercul mic de lumină şi de a redeveni oameni. Chiar dacă erau şi mai mult şi mai puţin omenoşi.

Primul venit ducea cu el patru copoi înalţi cu capete ca de şobolani, iar Dirk îl recunoscu dintr-una din confruntările de pe magistrala exterioară. Îşi legă câinii de bara maşinii lui Roseph, îi salută scurt pe Pyr şi pe Roseph şi pe *teynii* lor, apoi se aşeză pe jos cu picioarele încrucişate, la câţiva metri de prizonieri. Nu scoase niciun cuvânt. Niciunul. Rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra lui Gwen. Din umbre se auzea mârâitul câinilor şi zăngănitul lanţurilor.

Apoi veniră şi ceilalţi. Lorimaar patrician Braith Arkellor, uriaş şi bronzat, într-un costum negru ca smoala din material cameleonic, cu nasturi din os, sosi într-o maşină roşie, masivă, cu capota bombată. Dinăuntru se auzeau mârâiturile şi lătraturile unei haite de copoi Braith. Alături de Lorimaar se afla un alt bărbat, robust, de două ori mai gras decât Pyr, solid ca un zid de cărămidă, cu trăsături porcine. După ei, singur şi pe jos, apăru un bărbat mai în vârstă, cu aspect plăpând, chel şi zbârcit şi aproape complet ştirb, cu o mână adevărată, din carne şi oase, şi cu o alta din metal negru, ca o furcă cu trei dinţi. De cingătoarea acestui bătrânel atârna capul retezat al unui copil din care încă mai picura sângele pătându-i pantalonii albi.

În cele din urmă sosi şi Cheli, înalt cât Lorimaar, cu părul alb şi mustaţă mică, mort de oboseală, însoţit de un singur copoi Braith. Se opri în cercul de lumină şi se uită chiorâş la cei din jur.

– Unde ţi-e *teynul?* vru să ştie Pyr.

– Aici.

Un scârţâit venit din întuneric. La câţiva metri de ei lucea stins o singură piatră-incandescentă. Bretan Braith Lantry ieşi la lumină şi se opri lângă Cheli. Îi zvâcnea faţa.

– Ne-am strâns cu toţii, îi spuse Roseph patrician Braith lui Pyr.

– Nu, obiectă cineva. Mai trebuie să vină şi Koraat.

Vânătorul cel tăcut aşezat pe jos vorbi pentru prima dată.

– Nu mai trăieşte. M-a implorat să-i pun capăt suferinţei. I-am îndeplinit ruga. Adevărul este că era distrus. A fost al doilea *keth* la a cărui moarte am asistat astăzi. Primul a fost *teynul* meu, Teraan Braith Nalarys.

Privirea nu i se dezlipi nici măcar o secundă de pe chipul lui Gwen. Încheie dintr-o singură suflare, cu o propoziţie în kavalara veche.

– Au murit trei dintr-ai noştri, zise bătrânelul.

– Ar trebui să păstrăm un moment de tăcere în amintirea lor, spuse Pyr.

Încă mai avea în mână bastonul cu mâner rotund şi lamă scurtă şi se lovea nervos cu el de picior, aşa cum făcuse şi în tunel.

În ciuda căluşului, Gwen încercă să ţipe. *Teynul* lui Pyr, kavalarul cel ciolănos şi cu părul negru şi vâlvoi, se aplecă ameninţător asupra ei.

Dar Dirk prinsese ideea. Iar el avea gura liberă.

– Nu am de gând să păstrez niciun moment de tăcere, strigă el, sau, mai degrabă, încercă să strige, căci vocea nu-i era tocmai capabilă de aşa ceva. Erau nişte asasini cu toţii. Şi-au meritat moartea.

Toţi cei din Braith se uitară la el.

– Legaţi-l la gură ca să nu mai ţipe, ordonă Pyr, iar *teynul* lui se grăbi să-i îndeplinească dorinţa; iar Pyr continuă:

– Vei avea destul timp pentru zbierete, t'Larien, atunci când vei alerga în pielea goală prin păduri şi îmi vei auzi copoii lătrând în urma ta.

Bretan se întoarse spre el cu aceeaşi mişcare ciudată a umerilor şi capului. Lumina lucea pe ţesutul cicatrizat al obrazului.

– Nu, spuse el. Primul drept este al meu.

Pyr îl înfruntă.

– Eu am dat de urma omului-copie. Eu l-am prins.

Chipul lui Bretan zvâcni din nou. Cheli, ţinând cu o mână lanţul de care era prins copoiul cel uriaş, o puse pe cealaltă pe umărul lui Bretan.

– Mie îmi este egal, se auzi o altă voce.

Acel braith care stătea pe jos. Privind ţintă. Nemişcat.

– Cum rămâne cu curva?

Ceilalţi se arătară cumva jenaţi.

– Ea nu intră în discuţie, Myrik, zise Lorimaar patrician Braith. Aparţine castei Ironjade.

Celălalt îşi strânse buzele şi, preţ de o clipă, chipul lui paşnic se schimonosi oribil – un chip de fiară, un rictus de emoţie. Apoi se linişti. Trăsăturile i se reaşezară în nemişcarea palidă de dinainte.

– O voi omorî pe această femeie, spuse el. Teraan era *teynul* meu. Ea i-a trimis sufletul să plutească la voia întâmplării într-o lume nemiloasă.

– Ea? se arătă sceptic Lorimaar. Adevărat?

– Am văzut cu ochii mei, răspunse bărbatul aşezat pe jos, cel căruia i se spunea Myrik. Am tras după ea când ne-a călcat cu maşina şi l-a rănit de moarte pe Teraan. Acesta este adevărul, Lorimaar patrician Braith.

Dirk încercă să se ridice în picioare, însă kavalarul cel ciolănos îl împinse la loc cu brutalitate şi îl izbi cu capul de aripa metalică a maşinii, pentru a da mai multă greutate avertismentului.

Şi atunci vorbi bătrânelul cel plăpând – moşneagul cu un cleşte în loc de mână, care îşi atârnase la cingătoare capul retezat al unui copil.

– Atunci ia-o drept pradă personală, zise cu o voce la fel de subţire şi ascuţită ca pumnalul de jupuit de la brâu. Înţelepciunea castelor este străveche şi precisă, fraţii mei. Acum ea nu mai este femeie adevărată, dacă a fost vreodată; şi nu mai este nici ţiitoare, nici *eyn-keth.* Cine este aici ca să garanteze pentru ea? A părăsit protecţia patricianului său ca să fugă cu un om-copie! Iar dacă vreodată ea a fost carne din carnea unui om, acum nu mai este. Cunoaşteţi tertipurile oamenilor-copie, tertipurile acestor mincinoşi, tertipurile acestor prefăcuţi, ale acestor mari escroci. Când a fost singur cu ea în întuneric acest om-copie, Dirk, precis a ucis-o şi a înlocuit-o cu un demon aidoma lui, croit după chipul şi asemănarea ei.

Cheli îi încuviinţă spusele cu un semn al capului şi spuse ceva în kavalara veche pe un ton grav. Ceilalţi Braith păreau mai puţin convinşi. Lorimaar schimbă priviri încruntate cu *teynul* său, bărbatul cel zdravăn. Chipul hidos al lui Bretan era neutru, jumătate o mască de ţesut cicatrizat, jumătate inocenţă desăvârşită. Pyr se încruntă şi el şi continuă să-şi lovescă nervos piciorul cu bastonul.

Roseph fu cel care răspunse.

– Când am arbitrat în careul-morţii, am decis că Gwen Delvano este om, spuse el prudent.

– Adevărat, confirmă Pyr.

– Poate că atunci chiar a fost om, zise bătrânul. Însă a cunoscut gustul sângelui şi s-a culcat cu un om-copie, şi atunci, cine o mai poate numi om?

Câinii începură să urle.

Startul larmei fu dat de cei patru pe care Myrik îi legase de aerovehicul, iar cei din haita închisă în maşina bombată a lui Lorimaar li se alăturară. Uriaşul copoi al lui Cheli mârâi dezgolindu-şi colţii şi începu să tragă de lanţ, până când braithul în vârstă îl smuci furios; atunci creatura se aşeză şi se alătură corului de urlete.

Majoritatea vânătorilor se uitară spre bezna mută de dincolo de cercul lor (unica excepţie fiind Myrik, cel cu chipul îngheţat şi imobil, care nu-şi dezlipi ochii de la Gwen Delvano) şi aproape toţi duseră mâinile la armele de la şold.

La marginea cercului, dincolo de maşini şi de lumina lor, cei doi Ironjade stăteau în umbre, unul lângă celălalt.

Şi, brusc, durerea lui Dirk – capul îi bubuia foarte tare – păru complet lipsită de importanţă. Începu să tremure din toate

încheieturile. O privi pe Gwen; îşi ridicase capul şi se uita la *ei.* Mai ales la Jaan.

Acesta intră în cercul de lumină, iar Dirk observă că se uita la ea la fel de fix ca bărbatul pe nume Myrik. Părea că se mişcă teribil de încet, ca un om într-un vis încețoşat, ca un somnambul. Garse Janacek îi stătea alături, viu şi vigilent.

Vikary era îmbrăcat cu un costum marmorat din stofă cameleonică, numai nuanţe de negru şi ultranegru când intră în cercul duşmanilor lui. Culoarea se schimbă în cenuşiu prăfuit când copoii se potoliră. Mânecile cămăşii le avea retezate deasupra coatelor; fier şi piatră-incandescentă îi îmbrăţişau braţul drept, jad şi argint pe cel stâng. O clipă nesfârşită păru un uriaş. Atât Cheli, cât şi Lorimaar erau cu câte un cap mai înalţi decât el, dar, cumva, Vikary părea să-i întreacă. Trecu lin pe lângă ei, nălucă mişcătoare – cât de ireal era chiar şi atunci – care îşi făcea drum printre vânătorii Braith ca şi cum ar fi fost invizibili, şi se opri lângă Gwen şi Dirk.

Dar nu fusese decât o iluzie. Zgomotul încetă şi cei din casta Braith începură să vorbească, iar Jaan Vikary era din nou doar un simplu om, mai înalt decât mulţi, dar mai scund decât alţii.

– Comiteţi un abuz, Ironjade, spuse Lorimaar pe un ton dur şi mânios. Nu aţi fost chemaţi aici. Nu aveţi niciun drept să fiţi aici.

– Oameni-copie, scuipă Cheli. Kavalari falşi.

Bretan Braith Lantry scoase sunetul său specific.

– Jaantony patrician Ironjade, ţi-o predau pe *betheyna* ta, zise cu fermitate Pyr, însă bastonul i se mişca cu grabă exagerată. Pedepseşte-o cum ţi-e placul, cum trebuie. Omul-copie este al meu şi îl voi vâna.

Garse Janacek se oprise la câţiva metri de ei. Privirea îi trecea de la unul la altul, şi de două ori păru pe punctul de a răspunde. Jaan Vikary îi ignoră pe toţi.

– Scoateţi-le legăturile de la gură, ceru el arătând spre prizonieri.

Teynul cel ciolănos al lui Pyr stătea lângă Gwen şi Dirk cu faţa la patricianul Ironjade. Ezită câteva clipe, apoi se apleacă şi le scoase căluşurile.

– Mulţumesc, zise Dirk.

Gwen scutură din cap ca să-şi îndepărteze părul din ochi şi se ridică cu greu în picioare. Mâinile îi erau încă legate la spate.

– Jaan, spuse ea cu vocea nesigură. Ai auzit?

– Am auzit, îi răspunse Vikary şi se adresă apoi celor din Braith. Dezlegaţi-i mâinile.

– Mergi prea departe, Ironjade, zise Lorimaar.

Însă Pyr părea dornic să ştie ce va mai urma. Se sprijini în baston şi ordonă:

– Dezleagă-i mâinile.

Teynul său o întoarse cu brutalitate pe Gwen şi îi tăie legăturile cu cuţitul de la brâu.

– Arată-mi braţele, îi spuse Vikary lui Gwen.

Ea şovăi, apoi aduse mâinile în faţă şi le întinse cu palmele în jos. Brăţara din jad şi argint sclipea pe braţul stâng. Nu o scosese. Nu renunţase la ea.

Legat, şi neputincios, şi cuprins de frisoane, Dirk urmări scena. Nu o scosese. Nu renunţase la ea.

Vikary privi la Myrik, care stătea tot pe jos, cu picioarele încrucişate şi cu ochii porcini aţintiţi asupra lui Gwen.

– Ridică-te în picioare.

Bărbatul se ridică şi se întoarse cu faţa la patricianul Ironjade, dezlipindu-şi privirea de la Gwen pentru prima oară de la sosire. Vikary deschise gura să spună ceva.

– Nu, îl opri Gwen.

Până atunci îşi masase încheieturile. Acum încetă şi îşi puse mâna dreaptă pe brăţară. Vocea-i era calmă.

– Nu pricepi, Jaan? Nu. Dacă îl provoci la duel, dacă îl ucizi, atunci am să mi-o scot. *Am să mi-o scot.*

Pentru prima dată, emoţia inundă chipul lui Jaan, iar numele acelei emoţii era durere.

– Eşti *betheyna* mea, spuse el. Dacă n-am s-o fac… Gwen…

– Nu, repetă ea.

Unul dintre Braith izbucni în râs. Garse Janacek se strâmbă auzindu-l, iar Dirk observă cum un spasm sălbatic traversă chipul celui căruia i se spunea Myrik.

Iar dacă şi Gwen îl observase, ea nu-i dădu deloc atenţie. I se adresă lui Myrik.

– Eu l-am ucis pe *teynul* tău. Eu. Nu Jaan. Nu bietul Dirk. Eu l-am ucis şi îmi recunosc fapta. Ne vâna, aşa cum ai făcut-o şi tu. Şi îi vâna şi pe emereli.

Myrk nu-i răspunse. Toţi tăcuseră.

– Şi dacă trebuie să te duelezi, dacă vrei cu adevărat ca eu să mor, atunci duelează-te *cu mine!* continuă Gwen. Eu sunt răspunzătoare. Luptă-te cu mine dacă răzbunarea ţi se pare atât de importantă.

Pyr începu să râdă tare. O clipă mai târziu i se alătură şi *teynul* său, apoi şi Roseph, apoi ceilalţi – grasul, tovarăşul mătăhălos şi cu privire aspră al lui Roseph, bătrânul cu mâna în formă de cleşte. Râdeau în hohote.

Chipul lui Myrk se făcu stacojiu, apoi alb, apoi iar stacojiu.

– Curvă-*betheyn,* îi spuse el, iar rictusul sălbatic îi traversă din nou chipul, de această dată remarcat de toţi. Îţi baţi joc de mine. Duelul este… *teynul* meu… şi tu, o femeie!

Sfârşi printr-un răcnet care îi luă pe toţi ceilalţi prin surprindere şi

care stârni o altă rundă de urlete din partea câinilor. Apoi explodă.

Ridică mâinile deasupra capului, încleştând şi descleştând pumnii, şi o lovi puternic peste faţă pe Gwen tocmai când ea încerca să se ferească din calea furiei lui. Şi, pe neaşteptate, se năpusti asupra ei. O apucă de gât şi se lăsă peste ea, iar ea se prăbuşi pe spate şi se rostogoliră pe jos până când se opriră în aripa uneia dintre maşini. Myrik deasupra, ţintuind-o pe Gwen sub el, cu degetele înfipte în gâtul ei. Atunci îl lovi cu putere peste obraz, dar în nebunia lui, păru să nu fi simţit nimic. Începu s-o lovească cu capul de maşină, iar şi iar, urlând tot timpul în kavalara veche.

Dirk se chinui să se ridice în picioare, dar nu putu să intervină pentru că încă mai avea mâinile legate la spate. Garse făcu doi paşi spre cei doi, şi, într-un final, se mişcă şi Jaan Vikary. Însă Bretan Braith Lantry fu cel care ajunse primul şi îl târî pe Myrik la o parte strângându-l cu braţul de gât. Myrik se zbătea sălbatic, iar Lorimaar sări în ajutorul lui Bretan şi împreună reuşiră să-l potolească.

Gwen zăcea nemişcată, cu capul sprijinit de uşa din metal de care o izbise Myrik. Vikary îngenunche lângă ea şi încercă să o ridice de umeri. Pe maşină se vedea o dâră de sânge.

Imediat se aşeză şi Janacek într-un genunchi şi îi luă pulsul. Satisfăcut, se ridică şi se întoarse spre cei din casta Braith, cu buzele strânse de mânie.

– Purta jad şi argint, Myrik, spuse el. Eşti un om mort. Te provoc la duel.

Myrik încetase să mai răcnească, iar acum respira cu greutate. Unul dintre câini urlă o dată.

– Trăieşte? întrebă Bretan cu vocea lui ca şmirghelul.

Jaan Vikary ridică spre el un chip la fel de încordat cât fusese mai devreme chipul lui Myrik.

– Da.

– A avut noroc, spuse Janacek, dar nu datorită ţie, Myrik, şi oricum nu ar avea vreo importanţă. Fă-ţi alegerile.

– Dezlegaţi-mă! strigă Dirk.

Nimeni nu-l luă în seamă.

– *Dezlegaţi-mă!*

Cineva îi tăie legăturile.

Se duse la Gwen şi îngenunche alături de Vikary. Privirile li se întâlniră o fracţiune de secundă. Îi examină rana de la ceafă, unde sângele deja începuse să se închege.

– Cel puţin o comoţie, zise el. Poate chiar fractură de craniu. Poate mai rău. Nu ştiu. Există pe aici servicii de asistenţă medicală? întrebă şi se uită la fiecare bărbat în parte. *Există?*

Îi răspunse Bretan:

– Niciunul care să mai funcţioneze în Provocare, t'Larien. Vocea s-a

luptat cu mine. Oraşul nu voia să răspundă la comenzile mele. A trebuit să-i închid toate sistemele.

Dirk se strâmbă.

– În cazul acesta n-ar trebui s-o mişcăm. Poate nu-i decât o contuzie. Dar tot cred că trebuie să stea liniştită.

Jaan Vikary făcu un gest incredibil lăsând-o pe Gwen în braţele lui Dirk şi se ridică. Întinse mâna spre Lorimaar şi Bretan care îl ţineau pe Myrik între ei.

– Daţi-i drumul.

– Să-i dea...?! exclamă Janacek uitându-se uluit la Vikary.

– Jaan, interveni Dirk, nu-ţi face probleme din caza lui. Gwen...

– Du-o într-o maşină, îi spuse Vikary.

– Nu cred că ar trebui s-o mişcăm...

– Nu suntem în siguranţă aici, t'Larien. Du-o într-o maşină.

Janacek se încruntă.

– *Teynul* meu?

Vikary se încrunta din nou la cei doi Braith.

– V-am spus să-i daţi drumul omului, zise el şi făcu o pauză. Daţi-i drumul omului-copie, cum va trebui să-i spuneţi de acum înainte. Şi-a câştigat acest nume.

– Ce urmăreşti, patrician Ironjade? îl întrebă cu asprime Lorimaar.

Dirk o ridică în braţe pe Gwen şi o puse cu multă grijă pe bancheta din spate a celei mai apropiate dintre maşini. Era tot leşinată, dar respira regulat. Apoi el se aşeză în spatele manşei şi aşteptă, masându-şi încheieturile ca să-şi pună sângele în mişcare.

Toţi păreau să-l fi uitat. Lorimaar patrician Braith vorbea în continuare.

– Recunoaştem dreptul tău de a te duela cu Myrik, dar trebuie să te lupţi doar tu singur, fiindcă Teraan Braith Nalary a murit. De vreme ce primul care a lansat provocarea a fost *teynul* tău...

Jaan Vikary avea deja pistolul cu laser în mână.

– Daţi-i drumul şi daţi-vă la o parte.

Speriat, Lorimaar luă mâna de pe braţul lui Myrik şi se retrase grabnic. Bretan mai şovăia încă.

– Patrician Ironjade, scârţâi el, pentru onoarea ta şi a lui, pentru casta ta şi pentru *teynul* tău, pune arma jos.

Vikary îndreptă laserul spre tânărul cu jumătate de chip. Bretan zvâcni, îi dădu drumul lui Myrik şi se dădu înapoi cu o mişcare grotescă a umerilor.

– Ce se petrece? vru să ştie bătrânul întrebându-i cu o voce stridentă. Ce face?

Nu-i dădu nimeni atenţie.

– Jaan, strigă îngrozit Garse Janacek. Toată povestea asta te-a zăpăcit. Lasă pistolul jos, *teyn* al meu. Eu am lansat provocarea la

duel. Eu îl voi ucide pentru tine.

Puse mâna pe braţul lui Jaan.

Şi Jaan Vikary se smuci violent şi îndreptă arma spre Garse.

– Nu. Dă-te la o parte. Nu te amesteca. Nu de data aceasta. Asta este pentru Gwen.

Janacek se întunecă la faţă; rămase fără rânjete, fără replici sarcastice. Strânse mâna dreaptă în pumn şi o ridică încet în dreptul ochilor. Fier şi piatră-incandescentă luceau între cei doi Ironjade.

– Legătura noastră, zise el pe un ton solemn. Gândeşte-te, *teyn* al meu. Sunt în joc onoarea mea, onoarea ta, onoarea castei noastre.

– Şi cu onoarea ei cum rămâne? îl întrebă Vikary.

Gesticulând nerăbdător cu pistolul îl împinse pe Janacek la o parte şi se întoarse iar la Myrik.

Singur şi perplex, Myrik nu dădea semne că ar şti ce se aştepta din partea lui. Îi dispăruse toată furia, dar încă mai gâfâia. Din colţul gurii îi curgea o dâră de salivă colorată de sânge. Se şterse cu dosul palmei şi se uită nesigur spre Garse Janacek.

– Eu fac prima alegere, începu cu o voce năucită. Şi aleg stilul.

– Nu, îl întrerupse Vikary. Nu faci nicio alegere. Uită-te la mine, om-copie.

Myrik se uită de la Janacek la Vikary şi apoi iar la Janacek.

– Aleg stilul, repetă el aiurea.

– Nu, repetă şi Vikary. Pe Gwen Delvano nu ai lăsat-o să aleagă, tocmai pe ea, care te-ar fi înfruntat corect, în duel.

Trăsăturile lui Myrik se strâmbară într-o expresie de consternare sinceră.

– Ea? În duel? Eu… ea e femeie, e om-copie, spuse şi dădu din cap ca şi cum ar fi lămurit totul. E *femeie,* patrician Ironjade. Ai înnebunit? Şi-a bătut joc de mine. O femeie nu se duelează.

– Şi nici tu nu te duelezi, Myrik. Pricepi ce-ţi spun? Pricepi? *Tu…*

Şi trase, iar pulsul de o jumătate de secundă îl atinse pe Myrik jos, între picioare. Acesta scoase un urlet de durere.

– *… nu…*

Şi trase din nou şi îi arse gâtul chiar sub bărbie, apoi aşteptă, căci Myrik se prăbuşi, iar el aşteptă să i se reîncarce laserul.

– *… te…* continuă Vikary.

După cincisprezece secunde şi, odată cu vorba, plecă şi un jet de lumină care arse în piept silueta ce se zvârcolea, iar Vikary începu să se retragă spre maşină.

– … *duelezi!* încheie el, pe jumătate urcat în maşină, şi mâna îi zvâcni trimiţând a patra explozie de lumină, iar Lorimaar patrician Braith Arkellor căzu, având arma pe jumătate scoasă.

Apoi trânti uşa, iar Dirk activă reţeaua gravitaţională. Maşina se zgudui, se înălţă şi se îndreptă spre poartă, când laserele celorlalţi

începură să şuiere şi să lovească în blindajul ei.

Capitolul 10

Se lăsase noaptea deasupra Pajiştei. Aerul era cleştar negru, limpede şi rece. Vânturile băteau aprig. Dirk era recunoscător pentru maşina braith, solidă şi blindată, pentru cabina caldă, complet închisă.

Zbură cam la o sută de metri deasupra câmpiilor şi dealurilor domoale, accelerând cât de mult era în stare. O singură dată, înainte ca oraşul Provocare să dispară în spatele lor, Dirk se uită în urmă ca să vadă dacă îi urmăreşte cineva. Nu zări pe nimeni, dar oraşul construit de emereli îi captă privirea. O suliţă înaltă şi neagră ce se va pierde curând în cerul şi mai negru. Semăna cu un copac grandios care trecuse printr-un incendiu forestier şi rămăsese fără crengi şi fără frunze, o biată bucată de lemn carbonizată şi neagră de funingine, martoră a fostei glorii. Îşi aduse aminte cum arătase oraşul Provocare la prima lui vizită cu Gwen, atunci când îi ceruse să-i arate un oraş în care mai există viaţă: strălucitor în noapte, imposibil de înalt, argint strălucitor, încununat cu jerbe ascendente de lumină.

Iar acum era doar o păstaie goală şi moartă, şi moarte erau şi visele creatorilor lui. Vânătorii Braith ucideau cu predilecţie oameni, nu animale.

– Vor porni curând în urmărirea noastră, t'Larien, spuse Jaan Vikary. Nu e nevoie să te uiţi după ei.

Dirk se concentră asupra comenzilor.

– Unde ne ducem? Nu putem să zburăm la întâmplare deasupra Pajiştii toată noaptea. Mergem spre Larteyn?

– Nu putem risca să mergem la Larteyn acum, răspunse Vikary.

Îşi pusese pistolul cu laser la loc în tocul de la şold, dar chipul îi era la fel de încrâncenat cum fusese în Provocare când îl doborâse pe Myrik.

– Eşti atât de prost că nu-ţi poţi da seama ce am făcut? Am încălcat codul, t'Larien. Acum am ieşit în afara legăturii, sunt un criminal, un spărgător de dueluri. Mă vor urmări şi mă vor ucide la fel de lesne cum ai ucide un om-copie.

Îşi sprijini bărbia în mâini cu un aer gânditor.

– Singura noastă speranţă… nu ştiu. Poate nu avem niciuna.

– Vorbeşte în nume personal. Acum am ceva mai multă speranţă decât am avut în urmă cu câteva minute, *acolo jos!*

Vikary se uită la el şi surâse în ciuda lui însuşi.

– Ai dreptate. Deşi acesta este un punct de vedere extraordinar de egoist. Nu pentru tine am făcut ceea ce am făcut.

– Pentru Gwen?

Vikary dădu din cap.

– El – el nici măcar nu i-a făcut onoarea de a refuza. Ca şi cum ea ar fi fost un animal. Şi totuşi… totuşi, conform codului, el a procedat corect. Conform codului care mi-a călăuzit întreaga viaţă. L-aş fi ucis

pentru el. Garse a vrut să o facă, după cum ai văzut. Era furios pentru că Myrik i-a… i-a vătămat proprietatea, i-a pătat onoarea. S-ar fi răzbunat pentru acest dispreţ, dacă l-aş fi lăsat, oftă el. Înţelegi de ce nu am putut, t'Larien? Înţelegi? Am trăit pe Avalon şi am iubit-o pe Gwen Delvano. Şi ea zăcea acolo, vie doar printr-un capriciu al sorţii. Lui Myrik Braith nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă murea, nici celorlalţi nu le-ar fi păsat. Cu toate acestea, Garse i-ar fi acordat celui care a făcut toate astea dreptul la o moarte curată, decentă, i-ar fi oferit sărutul onoarei împărtăşite înainte de a-i lua viaţa lui meschină. Eu… eu ţin la Garse. Dar nu l-am putut lăsa, t'Larien, nu atunci când Gwen zăcea atât… atât de nemişcată şi desconsiderată de toţi. Nu l-am putut lăsa.

Vikary se opri, dus pe gânduri. Iar în clipele de tăcere care urmară, Dirk auzi bocetul strident al vântului de pe Worlorn.

– Jaan, spuse el după un timp, tot trebuie să ne hotărâm unde ne ducem. Trebuie să o punem pe Gwen la adăpost. Să găsim un loc unde să-i fie bine, unde n-o va necăji nimeni. Poate să chemăm un doctor să o consulte.

– Nu ştiu niciun doctor pe Worlorn, îi răspunse Vikary. Dar sunt de acord că trebuie s-o ducem pe Gwen într-un oraş. Esvoch este cel mai aproape, dar este o ruină. Înseamnă că Kryne Lamiya trebuie să fie alegerea noastră, căci şi el e mai aproape de Provocare. Întoarce spre sud.

Dirk întoarse într-un arc de cerc larg, urcând şi îndreptându-se către conturul îndepărtat al zidului muntos. Îşi amintea vag de direcţia pe care o apucase Gwen când zburaseră de la strălucitorul turn construit de locuitorii planetei ai-Emerel la oraşul pustiu al celor de pe Zorii-Întunecaţi şi muzica lui sumbră.

Iar Vikary căzu din nou pe gânduri, cu ochii pierduţi în întunericul nopţii de pe Worlorn. Dirk, înţelegând în parte suferinţa kavalarului, nu încercă să-i tulbure meditaţia, ci se cufundă în propria lui tăcere introspectivă. Era cumplit de slăbit; îi revenise durerea de cap şi îşi simţea gura şi gâtul uscate, pergamentoase. Încercă să-şi aducă aminte cât timp trecuse de când nu mai mâncase sau băuse ceva, dar nu reuşi; pierduse noţiunea timpului.

Foarte aproape de piscurile ca de cărbune ale planetei Worlorn, Dirk luă mai multă altitudine şi conduse maşina braith peste ele, fără ca el sau Jaan Vikaary să rostească vreun cuvânt. Kavalarul i se adresă abia când trecură de munţi, dar şi atunci doar pentru a-i da direcţii lapidare. Apoi amuţi iarăşi, şi în tăcere deplină parcurseră tot drumul până la destinaţie.

De această dată Dirk ştia la ce trebuie să se aştepte şi ascultă atent. Iar la urechi îi ajunse muzica acelei compozitoare demente, pe nume Lamiya-Bailis. Un bocet stins purtat de vânt auzit mult înainte

ca oraşul să i se arate privirii din pădurile care-l înconjurau. În afara adăpostului lor blindat era doar pustiul: pădurile de nepătruns ale nopţii, cerul gol şi sărăcăcios. Iar sunetele disperării negre îi vorbeau, îl chemau, îi atingeau sufletul.

Şi Vikary auzi muzica aceea. Se uită la Dirk.

– Acest oraş ni se potriveşte, t'Larien.

– Ba nu, exclamă prea tare Dirk, respingând ideea.

– Atunci mi se potriveşte doar mie. Căci toată munca mea s-a făcut scrum. Oamenii pe care am dorit să-i salvez nu vor mai fi salvaţi. Acum cei din Braith îi vor putea vâna după cum au chef, indiferent dacă sunt *korarieli* Ironjade sau nu. N-am cum să-i împiedic. Garse ar putea, dar ce să facă un singur om? Pe de altă parte, s-ar putea nici să nu încerce. A fost obsesia mea, nu a lui. Şi Garse a pierdut totul. Cred că se va întoarce singur pe Înaltul Kavalaan şi va apărea singur în faţa coaliţiei de caste Ironjade, iar înaltul consiliu îmi va retrage toate numele. Apoi el va trebui să ia un cuţit şi să scoată pietrele-incandescente de pe brăţară şi să rămână doar cu fierul. Căci *teynul* lui este ca şi mort.

– Poate pe Înaltul Kavalaan, îl contrazise Dirk. Dar ai trăit şi pe Avalon, mai ţii minte?

– Da, răspunse Vikary. Din nefericire. Din nefericire.

În jurul lor muzica se intensifică, iar Oraşul Sirenă prinse contur: cercul exterior de turnuri, aidoma unor mâini descărnate împietrite în agonie, podurile palide peste canale întunecate, muşchiul lucitor de pe jos, turlele care şuierau în vânt. Oraş alb, oraş mort, pădure de oase ascuţite.

Dirk se învârti în cerc până când găsi clădirea unde îl dusese Gwen şi ateriză. În parcare, aceleaşi două epave prăfuite. Iar lui Dirk îi păreau cioburi dintr-un vis de mult uitat. Odinioară, nu mai ţinea minte de ce, crezuse că erau importante; însă şi el, şi Gwen, şi întreaga lume fuseseră diferiţi atunci. Acum îi era pur şi simplu imposibil să-şi amintească ce importanţă avuseseră pentru el aceste fantome metalice.

– Ai mai fost aici, zise Vikary, iar Dirk se uită la el şi încuviinţă cu un gest. Atunci ia-o înainte, ordonă kavalarul.

– Dar nu…

Vikary coborâse deja. O luase uşor în braţe pe Gwen şi îl aştepta lângă maşină.

– Ia-o înainte, repetă el.

Iar Dirk îl conduse din parcare, pe holurile unde reprezentările murale dansau pe simfonia Zorilor-Întunecaţi. Încercară uşă după uşă până când găsiră o cameră cât de cât mobilată. De fapt, nu era o cameră, ci un apartament cu patru camere sărăcăcioase, înalte şi deloc curate. Paturile – două camere erau dormitoare – erau circulare

şi cufundate în pardoseală; saltelele erau acoperite cu bucăţi din piele unsuroasă care emana un iz neplăcut, ca de lapte stricat. Dar, totuşi, erau paturi, şi erau suficient de moi. Vikary o întinse pe Gwen pe unul dintre ele. Iar când ea adormi – şi părea aproape senină în somn – Jaan îl lăsă pe Dirk să o vegheze şi se duse afară să vadă ce mai poate găsi prin maşina furată de la Braith. Se întoarse repede, cu o cuvertură pentru Gwen şi o ploscă plină cu apă pe care i-o întinse lui Dirk.

– Bea numai o înghiţitură.

Dirk luă bidonul din metal învelit în cârpe, scoase capacul şi luă o gură de apă. Era călduţă şi cam amară, dar gâtul său uscat o simţi ca pe un nectar al zeilor.

Vikary umezi o bucată de cârpă gri şi începu să cureţe sângele uscat de la ceafa lui Gwen. Tamponă cu blândeţe coaja formată, umezind în permanenţă cârpa, până când părul ei negru fu iarăşi curat, întins în evantai pe saltea, lucind în licăririle frescelor. Când termină, îi bandajă rana şi se uită la Dirk.

– Stau eu de veghe, îi spuse. Du-te în camera cealaltă şi dormi puţin.

– Trebuie să stăm de vorbă, se împotrivi Dirk.

– Vom vorbi mai târziu. Du-te acum. Du-te şi încearcă să dormi.

Dirk nu găsi argumente pentru a-l contrazice; era frânt, îi pulsa tot capul. Se duse în cealaltă cameră şi se prăbuşi greoi pe salteaua cu miros acru.

Dar somnul nu veni lesne; poate din cauza luminii agitate din pereţi, care nu-i dădea pace. Dar în primul rând din cauza muzicii. Care îl chinuia şi care părea a răsuna mai tare de fiecare dată când închidea ochii, ca şi cum ar fi venit chiar din interiorul minţii sale: sunete ascuţite şi tânguieli şi şuierături şi *neîncetatele* – veşnicele – bubuituri ale unei tobe solitare.

A delirat mult în noaptea acea nesfârşită – vedenii intense şi supranaturale care-şi făceau loc prin frisoanele lui puternice, prin tulburarea lui. De trei ori s-a trezit speriat din somn, tremurând, cu pielea umedă, doar ca să audă din nou cântecul compus de Lamiya-Bailis şi fără să-şi aducă aminte coşmarul care îl înfricoşase. La un moment dat, i s-a părut că aude voci din camera cealaltă. Altă dată a fost convins că l-a zărit pe Jaan Vikary care îl urmărea cu privirea, sprijinit de un perete. Niciunul din ei nu rosti niciun cuvânt, iar lui Dirk îi trebui mai mult de o oră ca să adoarmă la loc. Dar se trezi din nou în camera goală, răsunând cu muzica sinistră şi sclipind cu lumini stranii. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva ceilalţi plecaseră şi îl lăsase singur acolo, să trăiască sau să moară. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi creştea spaima, cu atât tremura mai tare. Dar parcă nu era în stare să se ridice şi să se ducă până în dormitorul alăturat să

vadă cu ochii lui ce se întâmplase. Aşa că închise ochii şi încercă să alunge toate amintirile.

Apoi se făcu zi. Satan cel Gras parcursese jumătate din drumul său până în înaltul cerului şi o lumină febrilă şi roşie şi rece ca visele urâte ale lui Dirk pătrundea printr-o fereastră înaltă din vitralii cu chenar cu model complicat din roşu-maroniu mohorât şi gri fumuriu. Dirk se întoarse ferindu-se de lumină şi încercă să se ridice în capul oaselor. Atunci apăru şi Jaan Vikary care îi întinse plosca.

Dirk luă câteva înghiţituri lungi din apa rece, aproape înecându-se, şi îşi umezi buzele uscate şi crăpate. Gamela fusese plină când i-o dăduse Jaan; acum i-o înapoie pe jumătate goală.

– Ai găsit apă, observă el.

Vikary puse dopul ploştii şi încuviinţă din cap.

– Staţiile de pompare sunt închise de ani buni, aşa că nu există apă proaspătă în turnurile din Kryne Lamiya. Dar mai curge apă pe canale. Azi-noapte, după ce tu şi Gwen aţi adormit, am ieşit pe afară.

Dirk se ridică greu pe picioare nesigure, iar Vikary îi oferi mâna ca să-l ajute să iasă din patul îngropat în podea.

– Ce face Gwen?

– Şi-a revenit aseară, t'Larien. Am stat de vorbă şi i-am povestit ce am făcut. Cred că se va face bine curând.

– Pot să vorbesc şi eu cu ea?

– Acum se odihneşte, are un somn normal. Sunt convins însă că mai târziu va dori şi ea să stea de vorbă cu tine. Dar nu cred că este bine s-o trezim acum. Azi-noapte a încercat să se ridice şi a ameţit şi i-a venit să vomite.

Dirk fu de acord.

– Înţeleg. Dar tu? Ai apucat să dormi?

În timp ce vorbea se uită în jurul lui. Parcă muzica celor de pe Zorii-Întunecaţi nu se mai auzea atât de tare. Mai răsuna încă, se mai jeluia şi gemea şi impregna însuşi aerul din Kryne Lamyia. Dar lui i se părea că este mai slabă, mai îndepărtată; poate că se obişnuise cu ea şi auzul lui conştient învăţase cum s-o evite. Imaginile luminoase de pe pereţi, la fel ca pietrele-incandescente din Larteyn, se ofiliseră şi apoi muriseră la atingerea razelor de soare; zidurile erau cenuşii şi goale. În cameră mai erau câteva scaune cu aspect extrem de incomod, extruziuni diforme care se asortau atât de bine cu tonurile pereţilor şi pardoselii încât erau aproape invizibile.

– Am dormit suficient, îi răspunse Vikary. Nu asta este important. M-am gândit la situaţia noastră. Vino cu mine.

Traversară o altă încăpere, o sufragerie pustie, şi ieşiră pe unul dintre multele balcoane care dominau oraşul construit de cei de pe planeta Zorilor-Întunecaţi. În timpul zilei, Kryne Lamiya arăta altfel, mai puţin deznădăjduit; chiar şi soarele palid de pe Worlorn era

suficient cât să dea strălucire apelor repezi din canale, iar, în crepusculul nesfârşit, turnurile păreau mai puţin sepulcrale.

Dirk se simţea lipsit de vlagă şi îi era foame, dar îi trecuse durerea de cap şi îi plăcea să simtă pe faţă vântul înviorător. Îşi dădu la o parte din ochi părul încâlcit şi incredibil de murdar şi îl ascultă pe Jaan.

– Azi-noapte am fost aici, pe balcon, spuse Vikary, sprijinindu-se cu coatele de balustradă şi scrutând orizontul. Ne caută, t'Larien. De două ori am văzut nişte aerovehicule deasupra oraşului. Prima dată doar o lumină, la mare altitudine, aşa că mi-am spus că m-am înşelat. Dar a doua oară nu a mai fost vorba de nicio greşeală. Era chiar maşina cap-de-lup a lui Cheli zburând aproape cu solul peste canale. Cu un soi de reflector ataşat la ea. A trecut destul de aproape de noi. Aveau şi un câine cu ei. L-am auzit urlând, înnebunit de muzica întunecaţilor.

– Dar nu ne-au descoperit, zise Dirk.

– Aşa este, îi răspunse Vikary. Cred că suntem în siguranţă aici, măcar pentru o vreme. Doar că… nu înţeleg cum de v-au putut găsi în Provocare, iar chestiunea aceasta mă îngrijorează. Dacă ne vor lua urma până la Kryne Lamiya şi vor trece oraşul prin sită cu câinii lor, vom fi într-un pericol teribil de mare. Nu mai avem spray de anihilare a mirosului.

Se uită la Dirk.

– *Cum* de şi-au dat seama unde v-aţi dus? Ai vreo idee?

– Nu, spuse Dirk. Niciunul din noi nu ştie. E sigur că nu ne-a urmărit nimeni. Poate au ghicit, pur şi simplu. În fond, era alegerea cea mai logică. Traiul era mult mai bun în Provocare decât în oricare alt oraş. Mai uşor. Ştii şi tu.

– Da, ştiu. Dar nu pot să fiu de acord cu teoria ta. Gândeşte-te, t'Larien, Garse şi cu mine am analizat aceeaşi problemă atunci când ai fugit şi ne-ai făcut de ocară la careul-morţii. Provocare era alegerea *evidentă,* prin urmare, cea mai puţin logică. Părea mai probabil că v-aţi refugiat în Muschetă şi că aveţi de gând să vă hrăniţi cu peştii pe care i-aţi fi putut prinde, sau că Gwen va face rost de hrană de prin pădurile pe care le cunoaşte atât de bine. Garse chiar a sugerat că aţi ascuns maşina pe undeva şi aţi rămas într-o altă parte din Larteyn, ca să puteţi râde de noi când întorceam planeta pe dos în căutarea voastră.

Dirk se foi stânjenit.

– Da. Ei bine, cred că am făcut o alegere greşită.

– Nu, t'Larien, nu am spus asta. După părerea mea, singura alegere greşită ar fi fost Oraşul Iazului fără Stele, unde se ştie că s-au strâns în număr mare cei din casta Braith. Oraşul Provocare a fost o alegere ingenioasă, indiferent dacă asta v-a fost intenţia sau nu.

Părea o alegere într-atât de *proastă* încât era chiar bună. Înţelegi? De aceea nu pot pricepe cum v-au găsit vânătorii Braith printr-un eventual proces deductiv.

– Poate că aşa este, zise Dirk, pe gânduri. Îmi amintesc de momentul în care l-am auzit prima oară pe Bretan în difuzoarele din oraş. Nu testa o teorie. Era clar că *ştia* că ne ascundeam acolo.

– Şi nu ai nici cea mai vagă idee cum de ştia?

– Nu. Deloc.

– Atunci vom fi obligaţi să trăim cu teama că ne-ar putea găsi şi aici. Altminteri, dacă cei din Braith nu repetă vraja, suntem în siguranţă. Dar trebuie să înţelegi că avem de înfruntat multe greutăţi. Avem un adăpost şi avem apă câtă vrem, dar hrană deloc. Am ajuns la concluzia că ultimul drum pe care îl vom face pe planeta aceasta – trebuie să ajungem la portul stelar când va veni momentul să plecăm pentru totdeauna de pe Worlorn – va fi extrem de complicat. Cei din Braith se vor aştepta la asta. Avem pistolul meu cu laser şi încă două lasere de vânătoare pe care le-am descoperit în maşină. Plus maşina însăşi, blindată şi bine înarmată. Probabil că i-a aparţinut lui Roseph patrician Braith Kelecek…

– Şi una dintre epavele din parcare mai funcţionează cât de cât, interveni Dirk.

– Atunci înseamnă că vom avea două maşini la nevoie, spuse Vikary. Iar împotriva noastră avem cel puţin opt dintre vânătorii Braith, foarte probabil chiar nouă. Nu ştiu cât de grav l-am rănit pe Lorimaar Arkellor. Poate l-am omorât, deşi mă cam îndoiesc de asta. Dacă vor, cei din Braith pot ridica în aer opt aerovehicule simultan, deşi tradiţia cere să zboare în perechi, *teyn-şi-teyn.* Iar fiecare maşină va fi înarmată. Au surse de alimentare, energie electrică, hrană. Sunt mai mulţi decât noi. Şi e foarte posibil ca, din moment ce eu am fost declarat în afara legăturii şi spărgător de dueluri, să reuşească să-i convingă şi pe Kirak Redsteel Cavis şi pe ceilalţi doi vânători din casta Shanagate Holding să li se alăture împotriva mea. În cele din urmă, mai este şi Garse Janacek.

– Garse?

– Sper – mă rog – ca el să-şi fi scos pietrele-incandescente din brăţară şi să dorească să se întoarcă pe Înaltul Kavalaan. Va fi supus batjocurii, va fi singur, va purta fier mort la mână şi în suflet. Nu-i o soartă uşoară, t'Larien. L-am făcut de ruşine, atât pe el, cât şi casta Ironjade. Îmi pare rău pentru durerea lui, dar sper din suflet ca aşa să se petreacă lucrurile. Pentru că, vezi tu, mai există şi o altă posibilitate.

– O altă…?

– S-ar putea să ne caute. Nu poate pleca de pe Worlorn până nu va veni o navă. Iar asta nu se va întâmpla foarte curând. Nu ştiu ce va

face.

– Dar sigur că nu se va alătura celor din Braith. Sunt duşmanii lui, iar tu îi eşti *teyn* şi Gwen îi este *cro-betheynă.* Poate că vrea să mă omoare pe mine, nu mă îndoiesc că vrea, dar…

– Garse este mai kavalar decât mine, t'Larien. Întotdeauna a fost. Şi cu atât mai mult acum când eu nu mai sunt deloc kavalar după ce am făcut. Vechile obiceiuri cer ca *teynul* unui bărbat, şi nimeni altcineva, să aducă moartea unui spărgător de dueluri. Este un obicei pe care îl pot respecta doar cei foarte puternici. Legătura de fier şi foc este o legătură mult prea intimă pentru mulţi, iar ei ajung să jelească în singurătate. Însă Garse Janacek este un bărbat foarte puternic, mai puternic chiar decât mine în multe privinţe. Nu ştiu ce va face. Pur şi simplu nu ştiu.

– Şi dacă vine după noi?

Vikary îi răspunse pe un ton calm.

– Nu voi ridica mâna asupra lui Garse. Este *teynul* meu, indiferent dacă eu mai sunt sau nu *teynul* lui. Şi deja l-am rănit mult prea tare, l-am dezamăgit, l-am făcut de ocară. Oricum a purtat o cicatrice dureroasă mare parte din viaţa lui de adult. Iar vina îmi aparţine. Pe vremuri, pe când amândoi eram tineri, un bărbat mai în vârstă s-a simţit jignit de una din glumele lui şi a cerut duelul. Stilul a fost un-singur-foc şi am luptat în perechi de *teyni,* iar în infinita mea înţelepciune l-am convins pe Garse că onoarea ne va fi satisfăcută dacă vom trage în aer. Şi, spre marele nostru regret, aşa am şi făcut. În vreme ce adversarii noştri s-au hotărât să-i dea lui Garse o lecţie despre umor. Spre ruşinea mea, eu am scăpat neatins, iar el a fost mutilat din cauza prostiei mele.

Însă nu mi-a reproşat-o niciodată. Când ne-am întâlnit prima oară după duel, iar el încă nu-şi revenise complet de pe urma rănilor, mi-a spus: „Ai avut dreptate, Jaantony, şi ei au tras *în aer.* Ce păcat că nu au nimerit…”

Şi Vikary izbucni în râs, iar Dirk îl privi şi văzu că avea ochii plini de lacrimi, iar gura strânsă într-o grimasă amară. Însă nu plângea, ca printr-un uriaş efort de voinţă nu lăsa lacrimile-i să cadă.

Brusc, se răsuci pe călcâie şi intră în turn, lăsându-l pe Dirk singur cu vântul şi cu oraşul alb al crepusculului şi cu muzica Lamiyei-Bailis. În depărtare, mâinile albe se înălţau – stavilă în calea pustiului. Dirk se uită atent la ele, dus pe gânduri, meditând la vorbele lui Vikary.

Kavalarul se întoarse după câteva minute, cu ochii uscaţi şi fără expresie.

– Îmi cer scuze, începu el.

– Nu trebuie să…

– Trebuie să ajungem la miezul chestiunii, t'Larien. Indiferent dacă Garse va porni sau nu în căutarea noastră, ne confruntăm cu o

situaţie cumplită. Avem arme, pentru cazul în care va trebui să ne luptăm, însă nu este nimeni care să le poată folosi. Gwen ţinteşte foarte bine şi este şi foarte curajoasă, dar e rănită. Iar tu – să mai am oare încredere în tine? Ţi-o spun fără menajamente: am avut încredere în tine, şi tu m-ai trădat.

– Cum să răspund la întrebarea asta? spuse Dirk. Nu trebuie să crezi nimic din ce ţi-aş făgădui. Dar cei din Braith vor să mă ucidă şi pe mine. Şi pe Gwen. Sau crezi că aş trăda-o şi pe ea la fel de lesne cum…

Se opri îngrozit de propriile-i cuvinte.

– … la fel de lesne cum m-ai trădat pe mine, îi termină Vikary fraza cu un zâmbet aspru. Eşti direct, t'Larien. Nu, nu cred că ai trăda-o pe Gwen. Dar nu am crezut nici că ai să ne abandonezi după ce te-am numit *keth* şi ai acceptat acest nume. N-am fi intrat în duel dacă nu ai fi fost tu la mijloc.

Dirk îl aprobă.

– Ştiu asta. Poate că am greşit. Nu ştiu. Dar aş fi murit dacă mi-aş fi ţinut legământul faţă de voi.

– Ai fi murit *keth* Ironjade, cu onoare.

Dirk surâse.

– Gwen este mult mai ispititoare decât moartea. Măcar atâta lucru mă aştept să înţelegi.

– Înţeleg. Însă, în ultimă instanţă, ea este între noi. Recunoaşte acest adevăr şi acceptă-l. Mai devreme sau mai târziu va trebui să aleagă.

– Dar a ales, Jaan, atunci când a plecat cu mine. Tu ar trebui să recunoşti *asta,* se repezi Dirk cu încăpăţânare, întrebându-se, totodată, cât de mult credea el însuşi ce spune.

– Nu şi-a scos brăţara din jad şi argint, îi replică Vikary făcând un gest nerăbdător. Dar nu asta contează acum. Voi avea *încredere* în tine. Deocamdată.

– În regulă. Ce vrei să fac?

– Cineva trebuie să zboare până în Larteyn.

Dirk se încruntă.

– Jaan, de ce încerci mereu să mă convingi să mă sinucid?

– N-am spus că tu trebuie să fii acel cineva, t'Larien, zise Vikary. Mă voi duce eu. Va fi periculos, sigur că da, dar trebuie.

– De ce?

– Kimdissianul.

– Ruark?

Dirk aproape că-şi uitase complicele şi gazda de altădată.

– E prieten cu Gwen încă de când eram pe Avalon. Şi nu-l pot abandona cu totul chiar dacă ne antipatizăm reciproc. Casta Braith…

– Am înţeles. Da cum vei lua legătura cu el?

– Dacă voi reuşi să ajung cu bine în Larteyn, voi lua legătura cu el prin computer. Cel puţin aşa sper.

Şi Vikary ridică din umeri cu un aer fatalist.

– Şi eu?

– Tu stai aici cu Gwen. Îngrijeşte-o, păzeşte-o. Îţi las una din puştile cu laser ale lui Roseph. Dacă îşi va reveni suficient de mult, dă-i-o ei. Am senzaţia că se pricepe mai bine la arme decât te pricepi tu. De acord?

– De acord. Nu pare deloc greu.

– Nu, spuse Vikary. Contez pe tine să rămâneţi la adăpost şi mă aştept să vă găsesc teferi când mă voi întoarce cu kimdissianul. Dacă însă veţi fi nevoiţi să fugiţi, aveţi la dispoziţie cealaltă maşină. În apropiere se află o peşteră pe care Gwen o cunoaşte bine. Îţi va arăta ea drumul. Ascundeţi-vă în peştera aceea dacă trebuie să plecaţi din Kryne Lamiya.

– Dar dacă *nu* te vei mai întoarce? Şi asta este *posibil.*

– În cazul acesta, vei fi iarăşi pe cont propriu, aşa cum ai fost când ai fugit din Larteyn. Atunci aveai un plan. Urmează-l, dacă vei putea, zise Vikary cu un zâmbet lipsit de veselie. Dar eu mă aştept să mă întorc. Ţine minte asta, t'Larien. Ţine minte asta.

Tăios tonul lui, ca ascuţişul unei săbii de luptă, ecou al unei alte discuţii purtate în acelaşi vânt îngheţat. Iar Dirk îşi aminti cu uluitoare claritate vechile cuvinte ale lui Jaan: *Dar exist. Ţine minte asta... Aici nu eşti pe Avalon, t'Larien, iar astăzi este o zi diferită de cea de ieri. Este o lume de Festival care se stinge, o lume fără niciun cod moral, aşa că trebuie să ne ţinem strâns de codurile pe care le-am adus cu noi.* Şi îşi dădu seama, îngrozit, că Vikary adusese două coduri cu el atunci când venise pe Worlorn.

În timp ce el nu adusese niciunul, nu adusese nimic decât dragostea lui pentru Gwen Delvano.

Gwen încă mai dormea când cei doi bărbaţi se întoarseră de pe balcon. Nu o deranjară şi se duseră împreună în parcare. Vikary cercetase în amănunt maşina braith. Era evident că Roseph şi *teynul* lui intenţionaseră să petreacă un sejur la vânătoare în sălbăticie când s-a declanşat toată nebunia. Lui Dirk îi păru rău că nu plănuiseră o călătorie mai lungă.

Prin urmare, Vikary găsise doar patru batoane cu proteine, două lasere de vânătoare şi nişte haine care erau împrăştiate pe scaune. Dirk înfulecă de îndată unul dintre batoane – era lihnit – şi le puse pe celelalte în buzunarul jachetei groase pe care şi-o alesese. Era cam mare pentru el, dar nu exagerat de mult; *teynul l*ui Roseph avea aproximativ aceleaşi dimensiuni. Şi era *călduroasă* – din piele groasă, vopsită în purpuriu aprins, cu guler, manşete şi căptuşeală din blană albă. Pe ambele mâneci fuseseră pictate rotocoale încâlcite; negre şi

roşii pe dreapta, argintii şi verzi pe stânga. Găsiră şi o jachetă identică, dar mai mică (a lui Roseph), pe care Dirk o luă pentru Gwen.

Vikary scoase cele două puşti cu laser, nişte tuburi lungi din plastic negru, pe care erau imprimaţi cu alb lupi cu colţii rânjiţi. Pe prima şi-o trecu pe după umăr; pe a doua i-o dădu lui Dirk, împreună cu indicaţii lapidare despre modul de utilizare. Dirk rămase cu ea în mână, într-o atitudine stângace; puşca era extrem de uşoară şi unsuroasă.

Despărţirea fu rapidă şi foarte formală. Apoi Vikary se închise în cabina uriaşului aerovehicul Braith, îl ridică de pe platformă şi ţâşni în plin văzduh, ridicând nori mari de praf. Cu o mână la gură, iar în cealaltă ţinând puşca, Dirk se retrase din faţa contracurenţilor decolării.

Când se întoarse în apartament, observă că Gwen începuse să se trezească.

– Jaan? şopti ea ridicându-şi capul de pe saltea ca să vadă cine intrase.

Îl văzu pe Dirk, gemu şi se culcă la loc masându-şi tâmplele. Scoase un scâncet abia auzit.

– Capul meu…

Dirk propti puşca de perete şi se aşeză pe marginea patului îngropat în podea.

– Jaan tocmai a plecat, îi spuse. Se duce la Larteyn ca să-l aducă pe Ruark.

Singurul răspuns al lui Gwen fu un alt geamăt.

– Vrei să-ţi aduc ceva? o întrebă Dirk. Apă? Ceva de mâncare? Avem câteva din astea, spuse şi îi arătă batoanele cu proteine pe care le scosese din buzunar.

Gwen se uită la ele şi se strâmbă îngreţoşată.

– Nu vreau. Ia-le da aici. Nu prea mi-e foame.

– Ar trebui să mănânci ceva.

– Am mâncat. Azi-noapte. Jaan a sfărâmat nişte chestii din astea şi le-a amestecat cu apă, a făcut un fel de pastă din ele.

Îşi luă mâinile de la tâmple şi se întoarse pe o parte, cu faţa la el.

– Am vomitat după aia. Nu mă simt bine.

– Am aflat, spuse Dirk. Nici nu ai cum să te simţi bine după ce s-a întâmplat. Probabil că ai o contuzie, şi ai avut mare noroc că n-ai murit.

– Mi-a spus Jaan, zise ea încruntată şi pe un ton aspru. Mi-a spus şi ce a fost după aia – ce i-a făcut lui Myrik. Am crezut că l-am lovit destul de tare. Ai văzut şi tu, nu-i aşa? Am simţit că i-am spart maxilarul. Sau mi-am rupt eu degetele. Dar nici măcar n-a observat.

– Nu, fu Dirk de acord.

– Povesteşte-mi ce-a mai fost după aceea. Jaan mi-a făcut doar un rezumat. Şi vreau să ştiu.

Vocea ei era slăbită şi plină de durere, dar inflexiunile din ea îl avertizau pe Dirk că nu-i poate refuza cererea.

Aşa că îi povesti.

– L-a ameninţat pe Garse cu pistolul? întrebă ea întrerupându-l la un moment dat.

Dirk dădu din cap, iar ea tăcu din nou.

Când isprăvi, Gwen nu spuse absolut nimic, închise ochii, îi deschise, apoi îi închise din nou. De tot, de această dată. Stătea liniştită pe o parte, ghemuită în poziţie fetală, cu pumnii mici aduşi sub bărbie. Dirk o privea, iar ochii îi erau în permanenţă atraşi de braţul ei stâng pe care purta încă mărturia legăturii de jad şi argint.

– Gwen, şopti el.

Redeschise ochii – o secundă doar – şi scutură violent din cap, ca într-un strigăt mut de dezaprobare.

– Hei, insistă el, dar ea închisese deja ochii şi se retrăsese în sine, lăsându-l pe Dirk singur cu brăţara ei şi cu temerile lui.

Camera era scăldată în lumina soarelui – mai bine zis, de ceea ce era considerată a fi lumina soarelui aici, pe Worlorn. Culorile apusului învolburau miezul zilei intrând oblic prin fereastră, iar prin razele groase pluteau leneş firicele de praf. Lumina cădea doar pe o parte din saltea; iar Gwen era întinsă pe jumătate în lumină, pe jumătate în umbre.

Şi Dirk – care nu îndrăzni să-i mai vorbească sau să o privească – se pomeni că studiază formele pe care lumina le desena pe pardoseală.

În centru, totul era cald şi roşu, acolo unde dansa praful, plutind dinspre întuneric, acum stacojiu, acum auriu, aruncând umbre minuscule, până când ieşea din raza de lumină şi dispărea. Îşi ridică mâna şi o ţinu întinsă – cât timp? Câteva minute? O oră? Iar mâna i se încălzi; iar firicelele de praf făceau piruete în jurul ei; iar umbrele i se scurgeau printre degete ca stropii de apă; iar soarele era prietenos şi intim. Dar îşi dădu brusc seama că mişcările mâinii sale, piruetele nesfârşite ale prafului nu aveau nicio finalitate, nu aveau niciun sens. Muzica îi spunea să facă asta; muzica Lamiyei-Bailis, compozitoarea cu minţile rătăcite.

Îşi trase mâna şi se încruntă.

În jurul centrului mare de lumină şi viaţă era un chenar subţire şi răsucit pe unde strălucea soarele prin marginea de vitraliu din sânge şi tăciune al ferestrei. Pe unde se chinuia s-o străpungă. Chenar foarte mic, dar care izola tărâmul în care praful dansa.

Dincolo de el erau colţurile negre, locurile din cameră unde niciodată nu ajungea nici lumina Axului, şi nici cea a Sorilor Troieni, locurile din cameră unde stăteau ghemuiţi în întuneric demonii şi spaimele lui Dirk, niciodată interogate.

Surâzând şi frecându-şi barba – bărbia şi obrajii îi erau acoperiţi cu ţepi, din cauza cărora avea mâncărimi – se uită atent în colţuri, deschizându-şi din nou poarta sufletului în faţa muzicii de pe Zorii-Întunecaţi. Habar nu avea cum de făcuse să nu o mai audă, dar acum revenise şi îl înconjura din toate direcţiile.

Turnul în care se aflau – căminul lor de acum – scoase vaietul lui lung şi grav. De la depărtare de ani, sau poate de secole, îi răspunse un cor de bocete. Identifică bătăi speriate de inimi şi scâncete de copii abandonaţi şi şuierat lunecos de cuţit care tranşează carne vie. Şi toba. Cum putea oare vântul să imite o tobă? se întrebă el. Habar nu avea. Dar poate că nu era vântul, ci altceva. Suna exact ca o tobă. Atât de îndepărtată şi atât de *singură.*

Atât de înfiorător, atât de nesfârşit de singură.

Începură să se ridice umbrele şi pâcla adunate în colţurile celui mai întunecat cotlon al încăperii, şi el desluşi acolo o masă şi un scaun scund crescând din perete, ca nişte plante bizare din plastic. Se întrebă în treacăt cum de le putea vedea; dar soarele îşi schimbase poziţia, iar raza, care acum doar se prelingea prin fereastră, se frânse şi lumea redeveni cenuşie.

Iar atunci când lumea era cenuşie, praful nu mai dansa. Nu. Nu mai dansa deloc. Întinse mâna în aer ca să se convingă; dispăruse şi praful, dispăruse şi căldura, dispăruse şi lumina soarelui. Şi atunci dădu din cap cu înţelepciune. Ca şi cum ar fi descoperit un mare adevăr.

Lumini difuze tresăreau prin pereţi, stafii ce se trezeau pentru o altă noapte. Năluci ale viselor străvechi. Albe şi cenuşii. Culorile erau numai pentru cei vii. Culorile nu aveau ce căuta aici.

Şi nălucile începură să se mişte. Din când în când, Dirk îşi închipuia că ar putea opri dansul furios al uneia. Că ar putea opri bătăile ei neputincioase şi deznădăjduite în pereţii din sticlă ce o ţineau captivă. Mâini fantomatice care băteau, şi băteau, dar camera nu se zgâlţâia deloc. Căci nemişcarea era parte a acestor lucruri. Iar fantomele, himerele, oricât ar fi pulsat şi ar fi bătut, tot trebuiau să revină la dans.

Dansul – dansul macabru – năluci fără formă – o, ce minunat era! Mişcându-se, scufundându-se, răsucindu-se. Pereţi din flăcări cenuşii. Mult mai frumoşi decât firele de praf, dansatorii *aceştia;* aveau un anumit stil, iar muzica pe care dansau era cântecul Oraşului Sirenă.

Singurătate. Nefericire. Deşertăciune. Descompunere. Bătăi rare ale unei singure tobe. Singur. Singur. Singur. Nimic nu mai are sens.

– Dirk!

Vocea lui Gwen. Scutură din cap şi îşi dezlipi privirea de la pereţi. Se uită la ea. Stătea întinsă pe pat în întuneric. Se făcuse noapte. Noapte. Cumva, fără să ştie, ziua trecuse.

Gwen nu mai dormea, ci îl privea cu atenţie.

– Îmi pare rău, zise ea.

Îi spusese ceva important. Doar că el ştia deja. Ştia din tăcerile ei. Sau poate chiar toba îi spusese. Poate îi spusese oraşul Kryne Lamiya.

Îi surâse.

– Nu ai uitat niciodată, nu-i aşa? Nici nu s-a pus problema să uiţi vreodată. A existat un motiv pentru care nu ţi-ai scos niciodată…

Şi îi arătă brăţara.

– Da.

Se ridică în pat, iar cuvertura căzu dezvelind-o până la talie. Jaan îi descheiase costumul, aşa că acum i se vedeau curbele moi ale sânilor. În licărul luminii, pielea ei era când albă, când cenuşie. Însă Dirk nu se simţi deloc excitat. Gwen îşi duse mâna la brăţara din jad şi argint şi o mângâie oftând.

– Nu m-am gândit niciodată – nu ştiu – am spus exact ceea ce a trebuit să spun, Dirk. Bretan Braith te-ar fi omorât.

– Poate ar fi fost mai bine, răspunse el.

Dar nu cu amărăciune, ci cumva zăpăcit, năucit.

– Deci n-ai vrut niciodată să-l părăseşti?

– Nu ştiu. De unde să ştiu ce am vrut să fac? Aveam de gând să încerc, Dirk, crede-mă că voiam să încerc. Deşi n-am crezut niciodată cu adevărat că voi reuşi. Şi ţi-am spus asta. Am fost sinceră cu tine. Aici nu suntem pe Avalon, iar noi ne-am schimbat. Nu sunt Jenny a ta. Niciodată n-am fost, iar acum mai puţin ca oricând.

– Da, fu el de acord. Mi-aduc aminte cum arăţi când conduci maşina. Felul în care ţii manşa în mână. Chipul tău. Ochii tăi. Ai ochi de jad, Gwen. Ochi de jad şi zâmbet de argint. Mă înspăimânţi.

Îşi luă ochii de la ea şi se uită din nou la pereţi. Frescele de lumini se agitau în forme haotice pe muzica sălbatică şi fluidă. Cumva nălucile dispăruseră, îşi luase doar o clipă ochii de la ele şi toate se topiseră în neant. Ca şi visele lui din trecut, îşi spuse.

– Ochi de jad? îl întrebă Gwen.

– Ca şi Garse.

– Garse are ochi albaştri, îl contrazise ea.

– Nu contează. Ca şi Garse.

Încercă să râdă şi gemu.

– Mă doare când râd, spuse ea. Dar ai haz. Eu să semăn cu Garse! Nu-i de mirare că Jaan…

– Ai să te întorci la el?

– Poate. Nu sunt sigură. Însă ar fi foarte greu să-l mai părăsesc acum. Mă înţelegi? În cele din urmă a ales. Atunci când l-a ameninţat cu arma pe Garse. Iar după toate astea, după ce s-a întors împotriva *teynului* lui, împotriva castei lui, împotriva lumii lui, pur şi simplu nu pot – înţelegi? Dar nu am de gând să-i mai fiu vreodată *betheynă,*

niciodată n-am să mai fiu aşa ceva. Iar între noi va trebui să fie mai mult decât doar legătura de jad şi argint.

Dirk se simţi pustiit.

– Şi eu?

– Ştii bine că n-ar fi mers. Sigur că ştii. Ai simţit-o. N-ai încetat nicio clipă să-mi spui Jenny.

El surâse:

– Nu? Poate că nu. Poate.

– Nici o singură clipă, răspunse ea şi îşi frecă ceafa. Mă simt puţin mai bine acum. Mai ai batoanele cu proteine?

Dirk scoase unul din buzunar şi i-l aruncă, iar ea îl înşfăcă din aer cu mâna stângă, îi zâmbi şi începu să-l mănânce.

El se ridică brusc în picioare, îndesându-şi mâinile adânc în buzunare şi se duse la fereastră. Vârfurile turnurilor albe ca oasele încă mai purtau o tentă crepusculară, roşiatică – poate că Ochiul Iadului şi însoţitorii lui încă nu dispăruseră complet la apus. Însă jos, pe străzi, oraşul ridicat de locuitorii Zorilor-întunecaţi bea din pocalul nopţii. Canalele erau panglici negre, iar muşchiul fosforescent iradia cu sclipiri purpurii. Prin amurgul scânteietor, Dirk îşi remarcă luntraşul solitar, aşa cum îl mai observase şi înainte, pe aceleaşi ape întunecate. Se sprijinea în prăjină, ca întotdeauna, şi se lăsa dus de curenţi, venind spre el, mai aproape, şi mai aproape, uşor, implacabil. Dirk îi surâse.

– Bun venit, îi şopti, bun venit.

– Dirk?

Gwen terminase de mâncat. În semiîntuneric îşi încheiase bluza de la costum. În spatele ei, dansatorii alb-cenuşii făceau piruete pe pereţi. Dirk auzi bătăi de tobă şi şoapte şi făgăduinţe. Dar ştia că acestea din urmă nu erau decât minciuni.

– Am o singură întrebare, Gwen, zise el cu greutate.

Ea îl privi fix.

– De ce m-ai chemat? De ce? Dacă ai crezut că a murit tot ce a fost între noi, de ce n-ai putut să mă laşi în pace?

Chipul ei era palid şi lipsit de expresie:

– Cum te-am chemat?

– Ştii tu cum. Bijuteria-şoptitoare.

– Da, spuse ea nesigură. E în Larteyn.

– Bineînţeles că e în Larteyn, zise el. În geanta mea. Tu mi-ai trimis-o.

– Nu, negă ea. Nu.

– M-ai aşteptat la portul stelar!

– Ne-ai trimis veste că vii de pe navă. Niciodată n-am… crede-mă, atunci am aflat că vii încoace. Şi n-am ştiut ce să cred. Şi m-am gândit că ai să-mi spui la un moment dat de ce ai venit, aşa că nu am

insistat.

Dirk spuse ceva, însă turnul scoase geamătul gros care-i purtă cu sine cuvintele. Clătină din cap, neînţelegând:

– Nu m-ai chemat?

– Nu.

– Dar am primit bijuteria-şoptitoare. Pe Braque. Aceeaşi, cea făcută de giuvaiergiul cu puteri paranormale. N-ai cum s-o falsifici.

Îşi mai aminti încă ceva şi continuă:

– Iar Arkin *a spus…*

– Da, şopti ea muşcându-şi buzele. Dar nu înţeleg. Probabil că el a trimis bijuteria-şoptitoare. Dar era prietenul meu. Aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. Nu înţeleg.

Scânci încetişor.

– Te doare capul? sări el.

– Nu, spuse ea. Nu.

O urmări atent.

– A trimis-o Arkin?

– Da. Numai el ştia. El trebuie s-o fi trimis. Ne-am cunoscut pe Avalon, imediat după ce noi… tu şi cu mine… Arkin m-a ajutat. Mi-era greu. Şi a fost lângă mine atunci când tu ţi-ai trimis bijuteria lui Jenny a ta. Şi am plâns mult şi m-am necăjit. Şi i-am povestit totul. Şi am stat de vorbă. Am rămas apropiaţi chiar şi după ce l-am cunoscut pe Jaan. A fost ca un frate pentru mine!

– Frate, repetă Dirk. Şi de ce să fi…

– *Nu ştiu!*

Dirk căzuse pe gânduri.

– Când m-ai aşteptat la portul stelar, ai venit împreună cu Arkin. Tu l-ai rugat să te însoţească? Mi-aduc aminte că mă aşteptam să fii singură.

– A fost ideea lui, îi explică ea. Mă rog, i-am spus că sunt tulburată de gândul că te voi vedea din nou. Iar el… el s-a oferit să vină cu mine şi să mă sprijine. Şi mi-a mai spus că vrea să te cunoască. Înţelegi. După toate câte i-am povestit pe Avalon.

– Şi ce s-a întâmplat în ziua când te-ai dus cu el în pădure – ţii minte, în ziua când am intrat în buclucul cu Garse şi apoi cu Bretan?

– Arkin mi-a zis… ceva despre o migrare a gândacilor-cu-carapace. De fapt, n-a fost vorba despre aşa ceva, dar trebuia să verific. Şi ne-am grăbit într-acolo.

– De ce nu mi-ai spus? Am crezut că te-au bătut Jaan şi Garse, că te-au ascuns de mine. Cu o noapte înainte, mi-ai spus că…

– Ştiu ce ţi-am spus, dar Arkin mi-a promis că-ţi va spune el.

– Şi m-a convins să fug, zise Dirk. Iar ţie, bănuiesc că ţi-a spus că, pentru a mă convinge, ar trebui să…

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

Dirk se întoarse spre fereastră. Dispăruse şi ultima lumină de pe acoperişurile turnurilor. Câteva stele sclipeau deasupra lor. Dirk le numără. Douăsprezece. Fix o duzină. Se întrebă dacă unele dintre ele erau galaxii reale de dincolo de Imensa Mare Neagră.

– Gwen, Jaan a plecat de dimineaţă. Cât ar dura drumul cu aerovehiculul de aici la Larteyn şi înapoi?

Când nu auzi niciun răspuns, se întoarse să o privească.

Pereţii mişunau de fantome, iar Gwen tremura în lumina lor.

– Ar cam trebui să ajungă, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi se întinse din nou pe salteaua spălăcită.

Iar Oraşul Sirenă îşi cânta cântecul de leagăn, imnul lui dedicat somnului final.

Capitolul 11

Dirk se duse în capătul celălalt al încăperii.

Puşca cu laser era sprijinită de perete. O luă, simţind din nou dezgust la atingerea plasticului unsuros. Trecu buricul degetului mare peste capul de lup. Îşi propti puşca în umăr, ţinti, trase.

Sceptrul de lumină rămase în aer cel puţin o secundă. Mişcă uşor puşca, iar fasciculul de raze se mişcă odată cu ea. Când se stinse, iar imaginea remanentă i se şterse de pe retină, observă că făcuse o gaură neregulată în fereastră. Iar pe acolo intra şuieratul sonor al vântului, în bizară disonanţă cu muzica Lamiyei-Bailis.

Gwen se dădu jos din pat, nesigură pe picioare.

– Ce e? Dirk?

Ridică din umeri şi lăsă puşca jos.

– Ce este? repetă ea. Ce faci?

– Am vrut să văd dacă ştiu cum funcţionează, îi explică el. Am să… am să plec.

Ea se încruntă.

– Stai să-mi caut cizmele.

Dar el clătină din cap.

– Şi tu? se răsti Gwen, iar chipul ei era aspru, neatrăgător, ameninţător. La naiba cu voi toţi, n-am nevoie să fiu protejată!

– Nu e vorba de aşa ceva, zise el.

– Dacă e vorba de o mişcare cretină de-a ta ca să faci pe eroul în ochii mei, să ştii că n-o să ţină, pufni ea cu mâinile în şolduri.

El surâse.

– Este vorba de o mişcare cretină de-a mea de a face pe eroul în ochii *mei,* Gwen. Cât despre ochii tăi… ochii tăi nu mă mai interesează.

– Atunci, de ce faci ce faci?

Ridică puşca nesigur.

– Nu ştiu, mărturisi el. Poate pentru că îmi place Jaan şi îi sunt dator. Pentru că vreau să mă achit pentru faptul că am dat bir cu fugiţii după ce el a avut încredere în mine şi mi-a dat numele de *keth.*

– Dirk… începu ea.

Cu un semn al mâinii o rugă să nu mai spună nimic.

– Ştiu… dar asta nu e totul. Poate doar vreau să-l scap de acolo pe Ruark. Poate pentru că în Kryne Lamiya a avut cel mai mare număr de sinucigaşi din toate oraşele Festivalului, iar eu aş putea deveni unul dintre ei. Poţi să alegi motivul care îţi convine, Gwen, îi spuse surâzând şters. Poate pentru că sunt doar douăsprezece stele pe cer, ştii asta? Aşa că nici nu mai contează.

– Dar la ce bun?

– Cine ştie? Şi de ce ar fi important? Îţi pasă, Gwen? *Chiar* îţi pasă?

Clătină încet din cap, iar părul îi năvăli pe frunte şi fu nevoit să se

întrerupă ca să şi-l dea pe spate.

– Mie *nu-mi pasă* dacă ţie îţi pasă, spuse el cu multă convingere. Când eram în oraşul Provocare mi-ai spus, sau ai insinuat, că aş fi egoist. Poate că eram. Poate că sunt şi acum. Dar am să-ţi spun ceva. Indiferent ce voi face, n-am să-ţi cer să te uiţi mai întâi la braţele tale. Înţelegi ce vreau să spun, Gwen?

Minunată replică de ieşire din scenă. Dar la uşă se înmuie şi se întoarse.

– Stai aici, Gwen, îi spuse. Rămâi aici şi stai liniştită, încă nu ţi-ai revenit. Jaan mi-a spus ceva de o peşteră, pentru cazul că vei fi nevoită să fugi. Ştii ceva despre o peşteră?

Ştia.

– Bine, du-te acolo dacă trebuie. Dacă nu, stai aici.

Îi făcu un semn stângaci de rămas-bun cu puşca, se răsuci pe călcâie şi ieşi repede.

Jos, în parcare, pereţii erau doar pereţi – fără năluci, fără fresce, fără lumini. Prin întuneric, se poticni chiar de maşina pe care o căuta. Vehiculul nu fusese fabricat pe Înaltul Kavalaan; era o maşinuţă compactă, cu două locuri, o lacrimă din plastic şi metal uşor, vopsită în negru şi argintiu. Şi neblindată, fireşte, unica armă fiind puşca cu laser pe care Dirk şi-o aşeză pe genunchi.

Era un pic mai puţin moartă decât Worlorn, dar acel „un pic” era suficient. O porni, maşina se trezi la viaţă, iar panoul de bord lumină cabina cu pâlpâirile lui slabe. Înfulecă la repezeală un baton cu proteine studiind indicaţiile comenzilor. Avea puţin combustibil, prea puţin, dar nu avea ce-i face. Nu va aprinde farurile şi va zbura la lumina sărăcăcioasă a stelelor. Va renunţa şi la radiator, deoarece avea pe el jacheta din piele care să-l apere de frig.

Dirk închise portiera şi acţionă reţeaua gravitaţională. Aerovehiculul se ridică balansându-se puţin cam nesigur, dar se ridică. Apucă strâns manşa, o împinse şi decolă.

Avu doar un scurt moment de panică. Ştia că, dacă reţeaua ar fi fost prea slabă, atunci n-ar mai fi fost nicio decolare şi niciun zbor, ci s-ar fi dat de-a dura în huruială de fiare şi metal până în solul sugrumat de muşchi de dedesubt. Dar reţeaua porni, iar el îşi începu zborul pe cântecul vânturilor, şi singurul lucru care s-a dat de-a dura a fost stomacul lui.

Dirk urcă fără ezitare cât de sus îl putea duce maşinuţa zburătoare. Zidul muntos era chiar în faţă şi trebuia să-l evite. În plus, nu avea niciun chef să se întâlnească cu alţi zburători nocturni. De acolo de sus, cu luminile stinse, putea vedea orice maşină care ar fi trecut pe sub el şi foarte probabil că ar fi scăpat neobservat.

Nu se uită în urmă la Kryne Lamyia, dar simţea oraşul în spatele lui, împingându-l înainte, înlăturându-i spaimele. Teama era o

tâmpenie; nimic nu conta, iar moartea conta cel mai puţin. Chiar şi după ce Oraşul Sirenă cu luminile lui albe şi cenuşii dispăru la orizont, tot se mai auzea muzica, din ce în ce mai încet, din ce în ce mai pierdută, dar mereu cu el, veşnic persuasivă. Ultima care se stinse a fost o notă singuratică, un fluierat tremurător şi subţire. Ajunsese la treizeci de kilometri de oraş şi încă o mai auzea, amestecată cu fluieratul mai puternic al vântului. Într-un târziu îşi dădu seama că sunetul acela venea de pe propriile lui buze.

Încetă să mai fluiere şi încercă să se concentreze la zbor.

Era în aer deja de o oră când matahala zidului muntos se ridică în faţa lui sau, mai corect, sub el, căci zbura la altitudine destul de mare, simţindu-se mult mai aproape de stelele şi de galaxiile minuscule de deasupra, decât de pădurile de sub el. Şuieratul strident şi isteric al vântului încerca să pătrundă prin crăpăturile fine din cadrul portierei, însă Dirk nu-i dădu atenţie.

Observă o lumină acolo unde munţii se întâlneau cu pădurile.

Înclină maşina, făcu un cerc, şi începu să coboare. Ştia foarte bine că de partea aceasta a munţilor nu avea cum să fie nicio lumină. Trebuia să afle ce este.

Coborî în spirală până chiar deasupra luminii, apoi opri mişcarea de înaintare a maşinii, plană o clipă, apoi închise reţeaua gravitaţională. Se lăsă şi mai jos, fără zgomot, legănându-se uşor în vânt.

Dedesubt erau câteva lumini. Sursa principală o constituia un foc. Îşi dădea acum bine seama; vedea flăcările mişcându-se încolo şi încoace în bătaia vântului. Dar mai erau şi alte luminiţe – artificiale şi stabile, formând un cerc în întuneric nu prea departe de locul unde era focul. Cam la un kilometru de el, poate mai puţin, estimă Dirk.

Începuse să crească temperatura din cabina strâmtă, iar Dirk se simţi dintr-odată lac de sudoare, transpiraţia îmbibându-i îmbrăcămintea de sub jacheta groasă. Năvăli şi fumul peste el; nori groşi şi negri, plini de funingine, care se ridicau din foc şi-i întunecau vederea. Se încruntă şi făcu un viraj, continuând să coboare.

Flăcările se ridicară să-l întâmpine, limbi lungi şi portocalii, extrem de strălucitoare în contrast cu perdelele groase de fum. Văzu şi scântei, sau poate tăciuni aprinşi, sau cam aşa ceva, care ţâşneau în jerbe din flăcări şi dispăreau în noapte. Când ajunse mai jos, avu parte de o altă surpriză, pocnetul furios al unei flăcări alb-albăstrii însoţit de un iz pregnant de ozon.

Dirk se opri din coborâre când încă mai avea o distanţă rezonabilă până la foc. Mai erau şi alţi oameni prin preajmă – cercul de lumini artificiale îi dăduseră de ştire în sensul acesta – şi nu voia să fie văzut. E drept că maşina lui neagră, nemişcată pe cerul la fel de negru, nu avea cum să fie lesne reperată, dar ar fi fost o cu totul altă poveste dacă ar fi avut neinspiraţia să se lase conturat de lumina flăcărilor.

Deşi nu mai avea ochii orbiţi de fum, tot nu-şi putea da seama ce anume ardea acolo; în centrul focului era ceva amorf şi închis la culoare din care ţâşneau din când în când scântei. În jurul lui era jungla deasă a sugrumătorilor, cu ramurile lor ca de ceară sclipind în lumina flăcărilor furioase. Câţiva se prăbuşiseră în foc, contribuind la alimentarea fumului negru şi dens atunci când se zbârceau şi se transformau în cenuşă. În loc să se întindă, focul din jurul lucrului aceluia negru se stingea încet.

Dirk aşteptă urmărindu-l cum moare. Era aproape sigur că se uita la un aerovehicul prăbuşit; îşi dăduse seama datorită scânteilor şi mirosului de ozon. Însă voia să ştie despre *care* maşină era vorba.

După ce flăcările scăzuseră suficient, iar scânteile nu se mai agitau dezlănţuite, însă înainte ca focul să se stingă complet şi să se transforme în fum unsuros, Dirk reuşi să distingă o formă. O fracţiune de secundă; o aripă vag asemănătoare cu cea a unui liliac, îndoită în unghi absurd şi îndreptată spre cer, pe fundalul unei perdele de flăcări vii. Îi fu suficient; nu cunoştea această maşină, deşi era evident una kavalară.

Nălucă neagră deasupra pădurii, trecu de la focul care se stingea la cercul luminilor artificiale. De această dată se ţinu la distanţă mai mare. Nici nu avea de ce să se apropie, căci luminile erau destul de puternice şi putea vedea clar locul.

O poiană mai mare înconjurată pe margini cu torţe electrice, pe malul unei ape stătătoare. Trei maşini la sol, şi le cunoştea pe toate trei; acelaşi trio care fusese lângă copacul emereli din oraşul Provocare atunci când Myrik Braith a atacat-o pe Gwen. Una dintre ele, cea mare, bombată şi cu blindaj roşu închis, îi aparţinea lui Lorimaar patrician Braith. Celelalte două era mai mici şi aproape identice. Deşi acum nu mai erau chiar atât de identice, de vreme ce una era vizibil avariată chiar şi de la distanţa la care se afla Dirk. Stătea într-o poziţie nefirească, pe jumătate scufundată în apă, iar cealaltă jumătate era deformată şi *incandescentă.* Portiera blindată era larg deschisă.

Siluete ţepene şi greoaie se mişcau în jurul epavei. Dacă nu s-ar fi mişcat, Dirk nu le-ar fi putut remarca, atât de mult se confundau cu fundalul. Una dintre ele scotea haita de dulăi din maşina lui Lorimaar.

Încruntându-se, Dirk activă reţeaua gravitaţională şi se ridică până când oamenii şi maşinile nu se mai zăriră şi nu mai vedea nimic decât un punct luminos în mijlocul pădurii. Două puncte, de fapt, însă unde fusese focul acum era doar sclipirea portocalie, tot mai stinsă a tăciunilor aprinşi.

La adăpost în leagănul cerului, se opri să se gândească.

Maşina stricată era maşina lui Roseph, cea pe care o furaseră în oraşul Provocare, cea cu care plecase Jaan Vikary în dimineaţa aceea.

Era sigur de asta. Evident că membrii castei Braith îl găsiseră, îl urmăriseră până la pădure, îl doborâseră cu tunurile lor cu laser. Dar era greu de crezut că Jaan ar fi murit, altminteri ce făceau cu copoii? Nu prea era nici locul, nici momentul ca Lorimaar să-i scoată la plimbare. Mult mai probabil că supravieţuise, fugise în pădure, iar cei din Braith intenţionau să-l vâneze.

Dirk se gândi în treacăt dacă are vreun rost să încerce să-l salveze, dar şansele păreau infime. N-avea nici cea mai vagă idee cum să-l găsească pe Jaan în sălbăticia învelită în linţoliul nopţii. Cei din Braith erau mult mai bine echipaţi decât el pentru această aventură.

Îşi reluă zborul către munţi şi oraşul de dincolo de ei. Singur cum era, şi cu o singură puşcă, nu avea cum să-i fi fost de vreun folos lui Jaan Vikary în pădure. Măcar în Fortul-de-foc kavalar va putea să-şi regleze conturile cu Arkin Ruark.

Munţii treceau în goană pe dedesubt, iar Dirk se relaxă, deşi încă mai ţinea mâna pe puşca cu laser de pe genunchi.

Zborul durǎ ceva mai puţin de o oră; apoi din munţi îşi făcură loc umerii oraşului Larteyn, roşii, parcă arzând mocnit. Locul părea foarte pustiu, foarte mort, dar Dirk ştia că nu era adevărat. Coborî la altitudine mai mică şi, fără să mai piardă timp, zbură drept peste acoperişurile rectangulare şi pieţele pavate cu piatră-incandescentă spre clădirea unde locuise împreună cu Gwen Delvano, cei doi Ironjade şi mincinosul kimdissian.

O singură maşină se mai afla pe acoperişul răvăşit de vânt – relicva cu aspect militar. Nu se vedea nicăieri zburătoarea mică şi galbenă a lui Ruark şi nici bansheea cenuşie. Dirk se întrebă în treacăt ce s-o fi întâmplat cu ea de când o abandonaseră în oraşul Provocare, apoi alungă gândul şi coborî la aterizare.

Se dădu jos din maşină cu puşca strânsă tare în mână. Lumea din jur era nemişcată şi stacojie. Se duse repede la ascensoare şi coborî în apartamentul lui Ruark.

Nimeni.

Scotoci prin toate ungherele, întorcând totul pe dos, fără să-i pese ce deranja, ce distrugea. Toate lucrurile kimdissianului erau la locul lor, însă nici urmă de Ruark şi nici de vreun indiciu care să arate unde plecase.

Şi lucrurile lui Dirk mai erau încă acolo, puţinele obiecte personale pe care le lăsase în urmă când fugise cu Gwen, nimic altceva decât nişte haine subţiri pe care le adusese cu el de pe Braque. Complet inutile în frigul de pe Worlorn. Lăsă laserul jos, îngenunche şi începu să scotocească prin buzunarele perechilor murdare de pantaloni. Şi abia când o găsi – pusă bine, în învelişul ei de catifea şi argint – înţelese ce anume căuta şi de ce a trebuit să se întoarcă în Larteyn.

În camera lui Ruark a descoperit o mică avere de bijuterii

personale încuiată într-o casetă: inele, pandantive, brăţări şi diademe cu modele complicate, cercei din pietre semipreţioase. Cotrobăi printre ele şi dădu de un lanţ fin de anoul căruia era prinsă o bufniţă din fir de argint încremenită în chihlimbar. Anoul acela i se părea potrivit pentru ce intenţiona să facă. Smulse chihlimbarul cu bufniţă şi îl înlocui cu bijuteria lui şoptitoare.

Apoi îşi desfăcu jacheta şi cămaşa groasă şi îşi puse lanţul în jurul gâtului. Iar lacrima roşie lipită de pielea lui goală îşi făcea auzite şoaptele, îşi făgăduia minciunile, aşchie îngheţată arzându-i dureros pieptul. Dar nu-l deranja: era Jenny a lui. Apoi se obişnui cu senzaţia şi nu o mai simţi. Lacrimi sărate i se rostogoleau pe obraji, fără ca el să-şi dea seama de asta. Se duse la etaj.

Laboratorul lui Ruark şi Gwen era la fel de dezordonat ca ultima dată când fusese acolo, însă kimdissianul nu se afla nicăieri. Şi nu era nici în apartamentul gol de deasupra unde fusese când îi apelase Dirk din Provocare. Îl mai putea căuta într-un singur loc.

Urcă repede la ultimul etaj al turnului. Uşa era deschisă. Ezită o clipă, apoi intră cu arma pregătită.

Livingul uriaş era numai haos şi distrugere. Ecranul imens de pe perete explodase sau fusese spart; pretutindeni erau numai cioburi. Canapeaua fusese răsturnată şi sfâşiată în zeci de locuri, iar bucăţi mari de umplutură fuseseră scoase şi împrăştiate pe jos. Unele fuseseră aruncate lângă alte mizerii care sufocau şemineul. Unul dintre gargui, decapitat şi cu fundul în sus, se sprijinea de una dintre console. Capul lui cu ochi din piatră-incandescentă fusese de asemenea azvârlit în cenuşa din vatră. Aerul duhnea a vin şi vomă.

Garse Janacek dormea pe jos, dezbrăcat până la brâu, cu barba roşie înroşită şi mai mult de petele de vin, cu gura deschisă. Puţea la fel de rău ca şi camera. Sforăia puternic şi încă mai ţinea în mână pistolul cu laser. Cămaşa, făcută ghem, zăcea într-o băltoacă de vomă pe care probabil că Janacek încercase să o şteargă fără prea multă tragere de inimă.

Dirk îl ocoli cu grijă şi îi luă laserul dintre degetele fără vlagă. Se vedea treaba că *teynul* lui Vikary nu era tocmai kavalarul de fier, kavalarul neînfricat pe care îl credea Jaan.

Braţul lui drept încă mai purta legătura de fier şi pietre-incandescente. Câteva dintre acestea fuseseră scoase din monturile lor; locurile goale arătau obscen.

Însă mare parte din brăţara lată era încă intactă, mai puţin acolo unde fusese deteriorată de zgârieturi lungi. Şi braţul lui Janacek era zgâriat deasupra brăţării. Iar tăieturile acestea erau adânci, adesea venind în continuarea celor făcute pe fierul negru. Şi braţul, şi brăţara erau acoperite cu sânge închegat.

Lângă picior era cuţitul cu lamă lungă, pătată de sânge, a lui

Janacek. Dirk îşi putea lesne imagina restul. De bună seamă foarte beat, cu mâna stângă neputincioasă şi stângace din cauza rănii mai vechi, Garse încercase să smulgă pietrele din locaşurile lor, îşi pierduse răbdarea şi începuse să lovească cu cuţitul la nimereală, furios la culme şi cu sufletul îndurerat. Apoi aruncase cuţitul cât colo.

Ocolind cămaşa îmbibată cu vomă, Dirk se retrase lângă uşă, ridică arma şi strigă:

– Garse!

Janacek nu se mişcă. Dirk mai strigă o dată. Acum volumul sforăiturilor se reduse considerabil. Încurajat, Dirk se aplecă şi luă ce-i veni la îndemână – o piatră-incandescentă – pe care o aruncă în kavalar. Îl lovi pe Janacek în obraz.

Acesta se ridică în capul oaselor, clipind năuc. Îl zări pe Dirk şi începu să spumege de furie.

– Ridică-te, îi ordonă, făcându-i semn cu puşca.

Janacek se ridică bălăbănindu-se şi îşi căută din ochi arma.

– N-ai s-o găseşti, spuse Dirk. Ţi-am luat-o eu.

Ochii lui Janacek erau înceţoşaţi şi obosiţi, însă dormise suficient cât să alunge aburii beţiei.

– De ce ai venit, t'Larien? rosti rar, cu o voce afectată mai mult de epuizare decât de vin. Ca să-ţi baţi joc de mine?

Dirk clătină din cap.

– Nu. Îmi pare rău pentru tine.

Janacek se înfurie:

– Îţi pare rău pentru *mine?*

– Nu crezi că eşti demn de milă? Priveşte în jur!

– Ai grijă, îl avertiză Janacek. Mai râzi puţin de mine şi voi avea grijă să descopăr dacă ai suficient sânge în tine ca să tragi cu arma aia pe care nici nu te pricepi s-o ţii în mână.

– Nu începe, Garse, îl rugă Dirk. Te rog. Am nevoie de ajutorul tău.

Janacek izbucni în râs, hohotind sălbatic, cu capul dat pe spate.

Când încetă, Dirk îi povesti tot ce se întâmplase din momentul în care Vikary îl omorâse pe Myrik Braith în oraşul Provocare. Janacek îl ascultă ţeapăn, cu braţele încrucişate strâns peste pieptul gol şi brăzdat de cicatrice. Mai râse o singură dată – atunci când Dirk îi împărtăşi concluziile lui despre Ruark.

– Intriganţii de pe Kimdiss, murmură Janacek, iar Dirk nu comentă şi îşi continuă povestirea.

– Şi? vru să ştie Janacek atunci când încheie. Ce te face să crezi că toate astea m-ar interesa în vreun fel?

– Mi-am închipuit că nu-i vei lăsa pe cei din Braith să-l vâneze pe Jaan ca pe un animal, îi răspunse Dirk.

– E animal pentru că aşa a vrut el.

– În conformitate cu mentalitatea braith, replică Dirk. Eşti un

braith?

– Sunt kavalar.

– Iar toţi kavalarii sunt acum o apă şi-un pământ? îl întrebă arătând spre capul din piatră al garguiului aruncat în cămin. Observ că ai început şi tu să iei trofee, exact ca Lorimaar.

Janacek nu răspunse. Îl privea în continuare cu ochi plini de ură.

– Poate că m-am înşelat, continuă Dirk. Dar când am intrat şi am văzut tot dezastrul pe care l-ai făcut aici, m-am gândit că poate mai ai încă nişte sentimente omeneşti faţă de bărbatul care ţi-a fost *teyn.* Mi-am adus aminte că mi-ai spus la un moment dat că între tine şi Jaan există o legătură mai strânsă decât orice legătură pe care aş fi cunoscut-o eu vreodată. Bănuiesc că nu a fost decât o minciună.

– A fost adevărul. Jaan Vikary a rupt acea legătură.

– Gwen a rupt toate legăturile dintre *noi* cu ani buni în urmă, zise Dirk. Dar am venit atunci când a avut nevoie de mine. Da, sigur, s-a dovedit că, de fapt, nu a avut nevoie de mine, iar eu am venit aici dintr-o mulţime de motive egoiste. Dar am venit. N-ai cum să-mi răpeşti asta, Garse. Eu mi-am ţinut promisiunea.

Ezită puţin, iar apoi continuă:

– Şi nu voi îngădui nimănui să o vâneze pe *Gwen.* Se pare că legătura dintre noi a fost mai puternică decât legătura ta kavalară de fier şi foc.

– Poţi să spui ce vrei, t'Larien. Vorbele tale nu schimbă nimic. E ridicolă presupunerea ta că ţi-ai ţine promisiunile. Cum rămâne cu cele pe care mi le-ai făcut mie şi lui Jaan?

– Le-am trădat, se grăbi să spună Dirk. Ştiu asta. Noi doi suntem la fel, Garse.

– Eu nu am trădat pe nimeni.

– Îi abandonezi pe cei care îţi sunt cel mai apropiaţi. Pe Gwen, care ţi-a fost *cro-betheyn,* care s-a culcat cu tine şi te-a iubit şi te-a urât în acelaşi timp. Şi pe Jaan. Nepreţuitul tău *teyn.*

– Nu i-am trădat niciodată, spuse Janacek cu aprindere. Gwen m-a trădat şi pe mine, şi legătura de jad şi argint pe care a purtat-o din ziua când a venit să trăiască alături de noi. Jaan a renunţat la orice urmă de decenţă ucigându-l pe Myrik aşa cum a făcut-o. Nu i-a păsat de mine, nu i-a păsat de obligaţiile pe care le presupune legătura de fier şi foc. Nu datorez nimic nici unuia dintre ei.

– Nu datorezi, nu?

Şi Dirk simţi cum, pe sub haine, bijuteria-şoptitoare revarsă asupra lui vorbe şi amintiri, îl copleşeşte cu adevărurile aceluia care fusese el odată. Şi se înfurie amarnic.

– Şi cu asta, basta, nu-i aşa? Nu le datorezi nimic, aşa că naiba să-i ia. În toate legăturile voastre kavalare este vorba despre datorie şi obligaţie. Tradiţii, datinile străvechi ale castelor, cum ar fi *code duello*

şi vânătoarea de oameni-copie. Nu te gândeşti la ele, te conformezi doar. Ruark a avut dreptate într-o singură privinţă – voi nu cunoaşteţi dragostea, poate doar cu excepţia lui Jaan, şi nici de el nu sunt foarte sigur. Cum ar fi reacţionat dacă Gwen *nu* ar mai fi purtat brăţara lui?

– Ar fi făcut acelaşi lucru!

– Serios? Dar tu? L-ai mai fi provocat pe Myrik doar pentru că a rănit-o pe Gwen? Sau, mai degrabă, pentru că ţi-a „deteriorat” legătura de jad şi argint? pufni Dirk, ambalându-se. Poate că Jaan ar fi procedat la fel, dar nu şi tu, Janacek. Eşti tot la fel de kavalar ca Lorimaar însuşi, tot la fel de inflexibil şi intransigent ca Bretan sau Cheli. Jaan şi-a dorit să-şi facă neamul mai bun, dar eu cred că tu te-ai mulţumit doar să-l chibiţezi de pe margine fără să crezi nicio clipă în idealul lui.

Cu mâna liberă, scoase arma lui Janacek de la curea şi o aruncă spre el.

– Ia-o, îi strigă, lăsându-şi jos puşca. Du-te la vânătoare de oameni-copie!

Uluit, Janacek prinse pistolul din zbor ca din reflex.

– Te-aş putea omorî acum, t'Larien, se încruntă el.

– Nu contează, spuse Dirk. Dacă l-ai iubit vreodată *cu adevărat* pe Jaan…

– Nu-l *iubesc* pe Jaan, se răsti Janacek roşu la faţă. Este *teynul* meu!

Dirk lăsă cuvintele kavalarului să atârne suspendate între ei. Îşi scărpină gânditor barba.

– Este? Vrei să spui că Jaan *a fost teynul* tău, nu-i aşa?

Roşeaţa din obrajii lui Janacek dispăru la fel de repede cum venise. Sub barbă, un colţ al gurii îi zvâcnea într-o manieră care amintea de Bretan. Iar ochii i se furişară spre brăţara grea din fier pe care încă o mai purta pe braţul plin de sânge.

– Nu ai scos toate pietrele-incandescente, nu? îl întrebă Dirk cu blândeţe.

– Nu, răspunse Janacek cu o voce ciudat de calmă. Nu, nu le-am scos. Dar nu are prea mare importanţă. Fierul propriu-zis nu mai înseamnă nimic atunci când a dispărut celălalt fier.

– Dar nu a dispărut, Garse, îl contrazise Dirk. Jaan mi-a vorbit despre tine când am fost împreună în Kryne Lamyia. Acum ştiu ce simte. Poate că se simte legat prin fier şi de Gwen, sau poate că nu. Nu mă întreba. Tot ce ştiu este că pentru Jaan fierul lui pereche încă mai există. Purta brăţara din fier şi foc în Kryne Lamyia. Şi îmi închipui că o va purta şi atunci când copoii braith îl vor sfârteca.

Janacek clătină din cap.

– T'Larien, pot să jur că mama ta vine de pe Kimdiss. N-am cum să mă împotrivesc. Te pricepi mult prea bine la manipulare.

Şi rânji. Aşa cum obişnuia să o facă, aşa cum îi rânjise lui Dirk în dimineaţa aceea când îndreptase pistolul spre el şi îl întrebase dacă nu se teme.

– Jaan Vikary *este teynul* meu, spuse el apoi. Ce vrei să fac?

Transformarea lui Janacek, oricât de şovăielnică, se dovedi în cele din urmă a fi una categorică. Kavalarul preluă aproape imediat conducerea acţiunii. Dirk era de părere că ar fi fost mai bine să plece chiar atunci şi să stabilească pe drum ce anume aveau să facă. Dar Janacek spuse că îşi puteau permite răgazul de a se spăla şi schimba de haine.

– Dacă Jaan mai este în viaţă, atunci va fi în siguranţă până în zori. Copoii nu văd bine pe timp de noapte, iar cei din Braith nu vor risca să meargă la nimereală printr-o pădure de sugrumători, mai ales pe întuneric. Nu, t'Larien, îşi vor ridica tabăra şi vor aştepta. Un om singur şi pe jos nu poate ajunge prea departe. Aşa că avem suficient timp la dispoziţie ca să ne pregătim să-i înfruntăm ca nişte adevăraţi Ironjade.

Janacek îndepărtase toate urmele beţiei furioase. Arăta zvelt şi imaculat într-un costum din material cameleonic cu căptuşeală din blană, îşi spălase şi tunsese barba, îşi pieptănase pe spate părul roşcat. Doar braţul său drept atrăgea atenţia – îl curăţase, dar se văzuse nevoit să şi-l bandajeze. Se pare însă că rănile nu-l afectaseră prea mult, căci îşi încărcă pistolul cu laser cu mişcări graţioase şi neîntrerupte. Pe lângă acest pistol pe care şi-l puse la brâu, Janacek mai avea un cuţit lung cu lamă dublă şi o puşcă asemănătoare cu cea a lui Dirk. Zâmbi cu multă veselie atunci când o luă sub braţ.

Dirk se spălase, se bărbierise şi profitase de ocazie să mănânce prima masă decentă după multe zile. Se simţea plin de energie când urcară pe acoperiş.

Cabina uriaşei maşini a lui Janacek era la fel de strâmtă ca aceea a rablei micuţe cu care venise Dirk de la Kryne Lamyia, chiar dacă prima avea patru locuri, nu două. Dirk se plânse de spaţiul restrâns, iar Janacek îi explică scurt:

– Din cauza blindajului.

Îl asigură pe Dirk de scaunul tare şi neconfortabil cu o centură, făcu la fel şi pentru sine şi decolă în viteză.

Cabina era slab luminată şi complet etanşată, înţesată cu aparate şi instrumente, chiar şi deasupra uşilor. Nu avea geamuri; la dispoziţia pilotului era un panou cu opt ecrane mici care ofereau opt imagini diferite ale exteriorului.

– Maşina asta este mai bătrână decât noi, spuse Janacek, dornic de vorbă şi prietenos în felul lui necizelat. Şi a văzut chiar mai multe lumi decât tine. Are o poveste fascinantă. Acest model datează de acum vreo patru sute de ani standard. A fost construit de înţelepţii de pe

Dam Tullian, din Vălul Diavolului, şi a fost folosit de ei în războaiele împotriva planetelor Erikan şi Speranţa Tâlharului. Cam după un secol, maşina a fost scoasă din uz şi abandonată. Erikanii au recuperat-o în timpul unui armistiţiu şi au vândut-o Îngerilor de Oţel de pe Bastion. Aceştia au folosit-o în câteva campanii, până când le-a fost furată de prometeeni. Un negustor kimdissian a luat-o de pe Prometeu şi mi-a vândut-o, iar eu am adaptat-o pentru *code duello.* De atunci încoace nimeni n-a mai îndrăznit să mă provoace la luptă aeriană. Priveşte.

Apăsă un buton şi imediat se simţi o creştere a acceleraţiei care îl lipi pe Dirk de scaun.

– I-am pus tuburi auxiliare de impuls pentru o mai mare viteză în cazuri de urgenţă, rânji Janacek. Vom ajunge acolo în mai puţin de jumătate din timpul de care ai avut tu nevoie, t'Larien.

– Minunat, spuse Dirk, încruntat din cauza unui detaliu al povestirii care nu-i dădea pace. Spui că ai cumpărat-o de la un negustor kimdissian?

– Adevărat, răspunse Janacek. Paşnicii kimdissieni sunt negustori de armament teribil de pricepuţi. Ştii bine că mie nu-mi plac intriganţii, dar nu mă dau în lături să profit de un chilipir atunci când se poate.

– Arkin a făcut paradă de mentalitatea lor non-violentă, comentă Dirk. Îmi închipui că a fost doar o altă minciună.

– Nu, îl contrazise Janacek zâmbindu-i. Te miri, t'Larien? Adevărul este şi mai straniu. Nu degeaba îi numim noi intriganţi pe kimdissieni. Bănuiesc că ai studiat ceva istorie pe Avalon, nu?

– Ceva, spuse Dirk. Istoria Bătrânului Pământ, a Imperiului Federal, Războiul Dublu, expansiunea.

– Dar deloc istoria lumilor din Exterior, chicoti Janacek. Era de aşteptat. Sunt atât de multe lumi şi culturi pe tărâmul oamenilor, atât de multe istorii. Chiar şi reţinerea tuturor numelor şi tot îţi ia o eternitate. Te voi lumina eu. Când ai aterizat pe Worlorn ai văzut cercul de steaguri?

Dirk îl privi nedumerit.

– Nu.

– Poate nu mai sunt acolo. Pe vremuri, însă, în timpul Festivalului, în piaţa de lângă portul stelar fluturau paisprezece steaguri. O marotă ridicolă a toberienilor, pusă, totuşi în practică, deşi, în zece din cele paisprezece cazuri, steagurile planetare nu reprezentau absolut nimic. În lumi ca Eshellin sau Colonia Uitată nici nu se ştia ce anume *este* un steag, în vreme ce, la extremitatea cealaltă, emerelii aveau câte un drapel pentru fiecare dintre cele o sută de turnuri-oraşe ale lor. Cei de pe Zorii-Întunecaţi şi-au râs de noi şi au înălţat o cârpă neagră.

Tonul lui Janacek era vizibil amuzat.

– Iar noi, cei de pe Înaltul Kavalaan, nu aveam un steag care să

reprezinte întreaga noastră lume. Dar am făcut rost de unul. L-am compilat din istorie. Un dreptunghi împărţit în patru sferturi de culori diferite; o banshee verde pe fundal negru pentru casta Ironjade, liliacul-vânător argintiu al castei Sahanagate pe fond alb, săbii încrucişate pe stacojiu pentru Redsteel şi un lup alb pe fond purpuriu pentru Braith. Acesta era vechiul stindard al Ligii Castelor.

Liga a fost creată cam pe vremea când s-au întors pe Înaltul Kavalaan primele nave interstelare. Şi pe atunci trăia un bărbat, un mare conducător, Vikor patrician Redsteel Corben. Timp de un deceniu a fost cea mai influentă personalitate din înaltul consiliu al castei Redsteel, iar atunci când pe planetă au apărut străinii, a îndemnat toţi kavalarii să se unească pentru a avea acces egal la informaţii şi bogăţie. Astfel, el a format Liga Castelor, al cărei steag ţi l-am descris adineauri. Din păcate, această uniune a avut parte de o viaţă extrem de scurtă. Neguţătorii kimdissieni, din teamă faţă de puterea pe care ar fi putut-o avea un Înalt Kavalaan unificat, s-au obligat prin contracte să livreze armament modern doar castei Braith. Patricienii Braith intraseră în Ligă de frică; adevărul era că nu voiau să aibă de-a face cu alte stele, despre care ei susţineau sus şi tare că ar fi fost pline de oameni-copie. Cu toate acestea, nu s-au dat înapoi când a fost vorba să ia laserele oamenilor-copie.

Aşa s-a ajuns la ultimul război. Ironjade, Redsteel şi Shanagate s-au aliat şi i-au îngenuncheat pe Braith, în ciuda armelor kimdissiene, însă în luptă a căzut Vikor patrician Redsteel, iar preţul plătit în vieţi omeneşti a fost înfiorător. Liga Castelor i-a supravieţuit fondatorului ei doar cu câţiva ani. În urma înfrângerii lor ruşinoase, cei din casta Braith s-au agăţat de convingerea că au fost traşi pe sfoară de oamenii-copie kimdissieni şi, astfel, s-au ataşat şi mai mult de vechile tradiţii. Pentru a pecetlui cu sânge pacea şi a o face să dureze, Liga – dominată acum de patricienii din casta Shanagate – a capturat toţi negustorii kimdissieni de pe Înaltul Kavalaan, împreună cu o navă plină de toberieni, i-a declarat pe toţi criminali de război – termen pe care l-am învăţat de la străinii ca voi – şi le-a dat drumul în câmpie pentru a fi vânaţi ca oameni-copie. Mulţi au fost omorâţi de banshee, alţii au murit de foame, dar cei mai mulţi au fost doborâţi de vânători care le-au dus acasă capetele în chip de trofee. Se spune că patricienii Braith aveau o apetenţă deosebită pentru a jupui pielea de pe cei care îi înarmaseră şi îi sfătuiseră.

Astăzi nu suntem prea mândri de vânătorile acelea, dar le putem înţelege. Războiul fusese cel mai lung şi cel mai sângeros din istoria noastră de la Sorocul Focului şi al Demonilor încoace. A fost o perioadă de mari suferinţe şi de duşmănii de nestăpânit care a distrus Liga Castelor. Coaliţia de caste Ironjade s-a retras din Ligă tocmai pentru a nu scuza vânătoarea, declarând că kimdissienii sunt oameni

adevăraţi. Redsteel i-a urmat curând. Ucigaşi de oameni-copie au rămas numai cei din Braith şi Shanagate, iar de atunci încoace Shanagate nu s-a mai aliat cu nimeni. Stindardul lui Vikor a fost curând abandonat în uitare, până când Festivalul ne-a făcut să ni-l reamintim.

Janacek făcu o pauză şi se uită la Dirk.

– Îţi dai seama acum care este adevărul, t'Larien?

– Îmi dau seama de ce kavalarii şi kimdissienii nu se simpatizează, recunoscu Dirk.

Janacek izbucni în râs.

– Toată povestea merge dincolo de istoria noastră, spuse el. Kimdissienii nu au purtat niciun război, însă lumea lor are mâinile pline de sânge. Când planeta Tober-din-Văl a atacat Wolfheim, intriganţii ăştia au furnizat armament ambelor părţi. Când pe ai-Emerel a izbucnit războiul civil între orăşenii al căror univers se rezuma la o singură clădire şi căutătorii de stele nemulţumiţi care cereau recunoaşterea unui orizont mai larg, Kimdiss s-a implicat foarte mult, oferind orăşenilor mijloacele necesare pentru obţinerea victoriei decisive.

Rânji larg şi continuă:

– Să ştii, t'Larien, că există chiar poveşti despre conspiraţii kimdissiene *înăuntrul* Vălului Diavolului.

Se zice că spionii kimdissieni au fost cei care au învrăjbit Îngerii de Oţel cu Oamenii Modificaţi de pe Prometeu; că tot ei au fost cei care l-au detronat pe al patrulea Cuchulainn[6] de pe Tara pentru simplul fapt că refuzase să facă afaceri cu ei; ei sunt cei care au intervenit pe Braque pentru a menţine tehnologia, atât câtă era, sub influenţa preoţilor. Ştii ceva despre religia străveche a kimdissienilor?

– Nu.

– Ai fi de acord cu ea, spuse Janacek. Este o doctrină paşnică şi civilizată, extrem de complexă. O poţi folosi pentru a justifica absolut orice, mai puţin violenţa individuală. Cu toate acestea, marele lor profet, Fiul Visătorului – pe care încă îl mai venerează, deşi a fost recunoscut în mod convenţional ca fiind o figură mitică – a spus la un moment dat: „Să ţineţi minte că şi duşmanul vostru are un duşman.” Chiar aşa a spus. Iar aceasta este esenţa învăţăturilor kimdissiene.

Dirk se foi stingherit în scaun.

– Vrei să spui că Ruark…

– Eu nu spun nimic, îl întrerupse Janacek. Trage propriile tale concluzii. Nu trebuie să le accepţi pe ale mele. I-am povestit odinioară toate acestea lui Gwen Delvano, pentru că îmi era *cro-betheynă* şi

---

[6] Cuchulainn (sau Cuhullin) – erou din mitologia celtică, transformat in substantiv comun – conducător neînfricat (n.tr.).

pentru că mă preocupa ce i se întâmplă. S-a amuzat copios. Mi-a spus că toată povestea asta nu dovedeşte nimic. Că Arkin Ruark era el însuşi, nu vreun arhetip al istoriei lumilor din Exterior. Aşa mi-a spus. Şi m-a mai informat că îi este prieten, iar această legătură, această *prietenie* – şi Garse rosti cuvântul pe un ton caustic – era cumva mai importantă decât faptul că el era un mincinos şi un kimdissian. Gwen m-a îndemnat să mă uit mai bine la istoria noastră. Căci, dacă Arkin Ruark era un intrigant ca urmare a naşterii lui pe Kimdiss, însemna că şi eu, în virtutea faptului că sunt kavalar, eram un colecţionar de capete de oameni-copie.

Dirk cugetă la cele auzite.

– Să ştii că a avut dreptate, şopti el.

– Da? Aşa crezi?

– Demonstraţia ei a fost justă, explică Dirk. A greşit în aprecierea lui Ruark, dar în linii mari…

– În linii mari este mult mai bine să nu ai încredere în niciun kimdissian, rosti cu voce hotărâtă Janacek. Te-a înşelat şi te-a minţit, t'Larien, şi tot nu te înveţi minte. Semeni foarte mult cu Gwen. Dar am vorbit suficient despre asta.

Bătu cu degetul într-unul din ecrane.

– Ne apropiem de munţi. Nu mai avem mult.

Dirk luă mâinile de pe puşca de pe genunchi şi îşi şterse palmele transpirate pe pantaloni.

– Ai vreun plan în minte?

– Da, rânji şi mai mult Janacek aplecându-se şi smulgând laserul din poala lui Dirk. Un plan cu adevărat foarte simplu, continuă el punând puşca într-un loc unde Dirk nu putea ajunge. Am să te predau lui Lorimaar.

Capitolul 12

Dirk nu se miră. Pe sub hainele lui groase, rece în contact cu pielea lui, bijuteria-şoptitoare îi amintea de făgăduinţe apuse, de trecute trădări. Aproape că nu-i mai păsa deloc. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

Janacek era dezamăgit.

– Nu pari îngrijorat.

– Nu are nicio importanţă, Garse. M-am aşteptat la moarte încă de când am plecat din Kryne Lamyia, îi răspunse Dirk oftând. Însă cum îl va ajuta asta pe Jaan?

Janacek nu-i răspunse de îndată; îl evalua pe Dirk cu privirea.

– Te-ai schimbat, t'Larien, spuse într-un sfârşit fără pic de zâmbet. Chiar îţi pasă mai mult de soarta lui Jaan Vikary decât de a ta?

– De unde să ştiu? spuse Dirk. Spune-mi care e planul!

Janacek se încruntă.

– M-am gândit să aterizăm în mijlocul taberei Braith şi să trecem la o confruntare directă. Dar am eliminat ideea. Dorul meu de moarte nu-i totuşi atât de mare ca al tău. Şi chiar dacă aş putea provoca la duel pe câţiva dintre vânători, ar fi evident că încerc să ajut un proscris criminal. Niciodată nu ar accepta să se lupte cu mine. Pe de altă parte, propria mea poziţie este destul de fragilă acum; din cauza cuvintelor şi acţiunilor mele din Provocare, cei din Braith încă mă mai consideră om adevărat, chiar dacă în dizgraţie. Însă dacă aş încerca să îl ajut pe faţă pe Jaan, aş decădea complet în ochii lor. Iar atunci nu mi se vor mai aplica regulile codului. Voi deveni şi eu un criminal, un presupus om-copie.

O a doua variantă era să-i atacăm prin surprindere, fără niciun avertisment, şi să ucidem cât de mulţi putem. Dar nu sunt chiar atât de corupt încât să iau în calcul această idee. Până şi fapta lui Jaan împotriva lui Myrik ar fi una inocentă în comparaţie cu o asemenea mârşăvie.

Cel mai bine ar fi, bineînţeles, dacă am putea să zburăm prin pădure şi să-l localizăm pe Jaan şi să-l ducem de acolo pe ascuns. Însă nu văd cum am putea face aşa ceva. Cei din Braith au câini. Noi nu. Ei sunt vânători experimentaţi şi ştiu să ia urma vânatului, mai ales Pyr Braith Oryan şi Lorimaar patrician Braith însuşi. Eu sunt mai puţin priceput, iar tu ai fi inutil într-o asemenea situaţie. Posibilitatea este mult mai mare ca ei să-l găsească pe Jaan înaintea noastră.

– Da, fu de acord Dirk. Prin urmare?

– Mă dovedesc a fi un kavalar necredincios prin faptul că încerc să-l ajut pe Jaan, spuse Janacek cu o voce uşor tulburată. Prin ceea ce intenţionez să fac voi fi mai puţin trădător, măcar într-o privinţă. Este cea mai bună şansă pe care o avem. Vom zbura fără să ne ascundem, iar eu te voi preda, aşa cum am spus. Fapta asta ar trebui să-mi

câştige ceva încredere din partea lor. După aceea mă voi alătura vânătorii şi voi face absolut tot ce trebuie să fac, mai puţin să ucid. Poate aş putea să isc un scandal şi să-i provoc pe unii din ei la duel în aşa fel încât să nu-şi dea seama că, de fapt, îl apăr pe Jaan Vikary.

– Dar ai putea să pierzi, comentă Dirk.

Janacek fu de acord.

– Aş putea. Însă nu prea cred. Într-un duel unu la unu, doar Bretan Braith Lantry este un adversar cu adevărat serios. Şi, dacă ai văzut toate maşinile, înseamnă că nici el, nici *teynul* lui nu se află printre vânători. Lorimaar este un luptător destul de bun, dar Jaan l-a rănit în oraşul Provocare. Pyr este iute şi iscusit atunci când se luptă cu bastonaşul lui, însă habar nu are cum să mânuiască o sabie sau o armă de foc. Ceilalţi sunt bătrâni şi debili. Nu am cum să pierd.

– Şi dacă n-ai să reuşeşti să-i atragi în duel?

– Măcar voi fi în preajmă când îl vor încolţi pe Jaan.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu. Dar nu-l vor ucide. Îţi promit, t'Larien. Nu-l vor ucide.

– Şi de mine ce se va alege?

Janacek îl privi iarăşi cu multă atenţie.

– Vei fi în mare pericol, îi zise el, însă nu cred că te vor omorî imediat, mai ales că te voi duce la ei legat fedeleş şi neputincios. Vor dori să te vâneze. Probabil că Pyr te va revendica pentru el personal. Speranţa mea este că te vor dezlega, te vor dezbrăca şi îţi vor da drumul prin pădure. Şi cu cât mai mulţi vor prefera să te vâneze pe tine, cu atât mai puţini vor fi cei care îl vor vâna pe Jaan. Mai există şi o altă posibilitate. În Provocare, Pyr şi Bretan aproape au sărit la bătaie din cauza ta. Dacă se va întâmpla să apară şi Bretan la vânătoare, este foarte posibil să reia conflictul. Iar asta ar fi în avantajul nostru.

Dirk surâse şi spuse pe ton sarcastic:

– Duşmanul tău are un duşman.

Janacek se strâmbă.

– Eu nu sunt Arkin Ruark, zise el. Te voi ajuta dacă îmi va sta în putere să o fac. Înainte să ajungem la tabăra Braith, vom coborî la altitudine mică deasupra locului unde ai văzut maşina doborâtă şi focul aproape stins. Acolo vom lăsa puşca ta cu laser. Apoi, după ce ei te vor dezlega şi-ţi vor da drumul gol-puşcă prin pădure, te vei putea duce acolo să-ţi recuperezi arma şi să-i iei prin surprindere pe cei care vor veni după tine.

Ridică din umeri şi conchise:

– Viaţa ţi-ar putea depinde de cât de repede poţi să fugi şi de cât de precis ştii să tragi cu puşca.

– Şi dacă sunt în stare să ucid, completă Dirk.

– Şi dacă eşti în stare să ucizi, aprobă Janacek. N-am cum să-ţi ofer

şanse mai bune, t'Larien.

– Mă mulţumesc şi cu acestea, spuse Dirk.

Apoi zburară un timp în tăcere. Dar atunci când cuţitele lungi şi negre ale piscurilor rămaseră în urma lor, iar Janacek stinse luminile şi începu coborârea prudentă, Dirk mai avu ceva de spus:

– Dar ce ai fi făcut dacă aş fi refuzat să-ţi fac jocul?

Garse Janacek se răsuci în scaun şi puse mâna dreaptă pe braţul lui Dirk. Pietrele-incandescente rămase intacte luceau stins pe fierul brăţării.

– Legătura de fier şi foc este mai puternică decât orice altă legătură pe care o cunoşti tu, spuse kavalarul pe un ton grav. Şi infinit mai puternică decât orice legături bazate pe o oarecare recunoştinţă pasageră. Dacă ai fi refuzat, t'Larien, ţi-aş fi tăiat limba din gură ca să nu le poţi spune celor din Braith de planul meu şi aş fi mers înainte. Ţi-ai fi jucat oricum rolul, cu voie sau fără voie. Înţelege, t'Larien, nu te urăsc, cu toate că ai merita cu vârf şi îndesat ura mea. Ba chiar uneori mi-ai plăcut, atât de mult cât poate plăcea un venetic unui Ironjade. Nu ţi-aş fi făcut rău intenţionat. Totuşi îţi voi face rău acum. Pentru că m-am gândit foarte bine, iar planul meu este singura şansă a lui Jaan Vikary.

Nu surâse deloc. De data aceasta Janacek nu mai glumea.

Dirk nu avu prea multă vreme să mediteze la vorbele lui Garse. Coborâră prin noapte ca o lespede incredibil de uşoară şi trecură în zbor de nălucă peste vârfurile sugrumătorilor. Epava încă mai ardea mocnit cu licăriri portocalii (lumina se scurgea din miezul unui copac înnegrit) şi o perdea de fum acoperea conturul maşinii. Janacek plană deasupra accidentului, deschise una din portierele blindate şi aruncă în pădure puşca cu laser. La insistenţele lui Dirk, aruncă şi jacheta îmblănită pe care Dirk o luase din vehiculul Braith şi care se va dovedi mană cerească pentru cel care va alerga în pielea goală prin pădure.

Apoi se avântară din nou în înaltul cerului, iar Garse îl legă pe Dirk de mâini şi de picioare cu frânghii subţiri, atât de strâns şi dureros că ameninţa să-i întrerupă circulaţia, dar atât de veridic, totodată. După ce a terminat, Janacek aprinse farurile şi coborâră în viteză spre cercul de lumini.

Câinii dormeau pe malul apei, dar se treziră la auzul aerovehiculului, iar Janacek ateriză în mijlocul urletelor lor sălbatice. Un singur Braith era prin preajmă, vânătorul numai piele şi os cu părul vâlvoi. Dirk îl cunoştea, era *teynul* lui Pyr, însă nu-i ştia numele. Şedea lângă foc, lângă haita de copoi, cu arma alături, şi se ridică la iuţeală în picioare când aterizară.

Janacek deschise larg uşa masivă, permiţând aerului îngheţat al nopţii să pătrundă în cabina caldă. Îl săltă pe Dirk în picioare şi îl împinse cu brutalitate afară, obligându-l să îngenuncheze în nisipul

rece.

– Ironjade, spuse cu asprime cel care stătea de pază.

Ceilalţi *kethi* ai lui începuseră deja să iasă din sacii de dormit şi să coboare din maşini şi să se strângă acolo.

– Am un dar pentru voi, zise Janacek cu mâinile în şolduri. O ofrandă din partea castei Ironjade pentru casta Braith.

Erau şase vânători cu toţii. Dirk îi numără ridicându-şi ochii din pământ. Şi toţi fuseseră de faţă la cele petrecute în oraşul Provocare. Pyr, cel chel şi mătăhălos, apăru primul, pentru că se culcase aproape de *teynul* său. Imediat după aceea li se alăturară Roseph patrician Braith şi partenerul lui tăcut şi musculos. Şi ei dormiseră pe jos, lângă maşina lor. Ultimul îşi făcu apariţia Lorimaar patrician Braith Arkellor, cu partea stângă a pieptului acoperită cu bandaje închise la culoare. Coborî încet din vehiculul bombat, sprijinindu-se de braţul bărbatului cel gras în compania căruia fusese şi înainte. Toţi şase se culcaseră îmbrăcaţi şi cu armele la ei.

– Darul tău, spuse Pyr, este apreciat, Ironjade.

Acum Pyr avea o armă la cureaua din metal negru, însă îi lipsea bastonul, şi parcă era incomplet fără el.

– Prezenţa ta, în schimb, *nu* este apreciată, zise Lorimaar străduindu-se să ajungă lângă ei.

Îşi lăsa aproape toată greutatea pe *teynul* lui, care părea acum cocârjat şi dărâmat, mult diferit de uriaşul de cu câteva zile în urmă. Şi Dirk observă pe chipul lui Lorimaar noi zbârcituri, noi pârâiaşe de durere.

– Acum este limpede că duelurile pe care am fost împuternicit să le arbitrez nu vor avea loc niciodată, spuse Roseph pe ton egal, fără încărcătura de ostilitate care-i îngroşase glasul lui Lorimaar. Prin urmare, nu am nicio autoritate deosebită şi nu pot pretinde că vorbesc în numele Înaltului Kavalaan sau al castei Braith. Sunt însă convins că vorbesc în numele celor care ne aflăm aici. Nu vom tolera amestecul tău, Ironjade, chiar dacă ne-ai adus un dar de sânge.

– Adevărat, confirmă Lorimaar.

– Nu intenţionez să mă amestec în treburile voastre, îi informă Janacek. Intenţionez să mă alătur vouă.

– Îl vânăm pe *teynul* tău, îi explică partenerul lui Pyr.

– Ştie asta, îl repezi Pyr.

– Nu mai am niciun *teyn,* le spuse Janacek. Un animal care poartă fierul şi focul meu rătăceşte prin pădure. Vreau să vă ajut să-l ucideţi şi să recâştig ceea ce este al meu de drept.

Tonul îi era foarte aspru, foarte convingător.

Unul dintre copoi se plimba de colo până colo în lanţ. Mârâind, se opri cât să-şi încreţească botul de şobolan la Janacek şi să-i arate colţii îngălbeniţi.

– Ne minte, zise Lorimaar patrician Braith. Până şi câinii noştri îi miros minciunile. Nu-l plac.

– Om-copie, adăugă şi *teynul* lui.

Garse Janacek întoarse foarte puţin capul. Dansul focului îi aprinse lumini în barba roşie. Schiţă zâmbetul lui caracteristic, ameninţător.

– Saanel Braith, spuse el, *teynul* tău este rănit şi astfel îşi poate permite să mă insulte, căci nu-i este teamă de consecinţe, pentru că nu îl pot provoca la duel. Tu nu te bucuri de acelaşi avantaj.

– Pentru moment *se bucură,* spuse Roseph cu asprime. Acesta este un artificiu pe care nu-ţi permitem să-l foloseşti, Ironjade. Nu te vei duela pe rând cu noi, ca să-ţi poţi salva *teynul* venetic.

– Jur că nu vreau să-l salvez. Nu mai am niciun *teyn.* Nu poţi să mă lipseşti de drepturile pe care mi le garantează codul.

Roseph cel mic şi sfrijit – cu jumătate de metru mai scund decât ceilalţi kavalari – îl privi fix pe Janacek, refuzând să cedeze.

– Ne aflăm pe Worlorn, spuse el. Şi vom face cum ne este voia.

Ceilalţi murmurară aprobator.

– Sunteţi kavalari, insistă Janacek, dar un licăr de nesiguranţă îi traversă chipul. Sunteţi Braith şi patricieni Braith, legaţi de casta voastră şi de înaltul vostru consiliu şi de datinile străvechi.

– În trecut, surâse Pyr, am văzut cum mulţi din *kethii* mei şi încă şi mai mulţi bărbaţi din alte caste s-au lepădat de învăţăturile străvechi. „Asta e greşit, şi asta e greşit, şi asta, şi asta”, obişnuiau să spună cu afectare cei din Ironjade. „Nu vom face ca ei.” Iar supuşii din turma Redsteel le repetau întocmai spusele, la fel şi efeminaţii din Shanagate şi, din păcate, mulţi Braith. Sau mă înşală memoria? Stai aici, în faţa noastră, şi ne propovăduieşti codul, dar cum să nu mi-i mai amintesc pe acei Ironjade care în tinereţea mea îmi spuneau că îmi este interzis să mai vânez oameni-copie? Nu mi-i mai aduc aminte bine, oare, pe blânzii kavalari care au fost trimişi pe Avalon să înveţe despre nave spaţiale şi arme şi despre alte lucruri folositoare, şi care s-au întors de acolo plini de minciuni despre cum trebuie să schimbăm asta, şi asta, şi asta, despre cum codul nostru ar fi o ruşine, când atâta vreme a fost fala noastră? Spune-mi, Ironjade, *mă înşel oare?*

Garse nu răspunse. Îşi încrucişă braţele strâns peste piept.

– Jaan Vikary, patrician Ironjade odinioară, a fost cel mai mare mincinos dintre cei care au propovăduit schimbarea. Iar nici tu nu eşti departe, spuse Lorimaar.

– Eu nu am fost niciodată pe Avalon, răspunse Janacek simplu.

– *Răspunde-mi,* îl îndemnă Pyr. Nu ai încercat împreună cu Vikary să schimbi datinile străvechi? Nu v-aţi bătut amândoi joc de acele părţi ale codului care nu vă erau pe plac?

– Nu am încălcat niciodată codul, zise Janacek. Jaan… Jaan… uneori… se bâlbâi el apoi.

– Recunoaşte, insistă Saanel cel gras.

– Am discutat între noi, spuse Roseph calm. Dacă patricienii pot ucide în afara codului, dacă pot fi schimbate şi desconsiderate acele lucruri pe care noi le ştim ca fiind adevărate, înseamnă că şi noi putem face schimbări, evitând, astfel, acele învăţături false care nu ne interesează. Ascultă când îţi spunem, Ironjade, noi nu mai suntem legaţi de Braith. Este cea mai bună castă, dar nu este suficient de bună pentru noi. Bătrânii noştri *kethi* au pus la inimă mult prea multe minciuni iscate din milă. Am hotărât că de acum înainte nimeni nu ne va mai păcăli şi nimeni nu se mai juca cu noi. Ne vom întoarce la adevărurile străvechi, la crezul mai vechi decât prăbuşirea castei Bronzefist, mai vechi încă decât zilele când castele Ironjade şi Taal şi Sălaşele de Cărbune din Adâncuri au luptat împreună împotriva demonilor pe Dealurile Lameraan.

– Vezi tu, Ironjade, zise Pyr, ni te adresezi folosind un nume care nu mai este al nostru.

– N-am ştiut, îngăimă Janacek.

– Spune-ne pe numele adevărat. Nu suntem Braith.

Ochii bărbatului din casta Ironjade păreau a fi acoperiţi de ceaţă. Îşi ţinea braţele încă încrucişate pe piept. Se uită la Lorimaar.

– Aţi înfiinţat o castă nouă, spuse el.

– Există un precedent, interveni Roseph. Redsteel a fost concepută de cei care s-au rupt din casta Muntele Pietrei-incandescente, iar Braith însăşi s-a născut din Bronzefist.

– Eu sunt Lorimaar Reln Winterfox patrician *Larteyn* Arkellor, se prezentă Lorimaar cu vocea lui dură, plină de suferinţă.

– Cinste castei tale, răspunse Janacek fără să se mişte, cinste *teynului* tău.

– Suntem Larteyni cu toţii, spuse Roseph.

Pyr râse.

– Suntem înaltul consiliu al castei Larteyn şi cinstim vechile coduri.

În tăcerea care se aşternu, Janacek se uită de la unul la celălalt. Dirk, neajutorat şi îngenuncheat în nisip, îi urmări mişcarea capului.

– V-aţi luat numele de Larteyn, spuse în cele din urmă Janacek, deci sunteţi Larteyni. Toate învăţăturile străvechi vă dau dreptate. Însă vă aduc aminte că toate lucrurile despre care vorbiţi, oamenii şi înţelepciunea şi castele pe care le invocaţi, toate lucrurile acestea sunt moarte. Castele Bronzefist şi Taal au fost distruse în războaie cu mult înainte de naşterea oricăruia dintre voi, iar Sălaşele de Cărbune din Adâncuri au fost inundate şi evacuate chiar din Sorocul Focului şi al Demonilor.

– Înţelepciunea lor trăieşte în casta Larteyn, se îmbăţoşă Saanel.

– Nu sunteţi decât şase, spuse Janacek. Şi Worlorn este o planetă pe moarte.

– Cu noi va înflori din nou, îl contrazise Roseph. Vestea va ajunge pe Înaltul Kavalaan şi vor veni şi alţii. Fiii noştri se vor naşte aici şi vor vâna prin pădurile acestea de sugrumători.

– Cum doriţi, zise Janacek. Mie nu-mi pasă. Ironjade nu are nicio problemă cu Larteyn. Am venit la voi cu toată sinceritatea ca să iau parte la vânătoare, continuă punând mâna pe umărul lui Dirk. Şi v-am adus şi un dar de sânge.

– Corect, spuse Pyr şi se gândi puţin, iar apoi se adresă celorlalţi. Eu zic să-i dăm voie.

– Nu, refuză Lorimaar. Nu am încredere în el. Pare mult prea nerăbdător.

– Şi pe bună dreptate sunt nerăbdător, Lorimaar patrician Larteyn, zise Janacek. O mare necinste a fost adusă castei mele şi numelui meu. Vreau să o şterg.

– Omul trebuie să-şi apere numele oricât de mult l-ar durea asta, îl aprobă Roseph.

– Lăsaţi-l să vâneze, se amestecă în discuţie şi *teynul* lui Roseph. Noi suntem şase, iar el este unul singur. Ce ne poate face?

– Minte! insistă Lorimaar. Cum de ne-a găsit aici? De ce nu vă puneţi întrebarea asta? Şi uitaţi-vă acolo!

Arătă spre braţul lui Janacek pe care pietrele-incandescente ardeau ca nişte ochi roşii. Lipseau doar câteva.

Cu mâna stângă Janacek îşi scoase cuţitul din teacă. Apoi întinse braţul drept spre Pyr.

– Ajută-mă să-l ţin nemişcat, îi ceru pe un ton indiferent, şi voi arunca focurile false ale lui Jaan Vikary.

Pyr făcu ce îi ceruse. Nimeni nu spuse nimic. Mişcările lui Janacek erau sigure şi rapide. Când termină, pietrele-incandescente zăceau împrăştiate pe nisip aidoma cărbunilor dintr-un foc răvăşit. Zâmbind în permanenţă, el se aplecă şi luă una, o aruncă în aer şi o prinse, de parcă i-ar fi testat greutatea. Apoi îşi luă avânt şi aruncă piatra spre apă. Dirk aproape că se aşteptă să o audă sfârâind când se cufundă în apele întunecate ale lacului, atât de mult semănase zborul ei cu cel al unei stele căzătoare. Dar nu se auzi nimic, nici măcar pleoscăitul apelor.

Janacek ridică toate pietrele pe rând, le învârti în palmă şi le dărui lacului.

După ultima, se întoarse către vânători şi întinse braţul drept.

– Fier gol, spuse el. Priviţi. *Teynul* meu este mort.

După aceasta nimeni nu mai avu nimic de comentat.

– Se va lumina de ziuă în curând, spuse Pyr. Daţi drumul prăzii mele.

Iar vânătorii îşi întoarseră atenţia spre Dirk, şi totul se petrecu aşa cum i se spusese. Îl dezlegară şi îi îngăduiră câteva clipe de răgaz ca

să-şi maseze încheieturile mâinilor şi gleznele pentru a repune sângele în circulaţie. Apoi îl proptiră cu spatele de o maşină, iar Roseph şi Saanel cel gras îl imobilizară pentru ca Pyr să-i poată tăia îmbrăcămintea. Vânătorul cel chel mânui cuţitul cu tot atâta iscusinţă câtă dovedise în mânuirea bastonului, însă nu se arătă deloc milos; îi făcu o tăietură lungă pe interiorul coapsei şi încă una, mai scurtă, dar mai adâncă, pe piept.

Dirk tresări când Pyr îi crestă carnea, dar nu încercă să se împotrivească. La final, gol puşcă, lipit de metalul rece al maşinii, începu să tremure în aerul îngheţat.

Pyr se încruntă dintr-odată.

– Ce-i asta? întrebă el apucând cu mâna micuţă şi albă bijuteria-şoptitoare care atârna pe pieptul lui Dirk.

– Nu, se împotrivi el.

Pyr trase tare. Lanţul fin din argint îi intră lui Dirk în carnea gâtului; bijuteria ieşi de pe anoul improvizat.

– *Nu!* strigă Dirk.

Începu să se zbată. Roseph se împiedică, îl scăpă din mâini şi se prăbuşi la pământ. Saanel continuă să-l ţină strâns cu înverşunare. Dirk îi trase un pumn în gâtul gros ca de taur, chiar sub bărbie. Grasul îi dădu drumul înjurând, iar Dirk se întoarse spre Pyr.

Acesta îşi luase bastonul în mână. Surâdea. Dirk făcu un pas către el şi se opri.

Saanel profită de ezitarea lui şi îl apucă din spate cu braţul pe după gât, aproape sugrumându-l.

Pyr urmărea indiferent scena. Aruncă bastonul în nisip şi privi la bijuteria pe care o ţinea între degetul cel mare şi cel arătător.

– Giuvaier de om-copie, spuse el cu dispreţ.

Nu însemna nimic pentru el; mintea lui nu avea cum să vibreze cu semnele gravate în piatră de bijutierul-telepat. Poate îşi dădu seama cât de rece era la atingere, poate nu – dar cu siguranţă nu auzea nicio şoaptă. Îşi strigă *teynul* care arunca nisip în foc ca să-l stingă.

– Vrei un cadou de la t’Larien?

Fără vreun cuvânt, bărbatul luă bijuteria, se uită o clipă la ea fără vreun interes aparte, apoi o îndesă într-un buzunar. Cu aceeaşi figură acră, se întoarse şi începu să stingă torţele electrice de pe marginea taberei Braith. Iar Dirk observă prima rază a zorilor la orizont.

Pyr făcu un semn cu bastonul spre Saanel.

– Dă-i drumul, îi ordonă.

Grasul îl eliberă. Pe Dirk îl durea gâtul; simţea nisipul rece şi zgrunţuros sub tălpile goale. Încerca un sentiment de extremă vulnerabilitate. Lipsit acum de bijuteria-şoptitoare, simţea şi cum spaima îl copleşeşte. Îl căută din priviri pe Garse Janacek, dar acesta era cufundat într-o discuţie cu Lorimaar în capătul celălalt al taberei.

– S-a luminat de ziuă, spuse Pyr. Pot să încep chiar de acum vânătoarea, om-copie. Fugi.

Dirk privi peste umăr. Roseph îşi masa încruntat umărul; căzuse zdravăn când îl îmbrâncise Dirk.

A fost o cursă de coşmar.

Îi luaseră ghetele; doar după trei metri de fugă în beznă printre copaci, se tăie la picior într-o piatră ascuţită şi începu să şchiopăteze. Mai erau şi alte pietre, la fel de tăioase. Şi parcă nu voia să-i scape niciuna.

Îi luaseră hainele; era mai bine la adăpostul copacilor, unde vântul nu sufla atât de aprig, dar tot îi era frig. Foarte frig. O vreme pielea i se făcu ca de găină, apoi îi trecu. Şi începură să-l doară altele, iar frigul nu i se mai păru atât de important.

Pădurea extraterestră era prea întunecată şi prea luminoasă totodată. Prea întunecată ca să poată vedea pe unde merge. Se împiedică în rădăcini, îşi juli genunchii şi palmele până la sânge, nimeri în toate gropile. Dar era şi prea luminoasă. Ziua venea repede, mult prea repede, lumina se răspândea înfiorător de iute printre copaci. Îşi pierdea călăuza. De fiecare dată când ajungea într-un spaţiu mai degajat, de fiecare dată când putea să vadă ceva prin frunzişul des, îşi ridica ochii şi o vedea. Steaua aceea strălucitoare şi roşie, astrul Înaltului Kavalaan arzând pe cerul planetei Worlorn. I-o arătase Garse şi îi spusese să o urmeze dacă se va rătăci. Îl va călăuzi prin pădure spre locul unde îl aşteptau pistolul şi jacheta. Dar se lumina de ziuă. Se lumina repede, prea repede; vânătorii Braith amânaseră mult momentul eliberării. Şi de fiecare dată când îşi ridica privirea ca să vadă pe unde să o ia – căci pădurea era deasă şi amăgitoare, căci sugrumătorii formau, din loc în loc, ziduri de nepătruns obligându-l să-i ocolească, căci toate drumurile semănau între ele şi era uşor să se rătăcească – de fiecare dată când îşi căuta semnalul luminos, steaua lui era tot mai palidă, tot mai decolorată. Lumina de la răsărit căpătase o nuanţă roşiatică; de undeva răsărea acum Satan cel Gras.

În curând, steaua lui călăuzitoare se va şterge de pe un cer ce parodia amurgul. Încercă să alerge mai repede.

Nu avea decât un kilometru până la locul epavei, poate chiar mai puţin. Însă un kilometru este o distanţă infinită atunci când trebuie să alergi prin sălbăticie dezbrăcat şi aproape fără niciun simţ al direcţiei. Fugea deja de zece minute când îi auzi pe copoii Braith lătrând nebuneşte în spatele lui.

Nu se mai gândi la nimic. Nu se mai lăsă cuprins de teamă. Alergă pur şi simplu.

Alergă precum un animal îngrozit, răsuflând sacadat, sângerând, tremurând din toate încheieturile, durându-l tot corpul. Şi fuga

aceasta era nesfârşită, era atemporală, era un vis febril de picioare care se mişcau frenetic, de străfulgerări intense, de zgomote făcute de copoii din urma lui, de copoii care se apropiau tot mai mult – cel puţin, aşa i se părea. Alerga întruna şi parcă nu ajungea nicăieri, alerga neîncetat şi parcă nu se mişca din loc. Intră printr-o tufă deasă de măceş, iar spinii roşii îl înţepară în sute de locuri, dar nu ţipă, ci continuă să alerge. Ajunse într-o zonă acoperită cu ardezie netedă şi încercă să se caţere pe ea, dar căzu şi îşi sparse bărbia, iar gura i se umplu de sânge şi scuipă. Piatra însăşi era însângerată, deloc de mirare că a căzut. Peste tot era sângele lui, prelingându-i din tăieturile de la picioare.

Se târî peste lespedea netedă şi ajunse iar la copaci, de unde o luă din nou la goană. Până când îşi aminti că nu se mai uitase după steaua lui călăuzitoare. O găsi, dar acum se afla în spatele lui, mai într-o parte, micuţ punct strălucitor pe cerul stacojiu, şi se întoarse îndreptându-se către ea, trecând din nou peste lespede, împiedicându-se în rădăcini neobservate, încercând înnebunit să dea frunzişul în lături, dar în tot acest timp alergând, alergând. Se izbi de o creangă, căzu în fund, se ridică şi fugi. Se împiedică de un pat alunecos de licheni, negru, cu iz de mucegai, se ridică plin de mâzgă şi duhoare şi alergă mai departe, alergă mai departe. Se uită după steaua lui călăuzitoare şi nu o mai văzu. Dar ăsta era drumul cel bun, trebuia să fie drumul cel bun. Câinii lătrau în spatele lui. Doar un kilometru, mai puţin de un kilometru. Simţea că îngheaţă. Simţea că arde. Pieptul îi era străpuns de mii de cuţite. Continuă să alerge, se clătină, se împiedică şi căzu, se ridică şi continuă să alerge. Copoii erau în spatele lui, aproape, aproape, copoii erau în spatele lui.

Şi pe neaşteptate – nu ştia când, nu ştia de câtă vreme alerga, nu ştia cât de departe ajunsese, ştia doar că steaua lui dispăruse – i se păru că simte un iz slab de fum adus de vântul pădurii. Se îndreptă spre locul de unde i se părea că vine mirosul acesta şi ieşi dintre copaci într-un luminiş pe care îl traversă în goană, când se opri brusc.

Copoii erau în faţa lui.

Cel puţin unul. Se furişase din pădure mârâind, cu moarte în ochii mici, cu botul de şobolan încreţit, dezvelindu-şi colţii hidoşi. Încercă să-l ocolească, dar câinele îl atacă, îl doborî, îl muşcă, apoi sări de pe el. Dirk se chinui să se ridice în genunchi; copoiul îi dădea târcoale şi clănţănea sălbatic de fiecare dată când el încerca să se ridice în picioare. Îl muşcase de braţul stâng. Dar nu îl omorâse, nu-i sfârtecase beregata. E dresat, îşi spuse el, e dresat. Îi dădea târcoale, fără să-l scape din ochi. Îl trimisese Pyr înainte, iar acum veneau şi el cu *teynul* lui şi cu ceilalţi câini. Copoiul acesta avea sarcina să-l ţină pe loc până la sosirea lor.

Sări brusc în picioare şi se năpusti spre copaci. Câinele făcu un

salt, doborându-l din nou la pământ, aproape retezându-i braţul din umăr. De data aceasta nu se mai ridică. Copoiul se retrase iarăşi, rămase în picioare nehotărât, cu sânge şi bale prelingându-i-se de pe bot. Dirk încercă să se sprijine în braţul zdravăn. Se târî cam o jumătate de metru. Câinele mârâi. Ceilalţi erau şi ei în apropiere. Li se auzeau lătrăturile.

Apoi, de undeva de sus, răzbătu un alt sunet. Ridică epuizat ochii spre felia mică de cer brăzdat de nori şi de razele palide împrăştiate de Ochiul Iadului şi însoţitorii lui. La un metru distanţă de el, copoiul Braith se uita şi el în sus. Şi se auzi din nou *sunetul* acela. Bocet şi strigăt de luptă, vaier strident şi prelung, ţignal al morţii aproape melodios în intensitatea lui. Dirk se întrebă dacă nu cumva murea şi auzea în minte cântecele din Kryne Lamiya. Însă le auzea şi câinele. Se făcuse mic, nemişcat şi cu ochii aţintiţi la cer.

De sus se prăvăli o formă întunecată.

Dirk se uită la ea cum cade. Uriaşă, foarte neagră, aproape ca smoala. Pe partea de dedesubt avea mii de guri mici, şi toate erau deschise, şi toate cântau, toate scoteau urletul acela cutremurător. Nu avea cap. Era triunghiulară, o pânză imensă şi neagră de corabie, o pisică de mare purtată de vânt, o mantie din piele pe care cineva o aruncase pe cer. Însă o mantie din piele cu guri şi cu o coadă lungă şi subţire.

O văzu cum mişcă o dată din coadă şi îl plesneşte pe copoiul Braith peste cap. Câinele zvâcni şi se trase mai mult înapoi. Creatura zburătoare rămase deasupra lor o clipă, bătând din aripile imense cu lentoarea splendidă a valurilor, apoi coborî şi se înfăşură în jurul câinelui. Niciunul dintre animale nu scoase niciun sunet. Copoiul – câinele Braith uriaş, cu cap de şobolan şi de înălţimea unui om – copoiul dispăruse. Celălalt animal îl acoperise în întregime, iar acum semăna cu un salam negru de dimensiuni colosale pierdut în iarbă şi ţărână.

Se aşternuse tăcerea. Vaietul prădătorului amuţise întreaga pădure. Nu se mai auzeau nici ceilalţi câini.

Se ridică cu grijă în picioare şi se îndepărtă şchiopătând de asasinul toropit. Acesta nici nu se mişcă. În penumbra zorilor, putea fi lesne confundat cu o buturugă diformă.

Cu ochii minţii, Dirk îl văzu aşa cum fusese pe cer: o formă neagră, urlând, coborând, numai aripă şi guri. O fracţiune de secundă silueta aceea îl făcuse să creadă că Jaan Vikary venise să-l salveze în aerovehiculul în formă de banshee.

În partea cealaltă a luminişului era un talmeş-balmeş de sugrumători crescuţi unul peste altul, o grămadă compactă, galben-maronie. Abia târându-se, Dirk trecu prin ea aplecându-se pe sub crengile ca de ceară, împingându-le la o parte şi rupându-le când nu

mai avea încotro.

Maşina prăbuşită nu mai ardea, însă deasupra ei mai zăbovea un văl subţire de fum. Înainte de a se face praf, săpase un şanţ lat în pământul din pădure şi doborâse câţiva copaci cu una dintre aripi; cealaltă era îndreptată spre cer, strâmbată de şanţuri de metal topit şi găuri făcute de tunurile cu laser. Cabina era făcută scrum.

Dirk îşi găsi puşca cu laser în apropiere. Dar găsi şi nişte oase: două schelete îmbârligate unul în jurul celuilalt ca într-o îmbrăţişare a morţii, schelete întunecate la culoare şi umede, încă pline de pete de sânge maroniu şi bucăţi de carne râncedă. Unul dintre ele era de om – fusese de om. Avea braţele şi picioarele sfărâmate, majoritatea coastelor făcute zob, însă Dirk recunoscu gheara din metal cu trei colţi de la capătul unui braţ de două ori fracturat. Amestecate cu oasele lui, dar la fel de fără viaţă, erau rămăşiţele creaturii care îi trăsese hoitul din maşina fumegândă în aer liber – vreun animal necrofag ale cărui oase aveau nervuri negre şi aspect cauciucat, încovoiate şi foarte mari. Bansheea îl surprinsese când se hrănea. Nu era de mirare că fusese atât de aproape.

Însă nu văzu nici urmă de jacheta din piele şi blană pe care i-o aruncase Garse acolo. Dirk se târî spre carcasa rece a aerovehiculului şi se urcă în burta lui întunecată. Se tăie în ceva metalic şi ascuţit, dar abia dacă băgă de seamă; ce mai conta o tăietură acum? Se aşeză să aştepte, la adăpost de vânt, şi sperând că nu poate fi reperat nici de banshee, nici de vânători. Mare parte din sângele de pe rănile lui se închegase, observă el fără prea mare interes. Acum sângera sporadic. Însă crustele maronii formate erau toate acoperite de mizerie şi se întrebă dacă nu ar trebui să facă ceva împotriva unei eventuale infecţii. Însă nici asta nu părea să mai conteze; nu se mai gândi şi strânse puşca mai tare în mâini, sperând ca vânătorii să sosească mai repede.

Ce-i încetinise oare? Poate că le era teamă ca nu cumva să deranjeze bansheea; asta ar fi avut sens. Se întinse în cenuşa rece, cu capul pe braţ. Încercă să nu se gândească la nimic, să nu simtă nimic. Suferea cumplit din cauza picioarelor ca nişte butuci şi jupuite până în carne vie. Cu multă greutate şi le ridică în aer ca să nu i se atingă de nimic. Asta îl ajută cât de cât, însă nu avu puterea să le ţină sus mult timp. Braţul îi zvâcnea unde îl muşcase câinele braith. O vreme îşi dori din tot sufletul să nu mai simtă durerea, să nu i se mai învârtă capul atât de tare. Apoi se răzgândi. Îşi spuse că, fără doar şi poate, durerea era cea care îl mai ţinea treaz. Dacă adormea acum, mai mult ca sigur că nu avea să se mai trezească.

Îl văzu pe Satan cel Gras deasupra pădurii, discul lui însângerat pe jumătate ascuns de cortina din ramuri negre-albăstrui. În apropiere de el ardea un unic soare galben, scânteie minusculă pe cer. Le făcu cu

ochiul. Îi erau prieteni vechi.

Urletele copoilor Braith îl readuse la realitate. La zece metri distanţă de el, vânătorii nerăbdători ieşeau din frunziş. Nu chiar atât de aproape pe cât se aşteptase. Fireşte, îşi spuse, ocoliseră sugrumătorii, nu îşi croiseră drum printre ei cum făcuse el. Pyr Braith era aproape invizibil, la fel de negru şi albastru ca trunchiul de copac lângă care se oprise. Dar Dirk îl văzu cum se mişcă, îi văzu bastonul într-o mână şi o lance argintie mai înaltă decât el în cealaltă. *Teynul* lui era cu câţiva paşi în faţă, ţinând din scurt lanţurile celor doi copoi care lătrau sălbatic şi îl trăgeau tare. Al treilea câine alerga liber pe lângă el, dar când ieşi din lăstăriş şi observă maşina doborâtă, porni spre ea în salturi uriaşe.

Lui Dirk toată scena i se păru dintr-odată nespus de nostimă. Cu lancea argintie ridicată deasupra capului, Pyr începu să alerge; era sigur că-şi găsise prada. Însă el nu avea laser, iar Dirk avea. Chicotind, Dirk ridică puşca şi ţinti cu grijă.

Când trase, o amintire îi reveni impetuoasă în minte. Janacek, doar cu puţin timp în urmă, cu chipul aspru şi ridicând din umeri: *Viaţa ţi-ar putea depinde de cât de repede poţi să fugi şi de cât de precis ştii să tragi,* îi spusese el. Iar Dirk adăugase: *Şi dacă sunt în stare să ucid.* Atunci actul de a ucide i se păruse extrem de important; cu mult mai complicat decât simpla fugă.

Şi chicoti iarăşi. Fuga fusese un chin cumplit. Şi acum tocmai ce trăsese cu puşca intenţionând să ucidă un om şi i se păruse uşor.

Lama arzătoare a laserului rămase suspendată în aer o secundă foarte lungă, străpungându-l în mijlocul burţii pe Pyr. Braithul se împletici şi căzu în genunchi, cu gura căscată. Apoi se prăbuşi, dispărând din raza vizuală a lui Dirk. Lancea lui argintie se înfipsese în pământ şi se legăna încoace şi încolo sub biciul vântului.

Tovarăşul lui Pyr, vânătorul cu păr vâlvoi, dădu drumul lanţului încremenind când îşi văzu *teynul* la pământ. Dirk mişcă uşor puşca şi trase din nou, dar nu se întâmplă nimic, pentru că puşca nu-şi terminase ciclul de reîncărcare de cincisprezece secunde. Din cauza aceasta vânătoarea era considerată un *sport,* îşi spuse el, deoarece vânatul avea şansa să scape dacă ratai primul foc. Chicoti iarăşi.

Vânătorul se dezmetici şi se aruncă la pământ, rostogolindu-se în şanţul săpat în cădere de aripa aerovehiculului. Ascuns în tranşee, îşi caută laserul – dar nu are cum să şi-l găsească, fu gândul lui Dirk.

Copoii înconjuraseră maşina, lătrându-l ori de câte ori îşi schimba poziţia sau îşi înălţa capul. Dar niciunul dintre ei nu încercă să îl atace. Asta era treaba vânătorului. Dirk ţinti bine şi îl împuşcă pe unul din ei în gât. Câinele căzu la pământ, iar ceilalţi doi se retraseră puţin. Dirk reuşi să se ridice în genunchi şi se târî afară din adăpost. Încercă să se ridice în picioare sprijinindu-se de aripa maşinii. Totul se învârtea în

jurul lui. Picioarele îl dureau cumplit şi parcă nici nu-şi mai simţea tălpile, dar reuşi cumva să stea drept.

Se auzi un strigăt, un îndemn în kavalara veche; Dirk nu cunoştea cuvântul. Copoii imenşi săriră la el, cu boturile căscate, mârâind fioros. Şi cu coada ochiului îl văzu şi pe vânător ieşit din şanţ, la doar doi metri distanţă de el, cu cuţitul în mână. Când primul câine atacă, partenerul lui Pyr se întoarse şi o luă la fugă spre locul unde zăcea *teynul* lui. Dirk se lăsă la pământ şi ridică puşca. Colţii copoiului clănţăniră în gol, dar animalul se ciocni de Dirk, dându-l de-a dura. Şi se pomeni cu fiara peste el. Cumva reuşi să găsească trăgaciul. Urmă o scânteiere scurtă, şi aerul se umplu de duhoare de păr ud şi ars şi de un schelălăit oribil. Câinele clănţăni din nou, fără vlagă însă, înecându-se cu propriul lui sânge, apoi muri. Dirk îl împinse în lături şi se ridică într-un genunchi. Braithul ajunsese lângă Pyr şi apucase deja lancea lungă şi argintie. Lanţul celuilalt copoi se agăţase într-o margine din carcasa epavei. Văzându-l pe Dirk cum se ridică, începu să scheaune şi să se smucească, făcând nava arsă să se clatine la mişcările lui. Dar măcar era ţintuit pe loc.

Vânătorul cel brunet avea lancea. Dirk ţinti şi trase; izbucni fasciculul de raze, iar el mişcă iute puşca de la dreapta la stânga, de la stânga la dreapta, acoperind cât mai mult spaţiu într-o secundă de foc continuu.

Lancea aruncată de Braithul doborât pluti câţiva metri, se izbi de aripa strâmbată a maşinii, apoi se înfipse din nou în pământ, zbârnâind în bătaia vântului ca şi mai devreme. Dirk mai mişcă puşca, stânga-dreapta, dreapta-stânga, mult timp după ce vânătorul se prăbuşise iar lumina se stinsese. Apoi laserul se reîncărcă şi trase din nou pârjolind un şir de sugrumători, iar Dirk se dezmetici şi luă degetul de pe trăgaci, lăsând puşca să cadă.

Copoiul cel agăţat de maşină tot mai mârâia şi se zbătea. Dirk îl privi fix, cu gura căscată, parcă neînţelegând ce se petrece. Apoi râse înfundat. Se lăsă în genunchi, găsi puşca şi începu să se târască încet, foarte încet, spre cei doi kavalari. Îl dureau îngrozitor de tare picioarele. Îl durea şi braţul de care fusese muşcat. Copoiul rămas în viaţă se oprise din mârâit şi scheunat, dar tot se mai auzea ceva. Un soi de plânset, un scâncet continuu.

Se târî prin ţărână şi cenuşă, peste trunchiul carbonizat al unui sugrumător, spre locul unde se aflau trupurile celor doi vânători. Cel sfrijit, cel al cărui nume nu-l ştiuse niciodată, cel care încercase să-l omoare cu cuţitul, şi cu câinii, şi cu lancea, avea gura plină de sânge şi era mort. Scâncetele veneau din direcţia lui Pyr care zăcea cu faţa în jos. Dirk îngenunche alături şi, cu multă trudă, reuşi să-l întoarcă. Avea chipul plin de cenuşă şi sânge; îşi zdrobise nasul în cădere şi dintr-una din nări i se prelingea un firicel de sânge care lăsa o dâră

lucioasă pe obrajii mânjiţi de funingine. Părea înfiorător de bătrân. Continua să se smiorcăie, parcă fără să-l vadă pe Dirk, şi îşi apăsa burta cu mâinile. Dirk îl privi fix multă vreme. Îi atinse una din mâini – ciudat de mică şi de moale şi de curată, cu excepţia unei singure tăieturi negre de-a curmezişul palmei, mână de copil care nu ar fi trebuit să aparţină mutrei ăleia chele şi zbârcite – şi o ridică. O ridică şi pe cealaltă şi se uită la gaura pe care i-o făcuse în burtă. Burtă mare, gaură mică şi neagră; n-ar fi trebuit să-l doară prea tare. Nasul era tot ce-i sângera. Destul de amuzantă scena, însă îşi dădu seama că nu mai are chef de râs.

Chiar atunci Pyr deschise gura larg, iar Dirk se întrebă dacă nu cumva încerca să-i spună ceva, dacă nu cumva încerca să rostească ultimele lui cuvinte pe această lume, dacă nu cumva încerca să-i ceară iertare. Însă Pyr scoase un sunet înăbuşit, gâlgâit, apoi reveni la scâncetele de dinainte.

Bastonul lui zăcea pe jos, în apropiere. Dirk îl luă, strângându-i în mâini mânerul dur şi plasă lama de la capătul celălalt pe pieptul lui Pyr, acolo unde ar fi trebuit să fie inima. Se lăsă pe el cu toată greutatea, gândind că îl va izbăvi pe Braith de suferinţe. Trupul masiv al vânătorului se zvârcoli înfiorător de urât, iar Dirk scoase lama şi o împlântă iar şi iar, dar Pyr încă se zvârcolea. Îşi spuse că lama era prea scurtă, aşa că se gândi să folosească o altă metodă şi găsi o arteră în gâtul cărnos, apucă lama chiar din capătul ei şi o apăsă prin pielea unsuroasă şi palidă. Iar atunci năvăli peste el sângele, mult sânge, o fântână arteziană de sânge care îl împroşcă drept în faţă făcându-l să scape bastonul din mâini şi să se dea înapoi scârbit. Pyr se zvârcoli iarăşi, iar sângele continuă să-i ţâşnească din gât, iar el stătea şi se uita, neavând ce altceva să mai facă, şi fiecare jet era mai slab decât cel de dinainte. După o vreme, fântâna secă şi se opri complet. Cu toate că ţărâna şi cenuşa înghiţiseră mult sânge, acesta tot mai băltea prin jur, adunat între ei doi, iar Dirk îşi spuse că niciodată nu-şi închipuise că un om poate avea în el atâta sânge. Îi era cumplit de greaţă. Dar măcar Pyr încetase să se mai mişte şi să mai scâncească.

Rămase aşezat acolo, odihnindu-se în lumina roşiatică. Îi era şi foarte cald şi foarte frig în acelaşi timp şi era conştient de faptul că trebuia să se pună în mişcare şi să ia nişte haine de pe cadavre cu care să se îmbrace, dar parcă nu avea putere. Nu putea descrie durerea cumplită pe care o simţea în picioare, iar braţul i se umflase la de două ori mărimea lui normală. Nu dormea, dar cu greu îşi păstra simţurile treze. Se uită cum Satan cel Gras se urcă pe cer, şi mai sus, până la zenit, înconjurat de ceilalţi sori galbeni. Îl auzi pe copoiul rămas în viaţă cum urlă de câteva ori, apoi ascultă bocetul straniu de vânătoare al bansheei şi se întrebă dacă nu cumva creatura aceea se

va întoarce să-l mănânce pe el şi pe oamenii pe care-i omorâse. Dar vaietul ei păru mai îndepărtat, şi poate că avusese doar o halucinaţie provocată de febră, sau poate că auzise doar jelania vântului.

Când i se uscă sângele de pe obraji, iar băltoaca de sânge din ţărână secase, Dirk înţelese că venise momentul să se mişte, dacă nu cumva voia să moară acolo. Şi se gândi mult timp la moarte; şi i se păru o idee foarte bună, dar parcă nu se putea hotărî să o facă. Îşi aduse aminte de Gwen. Ignorând pe cât era în stare durerea care îl sfârteca, se târî spre cadavrul lui Pyr şi al *terynului* său şi scotoci prin buzunarele acestuia din urmă. Găsi bijuteria-şoptitoare.

Gheaţă în pumn, gheaţă în gânduri, amintiri despre făgăduinţe, despre minciuni, despre iubire. Jenny. Guinevere a lui, iar el era Lancelot al ei. Nu trebuia să o dezamăgească. Strânse tare în mână lacrima cea rece şi îi duse gheaţa în suflet. Se căzni să se ridice în picioare.

Apoi, totul decurse mult mai uşor. Cu mişcări lente îl dezbrăcă pe mort şi se îmbrăcă cu hainele lui, chiar dacă îi erau prea mari, iar cămaşa şi haina din material cameleonic aveau câte o gaură în piept, şi, în plus, individul se scăpase în pantaloni. Dirk scoase şi ghetele cadavrului, dar erau prea mici pentru picioarele lui umflate şi pline de răni. Aşa că se văzu obligat să ia încălţările lui Pyr. Pyr avea picioare uriaşe.

Sprijinindu-se în bastonul lui Pyr şi în puşca lui ca în nişte cârje, se îndreptă spre pădure. Se opri după câţiva metri şi se uită în urmă. Copoiul cel imens urla ca bezmetic şi se zbătea să scape din lanţ, zguduind epava cu fiecare smucitură. În spatele cadavrului pe care îl dezbrăcase, lancea se legăna în vânt. Pe Pyr nu-l văzu prea bine. Costumul lui de vânător din material cameleonic devenise maro-roşcat sub petele de sânge şi bulgării de pământ.

Dirk nu se întoarse să elibereze câinele, ci îşi croi drum printre trunchiurile încâlcite ale sugrumătorilor.

Capitolul 13

Cursa de la tabăra vânătorilor până la nava arsă nu fusese mai lungă de un kilometru, dar lui Dirk i se păruse nesfârşită. Drumul înapoi a durat de două ori mai mult. Mai târziu şi-a spus că nu a fost cu desăvârşire conştient, căci păstrase doar frânturi de amintiri. Se împiedicase şi căzuse de nenumărate ori, sfâşiindu-şi pantalonii în genunchi. Se oprise lângă un curs de apă şi îşi spălase sângele uscat de pe faţă, se descălţase şi îşi înmuiase picioarele în şuvoiul ca de gheaţă până când îi amorţiseră. Se căţărase peste muchia înclinată a lespezii de ardezie unde căzuse la primul drum. Nu luase în seamă gura întunecată a unei peşteri căscate la el cu promisiuni de somn şi odihnă. Se rătăcise, căutase soarele pe cer, îl găsise şi îl urmase, se rătăcise din nou. Spiriduşi-de-copac zburau din creangă în creangă printre copacii sugrumători, pălăvrăgind cu vocile lor micuţe. Pieile lor moarte veghind de pe ramuri ca de ceară. De departe, ajungea până la urechile lui jelania bansheei, nesfârşită, obsedantă. Se împiedicase din nou, din neîndemânare şi mai ales din frică. Bastonul îi căzuse din mână şi se pierduse prin tufişul des de la poalele unui taluz abrupt. Şi mergea, mergea, şi iar mergea punând câte un picior în faţa celuilalt, sprijinindu-se în baston şi, după pierderea acestuia, în puşcă, cu dureri cumplite în picioare. Apoi iarăşi vaietul bansheei, mai aproape de această dată. Îşi ridicase ochii spre cerul mohorât abia întrezărit prin tapiseria de crengi, încercând să vadă unde era, dar nereuşind. Mergea, şi tot mergea, cu dureri groaznice în tot corpul. Îşi aducea aminte de toate aceste lucruri, dar era sigur că mai existaseră şi altele pe care nu şi le putea aminti. Poate că dormise o parte a drumului. Dar nu se oprise din mers.

După-amiaza se apropia de sfârşit când ajunse pe fâşia de nisip de lângă lacul cel verde. Aerovehiculele erau tot acolo, cel prăbuşit în apă şi celelalte trei aliniate pe nisip. Tabăra era pustie.

De portiera uneia din maşini – cea bombată care îi aparţinea lui Lorimaar – era legat un câine. Se ridică în picioare când îl simţi pe Dirk şi îşi arătă colţii, mârâind la el. Iar Dirk se trezi că începe să râdă în hohote, ca un nebun. Făcuse tot drumul ăsta lung, mersese şi mersese şi tot mersese, şi ajunsese lângă un câine legat de o maşină care mârâia la el. Ar fi putut să aibă parte de aceeaşi scenă fără să se ostenească să se deplaseze nici măcar o jumătate de metru.

Ocoli cu prudenţă raza de acţiune a câinelui, îndreptându-se spre maşina lui Janacek. Se urcă şi închise bine uşa după el. Cabina era întunecată, neventilată şi strâmtă. După atâta timp petrecut afară, în aerul îngheţat, căldura dinăuntru i se părea dezgustătoare. Voia să se întindă şi să doarmă. Dar mai întâi îşi adună puterile şi căută trusa de prim-ajutor. O găsi în lada cu scule şi o deschise. Era plină cu pastile şi pansamente şi sprayuri. Îşi dori să fi avut atâta minte şi să-i fi cerut lui

Janacek să o arunce alături de puşca lui, lângă nava incendiată. Ştia bine că ar trebui să se dea jos din maşină şi să se spele bine în lac, să îşi cureţe rănile înainte de a le bandaja, dar uşa metalică i se părea mult prea grea acum ca să mai încerce să o deschidă. Îşi scoase ghetele, jacheta şi cămaşa şi îşi pulveriză pe picioarele umflate şi pe braţul stâng un praf care ar fi trebuit să prevină infectarea sau să o vindece. Era mult prea obosit ca să citească indicaţiile de pe tub până la capăt. Apoi înghiţi fără apă două pastile împotriva febrei, patru analgezice şi două antibiotice.

După ce termină, se culcă pe podeaua metalică a maşinii, în spaţiul dintre cele două scaune. Adormi instantaneu.

Se trezi cu gura iască de uscată, tremurând, şi foarte agitat – probabil suferind de vreun efect secundar al pastilelor. Dar avea din nou mintea limpede, iar fruntea îi era rece (acoperită, ce-i drept, cu sudoare lipicioasă), şi nici picioarele nu-l mai dureau aşa de tare. I se mai dezumflase puţin şi braţul, dar tot era mai gros decât în mod normal şi nu-l putea îndoi. Îşi puse iarăşi cămaşa arsă şi pătată de sânge, apoi jacheta, luă trusa de prim-ajutor şi coborî din maşină.

Se însera; spre apus cerul era cuprins de flăcări roşii şi portocalii, iar doi sori micuţi ardeau puternic printre norii amurgului. Vânătorii Braith nu se întorseseră. Era clar că Jaan Vikary, înarmat şi bine îmbrăcat şi mai experimentat, ştia mult mai bine decât Dirk cum să alerge.

Se duse pe malul lacului. Apa era extrem de rece, dar se obişnui curând cu ea, iar sub tălpile-i goale nămolul începu să-i şoptească vorbe de alint. Se dezbrăcă la iuţeală şi se cufundă cu totul în apă şi se spălă bine. Apoi făcu tot ce ar fi trebuit să facă mai devreme; îşi curăţă şi îşi bandajă picioarele înainte de a se încălţa din nou cu ghetele lui Pyr, îşi dezinfectă rănile, îşi unse muşcăturile inflamate de pe braţ cu o alifie care pretindea a reduce la minim reacţiile alergice. Înghiţi alt pumn de analgezice, de data aceasta cu apă proaspătă scoasă din lac în căuşul palmelor.

Se făcuse deja noapte. Copoiul Braith stătea întins lângă maşina lui Lorimaar şi hăpăia o halcă de carne. Dar nu se vedea nici urmă de stăpânii lui. Dirk îl ocoli cu grijă îndreptându-se spre a treia maşină, cea a lui Pyr şi a *teynului* său. Hotărâse că se poate servi din proviziile lor fără teamă de eventualele urmări; când ceilalţi Braith vor reveni în tabăra pustie nu vor avea de unde să ştie că se furase ceva.

În maşină descoperi un întreg rastel cu arme; patru puşti cu laser, purtând binecunoscutul blazon cu capul de lup alb, o pereche de săbii de duel, cuţite, o lance argintie de doi metri şi jumătate lungime şi două pistoale aruncate neglijent pe unul dintre scaune. Mai găsi şi o ladă cu haine curate şi se schimbă cu multă bucurie, ascunzând bine zdrenţele pe care le purtase până atunci. Hainele cele noi nu erau pe

măsura lui, dar se simţea excelent în ele. Îşi mai puse şi o centură din plasă de oţel, de care atârnă un pistol cu laser, şi, peste toate, îşi trase o haină groasă din material cameleonic, lungă până la genunchi.

Când luă haina, descoperi sub ea o altă ladă. Forţă lacătul şi o deschise. Înăuntru erau două perechi de ghete împreună cu scuterele lui Gwen. Se pare că Pyr şi *teynul* lui le revendicaseră drept pradă de război.

Dirk zâmbi. Nu intenţionase să ia una dintre maşinile zburătoare; era foarte probabil ca vânătorii să-l observe imediat. Dar nici ideea de a merge iarăşi pe jos nu îl încânta peste măsură. Iar scuterele aeriene erau soluţia ideală. Se grăbi să îşi pună ghetele de zbor, neîncheindu-le, însă, din cauza bandajelor de la picioare.

În aceeaşi ladă găsi şi mâncarea: batoane de proteine, fâşii de carne afumată, o bucată mică de brânză uscată. Dirk înfulecă brânza şi puse restul alimentelor împreună cu al doilea scuter într-un rucsac pe care şi-l trecu peste umeri. Îşi fixă o busolă la încheietura mâinii drepte, apoi ieşi din maşină şi desfăcu placa argintie a scuterului lui.

Se întunecase de-a binelea. Steaua lui călăuzitoare de cu o noapte în urmă, cea a Înaltului Kavalaan, ardea roşie şi singuratică deasupra pădurii. Dirk o văzu şi îi surâse. În noaptea aceasta nu va mai avea nevoie de ea pentru a-şi găsi drumul, pentru că bănuia că Jaan Vikary se îndrepta spre Kryne Lamiya, în direcţie opusă. Dar steaua îi era prietenă.

Strânse în mână o puşcă cu laser încărcată, apăsă butonul de comandă al scuterului şi se ridică de pe sol. În urma lui, copoiul Braith se ridică în picioare şi începu să urle.

Zbură toată noaptea la câţiva metri deasupra vârfurilor copacilor, consultându-şi, din când în când, busola şi studiind stelele. Nu erau multe de văzut. Sub el, pădurea se întindea la nesfârşit, neagră şi tainică, fără vreun foc sau altă lumină care să-i străpungă bezna. Uneori avea chiar senzaţia că stă pe loc şi îşi aduse aminte de ultimul drum pe care îl făcuse cu scuterul aerian prin tunelurile de sub Worlorn.

Doar vântul îi era tovarăş fidel; sufla din spate, împingându-l, iar el acceptă cu recunoştinţă viteza suplimentară pe care i-o oferea. Poalele hainei îi fluturau printre picioare, şuviţele lungi de păr îi cădeau în ochi. Auzea cum vântul şuiera prin pădure, îndoind copacii mai flexibili şi făcându-i să foşnească, zguduindu-i pe cei mai rigizi cu mâini nemiloase şi reci până când le cădeau toate frunzele. Numai sugrumătorii se dovedeau insensibili, şi erau puzderie. Printre crengile lor încâlcite vântul scotea un sunet subţire şi sălbatic. Iar sunetul acesta părea nimerit; căci Dirk ştia că acesta era vântul oraşului Kryne Lamiya, născut din măruntaiele munţilor şi dirijat de dispozitivele de controlare a vremii construite de cei de pe Zorii-

Întunecaţi, avansând spre destinul lui. Mai în faţă îl aşteptau turnurile albe făcându-i semn din mâinile îngheţate să nu se oprească.

Mai erau şi alte sunete: strigătele vânătorilor nocturni, clocotul unui pârâu năvalnic, tunetul unei vâltori. De câteva ori Dirk auzi ciripitul strident al spiriduşilor-de-copac, ba chiar le văzu siluetele micuţe cum saltă de pe o creangă pe alta. Ochii şi urechile îi deveniseră ciudat de sensibile. Trecu pe deasupra unui lac întins şi auzi mai întâi un plescăit în apele lui negre, apoi şi altele. Din depărtare, de pe mal, un răget puternic cutremură noaptea. Iar din spatele lui veni răspunsul la această chemare, un vaiet lung. Bansheea.

Îngheţă când auzi acest *al doilea* sunet. Însă spaima îi trecu repede. Când alergase prin pădure în pielea goală, bansheea reprezentase un pericol teribil, moartea însăşi întrupată în zburătoare. Acum, când avea şi puşcă şi pistol, creatura nu-l mai înspăimânta deloc. De fapt, îşi spuse el, poate chiar îi era aliat. Îi salvase viaţa o dată. Poate i-o va salva din nou.

Aşa că surâse la al doilea bocet cutremurător al bansheei care acum se ridica în zbor. Urcă şi el ca să ajungă deasupra ei şi execută o buclă lentă încercând s-o zărească. Însă probabil că era încă mult prea departe, neagră în noapte ca jacheta lui din material cameleonic, aşa că nu văzu decât o vagă mişcare vălurită pe fundalul pădurii, poate nimic altceva decât crengi legănate de vânt.

Păstrând altitudinea, îşi consultă din nou busola şi îşi reluă zborul spre Kryne Lamiya. De încă două ori i se păru că o aude pe banshee strigându-l, însă ţipetele ei erau mult prea îndepărtate şi mult prea slabe ca să fie sigur că au fost reale.

Abia începuse să se lumineze cerul la răsărit când la urechi îi ajunseră primele acorduri, răzleţe instantanee muzicale ale deznădejdii, mult prea personale pentru a-i fi pe plac. Oraşul construit de Zorii-Întunecaţi era aproape.

Încetini şi rămase în zbor planat, încruntându-se. Urmase calea pe care credea că o apucase Jaan Vikary. Poate că se înşelase amarnic. Poate că Vikary îşi atrăsese urmăritorii în direcţie opusă. Însă Dirk nu înclina către această variantă. Era mult mai probabil că trecuse în zbor pe deasupra lor, fără să fie văzut, dar şi fără să-i vadă, în bezna nopţii.

Făcu cale întoarsă, zburând acum cu vântul în faţă, simţind pe obraji degetele reci, de fantomă, ale compozitoarei nebune Lamiya-Bailis. Şi sperând că misiunea îi va fi mai uşoară la lumina zilei.

Răsări Ochiul Iadului; apoi, unul câte unul, şi Sorii Troieni. Fâşii subţiri de nori alb-cenuşii alergau pe cerul pustiu, iar negurile dimineţii se unduiau pe solul pădurii. Copacii de jos se colorară în galben-maroniu; pretutindeni se vedeau numai sugrumători

îmbrăţişaţi ca nişte amanţi neîndemânatici, iar pe ramurile lor ca de ceară lumina roşiatică lucea stins. Dirk urcă mai sus, iar orizontul i se lărgi. Văzu râuri şi scânteierea soarelui pe apă. Văzu lacuri mari acoperite de o peliculă verzuie de mâzgă pe care nu scânteia nimic. Şi zăpadă, sau ceva ce i se păruse a fi zăpadă, până când ajunse deasupra locului cu pricina şi văzu că era vorba de un covor de ciuperci albe.

Văzu o falie străbătând terenul pietros de la nord la sud, atât de dreaptă de parcă ar fi fost trasă cu rigla. Şi bălţi de nămol, negru şi maro şi împuţit, de-o parte şi de alta a unui curs molcom de apă. Şi o stâncă cenuşie, bătută de vreme, care se ridica pe neaşteptate din inima pădurii, cu sugrumători la bază şi sugrumători înclinaţi în unghiuri imposibile în vârf. Pereţii însă îi erau goi, cu excepţia câtorva licheni albi şi a cadavrului unei păsări uriaşe moarte în cuibul ei.

Nu văzu nici urmă nici de Jaan Vikary, nici de urmăritorii lui.

Pe la jumătatea dimineţii, îl dureau deja toţi muşchii, braţul începuse să-i pulseze din nou, iar lumina speranţei i se stingea. Sălbăticia părea nesfârşită, kilometru după kilometru, imens covor galben pe care el încerca să găsească o musculiţă, lume tăcută învăluită în linţoliul amurgului. Se întoarse iarăşi spre Kryne Lamiya, convins că ajunsese prea departe. Începu să şerpuiască, acoperind distanţa într-o undă sinusoidală, în loc să zboare drept. Căutând, căutând fără întrerupere. Era epuizat. Spre miezul zilei se hotărî să zboare în cercuri peste zona unde i se părea cel mai verosimil să-l găsească pe Vikary.

Şi auzi strigătul bansheei.

De această dată o şi văzu. Zbura mai jos, aproape la nivelul copacilor, mult sub el. Zbura incredibil de încet, parcă trupul triunghiular şi negru nu se mişca deloc. Cu aripile ţepene, creatura parcă plutea pe vântul izvorât din oraşul Zorilor-întunecaţi. Când vru să se întoarcă, intră într-un curent ascendent şi se roti într-un cerc larg înainte de a coborî din nou. Iar, Dirk, fără nimic mai bun de făcut, o urmă.

Ţipă din nou. Iar sunetul zăbovi în văzduh.

Şi atunci Dirk auzi răspunsul.

Atinse butonul de comandă din palmă şi începu să coboare iute, atent, cu toate simţurile din nou în alertă. Sunetul fusese slab, dar inconfundabil; o haită de copoi Braith care lătrau feroce atât de furie, cât şi de spaimă. O pierdu din vedere pe banshee – acum nu mai conta – şi urmări sunetul care se stingea cu rapiditate. I se păru că venise dinspre nord. Aşa că se îndreptă într-acolo.

De undeva din apropiere, un câine scoase un urlet prelung.

Dirk fu cuprins de panică. Dacă zbura prea jos, copoii vor începe să latre la el şi nu la banshee. Orice ar fi făcut, situaţia era una

periculoasă. Haina lui cameleonică prelua culorile cerului de deasupra planetei Worlorn, dar tot putea fi observat dacă se întâmpla ca cineva să ridice ochii, deoarece scuterul lui aerian sclipea în lumina zilei. Iar cu bansheea în apropiere *precis* cineva o va face.

Însă nu avea de ales, dacă voia cu adevărat să-i ajute pe Jaan Vikary şi pe Jenny a lui. Îşi strânse mai tare puşca în mână şi continuă să coboare. Sub el, tăind pădurea ca un cuţit, un râu verde-albastru curgea năvalnic. Făcu o buclă spre el, uitându-se în toate părţile. Auzi zgomotul pragurilor de apă, îşi dădu seama de unde vine, se îndreptă într-acolo şi le găsi. Văzute de sus păreau rapide şi periculoase. Pietrele se înşirau ca nişte dinţi putrezi, maro şi diformi, apa clocotea în jurul lor în vârtejuri albe şi furioase, sugrumătorii se înşirau pe maluri dorind să sufoce râul. În aval cursul se lărgea şi devenea mai blând. Se uită din nou la vârtejuri. Traversă în zbor apa, se roti o dată deasupra ei, o traversă înapoi.

Un câine lătră tare. Alţii îl urmară.

Se uită iarăşi în aval. Distinse nişte puncte negre în apă, mişcându-se acolo unde râul era ceva mai domol. Se îndreptă într-acolo.

Iar punctele se măriră, alcătuind silueta unui om. Un omuleţ gras, îmbrăcat în galben şi maro, care înainta cu greu prin apă împotriva curenţilor. Un alt om se afla pe mal cu şase câini uriaşi.

Omul din apă se retrase. Iar Dirk observă că avea o puşcă în mână. Era un omuleţ foarte gras. Cu chipul palid, trunchiul gros, braţe şi picioare ca nişte butuci – Saanel Larteyn, *teynul* cel gras al lui Lorimaar. Iar Lorimaar era cel de pe mal, cu câinii. Niciunul nu se uită în sus. Dirk îşi încetini zborul, nedorind să se apropie prea mult.

Saanel ieşi din apă. Dar nu pe malul cel bun, ci pe cel unde era şi Lorimaar, cel din direcţie opusă faţă de Kryne Lamiya. Tot mai încerca să treacă apa. Dar nu prin locul acela. Cei doi vânători porniră iar la drum, în aval, mişcându-se cu greutate printre buruieni, pietre şi sugrumătorii de pe mal.

Dirk nu-i urmări. Avea scuterul aerian şi oricum ştia încotro se îndreaptă; putea da de ei mai târziu, dacă ar fi fost nevoie. Dar unde erau ceilalţi? Roseph şi *teynul* lui? Garse Janacek? Se întoarse şi o apucă în amonte, simţindu-se ceva mai sigur de el. Îi va fi mai uşor să se ocupe de ei aşa, dispersaţi. Zbură la înălţime mică deasupra râului, cu apa clocotind la nici doi metri sub el, cu ochii aţintiţi pe maluri în căutarea altui grup care ar fi încercat să traverseze.

Îl descoperi pe Janacek cam la doi kilometri la nord de pragurile de apă – unde albia era mai îngustă, iar cursul mai rapid. Stătea şi se uita la apă cu o expresie nedumerită pe chip.

Părea singur. Dirk strigă la el. Janacek tresări, ridică privirea, îl văzu şi îi făcu cu mâna.

Dirk coborî. Aterizarea nu fu tocmai fericită. Piatra pe care stătea

Janacek era acoperită cu muşchi verde, lunecos, iar scuterul lui patină pe ea, aproape aruncându-l în râu. Janacek îl prinse de braţ.

Dirk dezactivă reţeaua gravitaţională.

– Mulţumesc, mormăi el. Nu aveam chef să înot.

– Exact la asta mă gândeam şi eu, îi răspunse Janacek.

Era tras la faţă, murdar din cap până în picioare, cu barba roşcată udă de apă şi transpiraţie. O şuviţă lungă de păr slinos îi atârna în ochi.

– Încercam să mă hotărăsc dacă să risc să trec dincolo prin curenţii ăştia, sau să pierd şi mai mult timp mergând în amonte cu speranţa că voi găsi un loc pe unde aş putea să traversez apa fără riscuri, spuse el zâmbind uşor. Văd că tu ai rezolvat problema folosind jucărica lui Gwen. Unde ai...?

– La Pyr, răspunse Dirk şi începu să-i povestească despre cursa lui spre maşina incendiată.

– Ai supravieţuit, îl întrerupse Janacek. Mă pot lipsi de detaliile plictisitoare, t'Larien. S-au întâmplat multe de ieri dimineaţă. I-ai văzut pe cei din Braith?

– Lorimaar cu *teynul* lui mergeau în aval, spuse Dirk.

– Ştiu asta, se răsti la el Janacek. Au traversat apa?

– Nu, nu încă.

– Bine. Suntem foarte aproape de Jaan acum, poate la o jumătate de oră de mers. Nu trebuie să-l găsească ei primii.

Se uită la malul celălalt al râului şi oftă.

– Ai şi scuterul celălalt, sau trebuie să ţi-l iau pe al tău?

Dirk lăsă puşca pe piatră şi începu să-şi desfacă rucsacul.

– Îl am, răspunse el. Dar unde e Roseph? Ce s-a întâmplat?

– Jaan a făcut o cursă excelentă, îi explică Janacek. Nimeni nu s-ar fi aşteptat să parcurgă o distanţă atât de mare aşa de repede. Cel puţin vânătorii Braith nu s-au aşteptat la una ca asta. Şi a făcut mai mult decât să fugă de ei. A pus capcane pe drum. Noaptea trecută a făcut popas. Era cu mult înaintea noastră. Am găsit cenuşă unde a făcut focul. Roseph a intrat într-o groapă acoperită şi şi-a găurit piciorul într-un ţăruş ascuns acolo, continuă el zâmbind. Aşa că a făcut cale întoarsă, iar *teynul* lui a plecat cu el ca să-l ajute. Spui că Pyr şi Arris au murit?

Dirk dădu din cap. Scosese deja ghetele de zbor şi al doilea scuter. Janacek le luă fără să mai comenteze în vreun fel.

– Vânătorii se împuţinează. Cred că am câştigat, t'Larien. Însă Jaan Vikary probabil că este teribil de obosit. A alergat fără oprire o zi şi două nopţi. Dar ştim că nu este rănit şi că este înarmat şi că este Ironjade. Nu e deloc pradă uşoară pentru Lorimaar şi trândavul ăla pe care şi l-a luat de *teyn.*

Se aşeză în genunchi ca să-şi desfacă ghetele.

– Ideea lor absurdă de a înfiinţa aici o nouă castă va muri încă din faşă. Lorimaar e nebun doar şi pentru simplul fapt că se gândeşte la aşa ceva. Cred că i-a sărit o doagă atunci când l-a rănit Jaan în Provocare.

Îşi scoase o gheată.

– Ştii, t'Larien, de ce Cheli şi Bretan nu sunt cu ei? Pentru că au atâta minte încât să nu fie de acord cu planul ăsta de a face o castă Larteyn! Mi-a povestit Roseph pe drum. Mi-a zis aşa: Lorimaar a anunţat toată porcăria asta când s-au întors în Larteyn după moartea lui Myrik. Erau toţi cei şase care sunt şi aici, plus bătrânul Raymaar. Bretan Braith Lantry şi Cheli fre-Braith nu au fost de faţă pentru că plecaseră după tine şi Jaantony. Şi chiar au trecut prin nişte oraşe unde şi-au închipuit că vă puteţi ascunde. Prin urmare, Lorimaar nu s-a confruntat cu niciun fel de opoziţie. Mai mult decât atât, întotdeauna i-a intimidat pe ceilalţi, poate doar cu excepţia lui Pyr, al cărui unic ţel în viaţă este să facă rost de cât mai multe trofee de capete ale oamenilor-copie.

Janacek nu prea reuşea să intre în ghetele strâmte ale lui Gwen. Se înverşună şi trase tare, forţându-şi piciorul.

– Când Cheli s-a întors şi a aflat toată povestea s-a înfuriat şi nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Bretan a încercat să-l calmeze, mi-a povestit Roseph, dar în zadar. Bătrânul Cheli este Braith pur sânge, iar noua castă inventată de Lorimaar a fost o trădare în ochii lui. L-a provocat la duel. Adevărul e că Lorimaar putea fi scutit de luptă pentru că era rănit, însă a acceptat. Cred că datorită vârstei mult prea înaintate a lui Cheli. Fiind cel care a primit provocarea, Lorimaar a avut dreptul să facă prima alegere din cele patru, alegerea numerelor.

Janacek se ridică şi izbi tare din picior pentru a-şi fixa mai bine gheata.

– Mai trebuie să-ţi spun că a ales lupta unu la unu? Ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi luptat şi Bretan Braith. După care, rănit, cum era, Lorimaar l-a terminat uşor pe bătrân. Duelul a fost cu săbiile, în careul-morţii. Cheli a căpătat multe răni, poate prea multe. Roseph crede că s-a întors în Larteyn şi zace pe patul de moarte. Bretan Braith a rămas la căpătâiul lui, însă ce e mai important este faptul că Bretan rămâne un Braith adevărat.

Janacek îşi montă scuterul.

– Ai aflat ceva despre Ruark? îl întrebă Dirk.

Kavalarul ridică din umeri.

– A fost cam aşa cum ne-am aşteptat. Ruark a luat legătura cu Lorimaar patrician Braith prin computerul din apartamentul gol – dar nimeni nu ştie unde se află kimdissianul acum – şi s-a oferit să dezvăluie unde se ascunde Jaan dacă Lorimaar era de acord să-l numească *korariel* şi prin aceasta să-i garanteze protecţia. Iar

Lorimaar a acceptat fără probleme. Jaan a avut noroc că era deja în aerovehicul când au apărut. Atunci a decolat şi a fugit de acolo. Au zburat după el, iar Rayamaar l-a ajuns din urmă imediat ce au trecut munţii. Doar că Rayamaar este mult prea bătrân şi nu are abilităţile de pilot ale lui Jaan Vikary.

În vocea lui Janacek se simţea un soi de mândrie veselă, asemenea celei din vocea unui părinte care-şi laudă fiul.

– Maşina Braithului a fost doborâtă în luptă, dar şi maşina lui Jaan a fost avariată, aşa că a fost obligat să aterizeze şi să fugă mai departe pe jos. Şi a reuşit s-o facă înainte ca patricienii castei Larteyn să descopere locul unde s-a prăbuşit. În plus, au mai pierdut alt timp preţios încercând să-i dea o mână de ajutor lui Raymaar.

Făcu un semn nervos din mână.

– De ce te-ai despărţit de Lorimaar? îl întrebă Dirk.

– Tu de ce crezi? Jaan e pe undeva prin apropiere. Trebuie să dau de el înaintea lor. Saanel a insistat să traversăm râul în aval spunând că ne va fi mai uşor pe acolo. Şi am profitat de ocazie să nu fiu de acord cu el. Iar Lorimaar este mult prea obosit ca să mai fie suspicios. Nu se gândeşte la nimic altceva decât la vânatul lui. Îl mistuie rău orgoliul rănit, t'Larien! Îmi dă senzaţia că îl vede pe Jaan Vikary întins într-o baltă de sânge în faţa lui şi uită cu cine are de-a face. Aşa că m-am despărţit de ei şi am urcat în amonte, şi la un moment dat chiar m-am temut că am făcut o greşeală. Traversarea e mai uşoară în aval, nu-i aşa?

Dirk dădu iar din cap şi Janacek rânji larg.

– Atunci faptul că ai apărut tu e un mare noroc.

– Ai nevoie de mai mult noroc ca să-l găseşti pe Jaan, îl avertiză Dirk. Cei doi Braith probabil că au trecut deja râul şi au şi copoii cu ei.

– Asta nu mă nelinişteşte prea tare, spuse Janacek. Acum Jaan fuge în linie dreaptă, iar eu ştiu ceva ce Lorimaar nu ştie. Ştiu încotro se îndreaptă. Spre o peşteră, t'Larien! *Teynul* meu a fost întotdeauna fascinat de peşteri. În copilăria noastră din Ironjade mă ducea adesea în expediţii pe sub pământ. M-a dus în mai multe mine abandonate decât aş fi vrut vreodată să văd; şi de câteva ori m-a dus chiar pe sub vechile oraşe, printre ruinele bântuite de demoni, surâse el amintirii. Şi prin locurile distruse unde pe vremuri fuseseră castele din vechime, prin căminele lor făcute scrum în războaiele de odinioară unde mai mişună şi azi fantomele celor care nu şi-au găsit odihna. Jaan Vikary cunoştea bine locurile acelea. Mă călăuzea prin ele şi îmi povestea la nesfârşit fapte ale istoriei. Îmi spunea poveşti despre Aryn patrician Glowstone şi despre Jamis-Lion Taal, despre canibalii din Sălaşele de Cărbune din Adâncuri. Întotdeauna a fost un minunat povestitor. Reuşea să dea din nou viaţă acelor eroi, aşa cum reuşea să învie şi ororile acelor timpuri.

Dirk se pomeni că zâmbeşte şi el.

– Te speria, Garse?

Celălalt izbucni în râs.

– Dacă mă speria? Da! Mă îngrozea, dar m-am călit cu timpul. Amândoi eram foarte tineri, t'Larien. Mai târziu, mult mai târziu, în peşterile din măruntaiele Dealurilor Lameraan ne-am legat prin fier şi foc.

– În regulă, spuse Dirk. Deci Jaan este pasionat de peşteri…

– Una dintre peşterile din zonă se deschide chiar lângă Kryne Lamiya, se întoarse Janacek la discuţia lor, şi are o a doua intrare aproape de locul acesta. Am fost în ea, toţi trei, la scurtă vreme după ce am ajuns pe Worlorn. Cred că Jaan îşi va încheia cursa în subteran, dacă va putea. Astfel vom fi în stare să îl ajungem din urmă.

Îşi luă arma, gata de plecare.

Dirk îşi luă şi el puşca.

– N-ai să reuşeşti să dai de el în pădure, îl contrazise el pe Janacek. Din cauza sugrumătorilor. Copacii ăştia l-ar ascunde mult prea bine.

– Ba *eu* îl voi găsi, spuse Janacek cu voce puţin cam răguşită şi puţin cam prea frenetică. Adu-ţi aminte ce ne leagă, t'Larien. Fier şi foc.

– Fier gol acum, spuse Dirk, privind cu subînţeles la încheietura mâinii drepte a lui Janacek.

Tânărul Ironjade afişă zâmbetul lui caracteristic, zâmbetul lui dur.

– Ba nu.

Băgă mâna în buzunar, o scoase, o deschise. În palmă i se odihnea piatra-incandescentă. Una singură, rotundă şi cu faţetele necizelate, cam de două ori mai mare decât bijuteria-şoptitoare a lui Dirk, neagră şi aproape opacă în lumina arămie a dimineţii de pe Worlorn.

Dirk o privi lung şi o atinse cu vârful degetului.

– Mi se pare… rece, spuse el.

Janacek se încruntă:

– Nu e rece. Arde aşa cum arde focul.

Piatra-incandescentă dispăru înapoi în buzunarul lui.

– Există o sumedenie de basme, t'Larien, poeme în kavalara veche, poveşti care se spun copiilor în creşa din castă. Le cunosc până şi *eyn-kethiile.* Le spun aşa cum ştiu femeile să spună poveşti, însă Jaan Vikary le spune mai bine. Cere-i să-ţi spună una cândva. Să-ţi povestească despre lucrurile pe care un *teyn* le-a făcut pentru *teynul* lui. Şi îţi va povesti despre magie, şi despre fapte eroice, şi despre timpuri incredibil de glorioase. Eu nu mă pricep să spun poveşti, căci altfel ţi-aş istorisi chiar eu una. Şi poate atunci vei înţelege ce înseamnă legătura aceasta, ce înseamnă să rămâi credincios unui bărbat care îţi este *teyn* şi să porţi brăţara de fier.

– Poate că ştiu deja, şopti Dirk.

O tăcere lungă se lăsă între ei. Rămaseră nemişcaţi pe piatra acoperită cu muşchi alunecos, privindu-se în ochi. Sub ei râul curgea neobosit, îndemnându-i parcă să se grăbească.

– Nu eşti un om chiar atât de rău, t'Larien, zise în cele din urmă Janacek. Eşti moale, ştiu asta, dar, în fond, nimeni nu a pretins vreodată că ai fi puternic.

La început, Dirk avu senzaţia că tocmai ce fusese insultat, dar se părea că intenţia kavalarului fusese cu totul alta. Încercă să-i desluşească mai bine spusele şi descoperi un al doilea înţeles.

– Un nume pe care i-l dai unui lucru? surâse el.

Janacek încuviinţă.

– Ascultă-mă, Dirk, pentru că nu am de gând să-ţi spun de două ori. Mi-aduc aminte de copilăria mea din Ironjade când am aflat prima dată de existenţa oamenilor-copie. O femeie, o *eyn-kethi* – tu ai putea-o numi „mamă” a mea, deşi asemenea deosebiri nu există în lumea noastră – această femeie mi-a spus legenda. Însă mi-a spus-o altfel. Oamenii-copie împotriva cărora ea m-a avertizat nu erau deloc demonii despre care aveam să aflu mai târziu de la patricieni. Erau oameni pur şi simplu, mi-a spus ea, nu marionete extraterestre, nu mutanţi, nu răpitori de suflete. Într-un fel, se putea spune că îşi schimbau forma, pentru că nu aveau nicio formă adevărată. Erau nişte oameni în care nu trebuia să ai încredere, oameni care-şi uitaseră codurile, oameni fără legături. Nu erau reali; erau nişte iluzii ale umanităţii lipsite de substanţă. Înţelegi? Un nume, o legătură, o promisiune – toate acestea reprezintă însăşi *substanţa* umanităţii. Se află înlăuntrul nostru, însă noi o purtăm la mâini. Aşa mi-a spus. Din acest motiv kavalarii îşi iau *teyni,* mi-a explicat femeia aceea, şi pleacă în lumea largă în perechi – pentru că... pentru că iluzia se poate transforma în realitate în momentul în care o legi în fier.

– Minunat discurs, Garse, îi spuse Dirk. Dar ce efect are argintul asupra sufletului unui om-copie?

Aidoma unui nor de furtună, mânia traversă chipul lui Janacek. Apoi zâmbi.

– Am uitat de logica ta kimdissiană, îi zise. Alt lucru pe care l-am învăţat în tinereţe a fost să nu contrazic niciodată un manipulator.

Izbucni în râs şi-i strânse scurt mâna lui Dirk.

– De ajuns, continuă el. Niciunul din noi nu este om-copie, aşa că eu îţi pot fi *prieten,* dacă tu îmi poţi fi *keth.*

Dirk ridică din umeri simţindu-se ciudat de emoţionat.

– În regulă, răspunse.

Dar Garse decolase deja. Dăduse drumul mâinii lui Dirk apăsase contactul din palmă, se ridică un metru de la sol, apoi se năpusti peste apă, uşor înclinat înainte, zburând cu mişcări iuţi şi graţioase. Soarele îi lumina părul lung şi roşcovan, iar hainele lui fluturau şi

pâlpâiau, schimbându-şi culorile. Când era deasupra râului, îşi întoarse capul şi îi strigă ceva lui Dirk, însă tumultul apei îi acoperi vorbele, iar Dirk nu prinse decât tonul lui – ton de nespusă bucurie, ton setos de sânge.

Îl urmări până ce ajunse pe celălalt mal, prea istovit să îşi înceapă zborul. Vârî mâna liberă în buzunar şi atinse bijuteria-şoptitoare. Nu mai părea atât de rece ca înainte, iar făgăduinţele – ah, Jenny! – de-abia dacă le mai simţea.

Janacek zbura cu viteză deasupra copacilor galbeni, sus pe cerul cenuşiu şi stacojiu.

Obosit, Dirk îl urmă.

Oricât şi-ar fi bătut joc Janacek de scuterele aeriene, numindu-le „jucărele”, era evident că ştia cum să zboare cu ele. Era cu mult înaintea lui Dirk, la vreo douăzeci de metri deasupra copacilor, împins de vânt. Distanţa dintre ei părea a se mări tot mai mult. Spre deosebire de Gwen, Janacek nu avea de gând să se oprească şi să-l aştepte pe Dirk.

Aşa că el se mulţumi să-l urmărească. Era destul de lesne să-l observe – căci erau singuri pe cerul mohorât – aşa că nu avea cum să se rătăcească. Zbură din nou pe aripile vântului adus de pe Zorii-Întunecaţi, lăsându-se în voia gândurilor fără sens. Reverii cu ochii deschişi despre Jaan şi Garse, despre legături de fier şi bijuterii-şoptitoare, despre Guinevere şi Lancelot – dându-şi abia acum seama că amândoi îşi încălcaseră jurămintele.

Râul dispăru de sub ei. Lacurile tăcute veniră şi plecară, la fel şi pojghiţa ca de râie din ciuperci albe din pădure. Auzi o singură dată lătrăturile câinilor lui Lorimaar, dar zgomotele stinse purtate de vânt veneau de departe din spatele lor. Aşa că nu se nelinişti.

Zburară spre sud. Janacek era acum un punct negru, cu sclipiri argintii atunci când razele soarelui îi atingeau scuterul. Mai mic, tot mai mic. Dirk îl urma, ca o pasăre schiloadă. Janacek începu coborârea spre vârfurile copacilor.

Regiunea aceasta era şi mai sălbatică. Mai stâncoasă decât celelalte, cu câteva dealuri şi zone de stânci negre cu striuri galben-argintii. Pretutindeni numai sugrumători, nimic altceva decât sugrumători. Dirk se uită în toate direcţiile, sperând să vadă măcar un mesteacăn argintiu, măcar o salcie albastră, măcar un platan negru. Dar nu avu norocul acesta. Un labirint galben se întindea neîntrerupt de la un orizont la altul. Auzi vocile frenetice ale spiriduşilor-de-copac şi chiar îi văzu cum zburau din creangă în creangă cu aripile lor micuţe.

Aerul din jur fu cutremurat de bocetul unei banshee, şi un fior rece îi trecu pe şira spinării fără vreun motiv anume. Se uită în zare şi văzu un impuls luminos.

Un impuls scurt, prea intens pentru ochii lui obosiţi, un fascicul de lumină strălucitoare care nu avea ce căuta acolo, în lumea aceea a cenuşiului crepuscular. Nu avea ce căuta, dar era acolo. Flacără nărăvaşă ce se ridică din nou din pădure, pierzându-se apoi în imensitatea cerului.

Janacek era o păpuşă din cârpe în faţa lui, chiar lângă săgeata de lumină. Firul luminos îl atinse, apoi se deplasă peste placa argintie de sub picioarele lui. Imaginea zăbovi pe retina lui Dirk. Şi, pe neaşteptate, în mod cu totul absurd, Janacek începu să intre în picaj, rostogolindu-se şi dând din mâini. Scăpă puşca cu laser şi apoi dispăru printre sugrumători, izbindu-se de ramurile lor împletite.

Zgomote. Dirk auzi zgomote. Ca o muzică prin vântul acestei ierni nesfârşite. Lemn care se frânge, apoi urlete de durere şi de furie, de animal şi de om, de om şi de animal, nici de animal, nici de om. La orizont, turnurile din Kryne Lamiya, transparente ca fumul, începură să-i cânte un cântec despre sfârşituri.

Urletele încetară brusc; turnurile albe se topiră, iar vântul puternic le împrăştie fărâmele în cele patru zări. Dirk coborî, cu puşca pregătită.

O gaură neagră prin frunziş acolo unde căzuse Garse: ramuri galbene îndoite şi rupte, suficient loc cât să treacă trupul unui om. Întuneric. Dirk plană deasupra şi nu izbuti să-l vadă nici pe Janacek, nici solul pădurii, atât de dese erau umbrele. Dar zări pe cea mai înaltă creangă o bucată de stofă care se flutura în vânt schimbându-şi culorile. Deasupra ei, stătea solemnă de pază pielea năpârlită a unui spiriduş-de-copac.

– Garse! strigă el, fără să-i mai pese că ar putea fi auzit de duşmanul de jos, de omul cu laserul.

Iar spiriduşii-de-copac îi răspunseră ciripind.

Auzi un zgomot printre copaci; laserul străluci din nou, scurt. Dar nu spre cer, ci orizontal, imposibilă rază de soare în bezna pădurii. Dirk pluti mai departe, neştiind ce să facă. Dând dovadă de curaj incredibil, un spiriduş-de-copac apăru chiar pe creanga de lângă el, privindu-l cu ochi senini, vibrând din aripile-i desfăcute. Dirk ţinti şi trase, şi trase, până când din micuţul animal nu mai rămase decât o pată de funingine pe coaja galbenă a sugrumătorului.

Apoi se puse iarăşi în mişcare, înconjurând zona, până descoperi o gaură oblică printre copaci, unde putea ateriza. În pădure era beznă; sugrumătorii blocau cam nouă zecimi din lumina şi aşa sărăcăcioasă venită din Ochiul Iadului. De jur împrejur, trunchiuri uriaşe, ameninţătoare, degete galbene şi noduroase îndreptate care încotro, ţepene şi bolnave de artrită. Se aplecă – muşchiul de acolo începuse să putrezească – şi îşi scoase ghetele de pe placa scuterului. Şi chiar atunci, Jaan Vikary apăru din umbre.

Avea chipul pustiit, săpat de riduri care nu fuseseră acolo înainte. Plin de sânge, ducea în braţe ceva roşu, aşa cum o mamă şi-ar purta în braţe copilul bolnav. Garse mai avea doar un singur ochi. Şi doar o jumătate de faţă. Fruntea i se sprijinea de pieptul lui Jaan.

– Jaan…

Vikary tresări cu putere.

– L-am împuşcat, spuse.

Începu să tremure şi scăpă trupul din mâini.

Capitolul 14

În sălbăticia din jur nu se auzea decât respiraţia grea a lui Vikary şi zgomotele stinse ale spiriduşilor-de-copac.

Dirk se duse la Janacek şi îl întoarse cu faţa în sus. Tot trupul îi era acoperit cu petice de muşchi care-i absorbiseră sângele ca un burete. Spiriduşii-de-copac îi sfâşiaseră gâtul, iar capul lui Garse atârna acum într-o poziţie obscenă. Hainele groase nu-l protejaseră câtuşi de puţin; îl muşcaseră peste tot, zdrenţuind stofa şi umplând-o de sânge. Picioarele lui, încă fixate pe placa acum inutilă a scuterului, se rupseseră în cădere; fragmente de os ieşeau din ambele gambe cu fracturi multiple aproape identice. Faţa arăta cel mai rău – roasă aproape în întregime. Nu mai avea ochiul drept. Orbita era plină până la refuz de sângele care i se prelingea apoi pe obraji, picurând pe pământ.

Nu mai era nimic de făcut. Se uită la el neajutorat. Neobservat, vârî mâna în buzunarul lui Janacek şi scoase piatra-incandescentă, apoi se ridică şi se întoarse spre Vikary.

– Ai spus…

– Că nu l-aş putea împuşca niciodată, îi termină Vikary spusele. Ştiu foarte bine ce am spus, Dirk t'Larien. Şi ştiu foarte bine ce am făcut.

Rostea cuvintele extrem de rar, fiecare dintre ele căzându-i de pe buze ca încărcat cu plumb.

– Nu am vrut să fac asta. Niciodată. Am încercat doar să-l opresc, să-i dărâm scuterul. A căzut într-un cuib de spiriduşi-de-copac. Un cuib de spiriduşi-de-copac.

Dirk strânse piatra-incandescentă în pumn. Nu spuse nimic.

Vikary tremura puternic; vocea i se însufleţise ca prin minune, dar în ea se simţea o adâncă disperare.

– Mă urmărea ca să mă omoare. Arkin Ruark m-a avertizat că aşa o să se întâmple când am vorbit cu el prin computer din Larteyn. Mi-a spus că Garse s-a asociat cu cei din casta Braith şi că s-a jurat că mă va ucide. Dar nu l-am crezut, continuă el tremurând şi mai tare. *Nu am crezut una ca asta!* Însă aşa a fost. A venit după mine, m-a vânat laolaltă cu ceilalţi, exact aşa cum a spus Ruark că se va întâmpla. Ruark… Ruark nu este cu mine… noi nu ne-am… dar au venit vânătorii Braith. Nu ştiu dacă el nu a… Ruark… poate că l-au omorât. Nu ştiu.

Părea extrem de istovit şi tulburat.

– Trebuia să-l opresc pe Garse, t'Larien. Ştia de peşteră. Trebuia să mă gândesc şi la Gwen. Ruark mi-a spus că, în nebunia lui, Garse a promis să i-o predea pe Gwen lui Lorimaar. Iar eu nu l-am crezut până nu l-am văzut pe Garse în spatele meu. Gwen îmi este *betheynă,* iar tu îmi eşti *korariel.* Sunteţi responsabilitatea mea. Trebuia să rămân în

viaţă, înţelegi? Dar niciodată nu am vrut să fac una ca asta. M-am dus spre el, am ars cu laserul toţi copacii din drum… Dar îl acoperiseră deja toţi viermii din cuib, nişte chestii albe şi scârboase, şi adulţii erau grămadă peste el… i-am ars cu laserul, i-am ars pe toţi şi l-am dat jos…

Trupul lui Vikary se zguduia de hohote seci, însă nu vărsă nicio lacrimă; se forţă să nu plângă.

– Uite. Purta fier gol. A venit să mă omoare. Eu îl iubeam, iar el a venit să mă omoare!

Piatra-incandescentă era o pepită de nehotărâre în pumnul lui Dirk. Mai aruncă o privire la Garse Janacek, ale cărui haine se coloraseră în tonuri de sânge uscat şi muşchi putred, apoi ridică ochii la Jaan Vikary, care era atât de aproape de o criză de isterie, alb la faţă, cu umerii zvâcnindu-i sacadat. Dă un nume unui lucru, îşi spuse Dirk; iar acum el trebuia să-i dea un nume lui Jaantony patrician Ironjade.

Îşi vârî pumnul în bezna din buzunar.

– Trebuia să faci asta, minţi el. Te-ar fi ucis, mai întâi pe tine, apoi pe Gwen. Mi-a spus că aşa va face. Îmi pare bine că te-a avertizat Arkin.

Cuvintele acestea îl mai liniştiră oarecum pe Vikary, care dădu din cap fără să spună vreun cuvânt.

– Am pornit în căutarea ta, continuă Dirk, când am văzut că nu te mai întorci. Gwen era neliniştită. Aveam de gând să te găsesc şi să-ţi vin într-ajutor. Garse m-a prins şi m-a dezarmat şi apoi m-a predat lui Lorimaar şi lui Pyr. A zis că sunt un dar de sânge.

– Dar de sânge, repetă Vikary. Înnebunise de-a binelea, t'Larien. Crede-mă. Garse Ironjade Janacek nu era aşa. Nu semăna cu cei din casta Braith. Nu făcea daruri de sânge. Trebuie să mă crezi.

– Da, spuse Dirk. Îşi ieşise din minţi. Ai dreptate. Mi-am dat seama din felul în care vorbea. Da, aşa este.

Se simţea în pragul lacrimilor şi se întreba dacă nu cumva se vede. Era ca şi cum ar fi preluat toate spaimele şi toate suferinţele lui Jaan. Căci patricianul Ironjade părea cu fiecare secundă mai stăpân pe sine şi mai hotărât, în vreme ce durerea venise nepoftită în sufletul lui Dirk.

Vikary se uită la cadavrul întins sub copaci.

– Aş fi vrut să-l jelesc, să plâng după ce a fost, după ce am împărtăşit amândoi, dar nu este timp. Vânătorii vin după noi cu câinii lor. Trebuie să ne grăbim.

Se aşeză în genunchi şi strânse mâna însângerată şi fără vlagă a lui Garse în mâna lui. Apoi sărută pe buze chipul desfigurat al bărbatului şi îi mângâie cu mâna cealaltă părul murdar şi încâlcit.

Şi se ridică ţinând strâns brăţara din fier negru, iar Dirk, la vederea braţului gol al lui Janacek, se simţi cuprins de o durere neaşteptată.

Vikary puse în buzunar fierul gol, Dirk îşi reţinu lacrimile şi îşi ţinu gura.

– Trebuie să plecăm.

– Îl lăsăm aici? întrebă nedumerit Dirk.

– Dacă îl lăsăm? se încruntă Vikary. Aha, înţeleg, înmormântarea nu este un obicei kavalar, t'Larien. Conform tradiţiei, noi ne lăsăm morţii în sălbăticie şi nu ne supărăm dacă îi mănâncă fiarele. Viaţa trebuie să hrănească altă viaţă. Şi nu ar fi oare mai bine ca muşchii lui puternici să dea forţă unor prădători iuţi şi curaţi, mai degrabă decât unor larve dezgustătoare şi unor viermi de cimitir?

Aşa că abandonară cadavrul lui Garse Ironjade Janacek sub copaci şi porniră prin hăţişuri spre Kryne Lamiya. Cu scuterul în mână, Dirk se străduia din greu să se ţină după pasul rapid al lui Vikary. După doar câteva clipe ajunseră la marginea abruptă a unei stânci negre şi neregulate.

Când Dirk se opri la bariera aceasta, Jaan făcuse deja jumătate din drumul spre culme. Hainele acestuia, pătate cu sângele uscat al lui Janacek, deveniseră negre. Urca lin, fără întreruperi, cu puşca pusă pe umăr.

Dirk acţionă scuterul şi zbură spre vârf.

Tocmai ce se înălţase deasupra copacilor când, din apropiere, auzi strigătul bansheei. Se uită în jur după uriaşul animal de pradă. Vedea limpede luminişul unde îl lăsaseră pe Janacek, petic de clar-obscur în bezna pădurii. Dar nu reuşea să vadă cadavrul; acolo nu era decât un morman viu de trupuri micuţe şi galbene. Şi din copacii din jur zburară chiar atunci alte siluete alăturându-se ospăţului.

De nicăieri apăru bansheea şi rămase suspendată deasupra lor, strigându-şi vaietul înfiorător. Însă spiriduşii-de-copac nu o luară în seamă şi îşi continuară zarva nebună, chiţăind isterici, zgâriindu-se între ei. Bansheea se repezi asupra lor. Îi acoperi cu umbra ei uriaşă, aripile i se unduiră şi îi înveli aşezându-se peste ei. Apoi rămase brusc singură, cu spiriduşii şi cadavrul strânşi deopotrivă în îmbrăţişarea ei înfometată. Şi în mod complet lipsit de logică, Dirk se simţi îmbărbătat de ceea ce vedea.

Însă doar pentru o clipă. Căci observă cum pe forma nemişcată a bansheei se înfige o săgeată mică şi neclară, apoi o alta, apoi zece deodată. De parcă spiriduşii-de-copac îşi dublaseră numărul. Bansheea îşi întinse aripile triunghiulare şi bătu din ele fără vlagă, şovăitor, dar nu reuşi să se ridice de la pământ. Paraziţii o acoperiseră aproape cu totul, muşcând-o, zgâriind-o, cocoşând-o, sfâşiind-o. Ţintuită la pământ, bansheea nu mai era în stare nici să-şi strige durerea. Şi muri în tăcere, peste ceea ce ar fi trebuit să-i fie o hrană.

Când Dirk ajunse pe culmea stâncii, luminişul era iarăşi galben, exact ca la început, şi nimic nu indica trecerea bansheei pe acolo.

Pădurea era nespus de tăcută acum. Îl aşteptă pe Jaan Vikary să-l ajungă din urmă. Apoi îşi reluară călătoria mută.

Peştera era răcoroasă şi întunecată şi nemişcată. Ore în şir Dirk merse pe sub pământ în urma luminii pâlpâitoare a lanternei lui Jaan Vikary. Lumina îl conduse prin galerii întortocheate, prin săli cu ecou unde bezna părea nesfârşită, prin coridoare mici şi sufocante pe care le traversară în patru labe. Tânjind după lumină, Dirk pierdu sensul timpului şi al spaţiului. Nu aveau nimic să-şi spună, el şi cu Jaan, aşa că nu-şi spuseră nimic; singurele zgomote erau hârşâitul tălpilor lor pe piatră şi prin ţărână şi ecouri întâmplătoare. Vikary cunoştea bine peştera. Nu ezită nici măcar o clipă, nu se rătăci niciodată. Se târâră ore în şir prin sufletul secret al planetei Worlorn.

Şi ieşiră pe coasta unui deal, printre sugrumători, în noaptea plină de flăcări şi muzică.

Kryne Lamiya ardea. Turnurile ei urlau un cântec al durerii.

Pretutindeni în palidul cavou ardeau flăcări, santinele strălucitoare bătând străzile în lung şi în lat. Oraşul licărea aidoma unei himere prin undele de căldură şi lumină; părea o nălucă imaterială şi portocalie. În faţa ochilor lor, unul dintre podurile zvelte se fărâmă prăbuşindu-se în incendiu. Focul îl mistui, înălţându-se şi mai sus, trosnind şi zbierând, fără să-şi fi potolit foamea. O clădire din apropiere scoase un tuset uscat şi explodă din interior, prăbuşindu-se într-un nor uriaş de fum şi flăcări.

La trei sute de metri de dealul pe care se aflau, ridicându-se ameninţător şi mândru deasupra pădurii de sugrumători, un turn alb ca de cretă nu fusese încă atins de vâlvătaie. Dar, pe fundalul luminos, părea ceva viu, zvârcolindu-se şi icnind de durere.

Deasupra mugetului flăcărilor, Dirk auzea muzica stinsă a compozitoarei Lamiya-Bailis. Dar simfonia planetei Zorii-Întunecaţi se schimbase. Dispăruseră turnurile, lipseau note, iar cântecul era acum întrerupt de tăceri sinistre, iar trosnetul flăcărilor formau un contrapunct tunător pentru vaietele şi gemetele şi şuieraturile de dinainte. Vânturile Întunecaţilor izvorând din măruntaiele munţilor, care altădată dirijaseră cântecele Oraşului Sirenă, aţâţau acum focul uriaş care mistuia Kryne Lamiya, care îi înnegrea masca mortuară cu cenuşă şi funingine.

Jaan Vikary îşi dădu puşca jos de pe umăr. Chipul lipsit de expresie era scăldat în reflexiile flăcărilor.

– Cum ai…?

– Cu maşina-lup, îi răspunse Gwen.

Se afla la câţiva metri de ei, puţin mai la vale. O priviră deloc surprinşi. În spatele ei, dincolo de umbra unei sălcii veştejite, Dirk observă maşinuţa galbenă a lui Ruark.

– Bretan Braith, spuse Vikary.

Gwen se apropie de ei, lângă gura peşterii.

– Da. A trecut de mai multe ori pe deasupra oraşului şi a tras cu laserele.

– Cheli a murit, zise Vikary.

– Dar tu trăieşti, replică Gwen. Începusem să-mi fac griji.

– Trăim, spuse el, lăsând puşca să-i cadă dintre degetele fără vlagă. Gwen, mi-am ucis *teynul.*

– Pe Garse? tresări ea.

– M-a predat vânătorilor Braith, interveni iute Dirk, evitând să o privească în ochi. Se aliase cu Lorimaar ca să-l vâneze pe Jaan. Trebuia să-l omoare.

Gwen se uită iarăşi la Jaan.

– Este adevărat? Şi Arkin mi-a spus cam tot asta. Dar nu l-am crezut.

– Este adevărat, încuviinţă Vikary.

– Arkin e aici? întrebă Dirk.

Gwen dădu din cap.

– În maşină. A zburat singur până aici din Larteyn. Probabil că i-ai spus unde sunt. A încercat să-mi mai înşire nişte minciuni. L-am bătut.

– Gwen, ne-am înşelat în privinţa lui, spuse Dirk simţind cum i se umple gura de fiere. Nu pricepi? Arkin l-a avertizat pe Jaan că Garse avea de gând să-l trădeze. Dacă n-ar fi fost el, poate că Jaan n-ar fi aflat niciodată şi poate că s-ar fi încrezut în Janacek şi nu l-ar fi împuşcat. Şi atunci el ar fi fost cel capturat şi omorât.

Vocea îi era cumplit de răguşită şi precipitată.

– Nu înţelegi? Arkin…

Focul aprinse flăcări de gheaţă în ochii lui Gwen.

– Înţeleg, răspunse ea cu voce gravă, nesigură, întorcându-se spre Vikary.

– Ah, Jaan, exclamă ea întinzând braţele spre el.

Iar el o îmbrăţişă strâns, îşi culcă obrazul pe umărul ei şi începu să plângă.

Dirk îi lăsă singuri şi se duse la maşină.

Arkin Ruark era legat fedeleş de unul dintre scaune, cu capul căzut în piept. Purta haine groase, de călătorie. Îşi ridică ochii când Dirk se urcă în maşină. Obrazul drept îi era umflat şi vânăt.

– Dirk, şopti el abia auzit.

Dirk îşi dădu jos de pe umeri rucsacul greu şi îl puse jos. Apoi se sprijini de bord, uitându-se la kimdissian.

– Arkin, spuse el pe un ton indiferent.

– Ajută-mă, îl rugă Ruark.

– Janacek e mort, îl anunţă Dirk. Jaan a tras în el şi l-a doborât peste un cuib de spiriduşi-de-copac.

– Garsey, rosti cu greu Ruark.

Avea buzele sparte şi umflate şi pline de sânge. Vocea îi tremura tare.

– V-ar fi omorât pe toţi. E purul adevăr, purul adevăr. L-am avertizat pe Jaan, aşa am făcut, l-am avertizat. Crede-mă, Dirk.

– O, dar te cred, dădu Dirk convingător din cap.

– Am încercat să fiu de ajutor, aşa am făcut. Dar Gwen a înnebunit. I-am văzut pe cei din Braith cum l-au prins pe Jaan, tocmai ce mă duceam la el, dar ei au ajuns primii. Şi m-am temut pentru ea, da, m-am temut. Şi am venit s-o ajut. Şi ea m-a bătut, m-a făcut mincinos, m-a legat şi m-a adus aici. A înnebunit, Dirk, prietene Dirk, a înnebunit de-a binelea, de zici că e kavalară. Parcă e Garse, nu dulcea Gwen. Cred că vrea să mă omoare. Şi pe tine, poate, nu ştiu. Are de gând să se întoarcă la Jaan, ştiu asta. Ajută-mă, trebuie să mă ajuţi. Opreşte-o, scânci el.

– Nu va ucide pe nimeni, îi spuse Dirk. Jaan a venit, am venit şi eu. Eşti în siguranţă, Arkin, nu-ţi face griji. Vom îndrepta lucrurile. Avem de ce să-ţi fim recunoscători, nu-i aşa? Mai ales Jaan. Fără avertismentul tău nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

– Da, zâmbi Ruark. Da. E adevărul gol-goluţ.

Gwen apăru pe neaşteptate în prag.

– Dirk, îl chemă ea, ignorându-l pe Ruark.

Se întoarse spre ea.

– Da?

– L-am convins pe Jaan să se odihnească puţin. E teribil de obosit. Vino afară să stăm de vorbă.

– Stai aşa, interveni Ruark. Mai întâi dezleagă-mă, bine? Fă-o. Mă dor mâinile, Dirk, vai, mâinile mele…

Dirk ieşi. Jaan sătea întins în apropiere, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac, privind în gol, spre focurile oraşului. Se îndepărtară de el, intrând în umbra deasă a sugrumătorilor. În cele din urmă Gwen se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

– Jaan nu trebuie să afle niciodată, spuse ea, îndepărtând cu mâna dreaptă o şuviţă de păr căzută în ochi.

Dirk făcu ochii mari.

– Braţul tău.

În jurul antebraţului drept Gwen purta o brăţară din fier, neagră şi goală. Împietri când îi auzi cuvintele.

– Da, încuviinţă ea. Pietrele-incandescente vor veni mai târziu.

– Înţeleg, zise Dirk. În acelaşi timp şi *teyn,* şi *betheyn.*

Gwen dădu din cap. Îi cuprinse mâinile într-ale ei. Pielea îi era rece şi uscată la atingere.

– Bucură-te pentru mine, Dirk, îl rugă ea cu o voce mică şi tristă. Te rog.

Îi strânse mâinile încercând s-o liniştească.

– Mă bucur, îi răspunse fără prea multă convingere.

Şi între ei se aşternu o tăcere prelungă şi o amărăciune uriaşă.

– Arăţi ca naiba, rupse Gwen tăcerea în cele din urmă, cu un zâmbet silit. Eşti tot numai zgârieturi. Şi ţii braţul într-o poziţie nefirească. Şi mergi aiurea. Eşti rănit?

El ridică din umeri.

– Cei din casta Braith nu sunt nişte tovarăşi de joacă prea blânzi. Am să supravieţuiesc.

Îi eliberă mâinile şi umblă în buzunar.

– Gwen, am ceva pentru tine.

Două pietre preţioase strânse în pumn. Piatra-incandescentă, rotundă şi neşlefuită, lumina stinsă din interior, mocnind în căuşul palmei lui. Şi bijuteria-şoptitoare, mai mică, mai întunecată, moartă şi rece.

Gwen le luă fără să spună vreun cuvânt. Le jucă în palmă câteva clipe, încruntându-se. Apoi puse piatra-incandescentă în buzunar şi-i înapoie bijuteria-şoptitoare lui Dirk.

El o primi.

– Este tot ce mi-a mai rămas de la Jenny, zise şi strânse mâna peste picătura de gheaţă vorbitoare, adăpostind-o iarăşi în buzunar.

– Ştiu, şopti ea. Îţi mulţumesc pentru acest dar. Însă, sincer să-ţi spun, nu-mi mai şopteşte nimic de multă vreme. Bănuiesc că m-am schimbat mult prea mult. N-am mai auzit nicio şoaptă a ei de ani buni.

– Mda, mi-am închipuit. Dar trebuia să ţi-o ofer – dimpreună cu făgăduinţa pe care o poartă cu sine. Făgăduinţa aceea încă îţi mai aparţine, Gwen, dacă vei avea vreodată nevoie. Să zicem că aceasta este legătura mea de fier şi foc. Doar nu vrei să mă transformi într-un om-copie, nu?

– Nu, zise ea. Dar cealaltă piatră…

– Garse a păstrat-o după ce le-a aruncat pe celelalte. M-am gândit că poate vrei să o montezi la locul ei, laolaltă cu cele noi. Jaan nu-şi va da seama.

Gwen oftă.

– Bine. Ştii, îmi pare rău de Garse. Nu-i ciudat? În toţi anii când am fost împreună, n-a fost zi în care să nu ne luăm la harţă, cu bietul Jaan la mijloc, iubindu-ne pe amândoi în egală măsură. Au fost momente când am fost aproape sigură că tot ce mă mai despărţea de fericire era Garse Ironjade Janacek. Iar acum el a murit şi mie nu-mi vine să cred. Mă tot aştept să apară în aerovehiculul lui, înarmat până în dinţi, cu rânjetul pe buze, gata să se răstească la mine şi să mă pună la locul meu. Cred că am să plâng doar atunci când am să înţeleg cu toată fiinţa mea că a murit cu adevărat. Nu ţi se pare ciudat?

– Nu, răspunse Dirk. Nu mi se pare.

– Aş putea plânge şi pentru Arkin, continuă ea. Ştii ce mi-a spus?

Când a venit după mine în Kryne Lamiya? După ce l-am făcut mincinos şi l-am lovit şi l-am bătut măr – ştii ce mi-a spus?

Dirk clătină din cap.

– Mi-a spus că mă iubeşte, surâse strâmb Gwen. Mi-a spus că m-a iubit mereu, încă de când ne-am întâlnit pe Avalon. Nu pot să jur că mi-a spus adevărul. Garse zicea tot timpul că intriganţii sunt extrem de inteligenţi şi iscusiţi la vorbă, iar Arkin nu trebuia să fie geniu ca să vadă cum m-a afectat destăinuirea lui. Aproape că i-am dat drumul atunci când mi-a spus ce mi-a spus. Părea atât de mic şi demn de milă şi plângea în hohote. În schimb – ai văzut cum arată? ezită ea.

– Am văzut, răspunse Dirk. Oribil.

– În schimb i-am făcut asta, zise Gwen. Dar acum îl cred. Cred că m-a iubit într-un mod dezgustător şi sinistru. Şi vedea ce-mi fac cu mâna mea; şi ştia că, lăsată de capul meu, niciodată nu l-aş fi părăsit pe Jaan. Aşa că s-a hotărât să se folosească de tine – să se folosească de toate lucrurile pe care i le-am povestit, pe care i le-am împărtăşit – şi aşa să reuşească să mă smulgă de lângă Jaan. Bănuiesc că şi-a imaginat că noi doi ne vom despărţi din nou, aşa cum am făcut-o pe Avalon, iar eu am să mă întorc la el. Sau poate s-a gândit la altceva. Habar n-am. A pretins că s-a gândit doar la binele meu, la fericirea mea, că nu suporta să mă vadă captivă în legătura de argint şi jad. Că nu s-a gândit deloc la el însuşi. Că-mi este prieten.

Oftă deznădăjduită.

– Prietenul meu… repetă ea.

– Nu trebuie să-ţi fie milă de el, Gwen, zise Dirk. M-ar fi trimis la moarte. Şi pe Jaan la fel, fără să ezite nici măcar o clipă. Garse Janacek a murit, şi au murit şi câţiva Braith, şi nevinovaţii emereli din oraşul Provocare – şi de toate astea se face vinovat „prietenul” Arkin.

– Acum tu vorbeşti exact ca şi Garse. Ce mi-ai spus acum câteva zile? Că am ochi de jad? Ar trebui să ţi-i vezi pe ai tăi acum, Dirk! Dar cred că ai dreptate.

– Şi acum ce facem cu el?

– Îi dăm drumul, spuse ea. Pentru moment. Jaan nu trebuie niciodată să bănuiască ce a făcut. L-ar distruge, Dirk. Prin urmare, Arkin Ruark trebuie să fie din nou prietenul nostru. Pricepi?

– Da, răspunse el.

Din mugetul focului nu mai rămăseseră decât nişte pârâituri molcome. Era aproape linişte. Dirk se uită peste umăr, în direcţia aerovehicululului şi văzu că infernul flăcărilor se stingea. Mai pâlpâiau doar câteva focuri răzleţite printre dărâmături, aruncând lumini fantomatice pe ruinele fumegânde ale oraşului. Se prăbuşiseră majoritatea turnurilor zvelte, iar cele încă rămase în picioare erau mute. Iar vântul nu era nimic altceva decât un simplu vânt.

– Se va lumina de ziuă curând, spuse Gwen. Ar cam trebui să

plecăm.

– Să plecăm?

– Să ne întoarcem în Larteyn, dacă nu cumva l-a distrus Bretan şi pe el.

– Tânărul are un mod cam violent de a-şi manifesta doliul, admise Dirk. Dar vom fi în siguranţă în Larteyn?

– E timpul să încetăm cu joaca asta de-a v-aţi ascunselea, zise Gwen. Acum nu sunt nici leşinată, nici nu mai sunt *betheynă* neajutorată care are nevoie de apărare.

Îşi ridică braţul drept: focuri îndepărtate luminau fierul fără viaţă.

– Sunt *teyn* al lui Jaan Vikary, sunt legată şi prin sânge de el şi mi-am recăpătat arma. Cât despre tine – şi tu te-ai schimbat, Dirk. Nu mai eşti *korariel,* să ştii. Eşti *keth.* Acum suntem împreună. Şi suntem tineri şi suntem puternici şi ne cunoaştem duşmanii şi ştim cum putem da de ei. Şi niciunul dintre noi nu mai poate fi Ironjade vreodată – eu sunt femeie, iar Jaan este un venetic, iar tu eşti un om-copie. Garse a fost ultimul Ironjade. Garse a murit. Tot binele şi tot răul castei Ironjade, tot binele şi tot răul de pe Înaltul Kavalaan au murit împreună cu el. Aşa cred eu. Iar pe Worlorn nu există niciun cod, ţi-aduci aminte? Nu există casta Ironjade, nu există casta Braith, ci doar animale care încearcă să se ucidă între ele.

– Ce spui tu acolo? o întrebă Dirk, deşi în sufletul lui ştia foarte bine.

– Spun că m-am săturat să fiu vânată şi hăituită şi ameninţată, spuse Gwen cu chipul aspru ca fierul, cu ochii arzători şi funeşti. Spun că a venit vremea să fim *noi* vânătorii!

Dirk o privi tăcut. Era foarte frumoasă, îşi spuse el. Avea aceeaşi frumuseţe însufleţită pe care o avusese Garse Janacek. Semăna puţin şi cu bansheea, îşi dădu el seama, şi îşi plânse în sine lacrimile personale pentru Jenny a lui, pentru Guinevere al lui care nu existase niciodată.

– Ai dreptate, spuse el cu greutate.

Gwen se apropie şi îl îmbrăţişă strâns, înainte ca el să reacţioneze în vreun fel. O îmbrăţişă şi el şi rămaseră lipiţi unul de celălalt vreo zece minute bune. Când ea se desprinse, îşi ridică faţa la el, aşteptându-se să o sărute. Aşa că închise ochii şi o sărută; buzele ei erau uscate şi ferme.

Era frig în dimineaţa aceea în Fortul-de-foc. Vântul se învârtea în jurul lui suflând cu rafale ca de ciocan; cerul era cenuşiu şi înnorat.

Pe acoperişul clădirii lor era un cadavru.

Cu puşca în mână, Jaan Vikary coborî prudent din maşină, în vreme ce Gwen şi Dirk stăteau de pază din relativa siguranţă a cabinei. Ruark stătea pe bancheta din spate, mut şi îngrozit. Îl dezlegaseră

înainte să plece din Kryne Lamiya şi tot drumul kimdissanul oscilase între posomoreală şi exuberanţă, neştiind ce să creadă despre tot ce i se întâmplă.

Vikary cercetă trupul întins în faţa ascensoarelor, apoi reveni la maşină.

– Roseph patrician Braith Kelcek, spuse scurt.

– Patrician Larteyn, îl completă Dirk.

– Aşa este, se încruntă Vikary. Patrician Larteyn. Aş zice că e mort de câteva ore. Jumătate din piept i-a fost distrus de un proiectil. El însă nu şi-a scos arma din toc.

– Proiectil? se miră Dirk.

Vikary aprobă.

– Este cunoscut faptul că Bretan Braith Lantry foloseşte asemenea arme în duel. E un duelist renumit, dar nu cred că a ales să folosească arma cu proiectile mai mult de două ori, în rarele ocazii când nu s-a mulţumit doar cu rănirea adversarului. Laserul de duel este un instrument curat şi precis, spre deosebire de această armă pe care o foloseşte Bretan. E concepută să ucidă chiar dacă nu nimereşte exact acolo unde intenţionează. Modul acesta de luptă este unul sălbatic şi murdar şi este folosit numai în cazul duelurilor scurte, pe viaţă şi pe moarte.

Gwen îl privea fix pe Roseph care zăcea pe jos ca o grămadă de zdrenţe. Hainele lui luaseră culoarea murdară şi prăfuită a acoperişului şi fluturau bezmetic în bătaia vântului.

– Nu a fost niciun duel, spuse ea.

– Nu a fost, fu de acord Vikary.

– Dar *de ce?* se miră Dirk. Roseph nu prezenta vreun pericol pentru Bretan Braith, nu-i aşa? În plus, nu aşa spune *code duello* – iar Bretan încă mai face parte din Braith, nu? Prin urmare, n-ar trebui să se supună regulilor?

– Este adevărat că Bretan face parte din casta Braith, iar acesta este *răspunsul* la întrebarea ta, Dirk t’Larien, spuse Vikary. Nu este vorba despre niciun duel. Este război. Război între casta Braith şi casta Larteyn. Iar în asemenea războaie nu prea există reguli; orice bărbat adult din casta inamică poate fi ucis fără probleme, până se instaurează pacea.

– Este o cruciadă, chicoti Gwen. Nu prea este stilul lui Bretan, Jaan.

– Nu, dar exact aşa ceva ar face bătrânul Cheli, îi răspunse Vikary. Bănuiesc că *teynul* lui i-a jurat asta pe patul de moarte. Iar dacă aşa stau lucrurile, Bretan ucide pentru că şi-a luat angajamentul să o facă, nu ucide de durere. Şi se va dovedi nemilos.

De pe bancheta din spatele maşinii, Arkin Ruark se aplecă fremătând spre ei.

– Dar este excelent! exclamă el. Da, ascultaţi la mine, este

nemaipomenit. Gwen, Dirk, Jaan, prietene, ascultaţi-mă. Bretan îi va omorî pe toţi pentru noi, nu-i aşa? Pe toţi până la unu, da, aşa va face. El este duşmanul duşmanilor noştri, este cea mai bună speranţă a noastră, acesta este purul adevăr.

– În cazul acesta proverbul tău kimdissian nu se aplică, spuse Vikary. Războiul dintre Bretan Braith şi casta Larteyn nu îl face pe primul prietenul nostru. Vărsarea de sânge şi nedreptatea nu se uită uşor, Arkin.

– Da, adăugă Gwen. Să ştii că nu bănuia că Lorimaar s-ar ascunde în Kryne Lamiya. A incendiat oraşul încercând să ne găsească *pe noi.*

– E o presupunere, o simplă presupunere, mormăi Ruark. Poate a avut motivele lui să facă asta, cine poate şti? Poate că era furios, poate că a înnebunit de durere, da.

– Uite ce este, Arkin, interveni şi Dirk. Propun să te lăsăm în câmp deschis. Şi dacă se întâmplă să dai peste Bretan, ai să-l poţi întreba care îi sunt intenţiile.

Kimdissianul tresări puternic şi îi aruncă o privire ciudată.

– Nu. Nu, sunt mai în siguranţă cu voi, prieteni, voi mă veţi apăra.

– Te vom apăra, spuse Jaan Vikary. Ai făcut atât de multe pentru noi.

Dirk şi Gwen schimbară priviri complice.

Vikary porni maşina. Se ridicară şi porniră peste străzile oraşului Larteyn, mohorâte în lumina difuză a zorilor.

– Unde…? întrebă Dirk.

– Roseph e mort, zise Vikary. Însă nu a fost unicul vânător. Trebuie să-i numărăm pe cei rămaşi, prieteni, trebuie să facem un soi de recensământ al vânătorilor.

Clădirea pe care Roseph patrician Braith Kelcek o împărţea cu *teynul* lui nu se afla prea departe de reşedinţa Ironjade, chiar în apropiere de trenurile subterane. Era o casă mare, cu o cupolă metalică şi portic sprijinit pe coloane din fier negru. Aterizară şi se apropiară de ea cu multă prudenţă.

Doi câini Braith fuseseră legaţi de stâlpii din faţă. Morţi amândoi. Vikary îl cercetă cu atenţie.

– Li s-a ars beregata cu un laser de vânătoare. S-a tras de la distanţă. Sigur şi fără zgomot.

Rămase afară, cu puşca în mână, de pază. Ruark stătea chiar lângă el. Gwen şi Dirk intrară să caute prin clădire.

Descoperiră o mulţime de încăperi goale şi o cameră a trofeelor unde se aflau patru capete; trei erau vechi şi uscate, cu pielea rigidă şi pergamentoasă, cu trăsăturile ca de fiare. Al patrulea, îi explică Gwen, era capul unui copil-gelatină din Lumea Oceanului de Vin Negru. Părea mai proaspăt. Dirk pipăi bănuitor husele din piele de pe mobilă, dar Gwen îi făcu un semn din cap dându-i de înţeles că nu

reprezentau niciun pericol.
Camera de alături era plină de statuete în miniatură: banshee şi haite de lupi, soldaţi în poziţii de luptă înarmaţi cu pumnale şi săbii, bărbaţi luându-se la trântă cu monştri hidoşi. Toate scenele erau executate din fier, cupru şi bronz cu multă atenţie pentru detalii.
– Roseph le-a făcut, îi explică Gwen laconic când el se opri ca să se uite mai bine la una dintre figurine. Apoi îi făcu semn să o urmeze.
Teynul lui Roseph fusese surprins în toiul mesei. Îl găsiră în sufragerie. Pe masa lungă din lemn, porţia de tocană de carne şi legume, cu sos gros, sângeriu şi cu felii groase de pâine neagră alături, era rece şi mâncată doar pe jumătate. Lângă farfurie era o cană cositorită plină cu bere neagră. Trupul kavalarului se afla la un metru depărtare, pe scaun, doar că scaunul fusese răsturnat şi pe peretele din spatele lui se întindea o pată întunecată şi umedă. Omul rămăsese fără faţă.
Gwen se aplecă încruntată deasupra lui, cu puşca ţinută neglijent la subsuoară. Luă o gură de bere, apoi îi întinse cana lui Dirk. Băutura era călâie şi răsuflată, fără spumă.
– Ai aflat ceva de Lorimaar şi Saanel? întrebă Gwen când ieşiră.
– Nu cred că s-au întors din pădure, îi răspunse Vikary. Poate că Bretan Braith îi aştepta ascuns pe undeva prin Larteyn. Cu siguranţă că i-a văzut pe Roseph şi pe Chaalyn când s-au întors ieri. Poate stă la pândă prin apropiere sperând să-şi distrugă duşmanii unul câte unul când vor reveni în oraş. Totuşi, nu cred.
– De ce? întrebă şi Dirk.
– Aminteşte-ţi, t'Larien, *noi doi* am venit în zori cu o maşină neblindată. Şi nu ne-a atacat. Fie dormea, fie nu mai este pe aici.
– Şi unde crezi că s-a dus?
– În pădure, să-i vâneze pe cei care vor să ne vâneze pe noi, zise Vikary. Din noua castă Larteyn n-au mai rămas decât doi, dar Bretan Braith n-are de unde şti asta. Ultima dată când i-a văzut, trăiau şi Pyr, şi Arris, chiar şi bătrânul Raymaar Ciungul, şi probabil că se gândeşte că trebuie să ţină cont şi de ei. Bănuiesc mai degrabă că s-a dus acolo ca să-i ia prin surprindere, poate de teamă ca nu cumva să se întoarcă toţi împreună în oraş, să-şi găsească *kethiul* ucis şi astfel să-şi dea seama care îi sunt intenţiile.
– Atunci trebuie să fugim, da, să fugim înainte să se întoarcă, se agită Arkin Ruark. Să plecăm undeva unde să fim în siguranţă, departe de toată nebunia asta kavalară. Al Doisprezecelea Vis, da, să mergem în Al Doisprezecelea Vis. Sau în Muschetă, sau în oraşul Provocare, oriunde. Curând va veni o navă şi atunci vom scăpa. Ce spuneţi?
– Nu sunt de acord, răspunse Dirk. Bretan ne va găsi oriunde. Îţi aduci aminte cum ne-a găsit ca prin minune în oraşul Provocare pe

Gwen şi pe mine?

Îl privi cu subînţeles. Dar, spre lauda lui şi a stirpei sale, pe chipul kimdissianului nu se putea citi nimic.

– Noi vom rămâne în Larteyn, spuse hotărât Vikary. Bretan Braith este de unul singur. Noi suntem patru, iar trei suntem înarmaţi. Vom fi în siguranţă dacă rămânem împreună. Vom face de pază. Vom fi pregătiţi.

Gwen îi aprobă spusele cu un semn din cap şi îşi strecură braţul pe după cel al lui Jaan.

– Sunt de acord, zise ea. Poate că Lorimaar îl va ucide pe Bretan.

– Nu, o contrazise kavalarul. Nu, Gwen. Cred că te înşeli. Bretan Braith îl va ucide pe Lorimaar, nu invers. Măcar de atât sunt sigur.

La insistenţele lui Vikary, au verificat uriaşul garaj subteran înainte de a părăsi reşedinţa lui Roseph. Bănuiala lui se adeveri. Pentru că maşina lor le fusese furată în oraşul Provocare, iar apoi distrusă, Roseph şi *teynul* lui o împrumutaseră pe a lui Pyr ca să se întoarcă de la vânătoare. Iar aceasta era parcată la subsol. Jaan şi-o însuşi. Chiar dacă nu avea toate dotările uriaşului vehicul verde măsliniu al lui Janacek, tot era mai bună decât maşinuţa lui Ruark.

După aceea şi-au căutat un loc unde să stea la adăpost. În lungul zidurilor oraşului Larteyn, deasupra stâncii abrupte care se încrunta la Pajiştea îndepărtată, se aflau câteva turnuri de veghe, cu fante pentru santinele deasupra şi locuinţe dedesubt. Turnurile, fiecare cu propriu-i gargui cocoţat pe acoperiş, erau strict decorative, menite să imite atmosfera de pe Înaltul Kavalaan în acest oraş ridicat pentru celebrarea Festivalului. Însă puteau fi lesne apărate şi aveau o excelentă privire de ansamblu asupra oraşului. Gwen alese unul la întâmplare şi se mutară în el după ce, în prealabil, trecuseră prin fostul lor apartament de unde îşi luaseră unele bunuri personale şi ceva provizii, precum şi arhiva uitatelor (uitate de Dirk, cu siguranţă) cercetări ecologice pe care ea le făcuse împreună cu Ruark în regiunile sălbatice de pe Worlorn.

Odată aflaţi la adăpost, se puseră pe aşteptat.

Şi Dirk fu mai târziu de părere că acela fusese cel mai îngrozitor lucru pe care l-ar fi putut face. Căci, sub presiunea lipsei lor de activitate, începură să iasă la iveală toate fisurile din relaţia lor.

Instituiră un sistem de schimburi suprapuse, astfel încât doi oameni să fie în permanenţă de strajă în turn, cu arme şi cu binoclul lui Gwen. Larteyn era cenuşiu şi pustiu, astfel încât santinelele nu prea aveau ce să facă decât să studieze curgerea luminii şi refluxul ei lent pe străzile din piatră-incandescentă şi să stea de vorbă. Mai ales să stea de vorbă.

Arkin Ruark făcea şi el de pază împreună cu toţi ceilalţi şi acceptase, ce-i drept, fără prea multă tragere de inimă, puşca cu laser

pe care îl obligase Vikary să o ia. Repetase iar şi iar că este împotriva violenţei de orice fel, că nicicând nu ar fi în stare să tragă cu ea, indiferent de situaţie. Însă, într-un final, acceptase să ţină puşca cu el pentru că Jaan Vikary fusese cel care i-o ceruse. Relaţia lui cu cei din jur se schimbase radical. Acum stătea numai în preajma lui Jaan, recunoscându-l, prin această atitudine, ca adevărat protector al lui. Se purta afectuos cu Gwen. Ea îi ceruse iertare pentru toate cele întâmplate în Kryne Lamiya, explicându-i că fusese paranoică din cauza spaimei şi a durerii. Însă nu mai era „dulcea Gwen” pentru Ruark, iar răcirea relaţiei lor era tot mai evidentă cu fiecare zi. Faţă de Dirk, kimdissianul avea o atitudine suspicioasă, ba sufocându-l cu manifestări de camaraderie stridentă, ba retrăgându-se în politeţe rece atunci când era limpede că Dirk nu-i răspundea la fel. În timpul primei gărzi împreună, din comentariile lui Ruark, Dirk îşi dădu seama că durduliul ecologist abia aştepta să se vadă îmbarcat pe naveta *Teric neDahlir,* care urma să sosească de pe Lizieră abia peste o săptămână. Părea a nu-şi dori nimic altceva de la viaţă decât să stea la adăpost şi să plece în spaţiul cosmic cât mai curând posibil.

Gwen Delvano îşi dorea cu totul altceva. În vreme ce pe Ruark spaima îl făcea să stea cu ochii ţintă la orizont, pe Gwen speranţa o motiva. Dirk îşi aminti ce îi spusese ea lângă cenuşa oraşului Kryne Lamiya. „Spun că a venit vremea să fim *noi* vânătorii.” Încă se mai gândea la asta. Când făcuseră împreună de strajă, Gwen se ocupase de tot. Cu răbdare infinită, stătuse lângă ferestruica îngustă, cu binoclul atârnat între sâni, cu braţele sprijinite de pervaz – jad şi argint lângă fier gol. Vorbise cu Dirk fără să se uite la el nici măcar o singură dată; întreaga ei atenţie era direcţionată în afară. Cu excepţia scurtelor drumuri la toaletă, Gwen refuzase să se mişte de lângă fereastră. Din când în când se uita prin binoclu la câte o clădire îndepărtată unde i se păruse că ar fi surprins vreo mişcare. Rareori îl ruga pe Dirk să-i dea peria şi începea să-şi netezească părul lung şi negru zburlit de vânt.

– Sper ca Jaan să se înşele, îi spuse pe când îşi peria părul. Mie mai degrabă mi se pare mai probabil să vină după noi Lorimaar şi *teynul* lui, nu Bretan.

Dirk mormăi cum că Lorimaar – mult mai în vârstă şi rănit – ar fi mai puţin periculos decât duelistul cel chior. Însă Gwen se uită la el mirată.

– Nu, îl contrazise ea. Nu din cauza asta.

Cât despre Jaantony Riv Wolf patrician Ironjade Vikary, pe acesta aşteptarea părea să-l deranjeze cel mai mult. Atâta vreme cât avusese parte de acţiune, atâta vreme cât i se ceruse să facă diverse lucruri, rămăsese vechiul Jaan Vikary – puternic, hotărât, un adevărat conducător. Fără ocupaţie, devenea un cu totul alt om. Nu avea nimic

de făcut, dar avea timp suficient să mediteze. Iar asta nu era un lucru bun. Chiar dacă numele lui Garse Janacek nu fusese menţionat prea des în ultimele zile, era limpede că Jaan era bântuit de spectrul *teynului* său cu barbă roşie. Vikary era încruntat şi începuse să se adâncească în tăceri posomorâte ce puteau dura ore întregi.

El fusese cel care insistase ca nimeni să nu părăsească turnul unde se adăpostiseră, şi tocmai el ieşea acum la plimbare şi în zori şi la apus, atunci când nu era de gardă. Iar în timpul orelor de veghe, conversaţiile lui erau pline de aduceri aminte incoerente din vremurile adolescenţei petrecute în castele din coaliţia Ironjade şi de povestiri istorice despre eroi martirizaţi ca Vikor patrician Redsteel şi Aryn patrician Glowstone. Nu se referea niciodată la viitor, şi foarte rar vorbea despre situaţia actuală. Dirk avea senzaţia că îi poate vedea tumultul lăuntric. În doar câteva zile Vikary pierduse absolut tot: *teynul,* patria şi neamul, chiar şi codul după care îşi călăuzise întreaga viaţă. Se împotrivea acestei realităţi – o luase deja pe Gwen să-i fie *teyn,* acceptând-o cu o încredere atât de completă pe care nu o arătase niciodată în trecut nici faţă de ea, nici faţă de Garse. Şi i se mai părea lui Dirk că Jaan încerca să-şi păstreze şi codul, agăţându-se disperat de orice fragment de onoare kavalară i-ar mai fi rămas. *Gwen,* nu Jaan, vorbea întruna despre vânarea vânătorilor, despre animale care se omoară între ele, despre toate lucrurile ce se pot întâmpla atunci când dispar codurile. Ea se exprima în aşa fel încât părea că vorbeşte şi în numele *teynului* ei, dar Dirk nu credea că aşa stăteau lucrurile. Atunci când se referea la luptele iminente, Vikary părea în permanenţă a da senzaţia că era fapt cert duelul *lui* cu Bretan Braith. În timpul plimbărilor lui prin oraş, obişnuia să se oprească şi să facă antrenamente de tragere la ţintă atât cu pistolul, cât şi cu puşca. „Trebuie să fiu în formă dacă va trebui să-l înfrunt pe Bretan”, spunea el atunci. Şi, aidoma unui robot, îşi făcea exerciţiile zilnice, de obicei acolo unde străjile din turn îl puteau vedea, pregătindu-se pentru fiecare stil de luptă kavalar în parte. Într-o zi se antrena pentru careul-morţii, împuşcându-şi adversarii imaginari, ziua următoare se pregătea pentru stilul liber, apoi pentru cel numit „o unică împuşcătură” şi din nou pentru careul-morţii. Cei care îl vegheau din turn se rugau fierbinte ca niciun duşman să nu vadă impulsurile puternice de lumină. Iar lui Dirk îi era teribil de frică. În Jaan rezida forţa lor, iar el se pierduse acum în himerele lui războinice, în amăgirea lui pe jumătate rostită că Bretan Braith se va întoarce şi va catadicsi ca, în ciuda tuturor celor petrecute, să-i acorde dreptul de a se duela conform protocolului. În ciuda mult clamatei dibăcii a lui Jaan în duel, în ciuda antrenamentelor sale zilnice, lui Dirk i se părea din ce în ce mai puţin probabil ca patricianul Ironjade să-l învingă pe Bretan într-un duel unu la unu.

Somnul lui Dirk era bântuit de coşmaruri recurente despre tânărul Braith cu jumătate de chip: Bretan, cu vocea lui ciudată şi cu ochiul lui sclipitor şi cu ticul lui grotesc; Bretan, zvelt şi cu obraz neted şi inocent; Bretan, distrugătorul de oraşe. Se trezea din visele acestea lac de apă, epuizat şi încurcat în aşternuturi, amintindu-şi de urletele lui Gwen (bocete stridente asemenea celor scoase de turnurile din Kryne Lamiya), amintindu-şi de felul în care îl privise Bretan. Şi numai Jaan l-ar fi putut ajuta să alunge aceste vedenii, dar Jaan se lăsase acum în voia unui fatalism periculos, chiar dacă pretindea că totul era în regulă.

Din cauza morţii lui Janacek, îşi zicea Dirk – mai ales, din cauza circumstanţelor în care se petrecuse acea moarte. Dacă Garse ar fi murit în mod normal, Vikary ar fi încercat cu orice chip să-l răzbune, mai furios şi mai pătimaş şi mai invincibil decât ar fi fost vreodată Myrik şi Bretan la un loc. Dar aşa cum stăteau lucrurile acum, Jaan era convins că *teynul* lui îl trădase, că îl vânase aşa cum ar fi vânat un animal sau un om-copie, iar această certitudine îl distrugea. De foarte multe ori, când făcea de pază cu el, Dirk a simţit nevoia acută să-i spună adevărul, să se ducă lângă el şi să-i strige în faţă: *Nu, nu! Garse e nevinovat, Garse te-a iubit, Garse şi-ar fi dat viaţa pentru tine!* Dar nu rosti niciun cuvânt. Dacă Vikary murea aşa, distrus de tristeţe şi de trădare şi de pierderea credinţei, oare cu cât mai iute l-ar fi putut ucide aflarea adevărului?

Şi zilele treceau aşa, una după alta, şi fisurile din relaţia lor se adânceau, şi Dirk îşi urmărea tovarăşii cu nelinişte din ce în ce mai mare. Ruark îşi dorea să scape de acolo, Gwen îşi dorea răzbunarea, iar Jaan îşi dorea moartea.

Capitolul 15

În prima zi a plouat mai toată după-amiaza. Întreaga dimineaţă norii se adunaseră la răsărit, tot mai compacţi şi tot mai ameninţători, ascunzându-l pe Satan cel Gras şi pe copiii lui, astfel încât ziua s-a dovedit şi mai mohorâtă decât de obicei. Spre prânz izbucni furtuna cu tunete şi fulgere. Vânturile urlau atât de tare că parcă zguduiau turnurile de veghe, iar şuvoaie de apă murdară curgeau năvalnic pe străzile din piatră-incandescentă, spre rigolele întunecate. Când razele sorilor reuşiră să răzbată printre nori – aproape de asfinţit – descoperiră un Larteyn sclipitor, cu ziduri şi case mai curate şi mai strălucitoare decât le văzuse vreodată Dirk. Parcă Fortul-de-foc căpătase ceva speranţă. Însă asta a fost doar în prima zi.

În ziua a doua lucrurile au revenit la normal. Ochiul Iadului a făcut un arc roşu pe cer, Larteyn s-a bosumflat în întuneric sub el, iar vântul a adus înapoi praful de pe Pajişte pe care îl spălaseră ploile din ziua precedentă. La asfinţit, Dirk a observat un aerovehicul.

Chiar deasupra munţilor, un punct negru care a traversat Pajiştea, iar apoi s-a întors coborând spre ei. Dirk îl urmări prin binoclu, cu coatele rezemate de pervazul îngust din piatră. Nu cunoştea maşina aceea – neagră şi mată, ca un liliac stilizat cu aripi mari şi faruri ca nişte ochi enormi. Vikary făcea de pază cu el. Dirk îl chemă la fereastră, iar Jaan privi nava fără prea mult interes.

– Da, o cunosc, îi spuse el. N-are treabă cu noi, t'Larien. Sunt vânătorii din casta Shanagate Holding. Mi-a spus şi Gwen că i-a văzut când au plecat de dimineaţă.

Aerovehiculul dispăruse deja printre clădirile din Larteyn, iar Vikary se întoarse la locul lui, lăsându-l pe Dirk cu gândurile sale.

În zilele următoare îi mai zări pe vânătorii Shanagate de câteva ori şi nu conteni să se mire cât de ireali arătau. Cât de straniu i se părea să se gândească cum ei se duc şi vin, deloc afectaţi de cele petrecute, trăindu-şi vieţile ca şi cum Larteyn nu era altceva decât un oraş paşnic, chiar dacă pe moarte, ca şi cum nimeni nu ar fi pierit. Erau atât de aproape, şi totuşi atât de departe şi de detaşaţi. Şi-i închipuia cum se vor întoarce la casta lor de pe Înaltul Kavalaan şi cum vor povesti cunoscuţilor cât de monotonă şi neinteresantă era viaţa pe Worlorn. Pentru ei nu se schimbase nimic; oraşul Kryne Lamiya îşi cânta mai departe cântecul funebru, iar oraşul Provocare încă mai trepida de lumini şi de viaţă şi de promisiuni. Îi invidia.

În cea de-a treia zi Dirk se trezi brusc dintr-un coşmar deosebit de rău în care el se lupta singur cu Bretan. Nereuşind să mai adoarmă, intră în bucătărie unde Gwen, tocmai ieşită din gardă, se plimba încolo şi încoace, încercând să-şi domolească neastâmpărul. Îşi turnă o halbă din berea lui Vikary şi îi ascultă lamentările.

– Ar trebui să fi venit deja, se tot văicărea ea. Nu-mi vine să cred

că încă îl mai caută pe Jaan. Cu siguranţă că şi-au dat seama ce s-a întâmplat! Şi atunci, de ce nu mai vin?

Dirk se mulţumi să ridice din umeri şi să-i spună că el, unul, nutreşte speranţa că nimeni nu va veni peste ei; nava *Teric neDahlir* urma să sosească în curând. Dar ea se întoarse mânioasă la el.

– Nu-mi pasă! se răsti ea, dar se îmbujoră imediat de ruşine că se pierduse cu firea şi se aşeză la masă.

Ochii îi sclipeau neîmblânziţi de sub bentiţa verde de pe frunte. Îi strânse mâna într-ale ei şi îi spuse, poticnindu-se în cuvinte, că Jaan nu se mai atinsese de ea de la moartea lui Janacek. Dirk o linişti asigurând-o că tuturor le va fi mai bine în momentul în care vor pleca de pe Worlorn. Gwen îi zâmbi, dându-i dreptate, apoi începu să plângă. Când ieşi din cameră şi îl lăsă singur, Dirk îşi luă bijuteria-şoptitoare şi o strânse în pumn, amintindu-şi.

În ziua a patra, în vreme ce Vikary îşi făcea periculoasa plimbare din zori, Gwen şi Arkin Ruark s-au luat la harţă, iar ea l-a pocnit cu patul armei, l-a pocnit destul de tare chiar peste obraz, acolo unde încă se mai vedeau vânătăile şi umflăturile de data trecută. Ruark coborî din turn bolborosind că Gwen a înnebunit iarăşi şi că încearcă să-l omoare. Dirk, tocmai deşteptat dintr-un somn adânc, se afla în camera comună, iar kimdissianul a înmărmurit când l-a văzut. Niciunul nu a spus nimic, însă după acest incident, Ruark a început să slăbească vizibil, iar Dirk era convins că Arkin *ştia* ceea ce el doar *bănuise* înainte.

În dimineaţa celei de-a şasea zile, Ruark şi Dirk stăteau împreună de pază, când kimdissianul îşi aruncă laserul de perete într-o criză de nervi iscată din senin.

– Blestemat lucru! exclamă el. Braith, Ironjade, nu-mi pasă câtuşi de puţin, bestii kavalare cu toţii, asta sunt, da. Iar tu te pretinzi a fi o persoană rafinată de pe Avalon? Ha! Nu eşti deloc, dar deloc mai bun decât ei. Uită-te la tine. Ar fi trebuit să te las să te duelezi, să ucizi sau să fii ucis, aşa cum voiai tu. Şi ai fi fost fericit atunci, da, ai fi fost? Desigur, desigur. Am iubit-o pe dulcea Gwen şi ţi-am fost prieten şi unde e recunoştinţa mea, unde, unde e?

Obrajii i se scofâlciseră, iar ochii lui tulburi se roteau de colo-colo.

Dirk nu-l luă în seamă, iar Ruark se potoli curând. Dar mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, după ce îşi recuperase puşca şi se zgâise la ziduri câteva ore, kimdissianul i se adresă din nou.

– Şi eu am fost amantul ei, aşa să ştii. Nu ţi-a spus asta, ştiu eu bine, ştiu eu, dar este adevărat, este purul adevăr. S-a întâmplat pe Avalon, cu mult înainte să-l cunoască pe Jaantony şi să-şi pună afurisita aia de brăţară de argint şi jad; s-a întâmplat chiar în noaptea în care i-ai trimis bijuteria aia şoptitoare. Era cumplit de beată, să ştii. Am stat mult de vorbă, şi ea a băut, şi după aia s-a culcat cu mine, şi

a doua zi nici măcar nu şi-a mai amintit, să ştii asta, nici măcar nu şi-a mai amintit. Dar nu contează, pentru că acesta este purul adevăr, şi eu i-am fost amant.

Kimdissianul începu să tremure.

– Niciodată nu i-am povestit ce s-a întâmplat în noaptea aceea, t'Larien, şi nici n-am încercat să mă mai culc vreodată cu ea. Nu sunt prost ca tine, dar ştiu ce sunt şi ştiu că a fost doar o chestiune de moment. Dar momentul acela a existat cu adevărat, iar eu am învăţat-o o mulţime de lucruri şi i-am fost prieten şi sunt *foarte* bun în ceea ce fac, da, aşa sunt.

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi apoi plecă din turn, cu toate că mai aveau o oră până când venea Gwen să-i schimbe.

Când ea urcă, primul lucru pe care îl făcu fu să-l întrebe pe Dirk ce anume îi spusese lui Arkin.

– Nimic, răspunse el cu sinceritate.

Apoi el vru să ştie ce rost avea această întrebare, iar ea îi povesti cum Ruark o trezise din somn plângând în hohote repetându-i că, indiferent de ce avea să se întâmple, ea trebuia să aibă grijă să publice cercetările lor, pentru că numele lui este legat de ele, pentru că, indiferent ce ar fi făcut el, numele lui era legat de aceste cercetări la care contribuise din belşug. Dirk dădu ostenit din cap şi îi oferi binoclul şi locul de lângă fereastră, iar apoi începură să vorbească despre alte lucruri.

Tura de noapte din a şaptea zi le-a revenit lui Dirk şi lui Jaan Vikary. Oraşul kavalar era îmbrăcat în văpaia palidă a nopţii, bulevardele din piatră-incandescentă păreau nişte cristale negre în adâncul cărora focurile ardeau mocnit. Cam pe la miezul nopţii, deasupra munţilor apăru o lumină. Dirk o urmări cum se apropie de oraş.

– Nu-mi dau seama ce este. E mult prea întuneric. Dar mi se pare că desluşesc un contur bombat, spuse el lăsând binoclul jos de la ochi. Să fie Lorimaar?

Vikary se apropie de el. Maşina zburătoare se apropia, alunecând tăcută deasupra oraşului, dezvăluindu-şi identitatea.

– Este maşina lui, confirmă Jaan.

O urmăriră cum coteşte pe deasupra Pajiştii şi cum face un viraj îndreptându-se spre stâncă şi spre parcarea subterană de acolo. Vikary părea dus pe gânduri.

– Nu mi-aş fi închipuit una ca asta, zise.

Coborâră să-i trezească pe ceilalţi.

Bărbatul ieşit din întunericul ascensorului care îl adusese din subteran se pomeni ameninţat de două arme cu laser. Gwen îşi ţinea pistolul aţintit asupra lui într-o atitudine aproape neglijentă. Dirk ţintise uşile ascensoarelor cu una din puştile de vânătoare şi stătea

gata de tragere, cu cătarea lipită de obraz. Doar Jaan Vikary îşi ţinea puşca nepăsător în mână, fără să ameninţe pe nimeni cu ea, iar pistolul era la locul lui în tocul de la şold.

Uşile ascensorului se închiseră în spatele lui, iar bărbatul rămase nemişcat, evident înfricoşat. Nu era Lorimaar. Nu era niciunul dintre cei pe care îi cunoştea Dirk. Lăsă puşca jos.

Bărbatul se uită la fiecare pe rând, apoi ochii îi poposiră asupra lui Vikary.

– Patrician Ironjade, zise el pe un ton grav, de ce mă ameninţi?

De înălţime medie, nou-venitul era un individ sfrijit, cu părul blond şi lung, cu faţă ca de cal şi purta barbă. Îmbrăcămintea lui, din material cameleonic, era acum roşie-cenuşie, febrilă ca dalele din piatră-incandescentă ale pavajului.

Vikary întinse mâna şi împinse uşor pistolul lui Gwen într-o parte. Gestul acesta păru să o trezească. Se încruntă şi puse arma în toc.

– Îl aşteptam pe Lorimaar patrician Braith, zise ea.

– Aşa este, confirmă Vikary. Nu am intenţionat să te ofensăm, Shanagate. Cinste castei tale şi cinste *teynului* tău.

Bărbatul cu trăsături cabaline păru uşurat.

– Şi ţie la fel, patrician Ironjade, răspunse el. Nu a fost nicio ofensă.

Începu să se tragă nervos de nas.

– Ai venit cu o maşină care este proprietate Braith, nu-i aşa?

Străinul dădu din cap.

– Aşa este, însă acum ne aparţine în conformitate cu legile recuperării bunurilor. Am dat peste ea în pădure, când urmăream cu *teynul* meu un unicorn în zbor. S-a oprit să bea apă şi aşa am dat peste maşina asta care era abandonată pe malul lacului.

– Abandonată? Eşti convins?

Bărbatul izbucni în râs.

– Îi ştiu mult prea bine pe Lorimaar patrician Braith şi pe grasul de Saanel, şi nu m-aş hazarda să-i supăr. Nu, le-am găsit şi cadavrele. Credem că duşmanul lor, oricine ar fi fost acela, i-a aşteptat în maşină, şi când s-au întors de la vânătoare… îşi încheie povestea făcând gesturi care spuneau totul. De acum n-o să mai reteze niciun cap, nici de om-copie, nici de alt fel.

– Morţi? şuieră Gwen printre dinţi.

– Cât se poate de morţi, de câteva zile bune, îi răspunse kavalarul. Prădătorii din pădure le făcuseră ferfeniţă cadavrele, desigur, însă îi puteai încă recunoaşte. Am găsit şi o a doua maşină chiar în apele lacului, complet distrusă şi inutilă, şi am văzut urme pe nisip care indicau faptul că mai aterizaseră şi decolaseră de acolo şi alte nave. Maşina lui Lorimaar încă mai era în bună stare, chit că era plină de hoituri de copoi Braith. Am curăţat-o şi am revendicat-o. *Teynul* meu vine în urma mea cu maşina noastră.

Vikary făcu un semn că a înţeles.

– Se întâmplă lucruri neobişnuite, continuă celălalt.

Se uită la toţi trei cu viclenie, fără să-şi ascundă curiozitatea. Privirea lui zăbovi mai mult asupra lui Dirk, apoi asupra brăţării din fier a lui Gwen, dar nu făcu niciun comentariu.

– Se pare că sunt mai puţini Braith pe aici în ultima vreme, mai puţini decât de obicei. Iar acum am dat peste doi care au fost omorâţi.

– Vei mai găsi şi alţii dacă vei căuta mai bine, îi spuse Gwen.

– Îşi fac o nouă castă, adăugă Dirk. În iad.

După ce bărbatul din Shanagate îşi văzu de drum, se înapoiară la turnul lor. Niciunul nu rosti niciun cuvânt. Umbre lungi se agăţau de picioarele lor şi îi urmăreau pe străzile colorate într-un stacojiu posomorât. Paşii lui Gwen îi trădau oboseala. Vikary părea înspăimântat; îşi ţinea puşca pregătită, gata să tragă în cazul în care Bretan Braith le-ar fi ieşit în drum. Se uita atent la fiecare alee, la fiecare loc mai întunecos pe lângă care treceau.

Ajunşi în încăperea comună şi bine iluminată, Gwen şi Dirk se prăbuşiră istoviţi pe podea, în vreme ce Jaan rămase câteva clipe în pragul uşii, dus pe gânduri. Apoi îşi lăsă armele şi deschise una din sticlele cu vin vechi, spumos, din care băuse cu Garse şi Dirk în noaptea dinaintea duelului care nu a mai avut loc. Turnă licoarea în trei pahare.

– Să bem, îşi ridică el paharul. Ne apropiem de sfârşit. Nu a mai rămas decât Bretan Braith. În curând ori el i se va alătura lui Cheli, ori eu mă voi duce lângă Garse. Oricum, va fi pace.

Îşi bău paharul până la fund. Ceilalţi doar sorbiră.

– Ar trebui şi Ruark să bea cu noi, spuse Vikary pe neaşteptate turnându-şi din nou băutură.

Kimdissianul nu-i însoţise la întâlnirea lor din miez de noapte. Dar nu pentru că i-ar fi fost frică, cel puţin Dirk nu credea că aceasta fusese cauza absenţei lui. Jaan îl trezise, iar Ruark se îmbrăcase cu cel mai frumos costum al lui dintr-un material mătăsos, la care asortase şi o beretă stacojie. Însă când Vikary îi dăduse o puşcă, el o privise cu un surâs ciudat şi i-o înapoiase. Apoi spusese:

– Şi eu am propriul meu cod, Jaantony, iar tu trebuie să mi-l respecţi. Îţi mulţumesc, dar cred că nu voi veni cu voi.

Tonul lui fusese plin de demnitate, iar privirea îi păruse aproape jucăuşă sub smocurile de păr blond deschis. Jaan îi ceruse să stea de gardă în turn, iar Ruark consimţise.

– Lui Arkin nu-i place vinul kavalar, spuse Gwen.

– Nu are importanţă, îi răspunse Jaan. Aceasta este o adunare de *kethi,* nu o petrecere. Ar trebui să bea cu noi.

Lăsă paharul şi urcă scara spre turn cu graţie naturală.

Când reveni, însă, câteva secunde mai târziu, nu mai era la fel de

dezinvolt. Îi privi lung.

– Ruark nu va bea cu noi. Ruark s-a spânzurat.

În zorii acelei zile, a opta de când stăteau de veghe în turn, Dirk a fost cel care a plecat să se plimbe.

Nu intră în Larteyn, ci merse pe zidurile oraşului. Erau late de trei metri, din piatră neagră acoperită cu dale groase din piatră-incandescentă, aşa că nu exista niciun risc să cadă. Gwen îl dăduse jos pe Ruark, apoi îl dusese la culcare pe Jaan, astfel încât Dirk făcea singur de pază, cu puşca inutilă în mână, cu binoclul atârnându-i de gât, cu privirea aţintită asupra zidurilor, când răsări primul dintre sorii cei galbeni, iar focurile nopţii începură să se stingă. Şi atunci îi venise ideea. Ştia că Bretan Braith nu se va mai întoarce în oraş, drept pentru care veghea lor devenise o formalitate. Îşi sprijini puşca de perete, chiar lângă fereastră, se îmbrăcă mai gros şi ieşi.

Merse mult. La intervale regulate se înălţau alte turnuri de veghe asemănătoare cu al lor. Trecu pe lângă şase dintre ele şi estimă distanţa dintre ele ca fiind de aproximativ trei sute de metri. Fiecare turn avea garguiul său, însă observă că aceştia nu semănau între ei. Abia acum îi recunoscu. Nu erau deloc gargui obişnuiţi, din cei de pe Bătrânul Pământ; erau demoni din legendele kavalare, variante groteşti ai dactiloizilor şi ai hruunilor şi ai sorbitorilor de suflete *githyanki.* Iar într-un anumit sens, toţi erau adevăraţi. Pe undeva, printre stele, mai existau încă toate aceste rase.

Stelele. Dirk se opri şi îşi ridică privirea. Ochiul Iadului începuse să se vadă deasupra orizontului; majoritatea astrelor deja dispăruseră. Zări doar una singură, foarte stinsă, un vârf de ac roşu încadrat de şuviţe cenuşii de nori. Dar şi aceasta dispăru văzând cu ochii. Steaua Înaltului Kavalaan, îşi zise el. I-o arătase Garse Janacek ca să-l călăuzească în fuga lui de vânători.

Aici cerul avea prea puţine stele. Acestea nu erau lumi unde să trăiască oamenii, lumi ca Worlorn, sau Înaltul Kavalaan, sau Zorii-Întunecaţi, lumile acestea din Exterior. Imensa Mare Neagră se afla foarte aproape, iar Vălul Diavolului acoperea mare parte din galaxie, iar cerurile erau mohorâte şi goale. Cerul ar trebui să aibă stele.

Aşa cum omul ar trebui să aibă un cod. Un prieten, un *teyn,* o cauză – ceva mai presus de propria-i persoană.

Dirk se apropie de marginea zidului. Era un drum lung, tare *lung* până jos. Prima oară când trecuse cu scuterul aerian peste ziduri, ameţise şi se dezechilibrase doar uitându-se în jos. Iar sub ziduri, stânca se înclina la nesfârşit şi, undeva la poalele ei, un râu curgea printre ierburi şi prin pâcla dimineţii.

Rămase pe loc, cu mâinile în buzunare, tremurând puţin în bătaia vântului. Rămase pe loc şi privi. Apoi îşi scoase bijuteria-şoptitoare. O strânse între degetul mare şi arătător, aşa cum strângi un talisman

aducător de noroc. *Jenny,* şopti gândul lui. Unde dispăruse oare? Nici măcar bijuteria aceasta nu i-o mai putea aduce înapoi.

Auzi paşi, apoi o voce:

– Cinste castei tale, cinste *teynului* tău.

Cu bijuteria-şoptitoare încă în mână, Dirk se întoarse. Lângă el apăruse un bătrân. Înalt ca Jaan şi bătrân ca bietul Cheli. Masiv şi leonin, cu părul alb ca zăpada coborându-i în barba la fel de impetuoasă şi formând o coamă magnifică. Dar chipul îi era galben şi obosit, ca şi cum l-ar fi purtat de prea multe secole. Ochii însă îi ieşeau în evidenţă de sub sprâncenele stufoase – foarte vii, incredibil de albaştri, gheaţă fierbinte, aidoma ochilor lui Garse Janacek.

– Nu am nicio castă, spuse Dirk, şi nu am niciun *teyn.*

– Îmi cer scuze, zise bătrânul. Extraterestru, nu?

Dirk făcu o plecăciune.

Bătrânul râse înfundat.

– Ei bine, duhule, trebuie să te anunţ că nu ţi-ai ales bine oraşul pe care să-l bântui.

– Duh?

– Duh, fantomă a Festivalului. Ce altceva ai putea să fii? Aceasta este planeta Worlorn, iar cei vii au plecat cu toţii acasă.

Bătrânul avea o mantie neagră cu buzunare mari peste haine albastru deschis. Un disc greu din oţel inoxidabil îi atârna de un şiret din piele chiar sub barbă. Când scoase mâinile din buzunare, Dirk observă că îi lipsea unul dintre degete. Şi nu avea nicio brăţară.

– Nu ai *teyn,* îi spuse.

Bătrânul bombăni.

– Dar bineînţeles că am avut un *teyn,* duhule. Am fost poet, nu preot. Ce fel de întrebare e asta? Ai grijă. S-ar putea să mă simt jignit.

– Nu porţi fier şi foc, preciză Dirk.

– Foarte adevărat, şi ce-i cu asta? Fantomele nu au nevoie de bijuterii. *Teynul* meu este mort de treizeci de ani, şi îmi închipui că acum bântuie deja vreo castă Redsteel. Iar eu am rămas aici să bântui planeta Worlorn. Mă rog, să bântui oraşul Larteyn, ca să spun drept. Ar fi foarte obositor să bântui o întreagă planetă.

– Aha, exclamă Dirk. Adică şi tu eşti o fantomă, nu?

– Da, îi răspunse bătrânul. Şi uite-mă cum stau la palavre cu tine doar pentru că nu am un lanţ pe care să-l zornăi şi să te bag în sperieţi. Ce altceva credeai că sunt?

– Cred, zise Dirk, cred că s-ar putea să fii chiar Kirak Redsteel Cavis.

– Kirak Redsteel Cavis, repetă celălalt lungind cu voce răguşită cuvintele. Îl cunosc. Un duh ca nimeni altul. Soarta i-a hărăzit să vâneze hoitul poeziei kavalare. Iese noaptea jelind şi recitând versuri din elegiile lui Jamis-Lion Taal şi unele din cele mai bune sonete ale lui

Erik patrician Ironjade Devlin. În nopţile cu lună plină cântă cântece Braith de luptă şi uneori chiar cântece funebre ale canibalilor din Sălaşele de Cărbuni din Adâncuri. Fantomă get-beget, pe legea mea, şi încă una vrednică de milă. Îndeosebi atunci când vrea să îşi chinuiască vreo victimă, îi recită din propriile sale poezii. Şi, crede-mă, odată ce l-ai ascultat pe Kirak Reedsteel recitând, vei ajunge să *implori* să auzi zornăit de lanţuri.

– Aşa să fie? se miră Dirk. Nu înţeleg de ce ar fi atât de rău să fii poet.

– Kirak Redsteel compune în kavalara veche, se încruntă bătrânul. Iar *asta* este suficient. Este o limbă pe moarte. Aşa că cine îi va citi scrierile? În casta lui bărbaţii cresc vorbind limba interstelară standard. Poate că îi vor traduce poemele, dar nu prea merită efortul. Traducerea nu rimează, iar metrul şchiopătează ca un om-copie cu spinarea fărâmată. *Niciunul d*in vechile poeme nu sună bine în traducere, absolut niciunul. Cadenţa veselă a lui Galen Glowstone, imnurile minunate ale lui Laaris-cel-Orb patrician Kenn, toate poezelele alea plictisitoare la culme scrise de Shanagate întru preamărirea legăturii de fier şi foc, până şi cântecele *eyn-kethiilor,* care nu prea pot fi socotite poezie. Toate au murit, absolut toate, şi au supravieţuit doar în Kirak Redsteel. Da, este o fantomă. Pentru care alt motiv să fi venit pe Worlorn? Aceasta este o lume a fantomelor.

Îşi mângâie barba şi se uită la Dirk.

– Tu trebuie să fii fantoma vreunui turist. Precis că te-ai rătăcit atunci când ai plecat să cauţi o toaletă. Şi de atunci încoace tot bântui pe aici.

– Nu, îl contrazise Dirk, nu. Am căutat altceva. Surâse şi îi arătă bijuteria-şoptitoare. Bătrânul o studie cu atenţie, mijindu-şi ochii.

– Indiferent ce ar fi, probabil că a murit, spuse el.

De sub ziduri, de jos, de lângă scânteierile râului care traversa Pajiştea, veni vaietul stins al unei banshee. Dirk se uită în jur, dar nu văzu nimic, pentru că acolo nu era nimeni altcineva în afară de ei, şi de vântul rece şi de Ochiul Iadului pe cerul crepuscular. Nicio banshee. Trecuse timpul bansheelor. Dispăruseră definitiv.

– A murit? şopti Dirk.

– Worlorn este plin de lucruri moarte, spuse bătrânul, şi de oameni care caută lucruri moarte şi de fantome.

Mormăi ceva în kavalara veche, ceva ce Dirk nu pricepu, apoi se îndepărtă încet.

Dirk îl urmări cu privirea. Apoi se uită la orizontul ascuns în spatele unui taluz de nori cenuşiu-albăstrii.

Pe undeva, în direcţia aceea, se afla aerodromul spaţial, şi – era sigur de asta – Bretan Braith.

– Ah, Jenny, şopti el bijuteriei.

Apoi o aruncă departe, aşa cum un puştan aruncă o pietricică în lac. Se gândi o clipă la Gwen şi la Jaan şi zăbovi mai mult cu gândul la Garse.

Apoi se întoarse spre bătrân şi îl strigă.

– Duhule! Aşteaptă puţin! Am să-ţi cer un serviciu, ca de la fantomă la fantomă.

Bătrânul se opri.

Epilog

Era un loc întins şi plin de buruieni în mijlocul Pajiştii, nu departe de terenul de aterizare. Pe vremuri, în zilele Festivalului, aici se desfăşurau tot felul de jocuri, iar sportivii din unsprezece lumi din Exterior, din cele paisprezece existente, se înfruntaseră pentru coroane din ferită.

Dirk şi Kirak Redsteel veniseră cu mult mai devreme de ora stabilită pentru întâlnire.

Pe măsură ce timpul se scurgea, Dirk începu să se neliniştească. Însă nu avea de ce. Aerovehiculul cu capota în formă de lup rânjind apăru pe cer exact la momentul fixat. Zbieră din tuburile de impuls, trecând o dată pe deasupra lor pentru a se asigura că se aflau cu adevărat acolo, apoi veni la aterizare.

Bretan Braith se îndreptă spre ei, păşind prin iarba moartă, călcând peste florile veştejite. Se apropia amurgul. Ochiul lui din piatră-incandescentă începuse să strălucească.

– Deci mi s-a spus adevărul, îi zise el lui Dirk, cu surprindere în vocea-i tăioasă, voce pe care Dirk o auzise adesea în coşmarurile lui, voce cu câteva octave prea gravă şi mult prea deformată pentru a-i aparţine unui om atât de subţire şi direct ca Bretan.

– Eşti realmente aici.

Tânărul Braith se oprise la câţiva metri distanţă. Se îmbrăcase în straie albe de duel, nespus de curate şi strălucitoare, cu un cap de lup brodat cu purpură deasupra inimii. De cingătoarea neagră îi atârnau două arme: în stânga – un pistol cu laser, iar în dreapta, un pistol automat uriaş din metal albastru-cenuşiu. Brăţara din fier nu mai avea nicio piatră-incandescentă.

– Drept să-ţi spun, nu l-am crezut pe bătrânul Redsteel, continuă el. Dar mi-am spus că locul nu e departe şi n-ar strica să verific. Dacă ar fi fost o minciună, m-aş fi putut întoarce repede la portul stelar.

Kirak Redsteel se aşeză în genunchi şi începu să deseneze un careu pe iarbă.

– Presupui că am să-ţi acord onoarea de a mă duela cu tine, zise Bretan. Nu am niciun motiv să fac aşa ceva.

Făcu un gest scurt din mâna dreaptă şi Dirk se pomeni că priveşte fix în ţeava pistolului automat.

– De ce nu te-aş omorî pur şi simplu? Chiar în clipa aceasta?

Dirk ridică din umeri.

– Omoară-mă, dacă asta vrei, dar răspunde-mi mai întâi la o întrebare.

Bretan îl privi lung fără să spună nimic.

– Dacă în oraşul Provocare aş fi venit la tine, în subsol, aşa cum voiai, te-ai fi duelat cu mine? îl întrebă Dirk. Sau m-ai fi ucis considerându-mă om-copie?

Bretan puse arma la loc în tocul ei.

– M-aş fi luptat cu tine în duel, t'Larien. În Larteyn, în Provocare, aici – nu are nicio importanţă unde. M-aş fi duelat cu tine. Nu cred în oameni-copie, t'Larien. Niciodată nu am crezut. Am crezut numai în Cheli care purta legătura noastră şi căruia nu-i păsa de chipul meu desfigurat.

– Da, spuse Dirk.

Kirak Redsteel conturase jumătate din careu. Dirk ridică privirea la cer, întrebându-se cât timp mai avea.

– Încă ceva, Bretan Braith. De unde ai ştiut să ne cauţi tocmai în Provocare, nu în alt oraş?

Bretan îşi ridică umerii cu mişcarea lui ciudată.

– Kimdissianul mi-a spus pentru un preţ bun. Orice kimdissian poate fi cumpărat. Plantase un dispozitiv de urmărire în haina pe care ţi-a dat-o. Mi se pare că foloseşte asemenea dispozitive în activitatea lui de cercetare.

– Care a fost preţul? îl întrebă Dirk uitându-se la cele trei laturi ale careului deja trasate, linii albe de cretă pe iarbă.

– M-am jurat pe onoarea legăturii mele că nu îi voi face niciun rău lui Gwen Delvano şi că o voi apăra împotriva tuturor.

Dispăreau acum şi razele ultimului soare care trecuse dincolo de munţi ca să se alăture fraţilor lui.

– Acum, zise Bretan, am şi eu o întrebare pentru tine, t'Larien. De ce m-ai căutat?

Dirk îi zâmbi.

– Pentru că îmi placi, Bretan Braith. Tu ai incendiat Kryne Lamiya, nu-i aşa?

– Aşa este, răspunse Bretan. Am sperat să arzi şi tu împreună cu oraşul, la fel şi Jaantony patrician Ironjade, veneticul, cel care sfărâmă legături. Mai trăieşte?

Dirk nu-i răspunse la întrebarea aceasta.

Kirak Redsteel se ridică şi îşi scutură praful de cretă de pe palme. Careul era gata. Scoase armele gemene: două săbii din oţel kavalar, cu mânerele bătute în pietre-incandescente şi jad. Bretan alese una şi o încercă – lama tăie aerul cântând şi zbierând în acelaşi timp – apoi, satisfăcut, se retrase într-unul din colţurile careului. Rămase nemişcat, aşteptând; o clipă păru aproape fericit, o siluetă întunecată şi subţire sprijinindu-se uşor în sabie. Ca luntraşul, îşi spuse Dirk şi, fără să vrea, căută din ochi maşina-cap-de-lup ca să se asigure că nu se transformase într-o luntre. Inima îi bătea cu putere.

Alungă gândul, luă cealaltă sabie şi se retrase în colţul său. Kirak Redsteel îi surâse. Va fi uşor, îşi spuse. Încercă să-şi amintească sfatul pe care i-l dăduse Garse Janacek nu cu mult timp în urmă. Încasează o lovitură şi dă şi tu una, îşi mai spuse. Îi era îngrozitor de frică.

Bretan îşi aruncă pistoalele în iarba veştejită din afara careului şi făcu câteva mişcări cu sabia ca să-şi dezmorţească braţul. Chiar şi peste cei şapte metri care îi despărţea, Dirk tot reuşea să-i desluşească ticul nervos al obrazului distrus.

O stea se înălţa de după umărul drept al lui Bretan. Alb-albastră şi mare şi foarte aproape, urcând încet spre zenit pe cerul din catifea neagră. Iar apoi se va duce spre Eshellin şi ai-Emerel şi Lumea Oceanului de Vin Negru, îşi spuse Dirk. Le ură noroc locuitorilor tuturor acelor lumi.

Kirak Cavis ieşi din careul-morţii şi spuse un cuvânt în kavalara veche. Bretan porni, graţios, cu paşi uşori, foarte alb, cu ochiul strălucind.

Iar Dirk rânji aşa cum numai Garse ar fi putut să rânjească, îşi îndepărtă părul din ochi printr-o mişcare a capului şi îi ieşi în întâmpinare. Nicio stea nu-i lumină tăişul săbiei când o ridică şi o atinse de cea a lui Bretan. Bătea vântul. Era cumplit de frig.

Glosar

ai – *(after interregnum)* – epocă începută după perioada de interimat care a urmat Colapsului.

ai-Emerel – planetă de pe Lizieră, ce a fost populată de oameni imediat după interimat (de aici particula *ai-),* prin colonizarea ei de către arcologiţii de pe Daronne. Civilizaţia emereli este una dezvoltată din punct de vedere tehnologic, cultivată, pacifistă, dar statică şi întru câtva înregimentată. Cetăţenii acestei lumi locuiesc în oraşe-turn înalte de kilometri, construite conform principiilor arcologiei (concept care îmbină arhitectura cu ecologia, ce consideră oraşul ideal a fi o unică structură verticală, uriaşă, în care mai este păstrat mediul natural), înconjurate de terenuri agricole şi de păduri, şi majoritatea nu părăsesc clădirile în care s-au născut. Nemulţumiţilor li se permite să lucreze în flota comercială interstelară a planetei ai-Emerel, însă aceştia nu se mai pot întoarce în turnurile lor natale.

Al Doisprezecelea Vis – Oraş al Festivalului ridicat pe Worlorn de kimdissieni. Al Doisprezecelea Vis a fost considerat de către cei cu gusturi sofisticate drept cel mai frumos dintre cele paisprezece oraşe construite pe Lizieră pentru Festival. Numele lui provine din religia kimdissiană, care este de părere că universul cu tot ce se află în el a fost creat de Visător, al cărui al doisprezecelea vis a fost Frumuseţea Neîntrecută.

Avalon – planetă din haloimăs colonizată de locuitorii de pe Newholme în primul secol al Imperiului Federal. Capitală de sector în timpul Războiului Dublu, Avalon nu a pierdut nicio navă şi a jucat un rol important în procesul de încheiere a interimatului prin programul ei energic de prospecţiuni, comerţ şi reeducare. Ulterior a devenit un important centru academic. Academia de Antropologie şi Ştiinţe Umaniste, împreună cu multe din institutele asociate, se află pe Avalon. Tototdată, Avalon este un important centru comercial, deţinând cea mai mare flotă comercială din haloimăs. Navele de pe Avalon fac comerţ atât cu bunuri, cât şi cu informaţii ştiinţifice.

Axul – vezi Satan cel gras.

Bakkalon – Zeitate venerată de Îngerii de Oţel, descrisă adeseori ca un copil gol, cu o sabie neagră în mâini, purtând de asemenea denumirea şi de *copilul palid.*

Baldur – Colonie de primă generaţie, înfiinţată de oamenii de pe Pământ în primii ani de zboruri interstelare.

A fost o capitală de sector în timpul Războiului Dublu, iar astăzi este un important centru comercial.

banshee – cunoscută şi sub numele *banshee neagră;* animal înaripat de pradă originar de pe Înaltul Kavalaan.

Bastion – Planetă din haloimăs, populată de oameni; nu se cunosc detalii despre modul în care a fost colonizată. Iniţial, Bastion a fost o colonie de oameni, apoi a fost cucerită de hranganieni în timpul Războiului Dublu, recucerită de oameni în cele din urmă. Astăzi este condusă de Îngerii de Oţel, care au transformat-o în capitala lor.

Bătrâna Hranga – Planetă de origine a rasei hranganiene, unul dintre puţinele locuri unde pot supravieţui Minţile Hranganiene.

Bătrânul Pământ – Planeta de baştină a rasei omeneşti, pe vremuri capitală a Imperiului Federal. În timpul interimatului şi după revolta de proporţii considerabile a armatelor sale, Bătrânul Pământ a rechemat acasă ce mai rămăsese din trupe şi s-a izolat de tot restul oamenilor. Embargoul acesta este în vigoare şi astăzi, cu câteva excepţii. Există multe legende şi multe presupuneri referitoare la viaţa de pe Bătrânul Pământ, dar prea puţine date reale. Mai este cunoscut şi ca *Pământul, Terra, Acasă.*

Bătrânul Poseidon – Lume omenească de a treia generaţie, colonizată la începuturile perioadei federale. Planetă cu oceane sălbatice şi bogăţii inestimabile, Bătrânul Poseidon a devenit curând un important centru comercial şi capitală de sector. După mai puţin de un secol, poseidoniţii înşişi au început să construiască nave interstelare şi să trimită colonişti în spaţiu; au colonizat peste douăzeci de planete, inclusiv Lumea lui Jamison.

betheynă – Termen kavalar care desemnează o femeie legată de un bărbat, sub a cărui protecţie se află; *ad litteram,* ţiitoare.

bijuterie-şoptitoare – cristal în care au fost „gravate” puteri telepatice, cu ajutorul cărora poate reţine anumite emoţii sau gânduri care apoi sunt percepute de minţile „rezonante” sau empatice, atunci când persoanele respective îl ating. Orice tip de cristal poate fi transformat într-o bijuterie-şoptitoare, însă există anumite tipuri de pietre preţioase care reţin undele telepatice mai bine decât altele. Forţa şi claritatea unei asemenea bijuterii se pot modifica în timp şi în funcţie de talentul gravorului telepat. Sunt renumite îndeosebi bijuteriile-şoptitoare de pe Avalon, unde există atât o rezervă

considerabilă de cristale, cât şi numeroşi bijutieri talentaţi şi dotaţi cu puteri paranormale. Cele mai valoroase asemenea bijuterii sunt produse în lumile mai puţin dezvoltate, dar îşi găsesc cu greu drumul pe piaţa interstelară.

Braith – Una dintre cele patru coaliţii moderne de caste de pe Înaltul Kavalaan. În general, este considerată drept cea mai tradiţionalistă dintre cele patru. Braith mai poate desemna şi un membru al acestei caste.

Braque – Planetă populată de oameni, aflată în apropiere de Vălul Diavolului, pe extremitatea haloimăsului. Planetă primitivă, plină de superstiţii, guvernată de preoţi care exercită un control strict asupra tehnologiei.

Bronzefist – Coaliţie de caste de pe Înaltul Kavalaan, dispărută în prezent.

castă – unitate socială fundamentală de pe Înaltul Kavalaan; o încăpere subterană, sau o serie de încăperi, uşor de apărat în caz de atac, care oferă adăpost unui număr de la şase la o sută de persoane. În timpurile străvechi fiecare castă era o entitate independentă, combinaţie între familie şi naţiune. Însă de curând castele au început să formeze alianţe şi să fuzioneze între ele, conectându-se, chiar, în subteran; acestea au fost numite coaliţii de caste. În timpurile moderne, termenul *castă* este adesea folosit în sens mai larg pentru a desemna ceea ce este, de fapt, o coaliţie de caste.

Coaliţia Ironjade – una dintre cele patru coaliţii moderne de caste de pe Înaltul Kavalaan. Cea mai progresistă dintre castele kavalare.

Colaps – Perioada de destrămare şi decădere a Imperiului Federal al Bătrânului Pământ. Datele Colapsului sunt greu de stabilit; din cauza războiului, comunicaţiile dintre planete au fost şi mai haotice decât de obicei, iar fiecare planetă şi-a trăit propriul colaps. Majoritatea istoricilor menţionează revolta de pe Thor şi distrugerea planetei Wellington ca fiind evenimentele principale care au dus la prăbuşirea Imperiului Federal, însă atrag atenţia asupra faptului că, pentru coloniile mai îndepărtate, Imperiul se dovedise o construcţie artificială neconvingătoare cu secole înainte de destrămarea lui.

Copiii lui Satan – vezi Coroana Iadului.

Coroana Iadului – Unul dintre numele date celor şase stele

galbene (ca întreg) care se rotesc în jurul uriaşei stele roşii, numite uneori şi *Ochiul Iadului,* formând împreună cu aceasta Roata de Foc. Cele şase stele mai sunt cunoscute şi sub denumirea *Copiii lui Satan* şi *Sorii Troieni.* Cele şase stele sunt practic identice, şi orbitează într-o relaţie troiană una faţă de cealaltă.

cro-betheynă – termen kavalar care se referă la legătura dintre o *betheynă* şi *teynul* protectorului ei; *ad litteram,* ţiitoare folosită în comun.

dactiloizi – nume dat de oameni unor sclavi hranganieni cu aripi, folosiţi ca trupe de şoc în timpul Războiului Dublu, datorită asemănării lor cu pterodactilii din preistoria Bătrânului Pământ. Dactiloizii erau nişte creaturi sălbatice, cu creierul puţin dezvoltat, dotaţi doar cu un minim de inteligenţă.

Daronne – Planetă din haloimăs, populată de oameni, aflată în apropiere de Vălul Diavolului. Colonizată de trei ori de extratereştri şi de două ori de oameni, Daronne este un amestec de culturi ezoterice.

Erikan – Planetă populată de oameni, botezată după numele liderului religios Erika Stromjones, colonizată de discipolii ei şi dedicată principiilor pe care ea le-a îmbrăţişat, mai ales principiului de dobândire a nemuririi prin clonare.

Eshellin – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, colonizată în urma unui val de migrări de pe Daronne. Planetă relativ primitivă şi slab populată.

Esvoch – Oraş al Festivalului construit de locuitorii planetei Eshellin.

eyn-kethi – termen kavalar care se referă la femeile folosite pentru reproducere în castă, disponibile din punct de vedere sexual tuturor bărbaţilor din casta respectivă; *ad litteram,* legată de toţi fraţii de castă.

Fiul Visătorului – Lider religios care a trăit pe Deirdre la jumătatea perioadei federale. Fiul Visătorului a propovăduit crezul pacifismului fizic şi al agresiunii psihologice şi i-a îndemnat pe discipolii lor să reziste în faţa duşmanilor prin înţelepciune, nu prin forţă. Astăzi, învăţăturile lui sunt extrem de influente pe planetele Kimdiss, Kayan, Tamber şi altele.

fyndii – rasă extraterestră, primele fiinţe inteligente care au călătorit printre stele pentru a intra în contact cu oamenii. Fyndii au fost unii dintre inamicii Imperiului Federal din Războiul Dublu. Se pare că fyndii nu ar fi nutrit niciun fel de loialitate de rasă; societăţile lor sunt formate din „hoarde" aflate în relaţii de rivalitate. Fără conştiinţă, incapabili să simtă plăcere, sunt nişte paria solitari. Fyndii guvernează aproximativ nouăzeci de planete, în general situate mai spre centru faţă de planetele colonizate de oameni.

githyanki – rasă de sclavi hranganieni, numiţi adesea de către oameni şi *sorbitori de suflete.* Dotaţi cu minimă inteligenţă, spre deloc, plini de răutate şi telepaţi puternici, *githynakii* erau capabili să se joace cu minţile oamenilor, trimiţându-le acestora viziuni false, halucinaţii şi vise, accentuându-le latura animalică şi întunecându-le şi deformându-le judecata şi raţiunea, toate în scopul de a-i învrăjbi.

haloimăs – termen din argoul wolfmanian, intrat în limbajul obişnuit, care desemnează spaţiul dintre Lizieră şi planetele cu civilizaţii dezvoltate din jurul Bătrânului Pământ. Imperiul Hranganian a ocupat o mare porţiune din ceea ce astăzi poartă numele de „haloimăs", unde au avut loc şi cele mai atroce confruntări din Războiul Dublu, distrugând multe planete şi aruncând multe civilizaţii în confuzie, în „haloimăs", de unde şi termenul. Cele mai importante planete populate de oameni din haloimăs sunt: Avalon, Bastion, Prometeu şi Lumea lui Jamison.

hranganieni – cei mai aprigi duşmani ai omenirii în timpul Războiului Dublu, hranganienii sunt, probabil, cei mai inteligenţi dintre extratereştii cunoscuţi până acum. Sistemul lor social era structurat pe baza câtorva clase biologice, majoritatea aparţinând unor specii diferite. Dintre milioanele de hranganieni, doar aşa-numitele Minţi erau cu adevărat dotate cu inteligenţă, însă oamenii nu au reuşit niciodată să comunice nici măcar cu aceştia. Hranganienii erau xenofobi în cel mai înalt grad; înainte de Războiul Dublu, au înrobit zeci de rase mai puţin dezvoltate, şi există dovezi că au exterminat cu totul alte rase. Războiul i-a distrus complet pe hranganienii de pretutindeni, cu excepţia celor de pe Bătrâna Hranga şi de pe câteva din coloniile lor cele mai vechi.

hruun – rasă hranganiană de sclavi, folosită adesea în luptă în timpul Războiului Dublu. Hruunii erau mai inteligenţi decât majoritatea celorlalţi sclavi hranganieni. Planeta lor natală era o planetă cu valoare mare a forţei gravitaţionale după standardele umane, astfel că hruunii erau războinici extrem de puternici. Printre

alte calităţi ale lor se numără şi capacitatea de a vedea bine în infraroşu, recomandându-i prin urmare pentru luptele pe timp de noapte.

Imensa Mare Neagră – Termen extraterestru pentru spaţiul dintre galaxii, unde nu există stele.

Imperialii Pământului – La origine, administratori trimişi de pe Pământ în perioada de apogeu a Imperiului Federal. După interimat, s-a folosit termenul pentru a desemna orice om care a trăit în perioada Imperiului.

Imperiul Federal – Unitate politică aflată la conducerea spaţiului omenesc în primele secole după începutul zborurilor interstelare. A colonizat majoritatea planetelor de primă şi secundă generaţie, precum şi câteva din a treia generaţie, şi a fost implicat în Războiul Dublu, în timpul căruia s-a şi dezmembrat. Însă acest termen este impropriu, deoarece aşa-zisul imperiu a fost, în realitate, o birocraţie democrato-socialisto-cibernetică. Conducătorul era Administratorul-Şef, ales şi controlat de o adunare legislativă tricamerală din Geneva, Bătrânul Pământ; însă mare parte din guvernarea de zi cu zi de pe Pământ era realizată de Inteligenţele Artificiale, nişte computere uriaşe. În anii din urmă ai Războiului Dublu, Imperiul Federal a devenit din ce în ce mai abuziv şi mai oprimator, pierzând legătura cu propriile colonii şi chiar cu forţele sale armate.

interimat – perioadă istorică între Colaps şi reluarea zborurilor interstelare. Prin chiar natura lui, interimatul nu poate fi plasat cu exactitate în timp. Unele planete au trăit Colapsul mai devreme, altele mai târziu; unele nu au mai putut efectua zboruri interstelare pe o perioadă de cinci ani, altele cincizeci de ani, altele cinci sute. Unele planete – Avalon, Baldur, Newholme şi Bătrânul Pământ – nu au fost niciodată cu adevărat izolate de restul omenirii, în vreme ce altele poate că nu au fost redescoperite nici la momentul actual. Se spune îndeobşte că interimatul a durat „o generaţie”; această estimare este doar o aproximaţie brută, atunci când sunt luate în calcul doar planetele mai importante populate de oameni.

Înaltul Kavalaan – Planetă de pe Lizieră populată de oameni, colonizată în timpul Războiului Dublu de către refugiaţii şi minerii de pe Tara. Raidurile efectuate de hranganieni au distrus mare parte din colonia iniţială; supravieţuitorii acesteia au dezvoltat civilizaţia kavalară a timpurilor moderne. Societatea kavalară este una înregimentată şi totodată individualistă; cultura pune un accent

puternic atât pe loialitate, cât şi pe onoarea personală. Aproape barbarizaţi, atunci când au fost redescoperiţi de neguţători, kavalarii îşi dezvoltă acum cu rapiditate industria, îşi educă tinerele generaţii şi pun bazele propriei flote de nave interstelare. Înaltul Kavalaan, care reclamă jurisdicţie legală asupra planetei Worlorn, a fost una dintre principalele forţe care au organizat Festivalul Lizierei.

Îngerii de Oţel – Poreclă populară dată membrilor unei puternice şi ample mişcări militaro-religioase care s-a dezvoltat printre soldaţii Imperiului Federal în timpul Războiului Dublu şi care a continuat şi s-a dezvoltat încă şi mai mult de atunci încoace. Îngerii de Oţel sunt convinşi că numai oamenii (sământa Pământului) sunt înzestraţi cu suflet, că supravieţuirea rasei este imperativul suprem, că puterea este unica virtute adevărată. În zilele noastre, din capitala lor de pe Bastion, Îngerii guvernează douăsprezece planete şi au colonii, misiuni şi avanposturi pe alte sute de planete. Membrii acestui cult se autointitulează *Copiii lui Bakkalon.* Originile exacte ale acestei mişcări sunt controversate. De-a lungul istoriei lor, Îngerii de Oţel au avut parte de două schisme şi au purtat nenumărate războaie, mai ales împotriva inteligenţelor non-umane.

Întunecaţi – locuitori ai planetei Zorii-Întunecaţi.

kavalar – locuitor de pe Înaltul Kavalaan.

Kenn – coaliţie kavalară de caste, dispărută acum.

keth, kethi – termen kavalar pentru bărbaţii din orice castă sau coaliţie; *ad litteram,* frate, fraţi-de-castă.

Kimdiss – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, colonizată de un grup de pacifişti religioşi; în prezent importantă putere comercială. Kimdissienii sunt prin tradiţie non-violenţi, opunându-se, prin urmare, acelui *code duello* de pe Înaltul Kavalaan.

korariel – termen kavalar; *ad litteram,* proprietate protejată. Iniţial a fost folosit atât de indivizi, cât şi de caste pentru a-i desemna pe acei oameni-copie sau grupuri de oameni-copie drept vânat personal; braconierii urmau a fi provocaţi la duel. Mai târziu termenul a fost folosit de castele progresiste pentru a-i proteja pe primitivi împotriva exterminării la care se dedau vânătorii kavalari conservatori. În sens strict, termenul nu poate fi aplicat unui om, ci doar unui om-copie sau unui animal.

Kryne Lamiya – Oraş al Festivalului, construit pe Worlorn de locuitorii planetei Zorii-Întunecaţi. Adesea numit şi Oraş Sirenă, Kryne Lamiya a fost în aşa fel proiectat încât turnurile lui să transforme în muzică vânturile, cântând, astfel, iar şi iar, simfonia celei mai importante compozitoare de pe Zorii-Întunecaţi, Lamiya-Bailis.

Larteyn – Oraş al Festivalului, construit în zidul muntos al planetei Worlorn de către locuitorii planetei Înaltul Kavalaan. Textual, Larteyn înseamnă *legat de cer,* sau *teyn al cerului.* La construcţia lui s-au folosit mai ales pietre-incandescente, căpătându-şi, astfel, şi numele Fortul-de-Foc.

Lumea lui Jamison – Planetă din haloimăs, populată de oameni, colonizat în mod deosebit de nativii de pe Bătrânul Poseidon. Jamisonii locuiesc pe insulele şi arhipelagurile cu vegetaţie luxuriantă; unicul continent nu a fost încă explorat în amănunt. Lumea lui Jamison este un centru regional de industrie şi comerţ şi este rival comercial al planetei Avalon.

Lumea Oceanului de Vin Negru – Planetă locuită de oameni. Este situată pe Lizieră şi a fost colonizată de Bătrânul Poseidon în anul ai-137.

lumi din Exterior – termen colectiv pentru toate planetele de pe Lizieră; şi anume, cele paisprezece colonii de oameni dintre Vălul Diavolului şi Imensa Mare Neagră. Locuitorii acestor planete sunt, în mod obişnuit, numiţi *exteriori* de către cei aflaţi în interiorul Vălului.

Muntele Pietrei-incandescente – Una dintre cele mai mari coaliţii de caste din istoria kavalară, înfrântă şi distrusă de duşmanii ei, în prezent abandonată.

Muscheta-de-pe-mare – Oraş al Festivalului, după modelul celor de pe tărâmul lui Lethe, ridicat pe Worlorn de o coaliţie de străini, deoarece planeta de origine nu dispunea de tehnologia necesară pentru o lucrare atât de rapidă. Muscheta este un port degradat de vreme, construit din lemn şi cărămizi multicolore şi a fost una dintre principalele atracţii ale Festivalului.

neoameni – fiinţe omeneşti care au evoluat atât de mult, sau au suferit mutaţii atât de mari, încât nu se mai pot împerechea cu restul speciei.

Newholme – Prima colonie interstelară a omenirii; o planetă

urbanizată, suprapopulată, extrem de dezvoltată din punct de vedere tehnologic, aflată la doar 4,3 ani-lumină depărtare de Bătrânul Pământ. De la interimat şi izolarea Bătrânului Pământ, Newholme este îndeobşte considerată cea mai dezvoltată planetă populată de oameni, centru al traficului comercial interstelar. Este, totodată, şi capitala oficială a aşa-numitei Uniuni a Umanităţii, unitate politică ce pretinde jurisdicţie asupra oamenilor de pretutindeni. Doar trei alte planete, în afară de Newholme, recunosc această autoritate, astfel încât Uniunea a rămas la stadiul de proiect.

Oameni Modificaţi – oameni modificaţi genetic de pe planeta Prometeu. Medicii prometeeni experimentează permanent; prin urmare, există multe feluri de Oameni Modificaţi. În vorbirea obişnuită acest termen este adesea folosit pentru a-i desemna pe toţi prometeenii.

Ochiul Iadului – vezi Satan cel Gras.

Oraşul din Iazul fără Stele – Oraş al Festivalului construit pe Worlorn, în adâncul unui lac artificial, de către locuitorii planetei Lumea Oceanului de Vin Negru.

Oraşul lui Haapala – Oraş al Festivalului ridicat de locuitorii planetei Wolfheim, numit după Ingo Haapala, astronom wolfmanian, cel care a descoperit primul că planeta Worlorn va trece prin Roata de Foc.

piatră-incandescentă – piatră originară de pe Înaltul Kavalaan, în stare să acumuleze lumina şi să o retransmită în întuneric. Pietrele-incandescente sunt folosite atât în construcţii, cât şi la fabricarea bijuteriilor şi reprezintă o marfă importantă pentru exportul kavalar.

Prometeu – Planetă din haloimăs, locuită de oameni, colonizată de o ramură a armatei Imperiului Federal, numită Armata Ecologică, în timpul Războiului Dublu. Situată în zona de conflict şi în sfera de influenţă hranganiană, planeta Prometeu a fost cartierul general al navelor înarmate cu arme biologice, care răspândeau printre hranganieni boli, insecte, paraziţi ai plantelor şi animalelor. După Colaps, Prometeu şi-a revenit, fiind unul dintre secretele cele mai bine păzite ale Imperiului federal. Una dintre cele mai puternice planete populate de oameni din haloimăs, Prometeu este conducător *de facto* al planetelor învecinate, Rhiannon şi Thisrock, şi exercită o influenţă deosebit de mare asupra altor planete. Vezi şi Oameni Modificaţi.

Provocare – Oraş al Festivalului construit pe Worlorn de către locuitorii de pe ai-Emerel. Provocare este un oraş-turn, construit după principiile arcologiei, automat, autonom, acţionat prin computer.

Războiul Dublu – Conflict lung de secole între Imperiul Federal şi două rase de extratereştri, fyndii şi hranganieni. Cunoscut şi sub denumirile de *Războiul cel Mare, Războiul fyndiian, Conflictul hranganian, Războiul de o Mie de Ani* sau, mai simplu, *Războiul.* În multe privinţe, Războiul Dublu a fost format, de fapt, din două conflicte; inamicii oamenilor nu au fost niciodată în contact şi nu au fost absolut deloc aliaţi, cu toate că ambele rase erau implicate în război împotriva omenirii. Imperiul Federal ocupa spaţiul dintre cei doi inamici, fiind, astfel, obligat să lupte pe două fronturi în acelaşi timp; hoardele fyndiiane se aflau în mijloc, spre Nucleu, în vreme ce aşa-zisul Imperiu Hranganian se întindea spre extremitatea galaxiei. Primul a izbucnit războiul cu fyndii, conflict mai scurt şi mai curat, încheiat prin negocieri şi intervenţia unei a treia rase de extratereştri, damooshii. Hranganienii s-au dovedit însă mult mai puţin înţelegători şi mult mai ostili faţă de oameni. În realitate, nu au încetat niciodată în mod oficial ostilităţile dintre Hranga şi Pământ; iar ambele civilizaţii s-au prăbuşit. Umanitatea a trecut prin interimat şi şi-a revenit, deşi nu a mai fost niciodată o unică unitate politică. Hranganienii au căzut victime genocidului comis de propriile lor rase de sclavi şi de coloniştii umani.

Redsteel – Una dintre cele patru coaliţii de caste de pe Înaltul Kavalaan. Este considerată a fi una dintre cele două coaliţii progresiste. Redsteel se referă şi la orice membru al acestei caste.

Rhiannon – Planetă din haloimăs locuită de oameni, colonizată de Deirdre la jumătatea Imperiului Federal. Lume pastorală, bogată, Rhiannon este astăzi guvernată de Prometeu în toate privinţele, mai puţin cu numele, şi nu are nave interstelare proprii.

Roata de Foc – Nume colectiv dat sistemului din şapte sori situat în Lizieră, în spatele Vălului Diavolului. Roata este considerată de unii a fi un monument artificial dedicat unei rase dispărute de super-creaturi. Vezi şi Satan cel Gras, Coroana Iadului.

Rogue’s Hope – Planetă locuită de oameni, situată în constelaţia Celian, capitală de sector pe vremuri.

Rommel – Planetă rece, cu valoare mare a forţei gravitaţionale, colonizată în mod direct de Pământ, la începuturile perioadei federale.

Rommel şi Wellington, planeta ei soră din acelaşi sistem, au fost la începuturile lor puşcării pentru infractorii de pe Pământ, însă, în timpul Războiului Dublu, cele două au devenit aşa-zisele *Lumi Războinice,* de unde îşi alcătuiau Imperialii Pământului detaşamentele de atac. Războinicii, cum li se spunea generic soldaţilor de pe Rommel şi Wellington, îşi duceau întreaga viaţă într-un climat de disciplină extrem de rigidă, li se dădeau droguri şi erau pregătiţi pentru a avea anumite reacţii tocmai pentru a le spori curajul şi îndemânarea în luptă. În ultimă instanţă, modificările genetice au transformat locuitorii Lumilor Războinice în *neoameni,* incapabili să se împerecheze şi să se reproducă cu alţi oameni. Rommel şi-a pierdut flota interstelară în timpul Colapsului şi nu şi-a mai recăpătat-o niciodată. Negustorii evită să călătorească pe această planetă; rommelienii sunt consideraţi inumani şi periculoşi.

Sălaşele de Cărbune din Adâncuri – Legendară coaliţie de caste de pe Înaltul Kavalaan, despre care se spune că ar fi existat în vremurile străvechi. Cei din Sălaşele de Cărbune din Adâncuri erau canibali care vânau membrii celorlalte caste până când au fost distruşi în război. Se presupune că erau pe jumătate oameni şi pe jumătate demoni.

Satan cel Gras – Astru roşu, gigantic, situat dincolo de Vălul Diavolului, remarcat în mod special pentru cei şase sori galbeni care îl înconjoară, într-o relaţie de tip troian; întregul sistem se numeşte Roata de Foc. Există supoziţii conform cărora Roata a fost creată de o rasă dispărută de suprafiinţe, capabile să mute sorii din loc. Satan cel Gras mai este cunoscut şi sub denumirile *Ochiul Iadului* şi *Axul.*

Shanagate Holding – Una dintre cele patru coaliţii de caste moderne de pe Înaltul Kavalaan.

sorbitori de suflete – vezi *githyanki.*

Sorii Troieni – vezi Coroana Iadului.

spiriduş-de-copac – rozător mic, prădător, originar de pe Kimdiss, numit astfel deoarece năpârleşte de câteva ori până la maturitate, lăsând coaja transparentă în apropierea cuibului pentru a goni duşmanii.

standard – unitate monetară folosită pe scară largă în comerţul interstelar şi pe aproape toate planetele importante locuite de oameni. Standard se poate referi şi la limbajul acestui comerţ, precum

şi al călătorilor interstelari. Se mai poate numi şi limbaj *Terran, Terran Standard, pământean, comun.* Ca adjectiv, „standard” se mai referă şi la unităţi de timp corespondente ale celor de pe Bătrânul Pământ. Astfel, avem: oră standard, zi standard, an standard etc.

Stormjones – Planetă primitivă din constelaţia Celian, numită după liderul religios Erika Stormjones. Vezi şi *Erikan.*

sugrumători – specie comună de copac toberian.

Taal – Coaliţie de caste de pe Înaltul Kavalaan dispărută în prezent.

Tara – Planetă populată de oameni din apropiere de Vălul Diavolului, pe extremitatea haloimăsului. Tara a fost colonizată de cel puţin cinci ori prin migraţiuni din lumi destul de incompatibile şi a suferit repetate atacuri în timpul Războiului Dublu, astfel încât astăzi adăposteşte doar fragmente de culturi diferite şi stranii. Totuşi, influenţele dominante sunt cele ale primei colonizări: Biserica Catolică Reformată Romano-Irlandeză şi conducătorul războinic numit Cuchulainn.

Tărâmul lui Lethe – Nume comun dat unei colonii primitive de oameni de pe Lizieră, cunoscută şi sub denumirea *Colonia Uitată* sau *Colonia Pierdută.* Toate aceste nume au origine extraterestră; *pierduţii* înşişi îşi numesc planeta Pământ. Tărâmul lui Lethe este cea mai veche planetă locuită de oameni dincolo de Vălul Diavolului, atât de veche, încât s-au pierdut toate informaţiile referitoare la colonizarea ei, rămânând doar presupuneri şi ipoteze. Locuitorii ei sunt pescari şi nu se arată deloc interesaţi de alt mod de viaţă.

teyn – termen kavalar pentru un bărbat unit printr-un legământ de un alt bărbat, de obicei pe viaţă, într-o relaţie de coegalitate; cea mai puternică legătură existentă între kavalari; *ad litteram,* cea mai puternică legătură.

Thisrock – Lume artificială situată între Prometeu şi Rhiannon, creată de Imperiul Federal pentru a fi folosită ca bază de operaţiuni navale în timpul Războiului Dublu. Este amplasată în profunzime, nu orbitează nicio stea şi este destul de mică, semănând mai mult cu o navă staţionară mai mare, decât cu o planetă. Astăzi este dominată de Prometeu.

Tober-din-Văl – Planetă populată de oameni pe extremitatea

Vălului Diavolului, în general considerată a face parte din Lizieră. Tober a fost descoperită şi colonizată în timpul Colapsului de către a 17-a Flotă Umană cu baza pe Avalon, cu ocazia revoltei împotriva Imperiului Federal. Toberienii au cea mai avansată tehnologie dintre toate civilizaţiile din Exterior şi au pus la punct şi metode de ecranare a energiei şi a pseudomateriei mult peste nivelurile federale. Tober are o armată puternică şi exercită influenţă asupra câtorva dintre planetele mai primitive de pe Lizieră.

Vălul Diavolului – Nor de praf şi gaz interstelar aproape de vârful lentilelor galactice, care ascunde vederii Roata de Foc şi celelalte planete din Exterior. Reprezintă hotarul dintre Lizieră şi haloimăs.

vinari – Locuitori ai planetei Lumea Oceanului de Vin Negru.

Wellington – Planetă caldă, cu valoare mare a forţei gravitaţionale, colonizată direct de Pământ la începutul perioadei federale, cu scopul de a o transforma în lagăr de deţinuţi. Wellington şi planeta soră, Rommel, au format mai târziu *Lumile Războinice,* furnizând batalioane de atac Imperiului Federal. Vezi şi Rommel. În timpul Războiului Dublu viaţa de pe Wellington a fost distrusă în întregime când a 13-a Flotă Umană, sub comanda lui Stephen Cobalt Northstar, s-a răsculat împotriva Imperiului Federal. Acest eveniment este adesea considerat începutul Colapsului.

Wolfheim – Planetă de pe Lizieră, colonizată în timpul Colapsului de către refugiaţii de pe Fenris. Cultura wolfmaniană este considerată a fi dinamică şi volatilă; planeta este principalul rival economic al planetei Kimdiss şi este a doua după Tober din punct de vedere militar.

wolfmanian – locuitor al planetei Wolfheim.

Worlorn – Planetă solitară descoperită de Celia Marcyan; loc de desfăşurare a Festivalului Lizierei, din ai-589 până în ai-599, pe toată perioada de trecere prin apropiere de Roata de Foc.

Zorii-Întunecaţi – Planetă de pe Lizieră, populată de oameni, aflată aproape de extremitatea spaţiului intergalactic. Dincolo de Zorii-Întunecaţi nu mai există nimic; cerurile iernii sunt pustii, cu excepţia luminii de la galaxiile îndepărtate. Planeta aceasta este slab populată, izolată, oferind adăpost câtorva secte religioase mai bizare. Mecanismele de control al vremii au fost perfecţionate până la nivelul de artă, dar, în rest, tehnologia nu este deloc preţuită.